

J. R. Ward

Éjsötét szerető

Fekete Tőr Testvériség
1.

Ajánlás

Neked ajánlom

Hódolattal és szeretettel.

Köszönöm, hogy eljöttél és rám találtál.

Köszönöm, hogy megmutattad az utat.

Ez volt a legjobb dolog, ami valaha történt velem.

Kifejezések és tulajdonnevek magyarázata

Fekete Tör Testvériség:

Magasan képzett vámpírharcosok szövetsége, akik a fajukat védik az Alantasok Társasága ellen. A fajon belüli fajnemesítésnek köszönhetően a testvérek rendkívüli fizikai és mentális képességekkel rendelkeznek, valamint képesek a gyors öngyógyításra. Többnyire nem vér szerinti testvérek. A testvériségbe csak az kerülhet be, akit az egyik tag javasol. Természetüknél fogva agresszívak, szeretnek titkolózni, és csak magukban bíznak. A civil lakosságtól elszigetelve élnek, és minimális a kapcsolatuk a többi társadalmi osztállyal, kivéve, ha táplálkozniuk kell. Legendás alakok, a vámpírtársadalom tisztelettel övezett tagjai. Csak nagyon súlyos sérülés okozhatja a halálukat, mint például lövés vagy késszúrás a szívbe.

vérrabszolga:

Férfi vagy női vámpír, akit egy másik vámpír uralma alatt tart, hogy táplálkozási igényét kielégítse. A vérrabszolga-tartás egyre ritkább, bár törvény még nem tiltja.

kiválasztottak:

Női vámpírok, akiket arra választottak ki, hogy az Őrzőt szolgálják. Az arisztokrácia tagjainak tekintik őket, bár inkább szellemileg, mint időbeli síkon vannak együtt. Kevés vagy semmi kapcsolatot nem tartanak fent férfiakkal, bár az Őrző kívánságára házasságot köthetnek harcosokkal, hogy a faj fennmaradjon. Jövőbe látó képességgel rendelkeznek. A múltban a testvériség egyedülálló tagjainak táplálkozási igényeit elégítették ki, ezt a gyakorlatot azonban a testvérek eltörölték.

hűségeselek:

A szolgák osztályának tagja a vámpírtársadalomban. Régi, konzervatív szokás szerint szolgálják uraikat, amihez hagyományos ruházat és viselkedés társul. Képesek kimenni a napfényre, de viszonylag hamar öregszenek. Átlagéletkoruk körülbelül ötszáz év.

Az Árnyék:

Időtlen birodalom, ahol a halottak újra találkoznak a szeretteikkel, és továbblépnek az örökkévalóságba.

Az első család:

A vámpírok királya és királynéja, valamint gyermekeik, ha vannak.

parancsoló:

Férfi vámpír, aki feleségül vett egy nőt. Megengedett, hogy egy férfi több nőt is feleségül válasszon magának.

leelan:

Becéző kifejezés. Szabad fordításban annyit tesz: 'legdrágább kincsem'.

Alantasok Társasága:

Gyilkosok rendje, akiket az Omega hívott életre, azzal a céllal, hogy a vámpírokat kiirtsák.

alantas:

Az Alantasok Társaságának tagja, lélek nélküli ember, akinek az a célja, hogy kiirtsa a vámpírokat. Csak akkor hal meg, ha szíven szúrják. Ha nem, korlátlan ideig élhet. Nincs szüksége evésre vagy ivásra, és képtelen a szexre. Idővel a haja, a bőre és szivárványhártyája elveszíti pigmenttartalmát, és kifakul. Haja szőke, arca fakószürke, szeme világos lesz. Babahintőpor-illata van. Beavatása után, amelyet az Omega végez el, mindig magánál tart egy kerámiaurnát, amelybe a szívét helyezik, miután eltávolították a testéből.

termékeny időszak:

A női vámpírok termékeny időszaka általában két napig tart, és erős szexuális vágy kíséri. Körülbelül öt évvel az után következik be először, miután a nő átváltozott azt követően pedig csak tízévente egyszer. Bizonyos mértékben minden férfire hatást gyakorol, ha egy termékeny időszakában lévő nő közelében van. Veszélyes időszak ez, mivel könnyen kitörhetnek harcok, vagy konfliktusok adódhatnak a versengő férfiak között, főleg, ha a nő nem férjezett.

Az Omega:

Gonosz, misztikus alak, akinek legfőbb célja a vámpírtársadalom megsemmisítése, mert megharagudott az Őrzőre. Időtlen birodalomban létezik, hatalmas ereje van, ám életet nem tud teremteni.

herceg:

A vámpírarisztokrácia legfelső szintje, közvetlenül az első család és az Őrző kiválasztottjai után következik a ranglétrán. Ebbe a rétegbe születni kell, nem átruházható.

perzselő:

Az egyén kritikus gyengeségre utal. A gyengeség lehet belső – például szenvedélybetegség – vagy külső -, mondjuk, egy szerető.

rítus:

A becsület visszaállításának módja, amelyet a sértő fél ajánl fel. A sértett, ha elfogadja, megválaszthatja a fegyvernemet, amellyel lesújt a sértőre, aki védekezés nélkül kénytelen elszenvedni a támadást.

Az Őrző:

Misztikus lény, a király, a vámpírchívum őrzője, valamint az előjogok szétosztója legfőbb tanácsadója. Időtlen birodalomban létezik, és rendkívüli erővel rendelkezik. Képes életet teremteni. Így hozta létre a vámpírok társadalmát is.

fél:

Női vámpír, aki egy férfihez tartozik. A nők általában csak egy férfit fogadnak el párjukként, mivel a férfi vámpíroknál nagyon erős a territórium védelme.

A Kripta:

A Fekete Tör Testvériség szent sírja. Szertartási terület is egyben, valamint az *alantasok* urnáinak őrzőhelye. Az itt megtartott szertartások közé tartozik a beavatás, a temetés és a testvérek ellen folytatott fegyelmi eljárások. A testvérség tagjain, az Őrzőn és a beavatandó jelölteken kívül senki más nem léphet be ide.

átváltozás:

A vámpír életének kritikus időszaka, ekkor válik felnőtté. Vért kell innia az ellenkező nem egyik tagjából, hogy életben maradhasson. A folyamat után már nem tud kimenni a napfényre. Általában húszas éveinek közepén következik be. Van olyan vámpír, aki nem éli túl az átváltozást, elsősorban a férfiak között. Az átváltozás előtt a vámpírok fizikailag gyengék, szexuálisan éretlenek, és nem fogékonyak a testi vágyakra, valamint nem tudnak láthatatlanná válni.

vámpír:

A Homo sapienstől elkülönült faj tagja. A vámpíroknak vért kell inniuk, hogy élni tudjanak, ám az ebből nyert erő nem sokáig tart. Az átváltozást követően, amely általában húszas éveik közepén következik be, nem tudnak kimenni a napfényre, és rendszeresen kell vért inniuk valaki vénájából. Nem képesek egy harapással átváltoztatni az embereket vámpírrá, vagy azzal, hogy a vérüket isszák, ritka esetben azonban házasodhatnak velük. Képesek láthatatlanná válni, amikor akarnak. Ehhez azonban meg kell nyugodniuk, koncentrálni, és nem vihetnek magukkal semmi nehéz tárgyat. Ki tudják törölni az emberek emlékeit, feltéve, hogy rövid távú emlékekről van szó. Egyesek tudnak olvasni mások gondolataiban. Átlagéletkoruk néhány ezer év, egyes esetekben még ennél is több.

1. fejezet

Darius körülnézett a klubban. A Sikoly ma este zsúfolásig megtelt. A táncparketten félig meztelen, bőrruhákba öltözött nők és férfiak táncoltak, akik úgy nézek ki, mintha sötét bűnözők lennének.

Darius és társa könnyen beleolvadt a tömegbe. Kivéve, hogy ők valóban gyilkosok voltak.

- Tényleg meg akarod tenni? – kérdezte Tohrment.

Darius ránézett az asztal fölé. Vámpír társa tekintete találkozott az övével.

- Igen.

Tohrment kezébe fogta a whiskys poharat, és komoran elmosolyodott. Szemfoga hegye kivillant.

- Meg vagy örülve!

- Hiszen ismersz.

Tohrment megbillentette a poharát.

- Megnehezítetted a dolgokat. Azt akarod, hogy egy ártatlan lány, akinek fogalma sincs arról, mi vár rá, olyasvalaki irányítása alatt alakuljon át, mint Wrath? Ez örülség!

- Wrath nem gonosz. Akkor sem, ha úgy tűnik. És légy szíves, mutass némi tiszteletet iránta!

- Én nagyon is tisztelem, de ez akkor sem jó ötlet.

- Szükségem van rá.

- Nincs más lehetőség?

Egy nő sétált el az asztaluk mellett. Miniszoknyát, combig érő csizmát és láncból készült melltartót viselt. Arcát vastag smink takarta, és magát kelletve vonaglott, Darius azonban elhessegette. Nem tudott ma este a szexre gondolni.

- Ő a *lányom*, Tohr.

- Igen, de csak félig vámpír, és tudod, mi a véleménye Wrath-nak az emberekről. – Tohrment megrázta a fejét. – Az üknagyanyám is az volt, de még soha nem említettem neki.

Darius félrenézett. Tekintete a pincérnőt kereste, majd amikor az ránézett, fejével az üres üvegre és Tohrment félig üres poharára bökött.

- Nem fogom hagyni, hogy még egy gyerekem meghaljon. Ha csak egy halvány esélyem van rá, mindent el fogok követni, hogy megmentsem. Amellett, nem is biztos, hogy át kell változnia. Még az is lehet, hogy boldog élete lesz úgy, hogy soha nem is tud az én világomról. Már volt ilyenre példa.

Őszintén remélte, hogy lánya túléli. Ha ugyanis átváltozik, és élve átjut a vámpírok világába, őt is üldözni fogják, mint a többieket.

- Darius, ha Wrath egyáltalán hajlandó arra, amit kérsz, azért fogja megtenni, mert tartozik neked, nem pedig azért, mert akarja.

- Nem számít. Az a fontos, hogy megteszi. Bármilyen legyen is az oka.

- És a lányod mit nyer vele? Wrath-ban nem sok az együttérzés, a kezdeti időszak pedig még annak is nehéz, aki felkészült rá. A lányod viszont még csak nem is sejt semmit.

- Majd beszélek vele.

- Ó, igen? És mégis hogyan? Odamész hozzá, és azt mondod: „Szia, tudom, hogy még nem találkoztunk, de én vagyok az apád. Ja, és még valami, megütötte a főnyereményt: vámpír vagy! Menjünk el Disneylandbe?”

- Ez aljas volt.

Tohrment előrehajolt. Széles válla megfeszült a fekete bőrkabát alatt.

- Ugyan már! Tudod, hogy a te oldaladon állok. Mégis, szerintem, át kellene gondolnod ezt a dolgot.

Súlyos csönd telepedett közéjük.

- Esetleg én meg tudnám csinálni.

Darius kimérten ránézett.

- Te? Képes lennél visszamenni a házádba mindazok után, ami történt? Wellsie azonnal szíven döfne, és otthagyna a napfényben meghalni.

Tohrment összerezett.

- Ez igaz.

- Aztán elindulna, hogy felkutasson engem – tette hozzá, mire mindketten megborzongtak.

- Azonkívül – folytatta, de hirtelen elhallgatott, mert megjelent a pincérnő. Hátradőlt a széken, megvárta, hogy a nő letegye az italokat az asztalra, és csak akkor szólalt meg újra, miután elment. – Nehéz időket élünk. Ha esetleg valami történne velem...

- Ne aggódj, majd én gondját viselem a lánynak.

Darius megveregette barátja vállát.

- Tudtam, hogy rád számíthatok.

- Wrath viszont jobb nálam.

Szavaiban nem volt féltékenység. Csupán megállapított egy ténnyt.

- Igen, nincs hozzá fogható.

- Szerencsére – mondta Tohrment egy félmosoly kíséretében.

A testvériség tagjai is ugyanezen a véleményen voltak. A testvériség jellemes harcosok szűk köre volt, akik mindig együtt harcoltak. Wrath kilógott a sorból, ha a bosszúról volt szó. Sajátos cél vezérelte, amikor az ellenségre vadászott, amely sokszor már az épelméjűség határát súrolta. Családjának utolsó leszármazottjaként ő volt az egyetlen igazi vámpír a földön. Népe királyként tisztelte, ő azonban megvetette ezt a címet.

Meglehetősen tragikus, hogy Darius lánya számára ő jelentette a legtöbb esélyt az életben maradásra. Vére olyan tiszta, hogy így sokkal valószínűbb, hogy a lány túléli az átváltozást, ha mégis sor kerülne rá. Persze Tohrment is ott szerepelt a lehetőségek között. Úgy tűnt, mintha banditák karmai közé akarnának vetni egy ártatlan gyermeket.

Hirtelen kettévált a tömeg a bárban. Az emberek egymás lábára taposva hátráltak, hogy utat nyissanak valakinek. Vagy valaminek.

- A francba, már itt is van! –suttogta Tohrment. Egy hajtásra kiitta a maradék whiskyjét, és azt mondta. – Ne haragudj, de én már itt sem vagyok. Ebből a beszélgetésből inkább kimaradnék.

Darius figyelte, ahogy az emberek ijedten félrehúzódnak, amikor megpillantják a tiszteletet parancsoló, hatalmas, fekete alakot. Azonnali reakciójuk a túlélés reflexe volt.

A majd' két méter magas Wrath rémisztően hatott bőrruhájában. Hosszú, egyenes, fekete haja közepén elválasztva hullott vállára. Szemét, amelyet még soha senki nem látott, fejhez simuló, sötét napszemüveg takarta. Válla kétszer olyan széles volt, mint a legtöbb férfinak. Arca egyszerre volt durva és arisztokratikus. Látszott, hogy király, hiszen születése folytán az is volt, és hogy harcos, akivé az évek során vált.

Legfeltűnőbb ismertetőjegye azonban a lényéből sugárzó fenyegetés volt. Amikor Darius megérezte a jeges gyűlöletet, felemelte a sörösüveget, és nagyot kortyolt belőle. Nagyon remélte, hogy helyesen cselekszik.

Beth Randall felpillantott, amikor szerkesztője nekitámaszkodott az íróasztalának. A férfi szeme azonnal a dekoltázsára tévedt.

- Már megint sokáig dolgozol – szólalt meg halkan.

- Szia, Dick.

Nem kellene hazamenned a feleségedhez és a két gyerekedhez? – tette hozzá gondolatban.

- Mit csinálsz?

- Egy cikket szerkeszték Tonymak.

- Tudok más módot is arra, hogy lenyűgözz.

Na persze. Jól tudta, mire céloz a férfi.

- Olvastad az e-mailemet, Dick? Ma délután a rendőrségen jártam, és beszéltem Josével és Rickyvel. Szerintük egy fegyverkereskedő költözött a városba. Drogdílereknél két átalakított Magnumot találtak.

Dick elismerően megveregette a vállát, és mielőtt elhúzta a kezét, meg is simogatta.

- Te inkább maradj az írásnál, és hagyd, hogy más foglalkozzon a veszélyes bűnesetekkel! Senki sem szeretné, ha valami történne a csinos kis pofikáddal.

Elmosolyodott, és ahogy Beth ajkára siklott a tekintete, szeme elhomályosult. Így bámulta már három éve, amióta a nő elkezdett nála dolgozni.

Beth szeretett volna papírzacskót húzni a fejére, valahányszor beszél vele. Sőt, legszívesebben még Mrs. Dick arcképét is ráragasztotta volna az elejére.

- Hazavigyelek? – kérdezte a férfi.

Majd ha piros hó esik, te kéjenc!

- Nem, köszönöm – felelte hangosan, és visszafordult a számítógéphez. Remélte, hogy a másik észreveszi a célzást.

Dick végül elment, valószínűleg át a szemközti bárba, ahová a riporterek mindig betértek, mielőtt hazaindultak volna. A New York-i Caldwellben nem sok lehetőség adódott egy újságíró számára, Dick emberei azonban szerették azt a látszatot kelteni, hogy nagyon fontos feladatuk van. Szívesen időztek Charlie bárjában, és azokról az időkről beszélgettek, amikor még nagyobb és fontosabb lapoknál dolgoztak. Többnyire olyanok voltak, mint Dick, középkorú, megalkuvó emberek, akik értettek ugyan ahhoz, amit csináltak, de nem voltak különösebben kiemelkedők benne. Caldwell elég nagy volt, és elég közel New York Cityhez, hogy itt is megjelenjen a bűnözés, a kábítószer-kereskedelem és a prostitúció. Az újságíróknak ezért mindig akadt dolguk. A *Caldwell Courier Journal* azonban nem a *Times* volt, és Pulitzer-díjra sem pályázhatott.

Szomorú.

Hát igen, nézz tükörbe, gondolta magában Beth. Középszerű újságíró volt. Még soha nem dolgozott országos lapnál, és ha továbbra is így mennek a dolgok, ötvenéves korában is apróhirdetéseket fog javíthatni, és csak vágyakozva gondol régi szép napjaira a *Caldwell Courier Journal*nál.

Belenyúlt a zacskóba, hogy vegyen még egy M&M's-t, de üres volt. Már megint. Jobb lesz, ha inkább hazamegy, és útközben vesz majd valami kínait.

A szerkesztőségi iroda hatalmas termét vékony, szürke elválasztó falak osztották sok kis fülkére. Kifelé menet megpillantott barátja, Tony asztalán egy csomag süteményt. Tony állandóan evett. Nem voltak főétkezések a napja során, folyamatosan evett. Az evés a lételeme volt. Ha ébren volt, mindig majszolt valamit. És hogy sose fogyjon ki az ennivalóból, íróasztala a kalóriabombák kifogyhatatlan kincsesára lett.

Beth kibontotta a süteményt, és beleharapott. Miközben lekapcsolta az irodában a villanyt, alig hitte el, hogy ilyen egészségtelen ételt eszik. Lesétált a lépcsőn a Trade utcára. Odakint tombolt a júliusi hőség. Lakása tizenkét háztömbnyire volt az irodától. Szerencsére a kínai étterem légkondicionált, és útba esik hazafelé. Kis szerencsével tele lesz, így várnia kell, hogy sorra kerüljön, és közben eltölthet néhány percet a jó hűvösben.

Miután megette a süteményt, elővette a telefonját, és megrendelte az ételt. Marhahúst brokkolival. Séta közben szemügyre vette a sok ismerős épületet. A Trade utcán csak néhány klub, sztriptízbár és egy-két tetoválósalon működött. Étterem is csak kettő, a kínai és egy Tex-Mex büfé. Korábban, amikor még virágzott az üzleti élet a belvárosban, a többi épület irodaként működött, ma azonban mind üresen állt. Beth ismert minden repedést a járdán, pontosan tudta, mikor vált át a jelzőlámpa, még a házakból kiszűrődő zajok is ismerősek voltak.

McGrider bárjában blues zene szólt, a Zero Sumban techno, még az üvegajtón keresztül is kihallatszott. A Ruben'sben javában ment a karaoke. A legtöbb helynek jó híre volt, azonban

akadt néhány olyan is, ahová elvből nem ment. Ilyen volt a Sikoly is többek között. Arról volt híres, hogy meglehetősen sötét alakok járnak oda. Beth rendőri kíséret nélkül nem merte volna betenni a lábát.

Előrenézett, hogy milyen messze van még a kínai étterem, amikor hirtelen ólmos fáradtság lett úrrá rajta. Istenem, milyenpárás a levegő, gondolta. Úgy érezte, mintha gőzt lélegezne be. Tudta, a fáradtságot nem csak az időjárásnak köszönheti. Hetek óta túlhajtja magát, már-már a depresszió fenyegeti. A munkájában nem tud előrelépni, alig vannak barátai, nincs párkapcsolata, és még csak kilátása sem a szerelemre. Ha elképzelte, milyen lesz az élete tíz év múlva, azt látta, hogy még mindiig itt él Caldwellben, Dickkel és a fiúkkal dolgozik, a napjai pedig ugyanolyanok, mint most: reggel felkel, elmegy dolgozni, próbál javítani a dolgokon, persze nem sikerül, aztán egyedül tér haza.

Lehet, hogy csak el kellene költöznie. Itt kellene hagynia az újságot is. Kiszakadni az egyhangúságból, abból, hogy az egyetlen társaságot az ébresztőóra, a telefon és a tévé jelentik számára.

Isten tudja, mi tartja még itt. Talán csak a megszokás. Nevelőszüleivel évek óta nem beszélt, nem hiányolnák, ha elmenne. Az a kevés barátja pedig, aki volt, a saját családjával van elfoglalva.

Amikor meghallotta, hogy valaki utána fűttyent, fáradtan lehunyta a szemét. Ez az átká annak, ha valaki ilyen környéken dolgozik. Néha összeakad az ilyen alakokkal.

A fűttyöt megjegyzések követték, majd két fiú kocogva a nyomába eredt. Körülnézett. Távolodott a bároktól, egy hosszú, kihalt utca következett, csupa üres épülettel, aztán az étterem. Az éjszaka sötét volt, de legalább az utcai lámpák világítottak, és néha elment mellettük egy-egy autó.

- Tetszik a fekete hajad – mondta a nagyobbik, amikor mellé ért. – Megsimogathatom?

Beth tudta, hogy nem szabad megállnia. Egyetemistáknak tűntek, akik nyárra hazajöttek, vagyis valószínűleg ártalmatlanok, ő azonban nem kart felesleges kockázatot vállalni. A kínai étterem különben is csupán ötsaroknyira volt már.

Benyúlt a táskájába, és a gázspray-t kereste.

- Elvigyünk valahová? – kérdezte a nagyobbik. – Nincs messze a kocsim. Na, tényleg, mi lenne, ha velünk jönnél? Kocsikázhatnánk egy kicsit.

Elvigorodott, és úgy kacintott a társára, mint aki biztos benne, hogy ezzel a szöveggel leveszi a lábáról. A fiatalabb felnevetett, és Beth elé perdült. Szőke haja meglebbent a mozdulattól.

- Kocsikáztassuk meg! – mondta.

A fenébe, hol van már az a gázspray?

A nagyobbik megérintette a haját, Beth pedig alaposan szemügyre vette. Pólót, khaki színű rövidnadrágot viselt, és látszott rajta, hogy nagymenőnek számít az egyetemen. Egy igazi amerikai.

Amikor rámosolyogott, Beth meggyorsította lépteit, és mereven a kínai étterem halvány neonfeliratára szegezte tekintetét. Imádkozott, bárcsak valaki arra járna, ám a hőség miatt az emberek inkább a hűs falak közt maradtak. Senki nem járt az utcán.

- Megmondod a neved? – kérdezte az amerikai.

Beth szíve nagyot dobbant. A gázspray a másik táskájában van!

Még négy háztömb.

- Akkor majd kitalálok neked én valamit. Nézzük csak! A cicus hogy tetszik?

A szőke felvihogott.

Beth nagyot nyelt, és megragadta a telefont, arra az esetre, ha hívnia kellene a rendőrséget.

Nyugalom! Ne vedd el a fejed!

Elképzelte, milyen kellemes lesz a étterem légkondicionált, hűvös levegője ha majd bemegy.

Lehet, hogy csak vár egy kicsit bent, hív egy taxit és hazamegy, hogy ne zaklathassák tovább.

- Gyere, cicus, tudom, hogy tetszeni fog!

Már csak három sarok.

Épp lelépett volna a járdáról, hogy átmenjen a Tizedik utcába, amikor az egyik megragadta a derekát, hátrarántotta, és durván befogta a száját. Beth elszántan küzdött, rúgkapált, ütött, és amikor félig hátrafordulva a férfi szemébe vágott az öklével, a szorítás enyhült a derekán. Ellökte magától a fiút, de annak még sikerült durván a lábába rúgni. Egy autó hajtott el a Trade utcán. Beth megpillantotta a kocsí fényoszóróját, és torkaszakadtából sikítani kezdett.

A fiú azonban újra elkapta.

- Könyörögni fogsz érte, kurva! – suttogta a fülébe, miközben szorosan tartotta, hogy ki ne szabadulhasson megint. Úgy szorította a nyakát, hogy Beth azt hitte, mindjárt megfullad. Izzadsággal keveredett kölniszagot érzett, miközben hallotta a másik fiú nevetését.

Egy sötét sikátorba vonszolták. Felfordult a gyomra, keserű epe marta a torkát, de továbbra is elszántan küzdött, hogy kiszabaduljon. A félelem erőt adott neki a fiú azonban még nála is erősebb volt.

Belökte egy kuka mögé, és testével szorította a falhoz. Beth könyökkel a bordái közé ütött, és rúgta is, ahol érte.

- A francba, fogd le a kezét! – szólt a nagyobb a szökének.

Mielőtt megragadhatta volna, Beth-nek sikerült őt is jól sípcsonton rúgnia.

- Ugyan már! Imádni fogod, te kis szuka! – morogta az amerikai, miközben térdével megpróbálta szétfeszíteni a lábát.

Testével még erősebben nekinyomta az épület falának, de közben szorosan tartotta a torkát, hogy ne tudjon mozdulni. Egyik kezére szüksége volt, hogy szétnyissa blúzá, ezért ahogy kiszabadult a szája, Beth azonnal sikítani kezdett. A fiú erre keményen pofon vágta, úgy hogy felhasadt az ajka. Vért öntötte el a száját, és fájdalom hasított belé.

- Ha még egyszer ezt csinálod, kivágom a nyelved! – A fiú szeme vérben forgott. Dühösen, de vággyal telve feltolta a nő fehér, csipkés melltartóját, és meglátta a mellét. – A pokolba is, jó kis móka vár ránk!

- Hé, szerinted igazi? – kérdezte a szöke, mintha választ várna.

Társa megragadta Beth egyik mellbimbóját, és meghúzta. A fájdalomtól könny szökött a lány szemébe.

Az amerikai felnevetett.

- Szerintem az, e majd magad is meggyőződhetsz róla, miután végeztem.

A szöke nevetését hallva, Beth ösztönösen érezte, valamit tennie kell. Kényszerítette magát, hogy képes legyen abbahagyni a tiltakozást, és próbált visszaemlékezni, mit tanult az önvédelmi oktatáson. Teste mozdulatlanra demedt, csupán mellkasa emelkedett és süllyedt a zihálástól. A fiú meglepődve megállt.

- Mi az, csak nem benne vagy? – kérdezte gyanakodva.

Beth némán bólintott.

- Helyes! – Közelebb hajolt, lehelete cigarettától és sörtől bűzlött. Beth próbálta visszafojtani undorát, nehogy az arcára is kiüljön. – De ha még egyszer sikítani mersz, megöllek! Megértetted?

Beth ismét bólintott.

- Engedd el! – utasította a szökét, mire az vihorászva elengedte a csuklóját, és úgy járkált körülöttük, mint aki a lehető legjobb szöget keresi, hogy jól láthassa, mi történik.

Az amerikai durva keze simogatni kezdte, mialatt Beth azon küszködött, nehogy kiadja magából a korábban elfogyasztott süteményt. A hányinger egyre jobban fojtogatta a torkát. Gyűlölte a fiú érintését a mellén, mégis a nadrágja felé nyúlt. Az egyik kezével a mellét markolászta, a másikkal pedig a torkát szorította, de annyira, hogy alig kapott levegőt. Amikor megérezte a nő kezét a lába között, felnyögött, és enyhült a szorítás. Ekkor Beth olyan erősen, ahogy csak tudta, megmarkolta a heréit, meg is csavarta, aztán könyökkel orrba

vágta. A fiú összerogyott. Bethben tombolt az adrenalin, és azt kívánta, bárcsak a másik is nekirontana, ahelyett, hogy csak áll és bambán bámul rá.

- Menjetek a pokolba! – kiáltotta.

Kirohant a sikátorból, próbálta összefogni elől a blúzá, és csak szaladt, szaladt, amíg haza nem ért. Keze úgy remegett, hogy alig tudta betenni a kulcsot a zárba. Csak akkor vette észre, hogy könnyes az arca, amikor a fürdőszobában belenézett a tükörbe.

Butch O'Neal felpillantott, amikor civil rendőrautójában megszólalt a rádió. Egy férfit találtak nem messze egy sikátorban. A földön fekszik, de még él.

Rápillantott az órájára. Nem sokkal múlt tíz óra, ami azt jelenti, hogy a móka még csak most kezdődik. Péntek éjjel volt, július elején. A főiskolás suhancok nemrég szabadultak ki az iskolából, és alig várták, hogy indulhassanak a hülyék olimpiáján. Butch úgy vélte, az áldozatot vagy kirabolták, vagy megleckéztették. Remélte, hogy az utóbbi.

Az adóvevőért nyúlt, és közölte a diszpécserrel, hogy odamegy a helyszínre. Bár gyilkossági nyomozó volt, nem pedig közlekedési járőr, úgy gondolta, ez kis változatosság nem árt. Jelenleg két másik ügyön dolgozott. Az egyik egy Hudson folyóba fulladt ember volt, a másikat megtámadták, és azután ölték meg. Mivel otthon nem várta más, csak piszkos edények és gyűrött ágynemű, ezért úgy vélte, minél kevesebb időt tölt otthon, annál jobb.

Bekapcsolta a szirénát, gázt adott és elindult.

2. fejezet

Wrath megvető mosollyal mérte végig a bárban lévő embereket, akik egymást letaposva hátráltak az útjából. Félelem és vágyakozó kíváncsiság szaga áradt pórusaikból.

Állatok. Mindegyik, gondolta magában.

Sötét napszemüveget viselt, mégis bántotta a gyenge fény, ezért inkább behunyta a szemét. Olyan rossz volt a látása, hogy a teljes vakság sem okozott nagy problémát számára. A képek helyett a hangokra koncentrált. A dübörgő zene mögött tisztán hallotta a lábak dobogását, a suttogásokat, még azt is, hogy egy pohár leesett a földre, és összetört. Nem érdekelte, ha valaminek nekimegy, akár szék, akár asztal, akár ember. Átgázolt rajta.

Pontosan tudta, hol ül Darius, mivel ő volt az egyetlen lény a helyiségben, akiből nem sugárzott a félelem. Ma este azonban még ő is ideges volt.

Wrath kinyitotta a szemét, amikor odaért a másik vámpírhoz, de csupán homályos, fekete foltot látott maga előtt.

- Hova lett Tohrment? – kérdezte, amikor megcsapta orrát a whisky illata.

- Kiment a levegőre. Köszönöm, hogy eljöttél.

Leült vele szemben, a tömeg pedig összezáródott. Eltűnt az ösvény, amit neki nyitottak.

Egy ideig egyikük sem szólalt meg. A zene közben váltott, és felhangzott egy régi Cypress Hill-sláger.

Na, jól indul, gondolta Wrath. Darius szűkszavú ember, aki tudja, hogy gyűlöli, ha feleslegesen pazarolják az idejét. Ha mégis hallgat, nagyon komoly dologról lehet szó.

Darius a sörösüveggel babrált, majd nagy levegőt vett.

- Uram...

- Ha akarsz tőlem valamit, térj a tárgyra! – szólalt meg Wrath, és közben érezte, hogy közeledik egy pincérnő. Mást is érzékelt: nagy mellet, valamint a szűk blúz és a miniszoknya közötti fedetlen derekat.

- Kér valamit? – kérdezte a nő lassan.

Wrath erős kísértést érzett, hogy azt javasolja, feküdjön végig az asztalon, hadd kóstolja meg a nyakát. Való igaz, az emberi vér nem sokkal hosszabbítja meg az élettét, ám ezerszer jobb ízű, mint a bárban felszolgált bármelyik vizezett alkohol.

- Most nem, köszönöm – felelte inkább. Félmosolya egyszerre volt nyugtalanító és felkavaró a pincérnő számára. Mélyen beszívta a nő illatát.

Nem érdekel, gondolta.

A pincérnő bólintott, de nem mozdult, csak bámulta a vámpírt. Szőke haja szinte világított a sötét helyiségben. Lenyűgözve állt, még a nevét is elfelejtette, nehogy azt, miért is van ott.

Dariust bosszantotta, ezért türelmetlenül felcsattant.

- Köszönjük, nem kérünk semmit.

A nő magához tért, és elindult, majd lassan eltűnt a tömegben. Darius megköszörülte a torkát.

- Köszönöm, hogy eljöttél.

- Ezt már mondtad.

- Ja, igen. Szóval. Elég régóta ismerjük egymást.

- Igen.

- Részt vettünk már együtt sok harcban. Megöltünk jó néhány *alantast*.

Wrath bólintott. A Fekete Tör Testvériség generációk óta védelmezte saját fajtát az Alantasok Társasága ellen. Darius, Tohrment és négy másik vámpír alkották. Ellenségük a sokkal nagyobb létszámú *alantasok*, lélek nélküli emberek voltak, akik a sötét vezért, az Omegát szolgálták. Wrath és harcosai azonban eddig sikeresen állták a sarat az ellenük folytatott küzdelemben.

Darius újra megköszörülte a torkát.

- Mindazok után, amin együtt keresztülmentünk...

- Darius, térj a lényegre! Ma éjjel vár rám Marissa.

- Ma is nálam akarod tölteni az éjszakát? Tudod, hogy senki másnak nem engedem, hogy azt a szobát használja. – Darius félszegen felnevetett. – Nem csodálom, hogy a bátyja nem szereti, ha hozzájuk més.

Wrath keresztbe fonta mellén a karját, majd a lábával eltolta magától az asztalt, hogy jobban elférjen.

Kicsit sem hatotta meg Marissa fivérének kényes érzékenysége, és hogy mennyire rossz szemmel nézi az életstílusát. Havers dilettáns sznob volt, egy igazi seggfej. Teljességgel képtelen megérteni, milyen ellenségei vannak a fajnak, és mivel jár az, ha védelmezni akarják a lakosságot.

És csak mert a drágalátos fiúcskának nem tetszik, Wrath nem volt hajlandó játszani a jó fiút, és tétlenül nézni, hogy fájának tagjait halomra gyilkolják. A harcmezőn akart lenni a testvéreivel, nem pedig valami trónon ücsörögni. Havers elmehet a fenébe.

Marissának pedig nem kellene ennyit foglalkoznia bátyja lelkivilágával.

- Gondoltam, élek a felajánlott lehetőséggel – mondta Wrath.

- Rendben.

- Akkor most beszélj!

- Van egy lányom.

Wrath lassan elfordult.

- Mióta?

- Egy ideje.

- Ki az anyja?

- Nem ismered, egyébként is... már... meghalt.

Dariust előtötte a fájdalom, Wrath orrát pedig megcsapta a régen eltemetett szenvedés csípős szaga. A bárban terjengő izzadság, alkohol és szex büze ellenére is tisztán érezte.

- Hány éves a lányod? – kérdezte, és már kezdte sejteni, hová vezet ez az egész.

- Huszonöt.

Halkan káromkodott.

- Nem! Ne is kérj rá, Darius!

- Muszáj. Uram, a véred...

- Ha még egyszer így szólítasz, elhallgattatlak. Örökre.

- Nem érted. A lányom...

Wrath fel akart állni az asztaltól, Darius azonban megragadta a karját. Nem sikerült visszatartania, mert Wrath azonnal lerázta magáról a kezét.

- A lányom félig ember.

- Krisztusom!

- Lehet, hogy nem éli túl az átváltozást, ha keresztül kell esnie rajta. De ha te segítsz neki, legalább lenne esélye az életben maradásra. A te véred olyan erős, hogy megmentheti. Nem azt kérem, hogy *félnek* vedd magad mell, vagy hogy védelmezd, mert azt én is meg tudom tenni. Én csak azt szeretném, hogy... *kérlek!* A fiaim mind halottak, csak ő maradt nekem. És... az anyját nagyon szerettem.

Ha bárki másról lett volna szó, Wrath kedvenc mondatát felelte volna a kérésre: *Menj a francba!* A maga részéről csak két elfogadható testhelyzetet tudott elképzelni egy embernek. Ha nő, hanyatt fekve, ha férfi, akkor hason. De holtan.

Darius azonban szinte már a barátja volt, vagyis lehetett volna, ha Wrath engedi, hogy közelebb kerüljön hozzá.

Felállt, és lehunyta a szemét. Hirtelen azt érezte, hogy gyűlölet sugárzik felőle, egyenesen a szívébe. Megvetette magát azért, hogy cserbenhagyja, de tudta, nem az a típus, aki át tud segíteni egy szegény szerencsétlen félig vámpír lányt ezen a fájdalmas és veszélyes időszakon. A gyengédség és a könyörületesség nem az ő műfaja.

- Nem tehetem. Még neked sem.

Darius fájdalma olyan erővel érte, hogy szinte beleszédült. Megragadta a vámpír vállát.

- Ha valóban szereted, tégy neki egy szívességet! Kérj meg valaki mást!

Sarkon fordult, és kísért a bárból. Kifelé menet minden jelenlévő agyából kitörölte magát. Az erősek majd azt fogják hinni, hogy csak álmodták az egészet, a gyengék pedig nem is fognak rá emlékezni.

Kilépett az utcára, megkerülte az épületet, hogy a Sikoly mögött egy sötét sarokban láthatatlanná váljon. Útközben elment egy nő mellett, aki a sötétben éppen orálisan elégített ki egy férfit, aztán ez kábultan fekvő csavargó mellett, majd elhagyott egy drogdíler, aki telefonon alkudozott az anyag áráról.

Hirtelen megérezte, hogy követik. Azt is pontosan tudta, hogy ki. A babahintőpor illata végzetesen árulkodó jel volt.

Szélesen elvigyorodott, szétnyitotta kabátját, és elővette egyik *surikenjét*. A rozsdamentes acél dobócsillag kényelmesen pihent a kezében, várta, mikor szelheti át a levegőt, halálos szúrást mérve az ellenségre.

Szeretett volna beszaladni valami sötét helyre, de uralkodott magán, és nem gyorsította meg a lépteit. Nem volt még felkészülve a harcra azok után, hogy Dariusszal beszélt. Az Alantasok Társasága embere pedig átkozottul jól időzített.

Ha most megöli ezt az *alantast*, legalább eltereli gondolatait a beszélgetésről.

Becsalta a férfit a sötétbe, miközben teste minden porcikája felkészült az összecsapásra. Szíve ütemesen vert, izmai megfeszültek a várakozástól. Meghallotta, hogy a másik kibiztosítja a fegyverét, ezalatt gyorsan kiszámította a lövedék útját. Ha ott maradna, pont a tarkójába fúródna.

Egy gyors mozdulattal elugrott, majd lehajolt, és szinte ugyanabban a pillanatban eldobta a *surikent*. A dobócsillag ezüstösen csillant meg a lámpafénybe, aztán halálos ívet írt le a levegőben, és elvágta a támadó nyakát. Majd leesett a földre valahol a sötétben. Az *alantas* mindkét kezével a tokához kapott, és összecsuklott. Fegyvere kifordult a markából, és hangos koppanással a földre esett.

Wrath odament hozzá. Átkutatta a zsebeit, kivette a tárcáját és a mobiltelefonját, majd a saját kabátja zsebébe csúsztatta őket.

Ezután félrehúzta bőrkabátját, és a vállára erősített fegyvertartóból kihúzott egy hosszú pengéjű kést. Sajnálta, hogy nem tartott tovább a harc, de a fekete, göndör hajból, valamint az ügyetlen támadásból arra következtetett, hogy újonccal került szembe. Egy gyors mozdulattal hanyatt fordította a testet, és a kést mélyen beledöfte a mellkasa közepébe. A penge átszúrta a húst, a csontot, és a szívben állt meg.

A holttest egy pillanat alatt semmivé porladt.

Wrath a véres kést a bőrnadrágjába törölte, majd visszacsúsztatta a helyére, és felállt. Körülnézett és láthatatlanná vált.

Darius ivott még egy sört. Néhány nő odament hozzá, remélték, hogy segíthetnek neki elfelejteni a gondjait, ő azonban visszautasította az ajánlatot.

Kilépett a bárból, és odasétált a kocsijához, egy BMW 650i-hez. Szabálytalanul, a bár mögött parkolt egy sikátorban. A többi vámpírhoz hasonlóan, ő is képes volt láthatatlanná válni, ha akart. Egy szempillantás alatt nagy távolságokat tudott megtenni, ám ha valami súlyos tárgyat is cipelnie kellett, sokkal nehezebb dolga volt. És persze nem lehettek szemtanúk sem közben. Ráadásul, egy ilyen jó autót vezetni maga az élvezet.

Beszállt, és becsukta az ajtót. Odakint eleredt az eső, kövér cseppekben hullott a szélvédőre.

A helyzet még nem reménytelen. Marisa bátyjának említésére elgondolkozott. Havers orvos, a faj elkötelezett gyógyítója. Talán ő tud majd segíteni. Egy próbát mindenesetre megér.

Még mindig ez járt a fejében, amikor elfordította a slusszkulcsot. A motor nem indult, csak az önindító köszörült erőlködve. Ismét megpróbálta, és amikor meghallotta a ketyegést, hirtelen szörnyű előérzete támadt.

Ekkor a bomba, amelyet a jármű alvázához erősítettek és az elektromos hálózatra kötöttek, felrobbant.

Darius teste pillanatok alatt elégett a tűzben. Utolsó gondolta a lánya volt, akivel még sosem találkozott. S már nem is fog.

3. fejezet

Beth háromnegyed óráig zuhanyozott, elhasznált egy fél flakon tusfürdőt, és olyan forróra állította a vizet, hogy az olcsó tapéta majdnem leolvadt a falról. Megtörülközött, belebújt a fürdőköpenyébe, és közben minden igyekezetével próbálta elkerülni a tükröt, nehogy még egyszer meglássa magát benne. Az ajka nagyon csúnyán festett.

Kilépett a fürdőből a zsúfolt nappaliba. A légkondicionáló hetekkel azelőtt elromlott, így a szobában is olyan párás, meleg levegő uralkodott, mint a fürdőben. Rápillantott a két ablakra és a lehangoló udvarra néző üvegajtóra. Legszívesebben kinyitotta volna őket, ehelyett inkább megnézte, jól be vannak-e zárva.

Az idegei még mindig romokban heverték, teste azonban új életre kelt a zuhanyozás után. Farkaséhes lett, ezért körülnézett a pici konyhában. A négy nappal azelőtti maradék csirke még mindig jól nézett ki, ám amikor felnyitotta a fóliát, bűdös szag csapta meg az orrát. Undorodva a szemébe dobta, és betett egy sajtos makarónit a mikróba. Miután megmelegedett, a műanyag dobozt egy kifogó kesztyűre tette a tenyerében, és állva ette meg. Egy adag nem csillapította az étvágját, ezért evett még egyet.

Átkozottul csábítónak tűnt a gondolat, hogy egy este felszed magára tíz kilót. A szépségén nem tudott változtatni, de lefogadta volna, hogy barbár, nőgyűlölő támadója a feszes idomú lányokat szereti.

Lehunyta a szemét, és megpróbálta kivenni fejéből az arcát. Istenem, még mindig magán érezte a durva kezét, ahogy a mellét tapogatja!

Feljelentést kellene tennie a rendőrségen, gondolta. Csakhogy nem merte elhagyni a lakást. Ma éjjel még nem. Talán majd reggel.

Leült a futonra, amely egyszerre szolgált ágyként és kanapéként a pici lakásban. Szorosan maga alá húzta a lábát. Gyomra lassan emésztette a makarónit, időnként hányinger tört rá, majd kirázta a hideg. Hirtelen halk nyávogásra lett figyelmes.

- Szia, Boo! – köszöntötte a cicát. A szegény állat rémülten keresett menedéket, amikor hazaérkezett és letépte magáról a ruháit, majd szanaszét szórta őket a földön. A cica lassan odasétált hozzá. Nagy, zöld szeme aggódalmasan tekintett fel rá. Ismét nyávogott, majd fűgén felugrott az ölébe.

- Bocsáss meg, hogy megijesztettelek! – suttogta Beth.

A cica a vállához nyomta a fejét, és dorombolt. Teste meleg volt, és kellemesen nehéz. Beth hosszú ideig ült így, finom, puha szőrt simogatva. Amikor megszólalt a telefon, összerezett. A kagylóért nyúlt, de a simogatást nem hagyta abba. A macskával töltött hosszú évek alatt sikerült tökélyre fejlesztenie simogatási és telefonálási koordinációját.

- Halló? – szólta a telefonba, és azon gondolkozott, ki lehet. Éjfél már elmúlt, vagyis a telemarketinges hívást ki lehetett zárni. Ami azt jelenti, hogy vagy munka, vagy valami elmebeteg zaklatja.

- Szia, kislány! Ébresztő! Valami pacáknak felrobbant az autója a Sikoly mögött. Vele együtt. Beth behunyta a szemét, és majdnem sírva fakadt. José de la Cruz a városi rendőrségen dolgozott, ugyanakkor bizonyos fokig a barátja is volt.

Ha jobban belegondolt, minden kék egyenruhás rendőr az volt. A nők és a férfiak egyaránt. Sok időt töltött a rendőrségen, és ezalatt jól összebarátkozott velük. José azok közé tartozott, akiket igazán kedvelt.

- Hé, ott vagy?

Mondd el neki! Mondd el, mi történt! Nyisd már ki a szád!

Akart, de képtelen volt megszólalni. A szégyen és a félelem megnémította.

- Igen, itt vagyok, José – nyögte ki végül. Kisimított egy tincset a homlokából, majd megköszörülte a torkát. – Ma este nem tudok menni.

- Na persze. Mikor mondtál nemet egy jó fülesre? – A rendőr könnyedén felnevetett. – De vigyázz, „Nagymenő” kapta az ügyet.

„Nagymenő” nem volt más, mint Brian O’Neal gyilkossági nyomozó, akit mindenki Butchnak szólított. Vagy egyszerűen csak *Uramnak*.

- Ne haragudj, de ma este... tényleg nem tudok menni.

- Van nálad valaki? – A rendőr hangja kicsit élesebben csengett, mint kellett volna. Nős volt, boldog házasságban élt, ám a lány tudta, hogy az őrsön mindenkit foglalkoztat. Egy ilyen szép nő, mint ő, és nem járt senkivel? Valami biztosan van a háttérben. – Szóval?

- Nem, dehogyis!

Rövid csend támadt, és szinte hallani lehetett, ahogy a rendőr érzelmi radarja működésbe lép. – Akkor miről van szó?

- Semmi, jól vagyok, csak egy kicsit fáradt. Majd holnap bemegyek az őrsre.

Akkor majd megteszi a feljelentést. Holnap elég erős lesz ahhoz, hogy elmondja, mi történt, anélkül hogy elsírná magát közben.

- Ne ugorjak be hozzád?

- Nem, kösz, jól vagyok – felelte Beth, és letette a kagylót.

Tizenöt perccel később már frissen mosott farmernadrág és egy bő póló volt rajta, amely leért a combjáig. Hívott egy taxit. Mielőtt elhagyta a lakást, feltúrta a szekrényét, hogy megkeresse a másik táskáját. Amikor megtalálta, kivette belőle a gázspray-t, és a kezébe fogta. Egész úton a tenyerében tartotta.

A tetthely három kilométernyire volt a lakásától. Amíg odaér, majd összeszedi magát, és elmondja Josénak, mi történt.

Gyűlölte a gondolatot, hogy újra át kell élnie minden percet, ám a tudat, hogy az a gazember szabadon járkal, és újra megteheti azt, amit vele tett, még visszataszítóbb volt. Lehet, hogy sosem kapják el, de ha megteszi a feljelentést, legalább tudni fogja, hogy ő mindent elkövetett, hogy rács mögé juttassa.

Wrath, miután láthatatlanná vált az utcán, Darius fogadószobájában bukkant elő. Hű, már el is felejtette, milyen jó módban él a vámpír.

Darius harcos volt ugyan, mégis olyan ízléssel rendelkezett, mint egy arisztokrata, és jó érzékkel tudta hasznát venni, amikor berendezte otthonát. Előkelő *hercegnek* született, és a kényelmes életet azóta is nagyra értékelte. 19. századbeli kúriáját szépen rendben tartotta, mindenféle antik tárgyak és műalkotások sorakoztak. Emellett olyan biztonságos volt, mint egy bank pánccélterme.

A nappali halványsárga fala bántotta Wrath szemét.

- Micsoda meglepetés, uram!

Fritz, a komornyik lépett a terembe, és mélyen meghajolt a vámpír előtt. Azonnal lekapcsolta a lámpát, mert tudta, hogy kellemetlen számára. Mint mindig, most is kifogástalan fekete libériát viselt. Több mint száz éve szolgált már Dariusnál. *Hűséges* volt, olyan, aki kimehetett a fényre, de hamarabb öregedett, mint a vámpírok. Családjának tagjai több ezer éve álltak arisztokraták és harcosok szolgálatában.

- Hosszú ideig tartózkodik nálunk, uram?

Wrath megrázta a fejét. Nem, ha rajta múlik.

- Maximum néhány órát.

- A szobája készen áll. Ha szüksége lenne rám, csak szóljon.

Firtz még egyszer meghajolt, és kihátrált a szobából, majd bezárta maga előtt a szárnyas ajtót. Wrath odasétált ez kétféletes festményhez, amelyen egy francia király volt látható. Rátette a kezét a keret jobb oldalára, mire a festmény elfordult, és egy rejtett alagutat tárt fel. Mögötte a kőfolyosót gázlámpák világították meg.

Belépett, és lement néhány lépcsőt. Lent két ajtó állt. Az egyik Darius fényűző hálósobájába vezetett, másik Wrath-nak jelentett menedéket, amikor távol volt az otthonától. Legtöbbször egy New York-i raktárépület belső helyiségében tartózkodott. A szoba fala acélból volt, és olyan zárrendszere volt, mint egy igazi erődnek.

Oda soha nem hívta volna Marissát. De még a testvériség tagjait sem. A magánéletét féltőn óvta.

Amikor belépett a szobába, a falra szerelt fáklyák gondolatának parancsára felgyulladtak. Aranyszínű ragyogásuk nem sok fényt jelentett a sötét helyiségben. Mivel Wrath látása nagyon gyenge volt, Darius a hat méter magas falakat és a mennyezetet feketére festette. Az egyik sarokban hatalmas ágy állt, rajta fekete szaténlepedő és sok párna. Szemben vele egy bőrkanapé, egy nagyképernyős televízió és egy ajtó, amely a fekete márvány fürdőszobába vezetett. A faliszekrény számtalan fegyvert és ruhát rejtett.

Valami okból Darius állandóan azzal nyaggatta, hogy lakjon nála. Örök rejtély maradt Wrath számára, hogy miért. Azért biztosan nem, mert testőrt szeretett volna maga mellett tudni, mivel képes volt megvédeni magát. Az a gondolat pedig, hogy magányos, egyenesen nevetségesnek tűnt.

Wrath még azelőtt megérezte Marissa jelenlétét, hogy a nő belépett volna a szobába. Friss óceáni szellő illata megelőzte.

Bárcsak mielőbb túl lennénk már rajta, gondolta. Alig várta, hogy újra az utcán legyen. Épp csak belekóstolt a harcban, máris vége lett. Ma este többre vágyott.

Megfordult, Marissa karcsú teste pedig hozzásimult. Wrath rajongás és nyugalanság keverékét érezte rajta.

- Uram – szólalt meg a nő.

Abból, amennyit látott, Wrath úgy vélte, valami légiesen könnyű selyemruhát viselhet, és hosszú, szőke haja kibontva hull a vállára. Tudta, csak azért vette fel, hogy a kedvében járjon, és azt kívánta, bárcsak ne tette volna.

Levett bőrdzsekijét, és a töröket rejtő fegyvertáskát, amely a vállára és a hátára erősítve lógott.

Átkozott szülei! Miért adtak neki ilyen nőt? Ilyen... törekenyt.

Ekkor azonban eszébe jutott, hogy nézett ki az átalakulás előtt. Lehet, hogy az öregek féltek tőle, hogy egy erősebb nő esetleg kárt tesz benne.

Behajlította a karját, bicepsze megduzzadt, válla megroppant a mozdulattól.

Bárcsak láthatnák most a szülei, hogy mi lett abból a kisfiúból! Egy igazi, hidegvérű gyilkos.

Talán mégis jobb, hogy már nem élnek. Nem tetszene nekik az, amivé vált.

Persze, lehet, hogy másképp alakul az élete, ha anyja és apja megérte volna az idős kort.

Marissa idegesen toporgott.

- Sajnálom, hogy megzavarlak, de nem tudok tovább várni.

Wrath bement a fürdőszobába.

- Egy pillanat és jövök.

Kinyitotta a csapot, feltúrta fekete inge ujját, és a forró vízben lemosta kezéről a piszkot, a verejtéket és a halál nyomát. Ezután beszappanozta a kezét, végigdörzsölte az alkarját beborító rituális tetoválást, leöblítette, megtörölte, és visszatért a szobába. Helyet foglalt a kanapén, és idegesen várt.

Mióta is csinálják már ezt? Évszázadok óta. És minden alkalommal sok időbe telik, mire Marissa összeszedi a bátorságát, és közeledni mer hozzá. Ha bárki másról lett volna szó, Wrath már régen megelégette volna a dolgot, neki azonban elnézte.

Az igazság az volt, hogy sajnálta szegény lányt. Kényszerítették, hogy a *fele* legyen, nem önszántából döntött így. Wrath sokszor mondta neki, hogy felmenti a jegyesség alól, és felszabadítja, hogy végre találjon magának egy rendes férfit, aki nemcsak védelmezni, de szeretni is tudja.

Furcsa mód, azonban Marissa kitartott mellette, bármilyen törekeny volt is. Talán attól félt, hogy más nő nem tudná elfogadni és táplálni az éhségét, amikor szüksége van rá, így a faj elveszítené a legerősebb tagját. A királyát. Azt a vezért, aki nem hajlandó vezetni.

Igen, való igaz, hogy nehéz eset. Nem kereste a társaságát, csak akkor, ha inni akart. Ez viszont a származása folytán nem esett meg túl gyakran. Marissa sosem tudta, hogy hol jár és mit csinál. Hosszú napokat töltött egyedül fivére házában, életét annak szentelve, hogy életben tartsa a földkerekség egyetlen igazi vámpírját, akinek egy csepp emberi vér sem folyik az ereiben.

Őszintén szólva, Wrath nem tudta, hogy képes ezt az életet elviselni. És pláne őt.

A mai este jót tett az önbizalmának. Először Darius, most pedig Marissa.

Wrath figyelte, ahogy egyre kisebb köröket ír le a szobában, lassan közeledve hozzá. Erővel próbált nyugodtnak tűnni, egyenletesen lélegezni és nem mozdulni. Ez volt a legnehezebb része a dolognak. Pánik tört rá attól, hogy mozdulatlanul kell ülnie, és tudta, hogy abban a pillanatban, amikor a lány inni kezd belőle, a fojtogató érzés fokozódni fog.

- Sok dolgod volt ma, uram? – kérdezte Marissa lágyan.

Wrath bólintott, és arra gondolt, ha elég szerencsés, még több lesz, mielőtt felkel a nap.

Végre megállt előtte, ő pedig megérezte benne az éhséget, mely nagyobb volt a nyugtalanságnál is. Azt is érezte rajta, hogy kívánja, ám ezt az érzést szándékosan figyelmen kívül hagyta.

Semmiképpen nem feküdne le vele. El sem tudta képzelni, hogy ugyanazt tegye vele, mint a többi nővel. Különben is, soha nem gondolt rá úgy. Még az elején sem.

- Gyere ide! – intett felé. Alkarját a combjára fektette, tenyérrel felfelé. – Már nagyon éhes vagy. Nem lenne szabad ilyen sokáig halogatnod, hogy hívj!

Marissa térdre ereszkedett előtte, ruhája szétterült a lába mellett. Meleg kezével végigsimította a férfi izmos alkarját, minden egyes fekete alakot, amelyek ősi nyelven a származását mesélték el. Kinyitotta a száját, szemfoga féhéren villant meg a félhomályban, aztán a vénájába mélyedt.

Wrath behunyta a szemét, fejét hátravetette, miközben ivott belőle. Hirtelen pánik tört rá, hogy nem mozoghat. Csupán a másik karját tudta megmozdítani. A kanapé háttámlája mögé ejtette, és görcsösen szorította, miközben próbálta testét egy helyben tartani. Nyugalom, csitítgatta magát. Mindjárt vége és kiszabadul.

Marissa tíz perc múlva emelte fel a fejét. Wrath azonnal felugrott a díványról, és hatalmas megkönnyebbülést érzett, hogy végre mozoghat. Miután megmozgatta minden tagját, odalépett a nőhöz, aki jóllakottan feküdt a földön, és várta, hogy kettejük vére összekeveredjen benne. Felemelte elernyedtestét. És épp arra gondolt, megkéri Fritzet, hogy vigye haza, amikor kopogtak.

Odapillantott az ajtóra, aztán az ágyhoz vitte és lefektette.

- Köszönöm, uram – suttogta Marissa. – Mindjárt hazamegyek.

Wrath egy pillanatig tétozódott, majd betakarta a lábát, és kinyitotta az ajtót.

Fritz állt előtte, és nagyon izgatottnak tűnt.

Wrath kilépett a folyosóra. Szorosan becsukta maga mögött az ajtót, és már majdnem ráripakodott, hogy meri megzavarni őket, amikor megcsapta orrát a komornyik illata. Azonnal tudta, hogy a halál újra lecsapott, és ezúttal Dariust vitte el.

- Mester...

- Hogy történt? – kérdezte röviden. A fájdalommal majd később törődik, előbb tudni akarta a részleteket.

- Ó, a koci... - Az öreg láthatóan nehezen tudta tartani magát, hangja elhaló és vékony volt, mint a teste. – Egy bomba, uram. Az autón. A klub előtt. Tohment hívott fel. Látta az egészet.

Wrath az *alantasra* gondolt, akit megölt, és azt kívánta, bárcsak tudná, vajon ő volt-e az, aki ezt a szörnyűséget elkövette.

A gazembereknek nincs már becsületük. Az elődeik legalább még harcosokhoz méltóan harcoltak, ezek az újoncok viszont gyávák. Elbújnak a technika mögé.

- Hívd a testvériséget! Mondd meg nekik, hogy most azonnal jöjjenek!

- Igenis, Mester! És még valami, uram. Darius megkért, hogy adjam át ezt önnek, ha úgy halna meg, hogy ön nincs a közelében. – Átnyújtott neki egy borítékot.

Wrath elvette, és visszament a szobába. Nem volt képes részvétet kívánni Fritznek, sem senki másnak. Mire visszatért, Marissa már nem volt ott. Jobb is így.

Fogta a levelet, és az övébe csúszatta.

Aztán kieresztette magából a dühét. A gyertyák szétrobbantak, darabjaik a földre hullottak, miközben valami sötét gonoszság kezdett örvényleni a szobában, egyre kisebb és sebesebb körben a vámpír körül. Végül a bútorok is a levegőbe emelkedtek, és körbe-körbe repkedtek. Wrath hátrahajtotta a fejét, és hatalmasat ordított.

4. fejezet

Mire a taxi kitette Beth-t a Sikoly előtt, a bűntény helyszínét már ellepték az emberek. Piros-kék fény villogott a rendőrautókon, amelyek lezárták a sikátort. Még a tűzszerészek szögletes, fekete furgonja is kivonult. Egyenruhás és civil rendőrök hemzsegték mindenfelé. A bár részeg vendégei pedig távolról figyelték az eseményeket, miközben kedélyesen beszélgetek és cigarettáztak.

Riporter évei során Beth rájött, hogy Caldwellben a gyilkosság közérdekű eseménynek számít. Szinte mindenki így gondolta, kivéve persze azt a férfit vagy nőt, akit éppen megöltek. Az ő számukra a halál magányos esemény volt, még akkor is, ha belenézek a gyilkos szemébe. Vannak dolgok, amelyeket egyedül kell megtennünk, nem számít, ki visz el odáig.

Karját az orra elé emelte, amikor az égett fém jellegzetesen csípős szagát megérezte.

- Szia, Beth! – kiáltotta neki az egyik rendőr. – Ha közelebbről is meg akarsz nézni, menj be a bárba, és a hátsó kijáraton gyere ki. Van ott egy folyosó...

- Én csak Josét keresem. Itt van valahol?

A rendőr kinyújtotta a nyakát, és a tömeget pásztázta.

- egy perce még itt volt. Lehet, hogy visszament az örsre. Ricky, láttad Josét?

Hirtelen Butch O'Neal termett előtte. Kollégájára nézett, és zord tekintetével belefojtotta a szót.

- Micsoda meglepetés! – mondta Beh-nek.

Beth hátralépett. „Nagymenő” impozáns férfi volt. Nagy test, mély hang, kimért modor. Biztosan sok nő odavan érte, gondolta, mert a maga durva, kemény módján jóképűnek mondható. Ő azonban soha nem érezte azt a bizonyos villámütést vele kapcsolatban.

Az igazság az, hogy eddig még egy férfinél sem érezte.

- Randall, mit keresel itt? – Butch bevett egy rágógumit a szájába, és a papírját kis galacsinná gyúrta a kezében. Ingerültnek tűnt abból, hogy a rágót nem rágta, inkább csikorgatta a foga közt.

- Josét keresem. Nem a gyilkosság miatt jöttem.

- Na persze. – Tekintete összeszűkül, amikor Beth-re nézett. Sötét szemöldökének és mélyen ülő szemének köszönhetően úgy nézett ki, mintha állandóan mérges lenne. Amikor rápillantott, hirtelen még sötétebb lett az arc kifejezése. – Velem jönnél egy pillanatra?

- Én tényleg csak Josét...

Butch durván karon ragadta.

- Gyere velem! – mondta kurtán, és a sikátor egyik félreeső sarkába húzta, távol a felfordulástól. – Mi a fene történt az arcoddal?

Beth eltakarta széthasadt ajkát. Biztosan nincs még magánál, mert teljesen elfelejtkezett az egészről.

- Még egyszer kérdezem: mi a *fene* történt veled?

- Én, izé... - kezdte volna, de alig tudta kipróbálni magából a szavakat. – Én csak...

Nem kezdhet el most sírni! Pláne nem „Nagymenő” előtt.

- Josét akarom.

- Nincs itt, ami azt jelenti, hogy nem tudsz beszélni vele. Én viszont itt vagyok. Mondd el nekem! – Megfogta Beth mindkét karját, mintha attól tartana, hogy el akar menekülni. Alig volt magasabb a lánynál, de legalább harminc kilóval többet nyomott.

Jeges félelem hasított Beth szívébe, mára azonban elege volt az erőszakból.

- Hagyj békén, Butch! – Kezét a férfi mellkasára tette, és megpróbálta eltolni magától. Butch hátralépett. Egyet.

- Beth, mondd el...

- Ha nem engedsz el, írok egy cikket a kihallgatási módszereidről. Tudod, arról a fajtáról, ami

után röntgenezni és gipszelni kell a gyanúsítottat.

Butch szeme összeszűkül, elengedte a nő karját, majd kezét megadóan felemelte.

- Rendben. – Ezzel otthagya, és visszament a helyszínelőkhöz.

Beth lerogyott a fal mellett. Úgy érezte, lába nem képes megtartani a súlyát. Lenézett a földre, és próbálta összeszedni a maradék erejét, amikor megpillantott valami fémes tárgyat. Letérdelt, és a kezébe vette. Egy dobócsillag volt.

- Hé, Ricky! – kiáltotta, mire a rendőr odament hozzá, és ő is a földre nézett. – Ez itt nem egy bizonyíték?

Beth magára hagyta, hogy tegye a dolgát, és visszasietet a Trade utcára. Fogott egy taxit, mert már nem bírta tovább. Majd holnap hivatalosan is megteszi a feljelentést Josénál. Reggel az lesz az első dolga.

Mire Wrath újra megjelent a fogadószobában, már teljesen ura volt az érzéseinek. Fegyvertartóját magára vette, dzsekije, amelyet a kezében tartott, tele volt kedvenc tárgyaival, késekkel és dobócsillagokkal.

Elsőnek Tohrment érkezett a testvériség tagjai közül. Szemében fájdalommal vegyes bosszú izzott, de olyan erősen, hogy még Wrath is látni vélte valamit belőle.

Tohrment leült egy székre a fal mellett. Ezután megjelent Vishous. Kecseszakállától, amelyet nemrégén növesztett, még gonoszabbnak tűnt, mint általában, habár az igazán baljóslatú benyomást a bal szeme körüli tetoválás keltette. Mélyen a fejébe húzta Red Sox baseballsapkáját, ezért a homlokára rajzolt bonyolult minta alig látszott. Bal kezén ott viselte szokásos, fekete autóskesztyűjét, amelyet azért hordott, hogy még véletlenül se érjen hozzá senkihez.

Ami nagyon hasznos volt. Mindenki számára.

Rhage következett. Beképzelt modora jól példázta, mi hozta össze a testvériség tagjait. Impozáns megjelenésű, lenyűgöző férfi volt, erősebb, mint bármelyik másik harcos. Emellett híres volt szexuális étvágyáról is, legendának számított a vámpírok világában. Egy hollywoodi szépfiú, akiért bomlottak mind az ember, mind a vámpír nők.

Legalábbis addig, amíg meg nem tapasztalták sötét oldalát. Amikor kitört belőle a vadállat, mindenki – a testvériség tagjait is beleértve – nyűszítve menekült fedezékbe, és imádkozott.

Phury érkezett utolsóként. Alig észrevehetően sántított, amikor belépett az ajtón. Műlábát nem sokkal azelőtt cserélték le egy modern, titánium-szén ötvözetű új lábra, amelyet most büszkén viselt. A rudak, csuklók, csavarok és csapszegek alkotta végtagot a jobb lábcsonkhoz rögzítették.

Gyönyörű, sokszínű hajzuhatagával ott lett volna a helye a hollywoodi nőcsábászok között, ő azonban inkább a cölibátust választotta. Szívében kizárólag egyetlen szerelemnek volt helye, amely már évek óta emésztette.

- Hol van az ikertestvéred? – kérdezte Wrath.

- Úton.

Igazából senkit sem lepett meg, hogy Zsadist késik. A hatalmas, durva modorú, erőszakos óriás ritkán beszélt, legtöbbször csak káromkodott. A világ és elsősorban a nők iránti gyűlöletet magas szintre fejlesztette. Szerencsére külseje – sebhelyes arca, nagyon rövidre nyírt haja és félelmetes arca – nyilvánvalóvá tette a természetét, így az emberek messzire elkerülték.

Csecsemőkorában elrabolták a családjától, és eladták vérrabszolgának. Úrnője minden lehetséges módon kizsigerelte. Majd' egy évszázadba telt, hogy rábukkanjon ikertestvére, Phuryre. Mielőtt megtalálta, csak egy hajszál választotta el a haláltól, gazdája annyira megkínozta.

Miután megmártóztott az óceán sós vizében, begyógyultak ugyan a sebei, de ezernyi heg maradt utánuk. Még a rabszolgák tetoválását is magán viselte. Csakúgy, mint a számtalan

piercinget, amelyet már ő maga rakatott a bőrébe.

Szerette a fájdalmat.

Kétségtelenül Zsadist volt a legveszélyesebb a testvérek közül. Azok után, amin keresztülment, nem érdekelt semmi és senki. Beleértve az ikertestvérét is.

Még Wrath is óvatos volt a közelében.

Meg kell hagyni, a Fekete Tör testvériség sajátos csoport volt, a vámpír lakosság és az *alantasok* között.

Wrath, mellén keresztbefont karral, megállt a szoba közepén, és egyenként végignézett rajtuk. Látt mindenki erejét és legfőképp dühét.

Darius halála eszükbe juttatta, hogy bár jócskán megtizedelték ellenségeiket, a testvérek mégis milyen kevesen vannak az *alantasok* kimeríthetetlen, állandóan gyarapodó táborával szemben.

Nem tudták figyelmen kívül hagyni azt a tényt sem, hogy a vámpírok nem örök életűek, a testvériség harcosai is halandók, így a két tábor közül az egyik egy szempillantás alatt megszűnhet létezni. És az nem az embereké.

A pokolba, a folyamat máris elkezdődött. Amióta több éónnal ezelőtt az Omega megalakította az Alantasok Társaságát, a vámpírok száma fokozatosan csökken, mostanra pedig már csupán néhány harcos maradt életben a társadalomban. Fajuk a kihalás szélére került, és ezen már az sem segített, hogy a harcosok mind kiválóak voltak abban, amit csináltak.

Talán ha Wrath másfajta király lett volna, olyan, mint az apja, aki szerette, ha a faj tagjai istenítették és tisztelték, a jövő most ígéretesebb lenne. A fiú azonban nem olyan, mint amilyen az apja volt. Wrath harcos és nem vezér. Jobban érzi magát, ha egy törrel a kezében harcol, mintha a trónon ül és éljeneztetni magát.

Wrath visszaterelte gondolatait az előtte ülőkre. Mindegyik őt nézte, és várta az utasítását. Ettől ideges lett.

- Darius halálát személyes támadásnak tekintem – szólalt meg végül, mire minden vámpír egyetértően helyeselt.

Elővette a tárcát és a mobiltelefont, amit a meggyilkolt *alantastól* vett el a támadás után. – Ezt ma este, nem sokkal ezelőtt, egy *alantastól* szereztem a Sikoly mögött. Kinek kell?

Mindkét tárgyat a levegőbe dobta, Phury pedig elkapta őket. A telefont átadta Vishousnek.

Wrath fel-alá járkált.

- Rajtuk kell ütnünk megint.

- Igen, menjünk! – morogta Rhage. Előhúzta a kését, majd letette az asztalra. – Ott kell megtámadnunk őket, ahol gyakorolnak. Ahol *laknak*.

Ehhez azonban felderítésre volt szükség. Az Alantasok Társaságának tagjai ugyanis nem voltak ostobák. Rendszeresen váltogatták a székhelyüket, és mindig magukkal hurcolták az összes kiképző felszerelést egyik helyről a másikra. Emiatt a vámpírok célszerűbbnek látták, ha saját magukat használják fel csalinak, és ott csapnak össze velük, ahol az *alantasok* rájuk találhatnak.

Előfordult olyan is, hogy a testvérek rajtaütést szerveztek, és több tucat *alantast* megöltek. Ezt persze csak ritkán sikerült megvalósítaniuk. A nagy támadások hatékonyak voltak, ugyanakkor veszélyesek is, mivel felkeltették a rendőrség figyelmét. Mindenkinek az volt az érdeke, hogy a dolog minél kisebb feltűnést keltsen.

- Itt a jogosítványa – dörögte Phury. – A cím helyi. Majd szétnézek a környéken.

- Mi a neve? – kérdezte Wrath.

- Robert Strauss.

Vishous káromkodott egyet, amikor megvizsgálta a telefont.

- Nincs sok használható nyom. Néhány korábban tárcsázott hívás és gyorshívás. Majd ellenőrzöm a számítógépen, hogy ki hívta, és ő milyen számokat tárcsázott.

Wrath egyre nyugtalanabb lett. Nehezen tudta elviselni a türelmetlenséget és a haragot.

- Ugye nem kell mondanom, hogy gyorsan cselekedjeteK? Nincs rá mód, hogy megtudjuk, ez az *alantas* volt-e felelős a robbantásért, ezért úgy gondolom, tisztítsuk meg alaposan azt a területet. ÖljeteK meg mindenkit, nem számít, milyen felfordulással jár!

Ekkor kivágódott a bejáratí ajtó, és Zsadist sétált be a házba.

Wrath jelentőségteljes pillantást vetett rá.

- Szép tőled, hogy felbukkansz. Csak nem feltartott néhány nő?

- Mi lenne, ha leszállnál rólam? – vágott vissza az újonnan érkezett, és félrevonult a szoba sarkába, távol a többiektől.

- És te hol leszel, uram? – kérdezte Tohrment udvariasan.

A jó öreg Tohr. Mindig próbál békét teremteni. Ha kell, eltereli a figyelmet, közbelép, esetleg nyílt támadást kezdeményez.

- Én itt maradok. Ha az az *alantas*, aki megölte Dariust, még többre vágyna, itt akarok lenni, hogy rám találjon, és szembeszállhassak vele.

Miután a harcosok távoztak, Wrath felvette a dzsekijét. A mozdulattól az övébe dugott papír megbökte az oldalát. Kivette a borítékot, és a kezébe fogta. Az elején állt valami írás, feltehetően a neve. Felnyitotta, és kihúzott belőle egy krémszínű papírlapot. A mozdulattól kihullott belőle egy fénykép, és a földre esett. Wrath felvette és ránézett. Az volt az érzése, hogy egy fekete, hosszú hajú alakot ábrázol. Egy nőt.

Megnézte a másik papírt. A sorok összefolytak a szeme előtt, és bárhogyan is hunyorgott, tudta, hogy képtelen kibetűzni az írást.

- Fritz! – kiáltott ki a folyosóra.

A komornyik sietve megjelent.

- Olvasd el!

Fritz elvette a papírlapot, és szemével némán követte a sorokat.

- Hangosan! – dörrent rá.

- Ó, elnézést, Mester. – Fritz megköszöörülte a torkát. – „Ha még nem beszéltem volna veled, kérdezd Tohrmentet a részletekről. Redd sugárút, 1188., 1/b lakás. A neve Elizabeth Randall. Utóirat: a ház a tiéd és Fritzé, ha a lányom nem éri meg a felnőttkort. Sajnálom, hogy ilyen korán kellett távoznom. Darius.”

- A gazember! – dörmögte Wrath.

5. fejezet

Beth felvette a pizsamáját, és szétnyitotta a kanapévá alakított futonágyat, amikor meghallotta Boo nyávogását az udvarra nyíló, eltolható üvegajtónál. Nyugtalanul járkált körbe-körbe, és közben feszülten figyelt valamit odakint.

- Már megint Mrs. Di Gio cicusára támadt kedved? Már próbáltuk egyszer de nem sikerült, nem emlékszel?

Ekkor valaki hangosan kopogott a bejárati ajtón. Beth odakapta a fejét, szíve zakatolni kezdett.

Odaosont az ajtóhoz, és kilesett a kémlelő nyíláson. Amikor felismerte a látogatót, megfordult, és megkönnyebbülten hátradőlt.

Újra felhangzott a dörömbölés.

- Tudom, hogy otthon vagy – szólalt meg Nagymenő. – Addig maradok itt, amíg ki nem nyitod.

Beth elfordította a kulcsot a zárban, és kinyitotta az ajtót. A férfi olyan hirtelen rontott be a lakásba, hogy ideje sem maradt elküldeni melegebb éghajlatra.

Boo felkapta a fejét, és dühösen fűjt a látogatóra.

- Én is üdvözöllek, párducfiú – köszöntötte a macskát. Mély hangja idegenül csengett a lakásban.

- Hogy jutottál be az előcsarnokba? – kérdezte Beth, miközben becsukta az ajtót.

- Megpiszkáltam a zárat.

- Van valami különleges oka annak, hogy épp ebbe az épületbe törtél be?

Butch megvonta a vállát, és helyet foglalt az egyik kopott karosszékből.

- Gondoltam, meglátogatom egy barátomat.

- Akkor mit keresel álam?

- Szép a lakásod.

- Hazudsz.

- Legalábbis tiszta. Amit a sajátomról nem mondhatok el. – Sötét, mogyoróbarna szeme kíváncsian fürkészte a lány arcát. – Akkor most beszéljünk arról, mi történt ma este, miután elmentél a munkahelyedről.

Beth dacosan keresztbe fonta mellén a karját, mire Butch felnevetett.

- Ugyan már! Mije van Josénak, ami nekem nincs?

- Kérsz tollat és papírt? Elég hosszú a lista.

- Húú, nagyon kemény vagy. Mondd csak, kizárólag azokat kedveled, akiket nem kaphatsz meg?

- Nézd, nagyon elfáradtam...

- Igen, későn fejezted be a munkát. Úgy háromnegyed tíz körül, igaz? Beszéltem a főnököddel. Dick azt mondta, még az irodában voltál, amikor ő átment Charlie bárjába. Gyalog indultál haza, ugye? Végig a Trade utcán... ahogy minden este, gondolom. És egyedül voltál. Egy ideig.

Beth nagyot nyelt. Valami zajt hallott az udvar felől. Odanézett. Boo megint körbe-körbe járkált az üvegajtó előtt, tekintete mereven a kinti sötétségbe meredt.

- Elmondod mi történt a Trade és a Tizedik utca sarkán?

- Honnan tudod?

- Csak mondd el, és ígérem, az a gazember megkapja, amit érdemel!

Odakint Wrath a sötétből figyelte Darius lányát. Magasabb, mint egy átlagos nő, haja pedig fekete. Ez minden, amit látott belőle. Mély lélegzetet vett, de nem érezte az illatát. A lakás minden ablaka és ajtaja zárva volt, a szél pedig nyugatról fűjt, és csak a szemét édeskés szagát hozta felé.

A hangját azonban hallotta a falakon keresztül is. Egy férfivel beszélgetett. Nyilvánvalóan nem kedvelte az illetőt, vagy legalábbis nem bízott benne, mivel a mondatait nagyon rövidre fogta.

- Mindent megteszek, hogy megkönnyítsem neked – jelentette ki a férfi.

Wrath látta, hogy a nő odasétál az ajtóhoz, és kinéz az üvegen keresztül. Egyenesen rá, de Wrath tudta, hogy nem láthatja, mivel az árnyékban állt.

Beth elhúzta az ajtót, és kidugta a fejét, miközben egyik lábával megakadályozta, hogy a macska kiszökhessen.

Ekkor érezte meg az illatát. Hihetetlenül finom volt. Mint egy gyönyörű virág. Egy éjszaka nyíló rózsza. Mély lélegzetet vett, hogy minél több illatot szívhasson magába. Szemét lehunyta, és érezte, hogy vére felpezsdült. Dariusnak igaza volt. Hamarosan át fog esni az átváltozáson. Érezte az illatából. Lehet, hogy csak félig vámpír, de nem tudja elkerülni.

Beth visszafordult a rendőrhöz. Hangját sokkal tisztábban lehetett érteni a nyitott ajtó mellett. Wrath-nak tetszett kicsit rekedtes hangzása.

- Követtek. Ketten voltak. A nagyobbik betaszított a sikátorba, és...

Wrath feszülten hallgatta.

- Próbáltam kiszabadulni, tényleg próbáltam, de erősebb volt nálam, a térdem pedig lefogta a karomat. Azt mondta, kívágja a nyelvem, ha sikítani merek. Azt hittem, meg fog ölni. Ezután szétépte a blúzom, és feltolta a melltartómat. Nem sokon múlt, hogy... De sikerült kiszabadulnom, és elfutottam. A szeme kék, a haja barna, és a bal fülében egy is, szögletes, gyémánt fülbevalót láttam. Sötétkék pólót és khaki színű rövidnadrágot viselt. A cipőjét nem tudtam megfigyelni. A barátja szőke, rövid hajú, nem volt fülbevalója, a ruhája pedig fehér póló, rajta annak a helyi együttesnek a neve, Tomato Eater.

Nagymenő felállt, és odalépett hozzá. Át akarta ölelni, magához húzni, Beth azonban eltolta magától.

- Tényleg el tudod kapni? – kérdezte.

- Igen – bólintott a férfi.

Butch komor hangulatban hagyta el Beth lakását.

Nem szívesen látott bántalmazott nőket, munkájának ezt a részét nagyon nem szerette. Beth esetében ez még inkább így volt, mivel már jó ideje ismerte és vonzódott hozzá. Az a tény, hogy emellett még kivételesen szép is volt, csak súlyosbította a helyzetet. Feldagadt ajka és a zúzódások a nyakán rögtön szembetűntek máskor tökéletes arcán és testén.

Beth Randall lélegzetelállítóan gyönyörű volt. Haja hosszú és fekete, szeme elképesztően kék, bőre halvány, szája pedig csókra termett. Az alakja pedig még ennél is tökéletesebb. Hosszú lábak, keskeny derék, arányos mell.

Az őrsön minden férfi szerelmes volt belé. Butch a javára írta, hogy soha nem élt vissza szépségével. Nem használta fel arra, hogy a fiúktól belső információkat szerezzen. Mindent szigorúan szakmai keretek között intézett. Sosem randevúzott egyikükkel sem, bár sokan a fél karjukat is odaadták volna, ha csak megfoghatják a kezét.

Egy biztos, támadója végzetes hibát követett el, amikor őt választotta prédájául. Az egész rendőrség a nyomába eredt, alig várva, hogy torkon ragadja.

Butch beszállt a kocsiba, és elhajtott a Szent Ferenc kórházba, a város másik részébe. Leparkolt a sürgősségi osztály előtt, majd bement az épületbe.

A forgóajtónál álló őr rámosolygott.

- A hullaházba igyekszik, nyomozó?

- Most nem. Egy barátomat jöttem meglátogatni.

Az őr bólintott, és beengedte. Butch elsétált a váróterem előtt, ahol ideges emberek várakoztak számárfüles magazinokat olvasgatva. Egy szárnyas lengőajtó után steril, fehér, klinikai környezetben találta magát. Fejbólintással üdvözölte a nővéreket és orvosokat, akiket

ismert, majd odasétált az ügyeleti pulthoz.

- Szia, Doug, emlékszel még arra a fickóra, akit törött orral hoztak be ma este?

Az ügyeletes felnézett egy kórlapból, amit épp tanulmányozott. – Persze. Hamarosan hazamehet. A huszonnyolcasban van, ott hátul. – Az ápoló kajánul felnevetett. – Én mondom, az orra volt a legkisebb gondja. Hogy is mondjam... Egy ideig biztosan nem fog mély hangokat énekelni.

- Kösz, haver. Jut eszembe, hogy van a feleséged?

- Jól. Már csak egy hét van hátra a szülésig.

- Majd mondd el, hogy ment!

Butch hátra indult a kórterembe. Mielőtt belépett volna, gondosan körülnézett a folyosón. Minden csendes volt. Sehol egy ápoló, se beteg, se látogató.

Résnyire nyitotta az ajtót, és bedugta a fejét a nyíláson.

Billy Riddle felnézett az ágból. Fehér kötés futott az orra alatt, körbe a fején, mintha az tartaná az agyát a helyén.

- Üdvözlöm, tiszt úr. Megtalálta már azt a fickót, aki elbánt velem? Hamarosan kiengednek, és jobban érezném magam, ha tudom, hogy rács mögött van.

Butch belépett a helyiségbe, bezárta maga mögött az ajtót, és halkán elfordította a kulcsot a zárban.

Mosolyogva közeledett a fiúhoz, közben csillogó fülbevalóját figyelte.

- Hogy van az orrod, Billy fiú?

- Jól. A nővér pedig egy bombázó...

Butch váratlanul megragadta a pólóját a mellkasán, talpra rántotta, majd olyan erővel taszította a falhoz, hogy az ágy mellett lévő gépek is beleremegtek.

Egészen közel hajolt hozzá, szinte összeért az arcuk.

- Jól szórakoztál ma este?

Billy kék szeme tágra nyílt.

- Miről beszél?

Butch újra a falhoz vágta.

- Azonosítottak, kölyök. A nő, akit meg akartál erőszakolni.

- Nem én voltam!

- Egy fenéket nem! A fenyegetésed pedig, amit a nyelvéről és a késedről mondtál, elég lenne ahhoz, hogy rács mögé dugjalak. Csináltad már valaha férfivel, Billy? Lefogadom, hogy népszerű lennél odabent. Egy ilyen helyes, fehér kölyök...

A fiú olyan fehér lett, mint a fal.

- Egy ujjal sem értem hozzá!

- Mondok én neked valamit, Billy. Ha őszinte leszel hozzám, és megmondod, hol találom a haverodat, még az is lehet, hogy egyben kísétálsz innen. Ha azonban nem, beviszlek a rendőrségre, de hordágyon.

Úgy tűnt, a fiú egy percig gondolkodik az ajánlaton, aztán hirtelen azt mondta.

- Ő akarta! Szinte könyörgött nekem, hogy...

Butch felhúzta a térdét, és egyenesen Billy lába közé rúgott. A fiú élesen felsikított.

- Szóval ő akarta? Azért kell néhány hétig ülve pisilned?

Elengedte, és figyelte, ahogy nyögve a földre zuhan. Amikor elővette a bilincset, a nyöszörgés felerősödött.

Hasra fordította, és gyengédnek egyáltalán nem nevezhető mozdulattal megbilincselte. – Le vagy tartóztatva. Minden, amit mondasz, felhasználható ellened a bíróságon. Jogodban áll ügyvédet fogadni...

- Van fogalma róla, ki az apám? – kiáltotta Billy elkeseredve. – Ki fogja rúgatni magát a rendőrségről!

- Ha nem teszed, a bíróság hivatalból rendel ki egyet. Megértetted a jogaidat?

- Menjen a francba!

Butch megfogta a fiú fejét, és törött orrát a földbe nyomta.

- Azt kérdeztem, megértetted-e a jogaidat.

Billy kényszeredetten bólintott, és látta, hogy friss vértócsa terül szét a földön.

- Helyes. Akkor most intézzük el a papírokat. Utálom, ha valaki nem tartja be a szabályokat.

6. fejezet

- Boo, hagyd már abba! – szólt a macskára álmosan Beth. Dühösen a párnájába boksolt egyet, majd megfordult az ágyon, és ránézett.

A cica megint nyávogott. A konyhában égve hagyott lámpa halvány fényében látta, hogy idegesen kaparja az ajtót.

- Nem, nem! Te házimacska vagy. Ház! Érted? Itt bent van a helyed. Higgy nekem, nem olyan nagyszerű odakint az élet, mint amilyennek tűnik.

Lehunyta a szemét, de amikor újabb panaszos nyávogás hangzott fel, mogorván kikászálódott az ágyból, odament az ajtóhoz, és kinézett.

Ekkor látta meg a férfit. A hátsó falnál állt az udvaron. Hatalmas, idegen árny volt, mely nem hasonlított a megszokott tárgyak körvonalára. A szemétkukáéra vagy a kopott, mohás kőasztaléra.

Beth remegő kézzel megnézte, be van-e zárva az üvegajtó, aztán odaugrott az ablakhoz, de azok is zárva voltak. Gyorsan lehúzta a rolót, kezébe fogta a vezeték nélküli telefont, és megállt a macska mellett.

A férfi megindult. Egyenesen felé.

Jézusom!

Beth gyorsan még egyszer megvizsgálta a zárat az ajtón, aztán rémülten hátrálni kezdett, míg neki nem ütközött az ágynak. Megbotlott, hanyatt esett a matracra, és kiejtette a kezéből a telefont.

A férfi már a bejáratnál állt. Beth nem hitt a szemének, amikor az üvegajtó minden ellenállás nélkül kinyílt, mintha nem saját kezűleg zárta volna be nem sokkal korábban.

Még mindig hanyatt feküdt az ágyon, kezével görcsösen a lepedőt markolta, lábával vadul kapálózott, hogy távol tartsa magától a férfit. Hatalmas volt. Válla olyan széles, mint egy gerenda, lába olyan vastag, mint a törzse. Az arcát nem látta, ám a lényéből sugárzó fenyegetés úgy hatott rá, mint a szívének szegezett fegyver.

Nagyot nyögve átfordult az ágy másik oldalára, legurult, és négykézláb kúszva menekült a földön. Térde és tenyere nyikorgott a parkettán. A férfi léptei egyre hangosabban dübörögtek mögötte, ő pedig a félelemtől dermedten, összekucorodva kúszott lassan a konyha felé. Nekiütközött a konyhaasztalnak, de nem érezte a fájdalmat.

Könnyek áztatták az arcát, miközben kegyelemért könyörgött, és a bejárat ajtó felé indult...

Ekkor ébredt fel. Szája nyitva volt, és hallotta, hogy valami iszonyatos zaj töri meg az éjszaka csendjét.

Ő volt az. Torkaszakadtából sikított.

Megpróbálta összezárni az ajkát, mire a bántó hang megszűnt. Kimászott az ágyból, odament az üvegajtóhoz, és olyan boldog lett, amikor megpillantotta a napsütést, hogy szinte minden rossz érzése elszállt. Heves szívverése lassan lecsendesedett, mély levegőt vett, és megnézte a zárat.

Be volt reteszelve, az udvar kihaltan ásított, minden olyan volt, mint máskor. Idegesen felnevetett. Mindazok után, ami tegnap történt, nem csoda, hogy rosszat álmodott. Egy ideig még biztosan eltart, mire végleg megnyugszik.

Megfordult, és a fürdőszobába indult. Alig élt, mégis kétségbeesetten vágyott rá, hogy kiszabaduljon magányos otthonából. Alig várta, hogy körülvegye a szerkesztőség nyüzsgő légköre. Szeretett volna emberek, telefonok és iratok közt lenni. Ott sokkal nagyobb biztonságban fogja érezni magát.

A fürdőszoba előtt valami megszurta a talpát. Leguggolt, és kivett egy cserépszilánkot a sarkából. Lehajolva megpillantotta a cserépvázát, amely azelőtt mindig az előszobaasztalon állt. Darabora törve hevert a földön.

Kicsit furcsállotta a dolgot, de fogott egy seprűt és egy lapátot, és feltakarította a darabokat.

Biztosan akkor verte le, amikor a támadás után hazaért, és a fürdőszobába szaladt.

Amikor Wrath visszatért Darius otthonába, és lement alagsori szobájába, nagyon kimerültnek érezte magát. Kulcsra zárta az ajtót maga mögött, levette a kabátját és a fegyvertartó szíjat a hátáról, aztán bement a gardrób szobába, és kihozott egy kopott bőröndöt. Felnyitotta a tetejét, majd nagyot nyögve kiemelt és a földre helyezett egy négyzet alakú fekete márványlapot. Tíz centi vastag volt, és több mint egy méter széles. Visszament a bőröndhöz, elővett belőle egy bársonyszütyőt, és az ágyra dobta.

Ezután levetkőzött, lezuhanyozott, megborotválkozott, és amikor mindennel végzett, meztelenül visszatért a szobába. Fogta az erszényt, kioldotta a szalagot, ami összefogta, és a márványlapra borított egy csomó durvára csiszolt gyémántot. Az üres tartót aztán a földre ejtette.

Lehajtotta a fejét, és anyja ősi nyelvén imát mormolt a halottakért. Miután befejezte, letérdelt a márványlapra, és érezte, hogy a gyémántok befűződnek a húsába. Leült a sarkára, karját a combjára helyezte, és behunyta a szemét.

A halál rituáléja megkívánta tőle, hogy egész nap mozdulatlanul üljön a térdén, tűrje a fájdalmat, és barátaira emlékezve vérezzen.

Lelki szemei előtt Darius lánya jelent meg.

Nem lett volna szabad betörnie az otthonába. Halálra rémisztette szegény teremtetést, pedig csak be akart mutatkozni neki, és elmagyarázni, miért lesz szüksége rá hamarosa. Azt is szeretne volna megmondani neki, hogy üldözőbe veszi a gazembert, aki kikezdett vele.

Na igen, remekül sikerült kiviteleznie a tervet. Olyan volt, mint elefánt a porcelánboltban.

Abban a pillanatban, hogy megjelent a lakásában, a lány rémülten menekülni kezdett előle, ezért muszáj volt kitörölnie emlékezetéből a találkozásuk emlékét, és enyhe transzba ejtenie, hogy meg tudjon nyugodni. Lefektette az ágyra, és már épp indulni akart, de nem tudott. Csak állt mellette, bámulta ébenfekete haját a fehér párnán, és magába szívta az illatát. Kívánta.

Mielőtt elment, ellenőrzött minden zárat az ajtókon és az ablakokon. Utoljára még visszaneézett rá, és az apjára gondolt.

Wrath a combjában érzett egyre nagyobb fájdalomra koncentrált. Vére ekkorra már vörösre festette lába körül a márványlapot. Maga előtt látta a harcos arcát, és érezte a köteléket, amely összefűzte őket, amíg élt.

Tiszteletben kell tartania barátja utolsó kívánságát. Ennyivel tartozik neki azok után, amin együtt keresztülmentek.

Félig vámpír vagy sem, Darius lánya nem fog ezentúl védelem nélkül élni. Sem a változáson egyedül átesni.

Isten irgalmazzon neki!

Butch hajnal hatra végzett a papírmunkával Billy Riddle ügyében. A srácot drogdíler cellatársai folyamatosan zaklatták, ezért Butch gondosan ügyelt rá, hogy a lehető legtöbb hibát ejtse a jelentésben, ami miatt a rendőrség adatfeldolgozó számítógépe állandóan összezavarodott, és nem tudta megmondani, pontosan mely űrlapokat is kell kitölteni.

Azután a nyomtató is elromlott. Mind a huszonhárom.

Riddle mindezek ellenére nem töltött hosszú időt a kapitányságon. Apja valóban befolyásos ember volt, kongresszusi képviselő. Néhány nő ügyvéd egy szempillantás alatt elintézte, hogy a fiú kijöhessen az őrizetből. Még egy óra sem kellett hozzá.

Ilyen az igazságszolgáltatás rendszere. Pénz beszél, a görény meg kísértál.

Butch azonban nem vette szívére a dolgot.

Az épület előcsarnokában megpillantotta egyik éjszakai törzsvendégét. Cherry Pie-t láthatóan épp akkor engedték ki a női részleg cellájából. Igazi neve Mary Mulcahy volt, és abból, amit Butch hallott róla, feltehetően két éve dolgozott az utcán.

- Jó reggelt, nyomozó! – búgta lány hangon a nő. Rúzsza elkenődött, fekete szemfestéke szeme alá folyt. Még szép is lehetne, ha letenné a drogot, és aludna egyet, gondolta Butch. Mondjuk egy hónapig egyfolytában. – Csak nem egyedül megy haza?

- De, mint mindig. – Kinyitotta előtte az ajtót, és kiléptek a főbejáraton.

- Nem fárad el néha a bal keze?

Butch felnevetett. Mindketten megálltak, és felnéztek az égre.

- Hogy vagy, Cherry?

- Én mindig jól vagyok. – Elővett egy cigarettát, és meggyújtotta, miközben le nem vette a szemét a férfiről. – Tudja, ha egyszer túl fáradt lesz a keze, hívjon fel! Ingyen is megcsinálom, mert maga tetszik nekem, csak el ne mondja Big Daddynak!

Kifújta a füstöt, és szórakozottan végigsimított csonka bal fülén. A felső része hiányzott.

A stricije igazi vadállat.

Lesétáltak a betonlépcsőkön.

- Megnézted már azt a programot, amit ajánlottam? – kérdezte Butch, miközben leérték a járdára. Segített egy barátjának megalapítani a prostituáltak támogató csoportját, hogy a lányok megszabadulhassanak a stricijüktől, és felhagyhassanak ezzel az életmóddal.

- Persze! Jó ötletnek tartom – felelte Cherry, és rámosolygott. – Viszlát, még látjuk egymást!

- Vigyázz magadra!

A nő hátat fordított neki, majd rácsapott saját fenekére.

- Gondold meg, ez akár a tiéd is lehetne!

Butch egy ideig figyelte, ahogy távolodik az utcán, majd hirtelen ötlettől vezérelve, beszállt az autójába, és elhajtott a város másik részén lévő Sikoly közelébe. A McGrider's előtt parkolt le. Körülbelül tizenöt perc múlva egy szűk farmert és fekete topot viselő nő lépett ki az utcára. Hunyorgott, amikor megütötte szemét az éles fény.

Észrevette az autót, hátradobta gesztenyebarna haját, és odasétált az autóhoz. Butch letekerte az ablakot, a nő behajolt, és szájon csókolta.

- Ezer éve nem láttalak. Csak nem társaságra vágysz?

Sör és koktélcseresznye szagú volt a lehelete, mint minden csaposé, aki egész éjjel a bárban dolgozik.

- Szállj be! – mondta neki Butch.

A nő megkerülte a kocsit, és behuppant az első ülésre. A folyóhoz hajtottak, s közben arról beszélgettek, milyen volt az estéje. Elmondta, hogy csalódott, mert megint kevés borralalót kapott, és a lába nagyon fáj, annyit szaladgált a bárpult mögött.

Megálltak a hídnál, ami átível a Hudson folyón, és kettéosztja Caldwellt. Butch alaposan körülnézett, nincs-e valaki a közelben, esetleg néhány hajléktalan dobozokban kucorogva. Nem szeretett volna nézőközönséget maga körül.

Abby nagy előnye a gyorsasága volt. Butch még le sem állította a motort, a nő máris kigombolta a nadrágját, és határozott mozdulatokkal kezelésbe vette szerszámát. Hátrahajtották az ülést, ő pedig szemből ráült az ölére, miközben előrehajolva a férfi nyakát csókolgatta. Butch elnézett kócos, göndör haja mellett ki a folyóra.

A napfény csodálatosan tükröződött a vízben.

- Szeretsz, bébi? – suttogta Abby a fülébe.

- Hát persze – felelte Butch. Hátrasimított egy hosszú hajtincse a nő arcából, és a szemébe nézet, de csak üres csillogást látott benne. Ezért működött olyan jól a kapcsolatuk.

Abby szeme ugyanolyan üres volt, mint az ő szíve.

7. fejezet

Mr. X átsétált a parkolón, és a caldwelli Harcművészeti Akadémiára igyekezett. Az utca túloldalán álló cukrászdából frissen sült fánk illata szállt a levegőben. Csodálatos volt az édes, olajos szag kora reggel. Mr. X látta, hogy egy férfi lép ki a bolt ajtaján, kezében egy csésze gőzölgő kávéval és a hóna alatt két dobozzal.

Milyen jól indulna így a nap, gondolta Mr. X.

Fellépett a járdára az akadémia előtt. Egy pillanatra megállt, és felvett a földről egy eldobott műanyag poharat. Előző tulajdonosa ügyelt rá, hogy maradjon az alján némi víz, ami a beledobott cigarettacsikkeket eloltja. Mr. X kidobta a poharat a kukába, aztán kulcsával kinyitotta az akadémia ajtaját.

Az Alantasok Társasága a múlt éjjeli akcióval jelentős előnyre tett szert a háborúban. És mindezt neki köszönhetik. Darius a Fekete Tör Testvériség tagja volt, a vámpírok közül az egyik legerősebb. Micsoda trófea!

Nagy kár, hogy semmi sem maradt a testéből, amit a falra kithetne. A bomba tökéletes munkát végzett. Mr. X épp otthon volt, és a rendőrség frekvenciáját hallgatta a rádióján, amikor meghallotta a riasztást. Munkája pontosan úgy sikerült, ahogy eltervezte. Tökéletesen precíz és teljességgel anonim volt.

És legfőképpen halálos.

Eszébe jutott, hogy utoljára évtizedekkel ezelőtt sikerült a testvériség egyik tagját kiiktatni, hogy ő belépett volna a társaságba. Joggal remélte most, hogy kap valami dicséretet a tettéért, nem mintha ez a fajta elismerés motiválta volna. Úgy vélte, talán kap némi prémiumot is, mondjuk szélesebb körű hatalmat, vagy nagyobb területet, ahol dolgozhat.

A jutalom azonban sokkal nagyobb volt, mint amire számított.

Az Omega nem sokkal hajnal előtt meglátogatta, és felajánlotta neki a *főalantas* minden hatalmát és kiváltságát.

Ő lett az Alantasok Társaságának vezetője.

Hatalmas megtiszteltetés volt. Pont az, amire vágyott. A nagyobb hatalom az elismerés egyetlen olyan formája volt, ami érdekelte.

Nagy léptekkel az irodájába indult. Az első óra kilenckor kezdődött, ami azt jelentette, hogy még bőven volt ideje beosztottjaival ismertetni az új szabályokat.

Az Omega távozása után első gondolata az volt, hogy szétküld egy körlevelet a hírrel, ez azonban nem lett volna bölcs dolog. Egy vezető gondolkozik, mielőtt cselekszik, nem tesz semmit elhamarkodottan, és pláne nem áll ki mindenki elé, hogy istenítsen magát. Az önimádat a gonoszság gyökere.

Ezért ahelyett, hogy szétkürtölte volna a hírt, inkább kiült a ház mögé a kertbe egy nyugágyra. A hajnali nap narancsos fényénél felidézte, melyek a szervezet erős és gyenge pontjai. Ösztöneire bízta magát, hogy megsúgják neki, hogyan kell irányítania a társaságot, hogy mindkettőt megfelelően kezelje. A gondolatok és képek kusza összevisszaságából lassan kezdett kirajzolódni egy elképzelés, és a jövő kitisztult.

Irodájába érve leült az íróasztalhoz, bekapcsolta a számítógépet, és fellépett a társaság honlapjára, ahol felhívta mindenki figyelmét a vezetőcserére. Ezenkívül minden *alantast* megparancsolta, hogy aznap délután négyre jöjjön a központba. Tudta, lesz, akinek hosszú utat kell megtennie odáig, ám egyiküknek sem kellett nyolc óránál többet utaznia. Bárki, aki nem jelenik meg az értekezleten, automatikusan kizárja magát a tagok közül, és vállalja az üldöztetést.

Ritkán történt meg, hogy az összes *alantast* egyszerre egy helyre rendeljék. Jelenlegi számuk ötven és hatvan között mozgott, attól függően, hogy a vámpírok hány társukat ölték meg egy adott éjszaka, vagy éppen hány újoncot vettek fel. Minden tag New Englandben vagy annak

közelében lakott. Az Egyesült Államok északkeleti részére koncentráálódtak, mivel itt élt a vámpír lakosság nagy része is. Ha máshová költöztek, a társaság követte őket.

Nemzedékek óta így ment ez már.

Mr. X tudta, döntő fontosságú lépés, hogy most Caldwellbe hívja az *alantasokat*. Legtöbbjüket ismerte, néhányat elég jól, mégis azt akarta, hogy lássák, hallják szemtől szembe, főleg mert mostantól másféle célt kívánt kitűzni eléjük.

Az is fontos momentumnak számított, hogy nappalra időzítette az értekezletet, mert csak így lehetett biztos benne, hogy a testvériség nem fog lecsapni rájuk. Ugyanakkor az akadémia emberi alkalmazottai előtt úgy tüntethette fel, mint egy konferenciát. Majd az alagsori nagy teremben tartják, bezárják az ajtót, hogy senki ne zavarhassa őket.

Mielőtt kilépett volna az oldalról, még közzétette Darius megölésének részleteit is, mert azt akarta, hogy a tagok írásban is lássák. Leírta, milyen bombát használt, valamint azt, hogy kellett megépíteni darabokból, és rákötni az autó elektromos hálózatára. Miután megalkotta, a többi már gyerekjáték volt. Mindössze aktiválni kellett, és amikor a gyújtást legközelebb ráadták, a szerkezet működésbe lépett. Akárki ült is a volánnál, biztosan felrobban a kocsival együtt.

Egy évig nyomozott azért, hogy azzal a röpke másodperccel törleszteni tudjon. Állandóan figyelte Dariust, követte, felvette az életritmusát. Két nappal a gyilkosság előtt betört a BMW-autószalonba, ahová a vámpír szervizbe adta a kocsit. A bombát felhelyezte az alvázra, majd másnap este csak elsétált a jármű mellett az utcán, és feltűnés nélkül, egy apró mozdulattal aktiválta az időzítőt.

Ezt a hosszas előkészítő munkát azonban nem osztotta meg a többiekkel. Szerette volna azt a látszatot kelteni, hogy bármikor képes ilyen hibátlan tervet kivitelezni, ha úgy hozza kedve. A személyéről kialakult kép nagyon fontos szerepet játszott hatalmának megszilárdításában, ezért már most elkezdte építgetni tekintélyét.

Kijelentkezett a honlapról, és kényelmesen hátradőlt a székben. Amióta belépett a társaságba, a legfőbb cél az volt, hogy a vámpír lakosságot a civilek megtizedelésével csökkentsék. A végső cél most ez is maradt, ő viszont stratégiát váltott. A győzelem kulcsa szerinte a testvériség kiiktatása volt. A hat harcos nélkül a civilek védtelenek lennének az *alantasokkal* szemben.

A taktika nem új keletű. Nemzedékekkel ezelőtt is alkalmazták volna, de mindig elvetették, mivel a testvériség tagjai vagy túl agresszívnek, vagy túl ügyesnek bizonyultak velük szemben. Darius halála azonban reményt jelentett a terv megvalósítására.

Valamit viszont másképp kell csinálniuk. A jelenlegi helyzetben a vámpírok több száz *alantast* öltek meg minden évben, ami azt jelentette, hogy állandóan újakat kellett felvenniük. Ez pedig komoly gondot okozott. Először is, nehezen tudták rábeszélni őket arra, hogy lépjenek a soraik közé, másrészt tapasztalatlanok voltak, emiatt kevésbé hatékonyak, mint a régebbi tagok.

Ez az állandó utánpótlási kényszer meggyengítette a társaságot. Az olyan kiképző központok, mint a caldwelli Harcművészeti Akadémia kiváló alkalmat nyújtott arra, hogy megtalálják és beszervezzék az alkalmas embereket, ugyanakkor kockázatos is volt. Próbálták elkerülni a helyi rendőrséggel való konfliktust és a testvériség támadásait, ami folyamatos éberséget és gyakori helyzetváltoztatást igényelt. Az állandó költözés bomlasztó hatással volt rájuk, enélkül azonban nem tudták volna fenntartani a taglétszámot és a biztonságot.

Mr. X megrázta a fejét. Hamarosan helyettesre lesz szüksége, de persze nem most azonnal.

Szerencsére nem tervezett semmi bonyolult lépést. Amit meg akart valósítani, mind alapvető katonai művelet volt. Összeszedni a tagokat, összehangolni a működésüket, információt szerezni az ellenségről, majd logikus, fegyelmezett módon támadni. A tagokat éppen ma délután fogja összegyűjteni. Működésük összehangolásának érdekében, utasítja majd őket,

hogy szerveződjenek egységekbe, és kis csoportokban rendszeresen számoljanak be neki az értekezleteken.

Az információszerzés már kicsit nehezebb feladat. Ha meg akarják semmisíteni a testvériséget, meg kell tudniuk, hol találják a tagjait. Nem lehetetlen, bár nem is könnyű. A harcosok nagyon óvatosak és gyanakvó természetűek, akik szeretnek magányosan élni, de a civil vámpír lakossággal kapcsolatot tartanak fent. A vámpíroknak enniük kell, és ezt nem tudják maguk között megoldani, mivel női vére van szükségük.

A nőknek pedig, még akkor is, ha kinsként őrzik őket, vannak rokonaik, apjuk, testvérük, akiket szóra lehet bírni. A megfelelő ösztönzés bárkit rávesz, hogy elárulja, hol van a keresett személy. Így pedig megtalálják a testvériség harcosait.

Ez volt a kulcs a végső győzelemhez. Összehangolt hadművelet, megfelelő motiváció, és a civilek elvezetnek a vámpírokhöz. Muszáj, hogy így történjen. Egyrészt, mert a vámpíroknak egyre kevésbé tetszik az a durva bánásmód, ahogy az *alantasok* a civil lakossággal bánnak, másrészt, ha saját embereik közül valaki beszél, felfedik a székhelyüket.

A legjobb az lenne, ha megtudnák, hol töltik a harcosok a napjuk nagy részét. Ha nappal csapnának le rájuk, jelentősen megnövelné esélyüket a sikerre, és kevesebb ártatlannak kellene meghalnia.

Egy civil vámpírt megölni nem sokban különbözött attól, mint amikor egy embert öltek meg. Ha megsérültek, ugyanúgy véreztek, ha lövést kapta, leállt a szívük, ha pedig napfény érte őket, felgyulladtak.

A testvériség tagjait ennél sokkal nehezebb volt elpusztítani. Rendkívül erősek voltak, magasan képzettek, és nagyon gyorsan gyógyították magukat. Egy vámpír harcossal való összecsapás során egy *alantának* egyetlen esélye volt a támadásra. Ha az nem volt végzetes, a támadóra biztos halál várt.

Mr. X felállt az íróasztal mögül, és egy pillanatig saját tükörképét vizsgálta az ablaküvegben. Világos haj, halvány arcszín, kék szem. Mielőtt belépett a társaságba, vörös volt a haja. Már nem is emlékezett rá, hogy nézett ki akkoriban.

A jövőjét azonban tisztán látta. És a társaságét is.

Bezárta maga mögött az irodája ajtaját, végigsétált a csempézett folyosón, a nagy edzőterembe. Megállt a bejáratnál, s fejbőlintással köszöntött minden diákot, akik a dzsiu-dicu órára érkeztek. Ez volt a kedven osztálya. Egy csoport 18-24 éves férfi, akikhez nagy reményeket fűzött. A felsorakozott, fehérbe öltözött tanítványok meghajoltak előtte, szemszeinek szólították, ő pedig mindegyiküket egyenként végigmérte. Figyelte a szemüket, a testtartásukat és a hangulatukat.

Mindig szem előtt tartotta a lehetőséget, hogy közülük toborozhat újoncokat a társaság számára. Olyat keresett, akiben a fizikai erő, az éles ész és az elfojtott gyűlölet egyaránt megtalálható.

Amikor 1950-ben megkereste a társaság, hogy lépjen be hozzájuk, még csak tizenhét éves volt, és egy javító-nevelő intézetben raboskodott. Egy évvel azelőtt mellbe szúrta az apját, mert megelégtelte a tőle kapott sok verést. Remélte, hogy megöli, ám a férfi túlélte és még egy jó ideig élt. Elég sokáig ahhoz, hogy megölje Mr. X anyját.

De legalább annyi jó érzés volt benne, hogy utána szétlője a saját fejét egy géppisztollyal. Mr. X akkor talált rá a holttestre, amikor egyszer hazalátogatott. Nem sokkal azelőtt, hogy bevették volna a társaság tagjai közé.

Azon a napon, amikor ott állt a hulla mellett, rájött, a holtakkal ordibálni nem vezet semmire. Végül is mit lehet még elvenni attól, aki már elment?

Figyelembe véve azt, hogy ki nemzette, nem csoda, hogy Mr. X-nek a vérében volt a gyilkolás és az erőszak. Amikor az lett a dolga, hogy vámpírokat öljön, legális keretet talált arra, hogy kiélje erőszakos hajalmait. A katonaságot unta. Túl sok volt a szabály, és meg

kellett várni, hogy először megnevezzék, ki az ellenség, csak azután lehetett végre munkához látni. A sorozatgyilkosság pedig túl kisstílusú volt számára.

Amikor a társaság tagja lett, a dolgok jóra fordultak. Megkapott mindent, amit akart. Korlátlan anyagi forrást, és a lehetőségét annak, hogy minden éjjel gyilkolhasson. És persze a legfontosabbat: kiképezhette a következő nemzedéket.

Ahhoz, hogy mindezekhez hozzájusson, el kellett adnia a lelkét. Nem mintha nagy problémát jelentett volna, hiszen amúgy sem maradt már sok belőle azok után, amit az apja művelt vele.

Az üzletnek csak az előnyös oldalát nézte. Örök fiatalságot és tökéletes egészséget garantáltak élete végéig. Halálát nem biológiai óra határozta meg, vagy végzetes betegség, mint a rák vagy a szívroham. Élete addig tartott, ameddig el tudta kerülni a végzetes összeesést.

Az Omegának köszönhetően fizikailag az emberek felett állt. Látása kiváló volt, és végre azt csinálhatta, amit a legjobban szeretett. Kezdetben ugyan zavarta egy kicsit, hogy impotens, ám hamar hozzászokott. Az pedig, hogy soha nem kell ennie és innia... Nos, amúgy sem volt nagy ínyenc.

Mindent összevetve, az adrenalin jobb volt, mint a szex, az evés vagy az ivás.

Amikor az edzőterem ajtaja hirtelen kinyílt, Mr. X hátranézett a válla fölött. Billy Riddle állt az ajtóban. Mindkét szeme alatt monokli, orrán kötés.

Mr. X felvonta a szemöldökét.

- Ma nem tartasz velünk?

- Nem, szenszei, de azért el akartam jönni.

- Jól van. – Mr. X átölelte Billy vállát. – Tetszik, hogy ilyen elkötelezet vagy. Tudod mit? Mi lenne, ha próbára tennéd a diákjaim képességét a bemelegítés alatt?

Billy mélyen meghajolt, teste majdnem párhuzamos volt a földdel.

- Szenszei.

- Akkor rajta! – Megveregette a fiú vállát. – Ne kíméld őket!

Billy csillogó szemmel felnézett.

Mr. X bólintott.

- Látom, érted a lányeget, fiam.

Beth elhúzta a száját, amikor kilépett a lakásból, és meglátta az utca túloldalán parkoló, civil rendőrautót. José kiszállt, és odasétált hozzá.

- Hallottam, mi történt. – Tekintete megállt a lány ajkán. – Hogy vagy?

- Jobban.

- Gyere, elviszlek a szerkesztőségbe.

- Köszí, de inkább gyalog mennék. – José állta megkeményedett, mintha vitatkozni akart volna, ezért Beth békítőleg megfogta a karját. – Nem akarom, hogy a történetek miatt ezentúl félve éljem az életem. Egyszer úgyis eljön az idő, amikor végig kell mennem azon a síkátoron, és akkor már jobb, ha nappal teszem, amikor nincs sötét.

A rendőr megadóan bólintott.

- Jól van, de ígérd meg, hogy este taxit hívsz, vagy engeded, hogy valamelyikünk hazavigyen!

- José...

- Örülök, hogy te is így gondolsz – zárta le a vitát, és elindult az autójához, de visszafordulva még megjegyezte. – Gondolom, nem hallottad, mit csinált Butch O'Neal tegnap este.

Beth egy pillanatra nem akarta tudni.

- Mit? – kérdezte mégis végül.

- Meglátogatta a kis görényt. Szerintem komoly orrműtétre lesz szüksége a srácnak, miután a jó öreg Butch végzett vele. – Beszállt a kocsiba. – Jössz ma az őrre?

- Igen. Szeretnék többet megtudni arról a robbantásról.

- Gondoltam. Akkor, viszlát hamarosan! – Intett, majd elhajtott.

Délután három óra volt, és Beth még mindig nem járt a rendőrségen. Az irodában mindenki arról kérdezte, mi történt vele előző este, aztán Tony meghívta ebédelni. Miután visszament a kis fülkébe az íróasztalához, az e-mailjeivel töltötte az időt.

Tudta, hogy dolga lenne. Be kellene fejeznie annak a cikknek a szerkesztését, amit Tony írt a drogdílereknél talált fegyverekről. Tudta, hogy ezt kellene csinálnia, de sehogy sem akaródzott nekifogni. Nem kapott határidőt a cikkhez, és Dick sem sürgette, mivel nem akarta nagydobra verni azzal, hogy a főoldalra teszi.

Beth-re csak szerkesztési munkát bízott. A legutóbbi két cikket is a fiúk írták, neki csak át kellett néznie, és ellenőrizni, hogy az információk helytállóak-e benne. Dicknek ez volt az egyik jó tulajdonsága. Nagyon fontosnak tartotta, hogy mindig a valóságot közöljék le, sosem állítottak semmit, ami nem volt igaz. Ehhez még a *New York Times*-nél szokott hozzá. Sajnálatosan azonban azt a munkát nem sokra értékelte, amit Beth végzett egy cikken. Bármilyen sokat javított is egy íráson, a cikk írójának neve mellett még csak meg sem említették az övét.

Majdnem hat óra volt, mire befejezte a munkát, és miután átküldte Dicknek e-mailen, úgy gondolta, inkább mégsem megy a rendőrségre. Butchnak már mindent elmondott tegnap, ezzel megtette a kötelességét. Amellett, nem is szívesen tartózkodott egy épületben azzal, aki megtámadta. Még akkor sem, ha egy cellába volt zárva.

És nagyon kimerült is volt.

- Beth!

Dick hangjának hallatán összerezzen.

- Most nem érek rá, mennem kell az őrre – kiáltott vissza a főnökének, és arra gondolt, ez a taktika nem fogja sokáig távol tartani, de legalább ma estére megszabadul tőle.

A bombáról amúgy is szeretett volna többet megtudni.

Kilépett az irodából, és hatsaroknyit sétált keleti irányban. A rendőrség épülete az 1960-as évekbeli tipikus építészeti stílust tükrözte. Kétszintes, korához képest modern, sok keskeny ablakkal. Az idő múlása azonban rajtahagyta nyomatát. Oldalán fekete csík futott végig, mintha a tetőn lévő sebből vérezne. A belseje sem volt jobb állapotban. Mindenfelé csúnya, kopott, zöld linóleum borította a padlót, a falakon fahatású, de műanyag lambéria, amely itt-ott már törött volt. Negyven év alatt a résekbe beleült a kosz, és már csak fogkefével lehetett volna kitisztítani.

A rendőrök nagyon kedvesen fogadták, amikor megérkezett. Alig tette be a lábát az épületbe, máris körbevették és kérdezték. Miután hasztalan próbálta túlkiabálni őket, odament a diszpécserhez, és váltott néhány szót a pult mögött álló fiúkkal. A nap során behoztak néhány prostit és kisstílu bünözöt, ettöl eltekintve nyugisnak volt mondható a nap. Már épp menni készült, amikor Butch lépett be a hátsó ajtón.

Farmert és inget viselt, kezében egy piros széldzsekit tartott. Beth tekintete elidőzött a fegyvertáskán, mely a vállára erősítve lógott, és minden lépésnél himbálózott. A rendőr fekete haja még vizes volt, mintha nemrég zuhanyozott volna.

Ha figyelembe vesszük, milyen zürös napja volt a tegnapi, nem kizárt, hogy így állt a helyzet. Egyenesen Beth-hez sétált.

- Van időd beszélgetni?

Beth bólintott.

- Igen.

Bementek az egyik kihallgató szobába.

- Csak hogy tudd, a kamerák és a mikrofon ki van kapcsolva.

- Amúgy is így dolgozol, nem?

A rendőr elmosolyodott, majd helyet foglalt az asztalnál.

- El akartam mondani, hogy Billy Riddle-t óvadék ellenében szabadlábra helyezték. Ma reggel.

Erre Beth is leült.

- Billy Riddle-nek hívják? Ez valami tréfa?

Butch a fejét rázta.

- Tizennyolc éves. Felnőtt aktája szerint tiszta, de belenéztem a fiatalkori dossziéba is. Hát, mondhatom, nem tétlenkedett a fiú. Nemi erőszak, zaklatás, kisebb lopások. Az apja nagy fejes, ezért jó ügyvédjük van, de beszéltem a kerületi ügyésszel, és azt mondta, megpróbálják vallomásra bírni, ami azt jelenti, hogy nem kell tanúskodnod.

- Megteszem, ha szükséges.

- Tudom. – Butch megköszönte a torkát. – Szóval, hogy vagy?

- Jól.

Nem akarta, hogy „Nagymenő” pszichológust játsszon neki. Volt valami a férfiből sugárzó keménységben, ami őt is arra készítette, hogy erősnek mutassa magát.

- Akkor most beszéljünk a bombáról. Úgy hallottam, plasztik volt, a detonációs szerkezet pedig nagy hatóerejű. Profinak tűnik.

- Vacsoráztál már?

Beth elfintorodott.

- Nem.

Ha arra gondolt, mi mindent tömött magába ebédre, lehet, hogy jobban tenné, ha még a holnapi reggelit is kihagyná.

Butch felállt.

- Akkor jó. Épp a Tullah'sba készültem.

Odament az ajtóhoz, kinyitotta, és várta, hogy a lány kimenjen.

Beth azonban nem mozdult.

- Nem fogok veled vacsorázni.

- Te tudod. Akkor, gondolom, arra sem vagy kíváncsi, mit találtunk a sikátorban nem messze az autótól.

Az ajtó lassan becsukódott Butch mögött.

Nem fog bedőlni neki. *Nem fog bedőlni...*

Felpattant a székről, és utánaaszaladt.

8. fejezet

Marissa bizonytalan volt. Wrath *feleként* átérezte a fájdalmát, és mivel az nagyon mély volt, tudta, hogy a testvériség elveszítette az egyik tagját.

Ha normális kapcsolat lett volna közöttük, nem tétovázik, azonnal megkeresi és enyhíti a gyötrelmét. Beszélgetne vele, vagy együtt sírnának, ha arra lenne szüksége. Aztán testével felmelegítené a testét.

Minden *fél* ezt teszi az urával, és viszonzásul ugyanezt megkapja tőle.

Rápillantott az ágy mellett álló Tiffany-óraára.

Wrath hamarosan útra kel az éjszakába. Ha találkozni akar vele, jobb lesz, ha most azonnal indul.

Egy pillanatra megtorpant. Nem akarta becsapni magát. Tudta, hogy Wrath nem fogja örömmel fogadni.

Azt kívánta, bárcsak könnyebb lenne segíteni rajta. Bárcsak tudná, mit kíván tőle! Régebben beszélgetett Tohrment *felével*, Wellsie-vel. Szeretett volna tanácsot kérni tőle, mit tegyen, hogy ura kedvében járjon, hogy viselkedjen, mivel vehetné rá, hogy méltónak tartsa magához. Wellsie-nek megadatott mindaz, amire Marissa vágyott. Egy igazi társ. Egy férfi, aki hazajön hozzá, aki együtt sír együtt nevet vele, és megosztja vele az életét. Egy férfi, aki mellette marad az alatt a kínzó és kegyetlenül rövid idő alatt, amikor termékeny. Aki csillapítja testének égő vágyát, amíg szüksége van rá.

Wrath mindezt megtagadta tőle. Legfőképp az utóbbit. Így kénytelen volt fivéréhez fordulni, ah elérkezett ez az idő. Havers mellette volt, nyugtatgatta, amíg a sóvárgás meg nem szűnt. Mindkettőjüknek kényelmetlen volt ez a helyzet.

Annyira remélte, hogy Wellsie majd tud neki segíteni, a beszélgetés azonban kudarcba fulladt. A *fél* szánakozó tekintete és szándékosan óvatos válaszai nagyon rosszul estek neki. Pontosan érezte, hogy semmije sincs abból, ami a másiknak megvan.

Istenem, milyen magányos!

Lehunyta a szemét, és újra érezte Wrath fájdalmát.

Találkoznia kell vele. Érezte, mennyire szenved. Mi más van az életében rajta kívül?

Érezte, hogy Darius házában van. Nagy levegőt vett, és láthatatlanná vált.

Wrath lassan felemelkedett a térdelésből, és felállt. Hallotta, ahogy csigolyái visszaugranak a helyükre. Kiegyenesedett, leseperte a gyémántokat a lábszáráról.

Kopogtak. Beengedte a jövevényt, mert azt hitte, hogy Fritz. Amikor megérezte az óceán illatát, elkomorodott.

- Mit keresel itt, Marissa? – kérdezte még mindig hátat fordítva neki. Bement a fürdőszobába, és magára tekert egy törülközőt.

- Hadd mosdassalak meg, uram! – mormolta a nő alázatosan. – Hagyd, hogy ápoljam a sebeidet!

- Nem kell.

Gyorsan képes volt regenerálódni. Mire feljön a nap, már alig fognak látszani a hegek a lábán. Odalépett a szekrényhez, és végignézett a ruhákon. Kivett egy hosszú ujjú fekete inget, egy bőrnadrágot, és... nocsak, mi ez? Egy régimódi férfi alsónadrág. Na nem, ezt biztosan nem veszi fel! Inkább nem vesz fel semmit, minthogy ebben lássák holtan.

Legelőször is kapcsolatba kell kerülnie Darius lányával. Tudta, hogy nem sok ideje van, mert az átváltozás ideje gyorsan közeledik. Aztán beszélnie kell Vishousz-szal és Phuryvel, hogy megkérdezze, mire jutottak az *alantas* holmijával.

Már majdnem ledobta magáról a törülközőt, hogy felöltözzön, amikor eszébe jutott, hogy Marissa még mindig ott van. Hátranézett rá.

- Menj haza!

A nő elszomorodott.

- Uram, érzem a fáj...

- Jól vagyok.

Marissa egy pillanatig tétozott, aztán csendben láthatatlanná vált.

Tíz perccel később Wrath megjelent a fogadószobában.

- Fritz! – kiáltott a komornyiknak.

- Igen, Mester? – Az idős szolga örült, hogy szükség van rá.

- Tudnál adni nekem néhány vörös füstű szivart?

- Természetesen.

Fritz odalépett egy mahagónidobozhoz, felvette, odavitte elé, és felnyitotta a fedelét.

Wrath kivett egy párat.

- Tudok hozatni, ha kell még.

- Ne fáradj, ennyi elég lesz.

Nem kedvelte a kábítószereket, ma azonban szüksége volt a füstre a tervéhez.

- Szeretne enni valamit, mielőtt elmegy? – kérdezte a szolga, és becsukta a doboz fedelét.

Wrath megrázta a fejét.

- És amikor hazaér? – Hangja egyre bizonytalanabb lett.

Már éppen felcsattant volna, hogy az öreg fogja be a száját, ám ekkor eszébe jutott Darius. Ő sokkal kedvesebb lett volna hozzá.

- Jól van, nem bánom. Köszönöm.

Fritz meghajította fejét. Istenem, csak nem elmosolyodott? – gondolta.

- Bárányt készítek, Mester. Hogy szereti?

- Véresen.

- És kimosom a többi ruháját is. Rendeljek még egy garnitúra bőrruházatot?

- Ne... - kezdte, de még idejében elharapta a végét. – De igen! Nagyszerű lenne. És tudna nekem venni még néhány boxeralsót is? Feketét, XXL-es méretben.

- Örömmel.

Megfordult, és az ajtó felé indult.

Hogy a pokolba tett szert egy szolgára?

- Mester?

- Igen? – mordult fel ingerülten.

- Vigyázzon magára odakint!

Wrath megtorpant, és visszanézett a válla fölött. Átkozottul furcsa érzés volt, hogy valaki hazavárja.

Kilépett az utcára. Az égbolton villám hasított keresztül, vihart jelzett, amit ős is érzett. Délről közeledet feljük. Végigsétált a hosszú, fák szegélyezte úton.

Hol a fenében lehet most Darius lánya?

Először megnézi otthon.

Láthatatlanná vált, és a lány udvarán bukkant elő. Benézett az ablakon, de csak sötétet látott odabent. Nem volt otthon. Válaszolt a macska üdvözlő dorombolására, majd leült a kőasztalra. Ad neki ez órát, és ha addig nem ér haza, megkeresi a testvériség többi tagját, s majd visszajön hajnalban. Bár ha belegondol, hogy sült el a múltkori találkozás, amikor hajnali négykor ébresztette fel, talán mégsem olyan jó ötlet.

Levette a napszemüvegét, és megdörzsölte az orrát. Hogy fogja elmagyarázni neki, ami rá vár, és hogy mit kell tennie, hogy túlélje az átváltozást? Volt egy olyan érzése, hogy nem fog neki túlságosan örülni.

Visszaemlékezett, milyen volt, amikor ő esett át rajta. Micsoda istenverte zűrzavar volt! A szülei mindig mindentől óvták, aztán meghaltak, mielőtt elmondhatták volna neki, mire számítson.

Az emlékek meglepően élesen tértek vissza.

London a 17. század második felében nagyon kegyetlen hely volt. Annak pedig különösen, aki egyedül élt a világban. Két évvel azelőtt a szüleit a szeme láttára mészárolták le, ő pedig elbujdosott a világ elől, mert a szégyent, hogy gyáván viselkedett azon a szörnyű éjszakán, nem akarta megosztani mással.

Míg a vámpírok világában királlyá választották és védelmezték, rájött, az embereknél a rangot a fizikai testfelépítés jelenti. Egy olyan fizikumú embernek, amilyen ő is volt az átváltozás előtt, kizárólag a társadalmi ranglétra legalján volt hely. Vézna volt, és gyenge, könnyű prédája azoknak a fiúknak, akik szórakozást kerestek. Az évek során a londoni nyomornegyedben olyan sokszor megverték, hogy egy idő után hozzászokott, hogy valamelyik testrésze nem működik. Teljesen megszokott dolog lett, ha a térdé nem hajlott, mert a térdkalácsát kövel összezúzták vagy a karja bénán lógott, mert kiugrott a helyéből, miután egy lóhoz kötve vonszolták a földön.

Ennivalót a szemetesekukákból szerzett magának, és folyton az éhhalál fenyegette. Végül munkát kapott egy kereskedő istállójában. Az volt a feladata, hogy kipucolja a cipőket, megtisztítsa a nyergeket és a kantárokat. Egy idő múlva kérges lett a tenyere a munkától, de legalább rendszeresen kapott enni. Az éjszakát is az istállóban töltötte, egy szalmazsákon a szénapajtában. Puhább volt, mint a föld, amin korábban aludt, de sosem tudhatta, mikor ébred arra, hogy egy istállófiú oldalba rúgja, mert le akar fektetni egy lányt.

Akkoriban még ki tudott menni a napfényre. Szánalmas életének egyetlen boldog órája a hajnal volt, amit mindennap alig várt. Érezte a nap melegét a bőrén, beszívta a párás ködöt, és élvezte a fényt. Ezek jelentették számára a boldogságot. Látása születésétől fogva gyenge volt, de sokkal jobb, mint most. Még mindig emlékszik, milyen volt a nap.

Már egy éve dolgozott a kereskedőnél, amikor hirtelen minden a feje tetejére állt.

Átváltozása estéjén kimerülten dőlt le munka után a szalmazsákra. Az utóbbi időben nem érezte jól magát, nem ment olyan könnyedén a munka sem, bár ez nem volt szokatlan.

Amikor rátört a fájdalom, egész teste beleremegett. A hasából indult, és minden irányba kisugárzott, egészen az ujjá és lábujja hegyéig. Egyetlen törés, agyrázkódás, láz vagy verés sem közelítette meg ezt a hatalmas kínt. Összegömbölyödött, szeme kidülledt, levegőt csak kapkodva tudott venni. Biztos volt benne, hogy meg fog halni, és már szinte könyörgött érte. Kétségbeesetten vágyott arra, hogy megszűnjön a fájdalom.

Ekkor egy csodálatos szőke lány jelent meg előtte. Azt hitte, angyal, aki azért jött, hogy átvezesse a másik világba. Meg volt róla győződve.

Jellemzően arra, milyen szánalmas nyomorék volt akkoriban, kegyelemért esedezett. A látomás felé nyúlt, és amikor megérezte a kezét, tudta, hogy nincs messze a vég. A lány a nevéen szólította, mire ő hálásan el akart mosolyodni, szája azonban nem engedelmeskedett az akaratának. A jelenés elmondta, hogy őt neki szánták, és még kisfiú korában ivott a véréből, ezért tudta, hogy hol talál rá, amikor megkezdődik az átváltozás. Azt mondta, azért jött, hogy megmentse.

Ekkor Marissa megkarcolta csuklóját a szemfogával, majd a vérző sebet odatartotta a szájához.

Wrath kétségbeesetten ivott belőle, a fájdalom azonban nem csökkent, csak átalakult. Érezte, hogy az ízületei kiugranak a helyükből, csontjai szörnyű ropogással nőni kezdenek, izmai megfeszülnek, majd szétnyílnak, s feje úgy lüktet, majd szétrobban. Szeme kidülledt, látása még gyengébb lett, és már csak a hallására tudott hagyatkozni.

Torkából mély, recsegő, érdes hang szakadt fel, amikor megszólalt. Elvesztette az eszméletét, és arra ébredt, hogy megint fáj valamije, és égett hússzagot érzett. A napfény, amit eddig annyira szeretett, beszűrődött az istálló deszkái között, és a karján perzselte a bőrét. Rémülten elrántotta kezét, és riadtan körülnézett. Nem látott mást, csak elmosódott foltokat. A napfény elvakította. Megpróbált lábra állni, de elesett. A lába nem úgy viselkedett, ahogyan kellett

volna. Amikor többszöri kísérlet után végre sikerült, úgy imbolygott, mint egy kiscsikó a születése utáni percekben.

Tudta, hogy védelmet kell találnia a napfény elől, ezért elvonszolta magát oda, ahol a szénapajtáról levezető létrát sejtette. Rosszul számolta ki a távolságot, és a létra mellett lezuhant az alsó szintre. Kábultan fekve eszébe jutott, hogy ha el tudna jutni a pincébe, ahol a magokat tartják, talán biztonságban lenne. Ott legalább sötét van.

Ide-oda dülöngélt az istállóban, nekiment a falnak, megbotlott a szerszámokban, és közben próbálta összehangoltan mozgatni engedetlen végtagjait. A helyiség hátsó részébe igyekezett, amikor beleütötte a fejét egy olyan gerendába, amely alatt addig kényelmesen átfért. Vér csurgott a homlokán.

Az egyik munkásfiú belépett az istállóba, és megkérdezte tőle, hogy kicsoda. Wrath odafordult az ismerős hangra, és azt gondolta, talán segítséget kap. Kinyújtotta felé a kezét, és szóra nyitotta a száját, de amikor megszólalt, nem ismert rá a saját hangjára.

Ekkor megérezte, hogy egy vasvilla repül a levegőben felé. Csak ki akarta védeni a támadást, ám amikor megragadta a szerszámot, a levegőbe emelte az istállófiúval együtt, és nekivágta a falnak. A fiú fájdalmasan felnyögött, és rémülten kirohant, nyilvánvalóan erősítést hívni.

Wrath végül valahogy lebukdácsolt a pincébe. Felemelt két hatalmas zsák zabot, és az ajtó elé tette őket, hogy senki ne nyithasson be. Kimerülten, fájdalmak közepette beljebb mászott a helyiségbe, és meztelen hátával nekitámaszkodott a földből vájt falnak. A vér végigcsorgott arcán, és álláról a földre csepegett. Térdét felhúzta, és látta, hogy combja négyszer akkora, mint előtte. Behunyta a szemét, fejét a karjára hajtotta. Fájt mindene, fázott, de nem akart szégyenszemre sírva fakadni. Egész éjjel ébren maradt, hallgatta feje felett a lábak dübögését, a lovak dobogását, és a beszéd érthetetlen foszlányait. Rettegett attól, hogy valaki rányit, és ott találja. Örült, hogy Marissa már elment, és nem fenyegeti a veszély, hogy az emberek rátámadnak.

Gondolatai hirtelen visszatértek a jelenbe, amikor meghallotta, hogy Darius lánya hazaérkezett.

Beth ledobta kulcsát az előszobaasztalra. A vacsora Nagymenővel meglepően könnyedén telt. És még a bombarobbantásról is kapott néhány érdekes információt. A helyszínen találtak egy átalakított Magnumot, amit a dobócsillaggal együtt – amit Beth a sikátorban talált – átadtak a helyszínelőknek, hogy alaposan vizsgálják meg. Megpróbáltak ujjlenyomatot vagy valami más bizonyítékot keresni rajtuk. A fegyvertől nem sokat reméltek, a csillagon azonban vért találtak, és most vetették alá DNS-tesztnek. Ami a bombát illeti, a rendőrség szerint a kábítószerüzlettel volt összefüggésbe hozható. A BMW-t már korábban látták ugyanott parkolni a bár mögött. A Sikoly köztudottan a dílerek melegágya volt, akik nagyon érzékenyek voltak a területükre.

Átöltözött. Felvett egy rövidnadrágot és egy pólót éjszakára, aztán kihúzta az ágyat. Bárcsak működne a légkondi, gondolta. Bekapcsolta a ventilátort, és megetette Boo-t.

A cica, mihelyt befejezte fejedelmi lakomáját, az üvegajtóhoz futott, és elkezdett körbe-körbe járkálni.

- Jaj ne! Már megint?

Odakint villámlott egyet, ezért Beth felállt, és elhúzta egy kicsit az üvegajtót, majd gondosan bereteszelte a szűnyoghálót. Csak egy kis ideig hagyja nyitva, mert olyan finom illatú az éjszaka. Kivételesen nem érezte a szemét szagát.

Rettentő meleg volt.

Bement a fürdőszobába. Kivette a kontaktlencséjét, megmosta a fogát és az arcát, majd egy nedves törülközővel végigtörölte hátul a nyakát. Egy kis víz lecsorgott a hátára, amitől jólesően megborzongott. Visszament a szobába, és beleszagolt a levegőbe.

Valami furcsa illatot érzett. Fűszeresen édeset...

A szúnyoghálós ajtónál kiszimatolt a kinti levegőbe, és ahogy beszívta az illatot, érezte, hogy a feszültsége enyhülni kezd. Odapillantott a macskára, aki a hátsó lábán ült, és úgy dorombolt, mint aki ismerőst üdvözl.

Mi a fene történik...

Az álmaiban látott férfi ott állt az ajtó mögött.

Ijedten hátraugrott, és kiejtette kezéből a nedves ruhát. A szúnyogháló lassan oldalra csúszott, pedig be volt reteszelve.

Az a csodálatos illat egyre erősebben érződött, amikor az idegen belépett a lakásba.

Beth pánikba esett, de képtelen volt megmozdulni. Istenem, milyen óriási férfi! A lakás amúgy sem volt túl nagynak mondható, így viszont akkorának hatott, mint egy cipős doboz. A férfi a fekete bőrruhától még nagyobbnak tűnt. Legalább két méter magas volt, és százhusz kiló.

Várjunk csak egy percet!

Mégis mit csinál? Méregeti, mint egy szabó? Menekülnie kellene, rohanni a másik ajtóhoz. De nem tudott mást tenni, csak földbe gyökerezett lábbal állt és bámulta.

A férfi a hőség ellenére motoros dzsekit és bőrnadrágot viselt. Acélbetétes csizma volt a lábán, és úgy mozgott, mint ez ragadozó.

Beth kinyújtotta a nyakát, hogy lássa az arcát is.

Istenem, milyen gyönyörű!

Álla egyenes és csontos, ajka telt, arca enyhén borostás és férfiasan markáns. Hosszú, fekete haja homloka közepéről egyenesen hullott a vállára. A fejre simuló napszemüvegtől úgy nézett ki, mint egy bérnyílkos.

Mintha a lényéből sugárzó fenyegetés már maga nem azt sugallta volna, hogy gyilkos.

Vékony, vörös színű szivar volt a szájában, és amikor lassan megszívta, a vége narancsosán felizzott. Kifújta a finom illatú füstöt, amit belélegezve Beth még jobban ellazult.

Biztosan azért jött, hogy megölje, gondolta. Nem tudta, mit követett el, amivel ezt kiérdemelte, de ahogy megint megérezte a füstöt, már azt is elfelejtette, hol van.

Kicsit megszédült, amikor az idegen közeledni kezdett felé. Félt attól, mi következik, s közben furcsállta, hogy Boo dorombolva dörgölőzik a lábához. Áruló! Ha valami csoda folytán túléli az éjszakát, lesz hozzá néhány keresetlen szava!

Újra kinyújtotta a nyakát, hogy belenézzen a szemébe. Nem látta a színét a napszemüveg miatt, de érezte, hogy pillantása éget.

Ekkor valami váratlan dolog történt. Amikor a férfi odaért elé, és megállt közvetlenül előtte, elsöprő erejű vágy tört rá. Életében először lángra lobbant a teste. Forró lett és nedves.

Minden idegszálával kívánta.

Ez csak kémia, gondolta kábultan. Semmi több, csak nyers, állati vonzalom.

De bármit is adhat, az kell neki.

- Gondoltam, próbáljuk meg még egyszer – szólalt meg az idegen.

Hangja mélyen zengett. Enyhe akcentussal beszélt, amit Beth nem tudott beazonosítani.

- Ki vagy te? – kérdezte suttogva.

- Érted jöttem.

Beth megszédült, ezért a falnak dőlt.

- Érted? – A döbbenettől elállt a szava. – Hová... hová akarsz vinni?

A hídra, hogy onnan a folyóba vesse?

Az idegen kinyújtotta a kezét, két ujjá közé fogta az állát, majd enyhén oldalra biccentette a fejét.

- Gyorsan fogsz végezni velem, vagy lassan?

- Nem akarlak megölni. Azért jöttem, hogy megvédjelek.

A férfi lehajolt egy kissé. Beth arra gondolt, bármit is mondott az előbb, harcolnia kellene ellene, de legfőképpen valahogy meg kellene mozdítania a karját vagy a lábát. Az igazi baj az volt, hogy nem akart küzdeni ellene. Mély lélegzetet vett.

Istenem, milyen kábító az illata! Friss, tiszta izzadtság. Igazi, férfias pézsmaillat. És az a füst...

Az ajka a nyakához ért, és hallotta, hogy mély lélegzetet véve megszagolja. Bőrdzsekije megreccsent, ahogy tüdeje megtelt levegővel, és mellkasa megemelkedett.

- Már majdnem készen állsz – suttogta lágyan. – Nemsokára megtörténik.

Ha az, amire célzott, összefüggött azzal a dologgal, amikor ruha nélkül fekszenek az ágyon, akkor ő a saját részéről nagyon is benne volt. Ez lehet az az emésztő vágy, amiről oly fennköltén beszélnek a szerelmes versekben. Nem volt kétséges, magában akarta érezni, és csak arra tudott gondolni, hogy meghal, ha nem rántja le a nadrágját. Most azonnal!

Előrenyújtotta a karját, hogy megérintse, ám amikor eltávolodott a faltól, majdnem összecsuklott. Az idegen egy másodperc leforgása alatt visszatette a szivart a szájába, és elkapta erőtlen testét, mielőtt a földre hanyatlott volna.

Amikor a karjában tartotta, Beth odabújt hozzá, és még csak meg sem kísérelte, hogy tiltakozást szinleljen. A férfi olyan könnyedén fogta, mintha nem is lenne súlya, majd két lépéssel ott termett az ágynál.

Amikor leült az ágyra, és gyengéden lefektette, hosszú haja előrehullott. Beth felemelte a kezét, és hátrasímitotta a dús, selymes tincseket, majd tenyerével megsimogatta az arcát. A férfi meglepődött az érintéstől, de nem húzódott el.

Minden pórusából szex sugárzott. Hatalmas izmos testétől kezdve, mozdulatain keresztül a bőre illatáig. Nem hasonlított azokra a férfiakra, akikkel Beth eddig találkozott. És ezt a teste ugyanolyan jól tudta, mint az agya.

- Csókolj meg! – súgta.

Az idegen némán felé hajolt. Beth pedig hirtelen ötlettől vezérelve megragadta a dzseki gallérját, hogy magához húzza. A férfi egyik kezével lefogta mindkét csuklóját.

- Csak lassan!

Lassan? Nem akarta lassan. A lassú nem volt a terv része.

Küzdött, hogy kiszabadítsa a kezét, ám amikor látta, hogy nem sikerül, hátát ívben megfeszítette, és mellét nekinyomta a pólójának. Összeszorította a combját, mintha azt várná, milyen érzés lesz, ah behatol közéjük.

Bárcsak megsimogatná ott...

- Édes istenem! – nyögött fel a férfi.

Beth elégedetten rámosolygott, amikor meglátta arcán a vágyakozást.

- Érints meg! – kérte.

Az idegen azonban úgy rázta meg a fejté, mint aki magához akar térni a kábulatból.

Beth csalódottan nyöszörgött.

- Húzd fel a pólómat! – Megint megfeszítette a hátát, így ajánlva fel neki a testét. Égett a vágytól, hogy megtudja, lehet-e még ennél is forróbb az, amit az érintése életre kelthet benne. – Kérlek!

A férfi kivette a szájából a szivart. Beth-nek támadt egy olyan halvány érzése, hogy félnie kellene tőle, ehelyett inkább felhúzta a lábát, és megemelte a csípőjét. Elképzelte hogy a combja belsejét csókolgatja, s végül rátalál a legérzékenyebb pontra. És nyalogatja.

A gondolatától felnyögött.

Wrath megdöbbsent.

Pedig nem az a fajta volt, akit túl gyakran érnek meglepetések.

Szent isten!

Ez a félig ember, félig vámpír lány a leggyönyörűbb teremtés, akit valaha látott. Előfordult már korábban is egyszer-kétszer, hogy úgy érezte, villám hasít bele, ez azonban meg sem közelítette azokat.

Biztosan a vörös füst az oka. Csak az lehet. És talán ő is belélegezte, mert minden vágya az volt, hogy elvegye, amit a lány felkínált neki.

Ránézett a szivarra.

Igen, ennek így már van értelme, gondolta. Csak az a baj, hogy a szer nyugtató és nem izgató hatású.

A lány újra felnyögött, teste izgatóan hullámozott, lábát szélesre tárta. Vágyának illata olyan erővel hatott rá, hogy térde összecsuklott volna, ha nem ül.

- Érints meg! – kérlelte a lány.

Wrath vére tombolt, erekciója úgy lüktetett, mintha saját életet élne.

- Nem ezért jöttem – felelte.

- Nem baj. Akkor is érints meg!

Tudta, hogy nemet kellene mondania. Nem lenne tisztességes vele szemben, és különben is beszélniük kell.

Talán inkább visszajön később.

A lány megemelte a hátát, és nekifeszült a kéznek, mely lefogta a csuklóit. Amikor a melle a pólójához ért, Wrath behunyta a szemét.

Itt az ideje, hogy induljon. Most azonnal, mielőtt...

De képtelen volt felállni. Muszáj volt legalább megízlelnie az ajkát.

Önző gazember, ha egy ujjal is hozzáér. Mocskos gazember, ha elveszi, amit csak a kábító füst miatt akar nekiadni.

Magában átkozódott, és kinyitotta a szemét.

Milyen hideg volt belül! Milyen átkozottul hideg! A lány viszont forró. Olyan forró, hogy képes lett volna felolvasztani benne a jeget. Legalábbis egy kis időre.

Olyan régen nem érezte már ezt.

Akaratának erejével lekapcsolta a villanyt a szobában, bezárta a hátsó ajtót, beküldte a macskát a fürdőszobába, és minden zárat ráfordított a lakásban.

Óvatosan letette a szivart az éjjeliszekrény szélére. Elengedte a lány csuklóját, aki erre megragadta a dzsekijét, hogy lecsúsztassa a válláról. Wrath egy mozdulattal ledobta magáról a kabátot, és amikor tompa puffanással a földre esett, látta a lány elégedett mosolyát. Ezt követte a fegyvertartó, azt viszont elérhető távolságban tette le.

A lány felé hajolt. Érezte szájának édes és enyhén mentolos illatát, amikor az ajka az övéhez ért. Az érintéstől összerendezte, mire Wrath rögtön elhúzódott. Komor tekintettel simította végig szájának vonalát.

- Ne is törődj vele! – mondta neki a lány, és magához húzta.

Még hogy ne törődjön vele! Isten irgalmazzon annak a fickónak, aki bántani merte! Ki fogja tépni a karját és a lábát, aztán hagyja az utcán elvérezni!

Gyors csókot lehelt a nyakára, ahol a zúzódásokat látta, majd nyelvét végighúzta a nyaka vonalán. Amikor újra mellkasán érezte a mellét, kezét a póló alá csúsztatta, és megérintette selymes bőrét. Hasa lapos volt, Wrath tenyere szinte teljesen betakarta. Alig várta, hogy felfedezze teste többi részét is, ezért levett róla a vékony trikót, és félredobta. Melltartója világos színű volt. Először a szélén húzta végig az ujját, csak aztán fogta tenyerébe a csábító halmot. A lány mellbimbója megkeményedett, és szinte átszúrta a vékony szatént.

Wrath nem tudta tovább türtöztetni magát.

Kivillantotta a szemfogát, és egy szisszenéssel átszakította a pántot. A fehérnemű lecsúszott, ő pedig éhes ajkát a bimbóra tapasztotta, és szívni kezdte. Nem engedte el akkor sem, amikor kisé felemelkedett, hogy ráfeküdjön. A lány halk nyögéssel érzékelte a rá nehezedő súlyt.

Testük közé emelte a kezét, és elkezdte kigombolni az ingét, ő azonban nem bírta kivárni, hogy levetköztesse. Felállt, és letépte magáról. A gombok szanaszét repültek. Meztelen testével ismét ránehezedett. Érezte puha mellét és hullámozó testét, ahogy a mellkasának nyomódik.

Szerette volna megint megcsókolni, de félt, hogy már nem tudna elég gyengéd lenni, ezért inkább a mellét kényeztette nyelvével, majd lassan lefelé haladt. Amikor odaért a bugyija derékvonalához, felnézett, és a fehérneműt lecsúsztotta a lány hosszú lábán.

Amikor intim részének illata megcsapta orrát, valami elpattant benne. Máris vészesen közel került az orgazmushoz, vesszője keményen állt, teste remegett a vágytól. Benyúlt a lány lába közé. Amikor megérezte, milyen forró és nedves, alig bírta magával.

Bármennyire nehéz volt is visszatartania magát, meg kellett ízlelnie, mielőtt beléhatol.

Levette a napszemüvegét, letette a szivar mellé, majd csókokkal borította combja belső felét és a szeméremdombot. A lány a hajába túrt, és odairányította a fejét, ahová ő maga is igyekezett.

Amikor megcsókolta a legérzékenyebb pontot, és lágyan nyalogatni kezdte, többszörös orgazmust indított el a lány gyönyörű testében. Ekkor már ő sem tudta tovább türtőztetni magát. Visszahúzódott egy pillanatra, hogy kibújjon a nadrágból, aztán újra ráfeküdt. A lány átkulcsolta lábával a derekát, ő pedig felszisszent, amikor szerszáma hegye megérezte a forróságot.

Minden erejét össze kellett szednie, hogy képes legyen elhúzódnival, és a lány szemébe nézni.

- Ne, könyörgöm, ne hagyd abba most! Érezni akarlak magamban! – lehelte a lány.

Wrath megadóan lehajtotta a fejét, és lassan visszatolta a csípőjét. Ellenállás nélkül siklott be a nedves lyukba, majd egy nagyot lökött, és az ekstázistól felkiáltott.

Most már tudta, mi a mennyország.

9. fejezet

Hálósobájában Mr. X felvett egy fekete, sokzsebes nadrágot, és belebújt egy fekete műszálas ingbe. Elégedett volt a ma délután érkekezlettel. Kivétel nélkül minden *alantas* eljött. Nagy többségük azonnal mellé állt, néhányukat meg kell majd győznie, egy páran pedig máris megpróbálták hízelegni. Persze nem jutottak vele semmire.

Az ülés végén kijelölt huszonnyolc tagot, akiknek Caldwellben kell maradniuk. A hírük alapján választotta ki őket, valamint hogy milyen benyomást tett rá a személyes találkozás. Közülük tizenkettőt a többiek felé helyezett, és két egyenlő részre osztott. A maradék tizenhatot négy csoportba rendezte.

Egyiküknek sem tetszett ez az eljárás. Mindenki hozzá volt szokva, hogy egyedül dolgozik, különösen a tizenkét vezető neheztelt amiatt, hogy helyhez vannak kötve. Nehéz ügy. A csoportokra tagolásnak megvan az a nagy előnye, hogy minden egységnek kijelölheti a város egy bizonyos részét, ahol dolgozniuk kell, felállít egy kvótát, és így sokkal hatékonyabban tudja ellenőrizni munkájukat.

A többieket visszaküldte oda, ahonnan jöttek.

Miután végzett a csapatok kijelölésével és a feladatot is kiadta, az információszerzésre koncentrálhatott. Volt elképzelése arról, hogyan kezdjen hozzá, ám ezt ma este még újra le kellett ellenőriznie.

Mielőtt elindult volna otthonról, odavetett a két pitbullnak egy-egy kiló nyers hamburgerhúst. Szándékosan nem adott nekik annyit, hogy jól lakjanak, és csak minden másnap etette meg őket. Szerette, ha mindig éhesek egy kicsit. A kutyák – mindkettő hím – öt éve voltak nála, és a ház két végében voltak lányra kötve. Egyik a bejáratnál, a másik a kert hátsó részében. Biztonsági szempontból logikus megoldás volt, azonban nagy szerepet játszott benne az is, hogy amikor ugyanazon a helyen tartotta őket, rögtön egymás tokának estek.

Mr. X fogta a táskáját, bezárta a bejáratit ajtót, és átsétált a kerten. A ház úgy nézett ki, mint egy hetvenes évekbeli rémálom. Ronda, téglamintájú deszkaburkolat borította a falakat, amit Mr. X szándékosan hagyott így. Nem akart kitűnni a szomszédságból, ahol a falusias környezetben az ingatlanárak meglehetősen alacsonyan maradtak.

Különben is, a ház nem érdekelte. A telek volt az, ami számított. Az a negyvenezer négyzetméternyi terület, ahol végre egyedül lehetett. A kert végében volt egy pajta is, amit műhelynek alakított át. Körben tölgyfák és juharfák szegélyezték, ami megint csak nagyon lényeges volt.

A sikítás ugyanis messzire elhallatszott.

Kulcsosomóján végül ráakadt a megfelel kulcsra. Aznap este dolgozni fog, ezért a garázsban hagyta az egyetlen olyan tárgyat, amelyből következtetni lehetett extravaganciájára. A fekete Hummer terepjárót. Inkább a kevésbé feltűnő, négyéves Chrysler-furgonnal ment.

Jobb álca, mint a Hummer, és tíz perc alatt bent volt a belvárosban.

Caldwell piroslámpás negyede mindössze három, rosszul megvilágított, koszos épületekkel szegélyezett utca volt a hid közelében. Ma este nagy volt a forgalom a bűn sugárútján, ezért megállt egy törött lámpa alatt, és egy ideig csak figyelte az eseményeket. Az autók lassan kígyóztak előre, gyakran felvillantak a féklámpák, amikor a sofőrök megálltak felmérni a kínálatot. A fülledt nyári melegben sok lány sétálgatott túsarkú cipőben s testét alig fedő ruhában.

Mr. X széthúzta táskáján a cipzárt, és kivett belőle egy heroinnal töltött fecskendőt meg egy vadászkést. Mindkettőt az ajtó zsebébe csúsztatta, majd letekerte az utasoldali ablakot, és beállt az autók közé.

Ő is csak olyan, mint a többiek, gondolta. Egy férfi, aki szórakozást keres éjszakára.

- Tetszem neked? – szólította le az egyik lány.

- Akarsz egy menetet? – mondta a másik, és úgy riszálta a fenekét, mint a egy doboz festéke rázna fel.

Mr. X hamarosan megtalálta, amit keresett. Egy hosszú combú, nagy mellű szőkét.

Pont ilyet vinne el, ha képes lenne még a szexre.

Ígéretes estének tűnik, gondolta magában, és a fekre lépett. Sajátos élvezetet talált abban, ha azt ölte meg, akit nem kaphatott meg.

- Hé, szívi! – szólt a szőke, és odalépett a kocsihoz. Rákönyökölt az ablakpárkányra, és behajolt. Fahéjas rágóillata volt a szájának, a parfümjén pedig már átütött némi izzadság. – Hogy vagy ma este?

- Lehetnék jobban is. Mibe kerülne nekem egy mosoly?

A nő alaposan végigmérte a ruháját és az autó belsejét, majd azt felelte.

- Ötven dollár, és azt kérhetsz, amit csak akarsz.

- Az sok. – Csak játszadozott, hiszen mindenképp őt akarta.

- Negyven?

- Mutasd a melled!

A nő felhúzta a szűk pólót.

Mr. X elmosolyodott, és kinyitotta az ajtót. – Hogy hívnak?

- Cherry Pie, de szólíthatsz, ahogy akarsz.

A nő beszállt. Elhajtottak egy félreeső helyre a híd mellé. Mr. X ledobta a pénzt a nő lába elé a földre. Amikor az lehajolt, hogy felvegye, hátulról beleszúrta a tűt a nyakába, és befecskendezte a heroint. Másodpercek múlva úgy esett előre, mint egy rongybaba.

Mr. X elmosolyodott. Kiegyenesítette a testet az ülésen, hogy úgy tűnjön, mintha ülne. Kihajította a fecskendőt az ablakon oda, ahol sok másik tű is hevert már a földön, aztán gázt adott, és elindult.

Föld alatti klinikáján Havers riadtan felkapta a fejét a mikroszkópról, amikor meghallotta az ingaóra csengetését. Eljött az ideje az esti étkezésnek. Nem akarta megszakítani a munkát, ezért inkább visszahajolt a műszerre, és alig hitte le, amit lát. Lehetséges lenne, hogy a kétségbeesés tréfát űz az érzékeivel?

Nem, a vörösvértestek valóban éltek!

Mély levegőt vett, és megborzongott.

A faj hamarosan szabad lesz.

És vele együtt ő is.

Végre, a tárolt vér is életképes!

Orvosként nagyon óvatosan kellett sebészeti eseteket kezelnie vagy szülési komplikációkat megoldania. A közvetlen vérátömlesztés működött ugyan a vámpírok között, de mivel messze voltak egymástól, és nagyon kevesen maradtak, nehéz volt időben megfelelő donort találni a műtétekhez.

Havers évszázadok óta azon dolgozott, hogy létrehozzon egy vérbankot. Csak egyetlen akadálya volt. A vámpírok vére nagyon instabil volt, és a testen kívüli tárolása lehetetlen. A levegő, ez a földet beborító láthatatlan függöny, amely az élethez nélkülözhetetlen, azonnal tönkretette a vért. Egy-két molekula is elég volt ahhoz, hogy a plazma szétváljon, és magára hagyja a vörös- és fehérvértesteket. Azok pedig önmagukban nem voltak képesek életben maradni.

Havers először nem értette az okát, mivel a vérben is megtalálható volt az oxigén. Ezért piros, amikor kiáramlik a tüdőből. Ez az ellentmondás sok lenyűgöző felfedezéshez vetette el, ám a céljához nem került közelebb.

Megpróbálta azonnal légmentes kémcsőbe zárni a vért, miután levette. Ez volt a legkézenfekvőbb lépés, ám ez nem bizonyult megoldásnak. A plazma ugyanúgy szétvált, csak valamivel hosszabb idő után. Ebből arra következtetett, hogy van még egy tényező, amely a

testben megtalálható, azon kívül viszont ár nem. Próbálta a mintákat melegben, hidegben és sós oldatban is tartani, sőt még emberi plazmát is kevert hozzá.

A rengeteg kísérlet sorozatos kudarca nem hagyta nyugodni. Újabb és újabb tesztek végzett, többfajta megközelítést próbált ki. Ha nem sikerült, megint próbálkozott. Egy időre félretette, aztán újból elővette.

Közben pedig teltek-múltak az évtizedek.

Aztán egy tragédia személyes indítást adott. Miután körülbelül két évvel azelőtt a *fele* belehalt a szülésbe, és árván hagyta újszülött kisfiát, Havers megrögzötté vált, és minden kísérletet előről kezdett.

A saját étvágya lett a motiváció.

Átlagosan félévente volt szüksége arra, hogy igyon, mivel elég erős vérvonalból származott. Miután szeretett *fele*, Evangeline meghalt, addig várt az ivással, amíg csak bírt, míg végül bele nem betegedett az éhség okozta fájdalomba. Amikor végül segítséget kért, nagyon szégyellte magát, hogy egy másik nő véréből kell innia, ha élni akar. Elhatározta, hogy csak ivásra fogja használni a nőket, mert biztos volt benne, hogy a szex nem lenne velük ugyanolyan, mint szegény Evangeline-nel. Nem akarta elárulni az emlékét azzal, hogy valaki más testéből merít gyönyört.

Orvosként sokaknak segített már, így nem volt nehéz találnia valakit, aki felajánlotta magát. Szüzlányt választott, és remélte sikerül eltitkolnia szomorúságát és megalázottságát.

Semmi sem úgy sült el, ahogy eltervezte. Túl sokáig tartóztatta meg magát ahhoz, hogy gyengéd legyen. Ahogy megérezte a vér szagát, előtört belőle a ragadozó. Rátámadt szegény teremtésre, és olyan vadul itta a vérét, hogy a csuklóját később össze kellett varrnia.

Kis hía volt, hogy le nem harapta tőből.

Amit tett, éppen az ellentéte volt annak, ahogy magát ismerte. Mindig is úriembernek, tudósnek és gyógyítónak tartotta magát, nem pedig egy állatnak, akit *alantas* vágyai irányítanak.

Bár igaz, ami igaz, azelőtt mindig jól volt lakva.

A szörnyű az volt az egészben, hogy élvezte a vér ízét. Ahogy az a selymes, meleg folyadék lecsurog a torkán, aztán a hatalmas erő, amit utána érez!

Gyönyört okozott neki, és még többet akart.

A szegénytől azonban felfordult a gyomra, és megfogadta, hogy soha többé nem iszik másnak a vénájából.

Az ígéretét sikerült ugyan megtartania, ám közben egyre gyengébb lett. Végül már olyan erőtlen volt, hogy komoly erőfeszítést igényelt, hogy képes legyen koncentrálni. Az éhezés állandósult a gyomrában. Mivel a teste nem kapta meg azt a táplálékot, amely enyhítette volna az éhségét, saját magát kezdte felemészteni, hogy életben tudjon maradni. Ijesztően lefogyott, a ruhák lógtak rajta, arca elszürkült és beesett.

Ez az állapot azonban megmutatta a helyes utat.

A megoldás kézenfekvő volt.

Azt kell etetni, ami éhezik.

Elegendő mennyiségű emberi vér, valamint a légmentesen lezárt kémcső, és már meg is voltak az élő sejtek a vérben.

Figyelte, ahogy a mikroszkóp alatt a vámpír vér nagyobb és szabálytalanabb alakú sejtjei lassan elfogyasztják az emberi vér sejtjeit. Az emberi vér egyre csökkent, és amikor eltűnt, Havers biztos volt benne, hogy a vámpír vér is rövidesen tönkremegy.

Már csak egy klinikai kísérletre volt szüksége. Vért vesz egy nőtől, összekeveri megfelelő mennyiségű emberi vérrel, és beadja magának.

Ha minden jól megy, ezzel megalkothat egy donorprogramot, és létrehozhatja a régóta áhított vérbankot is. A betegeknek lesz esélyük a gyógyulásra. És azok, akik inkább a vénát választják, szintén békében élhetnek.

Felnézett a mikroszkópból, és rádöbbsent, hogy legalább húsz perce mást sem csinál, csak a mintát nézi. A vacsorára készített saláta már biztosan vár rá az emeleti ebédlőben.

Levette fehér köpenyét, és átsétált a klinikán. Útközben váltott néhány szót az ápolószemélyzettel és néhány beteggel. A klinika körülbelül hatszáz négyzetméternyi területet foglalt el a föld mélyén a ház alatt. Volt benne három műtő, néhány őrző a műtétek utáni lábadozásra, egy laboratórium, az irodája és egy váróterem, amelynek volt egy másik bejárata is az utcáról. Évente körülbelül ezer beteget látott el, amellet hívták házhoz is, elsősorban szülésekhez és kisebb sebészeti beavatkozásokhoz.

Ahogy a vámpír lakosság csökkent, úgy fogyott a páciensek száma is.

Az emberekkel szemben a vámpírok hatalmas előnnyel rendelkeztek. Képesek voltak meggyógyítani magukat, és nem fenyegették őket halálos betegségek sem, mint a rák, a cukorbetegség, vagy az AIDS. Isten irgalmazzon azonban nekik, ha fényes nappal érte őket baleset! Senki sem tudott a segítségükre sietni. Sokan az átalakulásuk során haltak meg. A termékenység szintén komoly probléma volt. Ha sikerült a fogantatás, sok nő vagy a vérvesztés miatt halt bele a szülésbe, vagy a terhességi mérgezés vitte el. A halvaszülések száma is magas volt, a csecsemők halálozási aránya pedig az egekbe szökött.

Egy sérült vagy haldokló vámpír számára az emberi orvosok nem jelentettek megoldást, bár a két faj anatómiája

Nem sokban különbözött egymástól. Ha egy emberi orvos teljes vérképet rendelt volna egy vámpír éréből, számos eltérést talált volna, és talán publikálta is volna a New Englandi-i orvosi lapokban. A vámpírok jobbnak látták kerülni az ilyen fajta feltűnést.

Egy alkalommal egy vámpír mégis az emberek kórházába került, mert valaki hívta a 911-et, a mentők pedig hamar kiérkeztek. Ha egy vámpír, távol az otthonától, úgy megsérült, hogy elvesztette az eszméletét, ki volt téve annak a veszélynek, hogy a mentők emberi kórházba vitték. Onnan pedig mindig nagy feladatot jelentett az elszállítás, mivel az orvosok nem szívesen adták hozzá a beleegyezésüket.

Havers nem volt öntelt, de pontosan tudta, hogy ő a faj legjobb gyógyítója. Kétszer is elvégezte a Harvard orvosi karát. Először az 1800-as években, majd az 1980-asban. Mindkét alkalommal ráírta a jelentkezési lapjára, hogy mozgássérült, és különleges engedéllyel rendelkezik, ezért nem kellett bejárnia az előadásokra. Nem tehetette, hiszen mind nappal voltak. A *hűségének* azonban megengedték, hogy részt vegyen rajtuk, jegyzeteljen és beadja a dolgozatokat. Havers mindent elolvasott, amit kellett, levelezet a professzorokkal, és elment azokra a szemináriumokra, amelyeket este tartottak.

Mindig is imádott tanulni.

Amikor felment a lakásba, nem lepődött meg, hogy Marissát nem látja az ebédnél. Náluk az ebédet hajnali egykor szolgálták fel.

Felment testvére szobájába.

- Marissa? – kopogott be. – Ideje ebédelni.

Mivel nem kapott választ, bedugta a fejét az ajtón. A folyosóról beszűrődő fényben látta, hogy a szobában még mindig el van húzva a függöny, és egy lámpa sem ég.

- Marissa?

- Nem vagyok éhes.

Havers belépett. Látta a nagy baldachinos ágyat és a takaró alatt kirajzolódó testet.

- Tegnap sem ebédeltél és nem is vacsoráztál.

- Majd később lemegyek.

Havers lehunyta a szemét, és magában megállapította, tegnap éjjel testvére Wrathnál járt, hogy egyen. Minden alkalom után, amikor vele találkozott, napokra bezárkózott a szobájába.

Eszébe jutott az élő vér, amit épp most fedezett fel.

Lehet, hogy Wrath a születésénél fogva a királyuk, és neki a legtisztább a vére, de akkor is egy gazember. Egyáltalán nem törődött azzal, hogyan bánt Marissával. Vagy talán nem is tudta, mennyire megviselte a lányt a kegyetlensége.

Nehéz volt eldönteni, melyik a súlyosabb bűn.

- Áttörést értem el – mondta az ágy felé hajolva. – Megszabadítalak.

- Mitől?

- Attól a... nyomorulttól.

- Ne beszélj így róla.

Havers állta megkeményedett.

- Marissa...

- Nem akarok megszabadulni tőle.

- Hogy mondatsz ilyet? Nem tisztel téged. Nem bírom elviselni a gondolatot, hogy az a vadállat egy sötét sikátorban iszik belőled.

- Darius házában szoktuk csinálni. Van ott egy szobája.

A gondolat, hogy így egy másik harcos is a közelében van, nem javított a hangulatán. Mindannyian rémisztők voltak, néhány közülük egyenesen ijesztő.

Tudta, hogy a Fekete Tör Testvériség szükséges ahhoz, hogy védelmezzék őket, és hálásnak kellett volna lennie érte, mégsem tudott mást érezni irántuk, mint félelmet. A világ már így is elég veszélyes volt, az ellenség így is elég erős, és akkor még ilyen harcosokat bíztak meg a védelmükkel. Szörnyű!

- Nem kell ezt tenned magaddal.

Marissa átfordult a másik oldalra, és a hátát mutatta felé.

- Hagyj békén!

Havers a térdére támaszkodva lassan felállt. Már alig emlékezett arra a lányra, aki azelőtt volt, hogy királyuk *fele* lett. Csak egy-egy emlékkép ugort be, és nagyon félt, hogy az a vidám, mosolygós teremtés már örökre a múlté.

És mi van helyette? Egy komor, megalázott ő, aki kísértetként járkal a házban, és olyan férfi miatt emészti magát, aki nem úgy bánik vele, ahogy kellene.

- Remélem, meggondolod magad, és lejössz enni – mondta neki lágyan. – Nagyon örülnék a társaságodnak.

Halkan bezárta maga mögött az ajtót, és lement a díszes csigalépcsőn az ebédlőbe. Az asztal kifogástalanul volt megterítve. Pont úgy, ahogy szerette. A porcelán-, üveg- és ezüstkészlettel. Leült a fényes asztal egyik végére, és várta, hogy az egyik *hűséges* bort töltsön neki.

Lenézett a tányérjában lévő fejes salátára, és mosolyt erőltetett az arcára.

- Karolyn, ez a saláta felséges.

Karolyn meghajtott a fejét, s csak úgy ragyogott a dicséret miatt.

- Kora reggel elmentem egy farmra, hogy a legszebb leveleket hozzam el önnek.

- Nagyra értékelem az erőfeszítésedet.

Belevágott a levelekbe, a *hűséges* pedig magára hagyta a gyönyörű teremben.

Havers a testvéreire gondolt, aki összegömbölyödve feküdt fent a sötét szobában.

Természeténél és munkájánál fogva gyógyító volt, aki annak szentelte az életét, hogy másokon segítsen. De ha Wrath egyszer megsérül és segítségre lesz szüksége, isten lássa lelkét, hagyni fogja elvérezni azt a szörnyeteget.

Vagy megöli a műtőasztalon.

10. fejezet

Beth lassan tért magához az alvásból. Olyan érzés volt, mint aki egy tökéletes fejesugrás után lassan közelít a vízfelszín felé. Teste ismeretlen elégedettséggel telve ragyogott.

Valamit érzett a homlokán. Fáradtan felnyitotta a szemét, és egy férfi ujját látta. Az orrát simogatta, majd az arcát és az állát.

A konyhából kiszűrődő halvány fényben meglátta körvonalait. Az oldalán feküdt, szinte teljesen eltakarta testével a kilátást az udvarra. Szemét lehunyta, sűrű szempillái fejedelmi arcára hajtva pihentek. Feszülten koncentrált, miközben az arcát simogatta.

Istenem, milyen hatalmas! És milyen izmos!

Felkarja olyan vastag volt, mint Beth combja. Hasa kockás, mintha bőre alatt festékhengereket rejtegetett volna. Combja vastag, és szépen kirajzolódtak rajta az izmok. Vesszője olyan nagy, mint teste többi része.

Amikor először látta meg meztelenül, meglepődött. Testén sehol sem látott szőrt. Mellkasa, karja, lába teljesen szőrtelen volt.

Beth kíváncsi volt, miért borotválta le magát, még ott lent is. Biztosan testépítő. Bár akkor is furcsa volt, hogy ennyire csupasz.

Csak elmosódott emlékei voltak arról, hogy kerültek az ágyba, hogy a férfi hogy jutott be a lakásába, vagy hogy mit mondott neki. Amit viszont vízszintesen fekvé csináltak, arra meglepően jól emlékezett.

Nem is csoda, hiszen most élte át élete első igazi orgazmusát.

Az idegen ujjai még mindig az állát simogatták, aztán hüvelykujját végighúzta az ajkán.

- Gyönyörű vagy – mondta. Enyhe akcentusa miatt az „r” betűk keményen peregetek, mintha dorombolna.

Igen, ez ésszerűnek hangzik, gondolta Beth, mivel amikor megsimogatta, valóban gyönyörűnek érezte magát.

A férfi lehajolt, és csókot lehelt az ajkára. Nem vad és szenvedélyes csók volt, inkább valami köszönetféle. Valahol a szobában megcsörrent egy mobiltelefon. Nem az övé.

A férfi olyan hirtelen felpattant, hogy Beth megijedt. Az egyik pillanatban még mellette feküdt, a másikban már a dzsekijében kotorászott. Amikor megtalálta a készüléket, felnyitotta, és mogorván beleszólt.

- Igen?

Az a hang, amely azt mondta neki, hogy gyönyörű, már nem volt sehol.

Beth magára húzta a takarót.

- D házában találkozunk. Tíz perc múlva ott vagyok.

Letette a telefont, majd visszatette a dzsekijébe, és megkereste a nadrágját. Ez a sietős öltözködés visszarángatta Beth-t a valóságba.

Atyaég, tényleg egy vadidegennel szeretkezett? Bár meg kell hagyni, örülten jó volt.

- Hogy hívnak? – kérdezte.

Mielőtt a férfi belebújt volna fekete bőrnadrágjába, Beth megpillanthatta csodálatos fenekét.

- Wrath – felelt az idegen, és felvette az éjjeli szekrényről a napszemüvegét. Feltette és úgy ült le az ágyra mellé. – Most mennem kell. Lehet, hogy ma éjjel már nem tudok visszajönni, de azért megpróbálok.

Beth nem akarta, hogy elmenjen. Szerette, ha ott fekszik mellette, és elfoglalja az ágy nagyobb részét. Kinyújtotta felé a kezét, hogy megérintse, de gyorsan vissza is húzta. Nem akarta, hogy úgy tűnjön, könnyörög.

- Ne húzódj el, érints meg nyugodtan! – mondta, és odahajolt hozzá, hogy a lány bárhol elérje. Beth a mellkasára tette a tenyerét. Bőre meleg volt, szíve egyenletesen vert. A bal mellén egy kis kör alakú heg volt látható.

- Valamit tudnom kell, Wrath – mondta. A név természetesnek hangzott a szájából, bár elég szokatlan volt. – Mi a fenét keresel itt?

Wrath elmosolyodott, mintha tetszene neki a gyanakvás.

- Azért jöttem, hogy gondodat viseljem, Elizebeth.

Erre ugyan nem lehetett panasza.

- Beth. Szólíts Beth-nek!

Wrath bólintott.

- Beth.

Felállt, és felvette a földről az ingét. Végigsimította az elejét, mintha a gombokat keresné.

Nem sok maradt rajta. Legtöbbjük szanaszét szóródott a szobában.

- Van szemetese? – kérdezte Wrath, amikor ő is rájött erre.

- Igen, ott. A sarokban.

- Hol?

Beth felállt, a takarót azonban továbbra is magán tartotta. Megfogta az inget, és a kukába dobta.

Felnézett a férfire, aki meztelen testére csatolta fel a fegyvertartót. Mellkasa közepén két tör keresztelte egymást.

Furcsa módon a fegyverek látványa megnyugtatta. Örült, hogy van logikus magyarázat az ittlétére.

- Butch volt?

- Butch?

- Igen. Ő küldött, hogy vigyázz rám, nem?

Wrath nem felelt. Felvette a dzsekijét, amelyben még szélesebbnek tűnt amúgy is széles válla.

Egyik gallérján fekete cérnával bonyolult minta volt ráhímezve.

- Ismerted azt, aki tegnap megtámadott?

- Nem. – Beth alig észrevehető módon megrezzent.

- Jól bántak veled a rendőrök?

- Mindig kedvesek velem.

- Megmondták a fickó nevét?

Beth bólintott.

- Igen, de én is alig hittem el. Amikor Butch elárulta, azt hittem, csak viccel. A Billy Riddle nekem úgy hangzik, mint a Szezám utca egyik figurája, nem pedig egy erőszaktevő. De nyilvánvalóan nem először csinált ilyet, és van gyakorlata is...

Beth meglátta Wrath elsötétülő arcát, ezért elhallgatott, és hátralépett egyet.

Jézusom! Butch sem volt túl gyengéd a bűnözőkkel, ez a férfi azonban kétszer olyan halálos.

Hirtelen azonban megváltozott Wrath arckifejezése, mintha eltemette volna magában az emlékeket, mert tudta, ezzel megrémisztette a lányt. Kinyitotta a fürdőszobaajtót, mire Boo az ölébe ugrott, és barátságos dorombolásba kezdett. Válaszul ő is valami hasonló torokhangot adott ki.

Ez biztos nem az én macskám, gondolta Beth.

A cica hálás volt a figyelemért, és hozzányomta fejét a nagy tenyérhez, ami simogatta.

- Megadom a mobilszámomat, és meg kell ígérned, hogy ha bármiféle fenyegetést érzel, azonnal hívsz! – Letette a macskát, és elmondta a számot, majd addig ismételtette vele, amíg Beth biztonsággal vissza nem tudta mondani. – Ha ma éjjel nem jönnek vissza, holnap reggel gyere a Wallace sugárút 816. szám alá. Majd ott mindent megmagyarázok.

Wrath hosszú pillanatokig nem mozdult, csak nézte őt. Aztán megszólalt.

- Gyere ide!

Beth teste azonnal engedelmeskedett, mielőtt még az agya kiadta volna a parancsot a mozgásra.

Wrath magához húzta, egyik kezével a derekát ölelte át, másikkal a hajába túrt. Lehajolt, és szenvedélyesen megcsókolta. Beth a bőrnadrágon keresztül is érezte, hogy újra készen áll a szeretkezésre.

Ő pedig kész volt arra, hogy befogadja.

Miután a férfi elhúzódott, lágyan végigsimította a vállát.

- Ez nem szerepelt a tervemben.

- A Wrath a keresztneved vagy a vezetéknéved?

- Mindkettő.

Megcsókolta oldalról a lány nyakát, és amikor a feje oldalra biccent, nyelvével végigsimította a füléig.

- Beth?

- Igen?

- Ne aggódj Billy Riddle miatt. Azt fogja kapni, amit megérdemel.

Még egyszer megcsókolta, majd kiment az udvarra az üvegajtón át.

Beth kezével megsimogatta a nyakát, ahol az előbb Wrath megnyalta. Bizsergést érzett.

Odaszaladt az ablakhoz, és felhúzta a rolót, de a férfi már eltűnt.

Wrath Darius fogadószobájában bukkant elő.

Nem számított rá, hogy így alakulnak a dolgok, és ami történt, nem segített a helyzeten.

Az ég szerelmére, hiszen Darius lányáról van szó! Hamarosan fenekestől felfordul körülötte a világ, ráadásul nem sokkal előtte majdnem meg is erőszakolták.

Ha igazi úriember lett volna, időben magára hagyja.

Na igen, de mikor volt utoljára, hogy azt tette, ami helyes?

Hirtelen Rhage jelent meg. Hosszú fekete viharbátot viselt a bőrdzseki felett. Szőke haja és sötét ruhája lenyűgöző ellentétet képeztek egymással. Közismert volt, hogy gátlástalanul felhasználta vonzó külsejét az ellenkező nemnél, valamint hogy egy kiadós harcot úgy vezetett le legszívesebben, hogy ágyba vitt egy nőt. Vagy kettőt.

Ha a szex étel lett volna, Rhage betegesen elhízott volna.

Nem csak jóképű volt. Ő volt a Fekete Tör Testvériség legjobb, legerősebb, leggyorsabb és legbiztosabb kezű harcosa. Rendkívüli fizikai erővel született, ezért az *alantasokkal* való támadásban szeretett pusztán kézzel küzdeni, és a tört csak a végére tartogatni. Különben – saját szavaival élve – az összecsapás túl rövid lett volna, és nem elég kielégítő a számára.

A testvériség tagjai közül Hollywoodról – ez lett a beceneve – beszéltek a legtöbbit a fiatalok. Ő volt az, akire hasonlítani szerettek volna. De azért, mert csak a vonzó felszín és a behízelt modort látták.

Rhage el volt átkozva. Szó szerint. Az átváltozása után komoly bajba keveredett, és az Őrző, ez a misztikus lény, amely az Árnyékból figyelte és nyomon követte a faj minden tagját, szörnyű büntetést szabott ki rá. A kétszáz éves irtózatot mindig rátalált, amikor Rhage képtelen volt uralni az érzéseit.

Már-már sajnálatra méltó volt a szerencsétlen.

- Hogy vagy ma? – kérdezte.

Wrath egy pillanatra behunyta a szemét, és maga előtt látta Beth ívben megfeszülő testét, aztán saját magát, ahogy a lába közét kószolgatja. Az érzés olyan elevenen tört rá, hogy kezét ökölbe szorította.

Éhes vagyok, gondolta.

- Jól – felelte végül.

- Álljunk csak meg! Mi ez?

- Mi?

- Ez az arckifejezés. És, Krisztusom, hol az inged?

- Fogd be!

- Azt a... Legyek átkozott, ha nem egy jó numerát szereztél magadnak ma estére. Nincs igazam? –nevetett a szőke harcos.

Beth nem egy numera. Egyáltalán nem. És nem csak azért, mert Darius lánya.

- Hallgass el, Rhage! Nem vagyok vicces kedvemben.

- Jól van, na! Tudod, én lennék az utolsó, aki megszólna emiatt, de tudnom kell valamit. Ügyes volt a kicsike? Mert nem tűnsz túl nyugodtnak. Talán ha én foglalkoznék vele először, megtaníthatnék neki egyet s mást, hogy aztán, ha újra megdöntöd...

Wrath finoman akarta a vámpírt a falhoz nyomni, de a lendülettől majdnem összetört mögötte a hatalmas tükör.

- Fogd be a szádat, különben tizenöt centivel rövidebb leszel. De ne a lábad. A legnemesebb testrészed, Hollywood!

Wrath tudta, hogy Rhage csak viccelődik, de a gondolat, hogy egy kalap alá veszi a saját hódításaival, elviselhetetlen volt számára.

Persze lehet, hogy csak túlságosan szeret birtokolni.

- Leszállsz végre a témáról? – dörögte.

- Rendben, de érzek – vigyorgott a szőke vámpír, hogy kilátszott vakító fehér foga is. – Ugyan már, fel a fejvel! Tudom, hogy nem gyakran fecsegsz a nőkkel, ezért örülsz, hogy most végre lazítottál egy kicsit.

Wrath elengedte.

- Habár meg kell hagyni, nem lehetett rossz a csaj, ha...

Wrath előhúzott egy tört a testén lévő tokból, és elhajította. Néhány centivel társa feje mellett fúródott a falba.

- Egy szót sem akarok többet hallani erről a témáról, megértetted?

A vámpír lassan bólintott. A tör markolata még mindig remegett a füle mellett.

- Hogyne! Elég egyértelműen fogalmaztál.

Tohrent hangja szólalt meg a pillanatnyi feszült csendben.

- Hé, Rhage! Már megint nem bírsz magaddal?

Wrath egy kis ideig nem mozdult, hogy biztos legyen benne, a másik felfogta, amit kér. Aztán kitepte a tört a falból, és fel-alá járkált a szobában, amíg a többiek meg nem érkeztek.

Amikor Vishous is megjelent, Wrath félrehúzta a többiektől.

- Megtennél nekem egy szívességet?

- Persze. Mi lenne az?

- Egy ember, a neve Billy Riddle. Azt szeretném, hogy ülj rá a számítógépre, és tudd meg, hol lakik.

Vishous megsimogatta kecskeszakállát. – A városban van?

- Azt hiszem.

- Akkor vedd úgy, hogy már el is intéztem.

Hamarosan minden tag megérkezett, még Zsadist is megtisztelte a többieket a pontos érkezéssel.

Wrath vette magához a szót. – Mit találtál Strauss telefonjában, Vishous?

A vámpír levette baseballsapkáját, és kezével a hajába túrt.

- Az emberünk szeretett izomgyúakkal, katonákkal és Jackie Chan-rajongókkal lógni. Van néhány hívás a Gold Gym edzőterembe, egy paintball klubba és két harcművészeti helyre. Ja, és szerette a kocsikat is. Egy autósboltot is hívott a minap.

- Valami személyes?

- Csak egy pár. Az egyik egy vezetékes szám, amit két nappal ezelőtt kikapcsoltak. A többi mobil, lenyomozhatatlan, nem helyi. Többször próbáltam hívni, de egyszer sem vették fel. Nincs a mocsoknak hívásazonosítója.

- Ellenőrizted a priuszát a számítógépben?

- Igen. Tipikus fiatalkori bűnök, csak kicsit durvábban. Tökéletesen illik az *alantasok* közé.

- És mi a helyzet a házzal? – fordult Wrath az ikrekhez.

Phury ránézett fivérére, aztán elkezdte.

-Háromszobás lakás a folyónál. Egyedül élt. Nem volt sok holmija. Néhány fegyver az ágy alatt, ezüsttöltények, golyóálló mellény és egy pornógyűjtemény. Erre már nyilvánvalóan nem lesz szüksége.

- Elhoztad az urnáját?

- Igen, a lakásomon van. Majd este elviszem a Kriptába.

- Rendben. – Wrath a többiekhez fordult.

- Szétválunk. Mindenki kap valami feladatot. Be kell jutnunk ezekbe az épületekben, és ellenőrizni, nem az-e a kiképzőközpont.

Párokba osztotta őket, maga mellé Vishoust választotta. Az ikreknek meghagyta, hogy menjenek el a Gold Gymbe és a paintball klubba. Tohrment és Rhage a harcművészeti helyet kapta, ős és Vishous pedig megnézték az autósboltot. Remélték, hogy szerencsével járnak.

Ha valaki bombát akar szerelni egy autóra, egy hidraulikus emelő nem jön rosszul.

Mielőtt elindultak volna, Hollywood tőle szokatlanul komoly arckifejezéssel odament Wrath-hoz.

- Testvér, ne haragudj rám! Tudod, milyen seggfej tudok lenni néha. Nem akartalak megsérteni. Ígérem, többet nem hozom szóba.

Wrath elmosolyodott. Rhage-ről köztudott volt, mennyire nem tud uralkodni magán. Ez megmagyarázta szabadszájúságát és sexfüggőségét.

A helyzet persze akkor sem volt jobb, ah ön maga próbált lenni. Ha egy pillanatra megfeledkezett magáról és elveszítette a fejét, az átok lesújtott, és előtört belőle a vadállat.

- Komolyan beszélek, haver.

Wrath megfogta társa vállát. Mindent egybevéve, Rhage nagy kurafi volt, de igazi barát.

- Meg van bocsátva. És már el is felejtettem.

- Bármikor elégtételt vehetsz érte.

- Ne aggódj, szándékomban áll.

Mr. X a furgonnal egy rosszul megvilágított sikátorba hajtott, melynek mindkét vége az utcára nyílt. Hálat betolatott egy kuka mellé, majd kiszállt, és a vállára vette Cherry Pie-t. a n kábultan felnyögött, mintha nem esne jól neki, hogy mozgatják. Mr. X elsétál vagy húsz métert a kocsiól, és lefektette a testet a földre. Cherry tiltakozni sem tudott, amikor átvágta a torkát.

Egy ideig figyelte, ahogy a sűrű, fényes vér kifolyik a földre. A sötétben úgy nézett ki, mintha motorolaj lenne. Belenyúlt, az ujja hegyére vett egy kicsit, és megszagolta. A szag alapján egy sor betegséget érzékelt nála. Kíváncsi volt, vajon tudta-e, hogy előrehaladott hepatitis C-je van. Lehet, hogy szívességet tett neki, hogy megkímélte a lassú, fájdalmas haláltól.

Persze az sem nagyon zavarta volna, ha úgy öli meg, hogy teljesen egészséges.

Kezét beletörölte a nő szoknyájába, majd kicsit távolabb húzódott egy halom szemét mögé. Talált egy rossz matracot, kényelmesen elhelyezkedett rajta, előkészítette a kábító lövedékeket, és várt. Még a matrac dohos, bűdös szaga sem zavarta.

A friss vér illata úgy vonzotta a civil vámpírokat, mint lepkét a fény.

Hamarosan meg is jelent egy alak a sikátor végén. Jobbra-balra nézegetett, majd előreszaladt.

Mr. X tudta, hogy csakis olyan lehet, akire várt, hiszen a holttest gondosan el van rejtve a szemét között, vagyis kíváncsi szemek nem láthatják. Csupán a vér szaga érezhető a levegőben, amit az emberi orr nem képes érzékelni.

A fiatal férfi mohón rávetette magát a nőre, mintha egy terület-terület asztalkát varázsolta volna elé. Teljesen belefeledkezett az ivásba. Meglepetésként érte, amikor az egyik lövedék vállon találta. Első ösztönös reakciója az volt, hogy védje a táplálékát, ezért sietve behúzta a testet a kuka mögé.

Amikor a második lövedék is eltalálta, megfordult és felugrott. Tekintete a matracra szegeződött.

Mr. X megfeszült, amikor látta, hogy a fiatal vámpír dühösen megindul felé. Mozgásán látszott, hogy az átváltozás után még komoly gondjai vannak a végtagok összehangolt mozgásával.

Újabb két kábító lövedék sem terítette le. A Demosedan, a lovaknak való nyugtató, nem volt elég erős ehhez a munkához. A vámpír nekiment Mr. X-nek, ő azonban fejbe rúgta, így könnyedén véget vetett az összecsapásnak. Fájdalmas kiáltás kíséretében a vámpír összeesett. A felfordulásra valaki felfigyelt.

Szerencsére csak két *alantas*, nem pedig kíváncsi emberek, vagy rosszabb esetben a rendőrség. Az *alantasok* megálltak a sikátor végén, és rövid tanácskozás után beljebb indultak, hogy utánanézzenek a zajnak.

Mr. X szitkozódott. Nem állt szándékában felfedni kilétét, sem azt, miben mesterkedik. El akarta gördíteni az akadályokat az információszerzés hadművelete elől, ezért próbálta ki azt, amit majd feladatul tűz ki az *alantasok* elé. Elvégre egy vezető nem bízhat olyasmit a beosztottaira, amit ő maga még nem próbált, vagy nem tudott kiválóan elvégezni.

Emellett még ott volt a saját érdeke is. Sosem lehet tudni, ki az, aki a háta mögött megkerülve elmegy az Omegához, hogy úgy adja elő ezt a módszert, mint a saját ötletét, vagy esetleg lejárhatja, amikor az ő kudarcáról beszél. Az Omega mindig is fogékony volt az új kezdeményezésekre, és ezzel Mr. X talán belophatja magát a szívébe.

Mindenki tudta, hogy az Omega nem sokat teketóriázik, ha valakit ki akar rúgni. Ha eldöntötte, gyorsan és azonnal megteszi. Ahogy ezt Mr. X főnöke is megtapasztalhatta három nappal azelőtt.

Mr. X kihúzta a nyilakat a vámpír testéből. Jobban örült volna, ha meg is tudja ölni, de erre már nem volt idő. Otthagyta a nyöszörgő testet a földön, és a fal mellett osonva kifutott a sikátorból. Beszállt a furgonba, és addig nem kapcsolta fel a fényszórót, amíg újra ki nem hajtott a forgalomba.

11. fejezet

Beth ébresztőórája csörögni kezdett. Lenyomta, mert nem volt rá szükség. Már legalább egy órája fent volt, és gondolkozott. A hajnal első sugarával szertefoszlott az álom, és kénytelen volt szembesülni a rideg valósággal.

Lefeküdt egy vadidegennel, és még csak nem is védekezett!

Mégis mit gondolt? Még soha nem csinált ilyet azelőtt. Mindig is óvatos volt. Micsoda szerencse, hogy a rendszertelen menstruációja miatt fogamzásgátlót kellett szednie! De ha az egyéb következményekre gondolt, hányingere lett.

Ha legközelebb találkozik vele, meg fogja kérdezni, nincs-e valami betegsége, és csak reménykedhet, hogy kedvező választ kap. És főként hogy őszintét.

Talán, ha gyakrabban randevúztatna, lett volna nála valami a védekezéshez. Mikor is volt utoljára férfival? Hosszú idővel ezelőtt. Hosszabb, mint amennyi egy óvszer lejáratí ideje.

Nem járt senkivel, mert nem talált olyat, aki érdekelt volna, a randevúzást pedig nem tartotta sokra. Legalább olyan szintű fontosságot tulajdonított neki, mint annak, hogy megmossa a fogát, vagy elvigye a kocsit a szervizbe. Kocsija pedig már nem volt.

Sokszor elgondolkozott, nincs-e valami baj vele. Különösen olyankor, amikor az utcán meglátott egy párt kéz a kézben andalogni. A legtöbb vele egykorú nő állandóan pasizott, és minden vágya az volt, hogy találjon magának valakit, aki oltár elé vezeti. Ő nem is hasonlított rájuk. Valahogy nem volt meg benne az a sürgető vágy, hogy egy férfival legyen. Még az is megfordult a fejében, hogy talán leszbikus. A gond csak az volt, hogy a nők sem érdekelték.

A tegnap este ezért volt akkora meglepetés.

Kinyújtózott. Kellemesen bizseregni kezdett a combja, szinte érezte, ahogy a férfi benne van, vastag vesszője előre-hátra mozog, addig az édes pillanatig, amikor testük megfeszül, és megrázkódik a gyönyörtől.

Az emlék hatására önkéntelenül is hátrafesztette mellkasát, és újra érezte a lüktetést a lába között. Az ajkába harapott, amikor gondolatban újra átélte az orgazmust.

Kelletlenül felkelt az ágyból, kiment a fürdőszobába. A szemetesben meglátta a fekete inget, amit Wrath letépett magáról. Felemelte és megszagolta. Olyan illatú volt, mint ő.

Ettől még élesebben törtek rá az emlékek.

Honnan ismerhette Butchot?

Csak nem is ő a testület tagja? Még sosem látta az őrsön, bár igaz, nem ismert mindenkit. Lehet, hogy beépített ügynök. Vagy a kommandósok vezetője. Mert olyan típusúnak látszik, aki keresi a bajt, és ha fülön csípi a gazembert, tálcán kínálja fel a fejét.

Becsúsztotta az inget a párnája alá, mint egy csitri. Meglátta a földön a melltartóját. Jézus, az eleje úgy néz ki, mintha valami éles dolog kettétépte volna!

Különös.

Gyorsan lezuhanyozott, reggeli gyanánt bekapott néhány zabpelyhes és sós kekszet, majd megivott egy kis dobozos gyümölcslevet, és elsétált az irodába. Leült az íróasztalhoz a kis fülkében, és fél órán keresztül csak a képernyővédőt bámulta a monitoron. Megszólalt a telefon. José kereste.

- Megint eseménydús éjszakánk volt – mondta ásítva.

- Bomba?

- Nem. Holttest. Egy prosti. A nyakát elvágták, úgy találtak rá a Harmadik utca és a trade sarkán. Ha átugrasz, megnézheted a képeket és elolvashatod a jelentést. Persze csak nem hivatalosan.

Két perc múlva Beth már az utcán volt. Úgy gondolta, előbb a rendőrségre megy, aztán a Wallace sugárútra.

Már alig várta, hogy viszontlássa éjszakai látogatóját.

Az utcán sétálva érezte, milyen forrón tűz a nap. Először a táskájával árnyékkolt az arca előtt, de bőrét még így is égette a napfény, ezért a kezét is a szeme elé emelte. Micsoda megkönnyebbülés volt belépni a hűvös, félhomályos rendőrségi épületbe!

Josét nem találta az irodájában, Butch azonban épp akkor jött ki az övéből, amikor Beth megérkezett.

A rendőr szárazon rámosolygott.

- Miért mindig csak így találkozunk?

- Hallottam, új ügyön dolgozol.

- Biztosra vettem, hogy már tudod.

- Mondasz róla valamit?

- Ma reggel kiadtunk egy hivatalos közleményt.

- Amiben persze nincs semmi konkrétum. Ugyan már, csak tudsz rám szánni néhány percet!

- Ha hivatalosan vagy itt, akkor nem.

- És ha nem hivatalosan?

A rendőr kivett a zsebéből egy rágót, és lassan kicsomagolta. Beth úgy emlékezett, hogy régebben dohányzott, az utóbbi időben viszont már nem látta cigivel a kezében. Ez lehet a magyarázata a sok rágónak.

- Esküszöm, hogy bizalmasan kezelem, O'Neal! – fogadkozott.

Butch végül intett a fejével, hogy kövesse.

- Jól van, gyere!

Az irodája körülbelül akkora volt, mint Beth fürkéje a szerkesztőségben, csak ennek volt ablaka és ajtaja. A bútorzat viszont szegényesebbnek tűnt. Az asztal úgy nézett ki, mintha egy ács műhelyéből került volna ide. A teteje itt-ott fel volt púposodva, a lakkozás pedig olyan karcos, hogy szinte vissza sem verte a fényt.

Butch odatolt elé egy aktát, aztán leült. „Egy kuka mellett találtak rá. A vére a csatornába folyt, bár a halottkém szerint heroin volt a szervezetében. Aznap este létesített szexuális kapcsolatot, bár ez nála nem tekinthető szokatlannak.”

- Űristen, de hiszen ez Mary! – kiáltott fel meglepetten Beth, amikor megpillantotta a borzalmas fényképet.

- Még csak huszonegy éves volt – mormolta Butch. – Milyen kár!

- Ismertem.

- Innen az őrsről?

- Nem, még gyerekkoromból. Egy ideig egy nevelőotthonban laktunk. Később is összefutottunk párszor. Általában itt.

Mary Mulcahy bájos gyermek volt. Egy évig éltek ugyanabban a gyermekotthonban, aztán Maryt visszaküldték az igazi anyjához. Két év múlva az állam gyámság alá vette, mert az anyja egy hétre magára hagyta az akkor hétéves kislányt. Mary azt mondta, miután elfogyott minden ennivaló otthon, lisztet evett.

- Említetted, hogy árvaházban nőttél fel. – Butch elgondolkozva figyelte az arcát. – Megkérdezhetem, miért?

- Mégis mit gondolsz? Nem voltak szüleim. – Beth becsukta az aktát, és visszacsúsztatta elé. – Találtak valami fegyvert?

Butch összehúzta a szemöldökét, de nem haragosan. Azon tűnődött, megmondja-e neki az igazat, vagy váltson témát.

- Szóval? Találtak fegyvert?

- Egy újabb dobócsillagot. Véres volt, de nem az áldozat véréből. Ezenkívül a földön két helyen is találtunk valami porszerű maradványt, mintha valaki meggyújtott volna egy jelzőrakétát, és letette volna a földre. Nehéz elképzelni, hogy a gyilkos így akarta felhívni a holttestre a figyelmét.

- Gondolod, hogy a gyilkosság és a bombarobbanás összefüggnek?

Butch hanyagul megvonta a vállát.

- Nem tudom, lehet. De ha valakinek az volt a célja, hogy bosszút álljon Big Daddyn, akkor egy kicsit magasabb körből kellett volna célpontot választania. Inkább a stricit kellett volna kinyírni, nem a nőt.

Beth lehunyta a szemét, és elképzelte Maryt ötévesen, ahogy egy fej nélküli rongyos ruhácskájú Barbie-babát szorongat a kezében.

- Még nem tudunk sokat – mondta a rendőr. – Lehet, hogy csak most kezdődik a harc.

Felállt, és odament Beth-hez.

- Van valami terved ma estére?

- Csak nem vacsorázni hívsz?

- De igen. Csak mi ketten.

„Nagymenő” randira hívja? Már megint?

Felállt, hogy egy magasságban legyen vele.

- Jól van, vagyis nem. Bocsí. Kösz, de inkább nem.

Bár nem volt igazi kapcsolat közöttük, Beth-nek más járt a fejében. Nem akart programot szervezni magának, hátha a bőrruhás idegen ma este is találkozni akar vele.

A fenébe. Egy jó szeretkezés, és máris azt hiszi, valami kialakult köztük. Vissza kell térnie a földre!

Butch cinikusán elmosolyodott.

- Egyszer talán rájövök, miért nem kedvelsz engem.

- Igenis kedvellek. Nem hiszel el bárkinek bármit, és tény, hogy nem helyeslem a módszereidet, de nagyon jólesett, hogy betörted Billy Riddle orrát.

A rendőr komor arca megenyhült. Mélyen Beth szemébe nézett, aki arra gondolt, milyen örült, hogy nem vonzódik ehhez a helyes férfihoz.

- Ja, és kösz, hogy átküldted hozzám a barátodat tegnap este – jegyezte meg látszólag mellékesen, miközben felvette a táskáját a vállára. – Először persze halálra rémített.

Aztán megmutatta, milyen csodálatos dolgot művelhet egymással két emberi test, tette hozzá gondolatban.

Butch összevonta a szemöldökét.

- A barátomat?

- Tudod, azt, aki úgy néz ki, mint valami barbár harcos. Ugye, beépített ügynök?

- Mi a fenéről beszélsz? Én nem küldtem hozzád senkit.

Beth arcából kifutott a vér.

Amikor látta, hogy Butch gyanakodni kezd, inkább úgy döntött, nem feszegeti tovább a témát. Az ajtó felé indult.

- Akkor tévedtem, felejtsd el!

Butch azonban megragadta a karját.

- Ki a franc járt a lakásodon tegnap este?

Ezt ő is szeretne volna tudni.

- Senki. Mondtam már, tévedtem. Szia, majd találkozunk!

Átszaladt az előcsarnokon. A szíve hevesen vert. Kirohant az utcára, és összerándult, amikor a nap élesen a szemébe tűzött.

Egy dolog biztos: semmiképp nem fog elmenni ahhoz a férfihoz. Még akkor sem, ha a Wallace sugárút 816. a város legelegánsabb környéke, és fényes nappal van.

Délután négy órakor Wrath úgy érezte, mindjárt szétrobban.

Előző éjjel már nem tudott visszamenni Beth-hez, ma délelőtt pedig ő nem jött el hozzá.

Csak két oka lehetett annak, hogy nem látogatja meg: vagy történt vele valami, vagy le akarja rázni.

Megtapintotta a Braille számlapú óráját. Már csak néhány óra napnyugtáig.

Ezek az átkozott nyári napok! Sokáig van világos. Túl sokáig.

Bement a fürdőszobába, megmosta az arcát, és rátámaszkodott a márványlapra. A mosdókagyló melletti gyertya égett, a fényénél megnézte arcát a tükörben. Nem látott mást, csak fekete hajzuhatagot, elmosódott szemöldököt és az arca körvonalát.

Kimerült volt. Egész nap nem aludt, az előző éjjel pedig szörnyű volt. Kivéve azt, amikor Beth-szel volt. Az olyan...

Káromkodott egyet, és megtörülközött.

Az ég szerelmére, mi van vele? Az volt a legrosszabb része az éjszakának, amikor azzal a lánnyal volt. Amiatt a kis bódító közjáték miatt, a gondolatai állandóan elkalandoztak, a teste állandó lázban égett, kedve pedig a béka feneké alatt volt.

Bár az utóbbi nem is olyan szokatlan.

A tegnap éjjel felért egy katasztrófával.

A megbeszélés után, amikor szétváltak a harcosok, ős és Vishous átszelték a várost, hogy megnézzék az autóboltot. Zárva volt. Alaposan körülnéztek az utcán, mielőtt betörtek. Átvizsgálva a helyet, arra a megállapításra jutottak, hogy nem lehet a központ. Egyrészt a rozoga épület túl kicsi, nincs föld alatti része, másrészt a környék sem ideális. Volt a közelben két nonstop büfé, az egyik a rendőrök törzshelye. Túlságosan szem előtt lenne a központ egy ilyen helyen.

Visszafelé tettek egy kerülőt, mert Vishous megéhezett, és a Sikolyban akart enni. Ekkor fordultak a dolgok a rosszról még rosszabbra.

Az egyik közeli sikátorban egy civil vámpír súlyos sebekkel feküdt, és két *alantas* épp be akarta fejezni a munkát rajta, amikor Wrath és Vishous odaért. Nem volt könnyű megölni az *alantasokat*, mert tapasztaltak voltak, és végül a vámpír belehalt a sérülésébe, mire a harcnak vége lett.

Kegyetlenül elbántak a fiatal fiúval. A testét mintha tüpárnának használták volna, tele volt apró pici szúrásokkal. A térdén és a tenyerén látható horzsolásból és beleragadt kavicsból arra következtettek, hogy többször megpróbált elmenekülni. Száján és a levegőben friss vér szagát érezték, de Wrath-nak nem volt ideje megkeresni a nőt, akiből ivott.

Megzavarták őket.

Miután az *alantasok* megkapták méltó büntetésüket, felhangzott egy rendőrségi sziréna. Valaki nyilván hívta a 911-et, mert látta az összezsapást, vagy hallotta a lármát. Alig volt idejük elhurcolni a vámpír testét, mielőtt megjelentek a zsaruk. Sietve betették Vishous autójába, és elhajtottak.

Darius házában átkutatták a ruháját. Az egyik zsebében egy papírlapot találtak, amelyen az ősi nyelven írt adatok voltak olvashatók. A neve, címe, kora. Hat hónappal azelőtt változott át. Milyen átkozottul fiatal volt még!

Napkelte előtt egy órával elvitték a testet a város szélére, egy takaros kis házba az erdőben. Egy idős házaspár nyitott nekik ajtót. Wrath érezte félelmük orrfacsaró szagát, amikor az ajtóban megpillantották őket. Amikor megerősítették, hogy van fiuk, Vishous visszament az autóhoz, és kiemelte a holtteste. Az apa odarohant hozzá, kivette a karjából halott fiát, és magához szorította. Az anya majdnem összeesett, de Wrath még időben elkapta.

Az apát kicsit megnyugtatta a tény, hogy megbosszulták gyermeke halálát, ám nem sokat enyhített a fájdalmukon. Wrath-nak semmiképpen.

Legszívesebben minden *alantast* holtan látott volna.

Behunyta a szemét, és Jay Z számát hallgatva próbálta kivenni a fejéből a tegnap éjjelt.

Kopogás zavarta meg. Akaratának erejével kinyitotta az ajtót.

- Mi az, Fritz?

A komornyik ezüsttálcával a kézben lépett a szobába.

- Vettem a bátorságot, és készítettem egy kis ennivalót, Mester – mondta, és letette a tálcát a dohányzóasztalra a kanapé elé. Felemelte az egyik letakart tányér búráját. Fűszeres csirke illata csapta meg Wrath orrát.

Ha már így áll a helyzet, tényleg éhes.

Odament az asztalhoz, leült a kanapéra, és felemelte a súlyos ezüstvillát.

- Ezt nevezem! Darius szerette a drága cuccokat, nem?

- Ó igen, Mester. Csakis a legjobbat kedvelte az én *hercegem*.

A komornyik nem mozdult a szobából, figyelte, ahogy Wrath az evőeszközök segítségével megpróbálja lefejtetni a húst a csontról. Ezek a finom mozdulatok nem nagyon mentek neki.

Végül megfogta kézzel a combot, és úgy ette.

- Ízlik a csirke, Mester?

Wrath tele szájjal bólintott.

- Átkozottul jártas vagy a konyhában.

- Örülök, hogy úgy döntött, itt marad nálunk.

- Nem sokáig. De ne aggódj, lesz majd kiről gondoskodnod. – Belemártotta a villáját egy világos színű halomba, amely krumplipürének tűnt. Rizs volt. Mind leszóródott a villáról. Megpróbált néhány szemet a kezével rásöpörni, de nem sok sikerrel járt. – A lány sokkal kellemesebb társaság lesz nálam.

- Szeretek önről gondoskodni. És Mester, nem fogok többé rizst főzni, valamint mindig gondom lesz rá, hogy a hús fel legyen vágva. Sajnálom, hogy hamarabb nem jutott eszembe.

Wrath megtörölte a száját egy textilszalvétával.

- Fritz, ne akarj mindig a kedvemben járni!

A komornyik halkán felnevetett.

- Milyen igaza volt Dariusnak önnel kapcsolatban.

- Hogy egy kiállhatatlan bunkó vagyok? Igen, mindig is jó emberismerő volt – jegyezte meg, miközben egy kis darab brokkolit üldözött a tányéron. A pokolba, hogy utált enni! Pláne úgy, hogy nézték közben. – Soha nem tudtam rájönni, miért akarta annyira, hogy itt lakjak nála. Ennyire senki sem lehet magányos.

- Nem saját maga miatt szerette volna.

Wrath felvonta a szemöldökét.

- Tényleg?

- Aggódott önért, hogy olyan egyedül van. Nincs *fele* vagy *hűségese*. Mindig azt mondta, azért él egyedül, mert önként vállalta ezt a büntetést.

- Akkor tévedett – felelte Wrath élesen. – És ah itt akarsz maradni velem, jobb lesz, ha inkább megtartod magadnak az elméleteidet. Megértetted?

Fritz megrándult, mint akit gyomorszájon vágtak. Meghajolt, és hátrálva kifelé indult.

- Elnézést, Mester. Rendkívüli tiszteletlenség volt részemről, hogy ezt szóba hoztam.

Az ajtó halkán bezáródott.

Wrath hátradőlt a díványon. Még mindig a villát szorongatta a kezében.

Krisztusom! Ez az átkozott *hűséges* még egy szentet is képes felbőszíteni.

Nem is magányos. Soha nem is volt.

A bosszú pokoli jó barát.

Mr. X figyelte a két diák küzdelmét. Mindketten tizennyolc évesek voltak, közel azonos testfelépítések, egyforma erősek, ő mégis tudta, melyikük fog győzni.

Az a rúgás nagyon gyorsan jött oldalról, és egy pillanat alatt leterítette az ellenfelet.

Mr. X véget vetett a harcnak. Nem szólt egy szót sem, amikor a győztes kezét nyújtott a vesztesnek, hogy felsegítse a földről. Ez a fajta udvariasság bosszantotta, ezért úgy döntött, mindkettejüket megbünteti.

A társaság alapszabálya egyértelmű volt. Azt, aki a földre került, addig kell ütni, amíg mozog. Ennyire egyszerű.

Persze ez most egy óra, és nem a kinti élet. A szülők, akik megengedték, hogy gyermekeik beletanuljanak az erőszakba, nem biztos, hogy örülnének, ha koporsóban látnák viszont őket. A két diák meghajolt előtte. A vesztes arca vörös volt, de nem csak a kimerültségtől. Mr. X hagyta, hogy az osztály bámulja őket, mert tudta, hogy a szégyen és a megalázottság fontos része a kiképzésnek.

A győztes fél felé bólintott.

- Szép munka volt. Bár örülnék, ha legközelebb hamarabb térítenéd le.

Ezután a veszteshez fordult. Tetőtől talpig végignézett a fiún. Észrevette, mennyire liheg, és remeg a lába.

- Tudod, mi a dolgod.

A legyőzött fiú sűrűn pislogva odasétált a terem egyik falához, amely üvegből volt, és az előcsarnokra nézett. Oda kellett állnia, hogy mindenki jól lássa az arcát, amikor belép az épületbe. Ha letörölte a könnyeit, még egy órán keresztül ott kell maradnia.

Mr. X kettéosztotta a csoportot, és elkezdte az edzést. Figyelte, ahogy igazgatjk testtartásukat, arjukat, gondolatai azonban máshol jártak.

Tegnap éjjel nem ment minden hibátlanul. Távolról sem.

Otthon ülve hallgatta a rendőrség frekvenciáját, és tudta, amikor hajnali 3-kor megtalálták a nő holttestét. Nem említették a vámpírt, ebből arra következtetett, talán az *alantasok* elvitték magukkal, hogy még játszanak vele.

Nagyon elszomorította, hogy nem úgy sikerültek a dolgok, ahogy eltervezte. Minél előbb újra meg akarta próbálni. Az ötlet, hogy egy frissen meggyilkolt testet használ csalinak, jól fog működni, csak a nyugtatólővedék adagját kell jobban kiszámítania. Szándékosan kis dózissal kezdte, nehogy megölje a vámpírt, mielőtt odacsalogatja. Nyilvánvalóan növelnie kell az adagot.

Ránézett a vesztesre.

A ma este az új tag toborzásáról szól. Be kell tölteni annak az újoncnak a helyét, akit két napja megöltek.

Századokkal azelőtt, amikor még sokkal több vámpír élt, több száz tagja volt a társaságnak is. Szétszóródva éltek az európai kontinensen és Észak-Amerika nagyobb városaiban. Ahogy csökkent a vámpírok száma, úgy lett kevesebb tagja a társaságnak is. Az ok egyszerű volt. Egy unatkozó *alantas* nem célszerű. Mivel éppen erőszakos hajlamuk miatt lettek kiválasztva, ezt a késztetést nem lehetett elfojtani bennük, csak mert nem volt elég célpont, akit megölhettek. Sok ilyen tagot azért kellett kiiktatni, mert elkezdtek egymást öldösní a magasabb pozícióért. Az agresszivitás hamarabb előtör, ha nincs munka, ami lefoglalja őket. Vagy, ami még rosszabb, embereket kezdtek gyilkolni. Szórakozásból. Az előző szégyenteljes dolog, ami kényelmetlenséget okozott, az utóbbi viszont elfogadhatatlan. Nem azért, mintha az Omega törődött volna az emberek érzéseivel. Éppen ellenkezőleg. Azonban az *alantasok* módszere a titokzatosság, a háttérbe húzódás, a gyors gyilkolás, aztán visszatérés a sötétbe. Az emberi figyelem felkeltése nem használt nekik. És a Homo sapienst legjobban azzal lehetett felbosszantani, ha halomra ölték társaikat.

Pontosan emiatt volt nagyon kockázatos az újoncok beszerzése. A fiatalok hajlamosak inkább a gyűlöletükre hallgatni, mint az eszükre. Éppen ezért volt döntő fontosságú a kezdeti hozzászoktatás a folyamatban, hogy a vámpírok és az *alantasok* között ösidők óta folyó háborúskodás továbbra is észrevétlen maradjon az emberek előtt.

A sorokat viszont fel kellett tölteni.

Mr. X ismét ránézett a vesztesre, és elmosolyodott. Már alig várta az estét.

Nem sokkal hét előtt kiment a külvárosba, és a Pillar utca 3461-es számot kereste. Könnyen megtalálta. Leparkolt a Hummerrel az utca túloldalán, és várt. Közben volt ideje megfigyelni

az eltolt szintes, családi házat. Tipikus közép-amerikai stílusban épült. A 220 négyzetméteres ház pontosan a kis telek közepén állt. A kertben egyetlen fa volt. A szomszédok elég közel laktak ahhoz, hogy reggelente el tudják olvasni a gyerekek gabonapelyhes dobozain a feliratot és esténként az apa sörösüvegének címkéjét.

Boldog családi élet. Legalábbis kívülről.

A szűnyoghálós ajtó kivágódott, és a délutáni küzdelem vesztes diákja úgy rohant ki, mintha süllyedő hajóról menekülne. Az anyja is megjelent az ajtóban, és a felső lépcsőn állva olyan gyanakvóan méregette a szemközt álló terepjárót, mintha időzített bomba lenne.

Mr. X letekerte az ablakot, és intett neki, mire a nő kis késéssel visszaintett.

Vesztes behuppant az első ülésre, és mohó tekintettel végigmérte a bőrüléseket és a műszerfalat.

- Jó estét – köszöntötte Mr. X, majd a gázra lépett.

A fiú sietve maga elé kapta a kezét, összetette, és meghajította a fejét.

- Szenszei.

Mr. X elmosolyodott.

- Örülök, hogy szabaddá tudtad magad tenni ma estére.

- Én is. Az anyám az idegeimre megy. – Vesztes megpróbált menőnek tűnni.

- Nem lenne szabad így beszélned róla!

A gyerek egy pillanatra összezavarodott, hogy a mester nem díjazza vagányságát.

- Azt mondta, tizenegyre haza kell érnem. Hétköznap van, holnap suliba kell mennem.

- Akkor majd úgy intézzük, hogy időben otthon légy.

- Hová megyünk?

- A város másik részébe. Van ott valaki, akit szeretném, ha megismernél.

Nem sokkal később a Hummer befordult egy kanyargós kocsifelhajtóra, és elhaladt egyenként megvilágított fa ritkaságok és réginek tűnő márványszobrok mellett. A sövény és a bokrok állat formájúra voltak nyírva: teve, elefánt, medve. Szakember készíthette, mert egyértelműen látszott rajtuk, mit akarnak ábrázolni.

Beszélj a kertről, gondolta magában Mr. X.

- Hüha! – ámuldozott Vesztes, és csak kapkodta a fejét jobbra-balra. – Mi ez? Egy park? Odanézzen, oroszlán! Tudja, lehet, hogy állatorvos leszek. Szerintem király dolog. Tudja, állatokat menteni.

A fiú alig húsz perce ült a kocsiban, Mr. X-nek azonban már most elege volt belőle. Olyan volt, mint egy rágós húsdarab az ételben, amitől az embernek hányingere lesz.

És nem csak azért, mert minden mondatot úgy kezdett, hogy „tudja”.

Fordultak az úttal, aztán feltűnt előttük egy hatalmas téglapalota. Szinte már palota.

Billy Riddle egy oszlopnak dőlve állt a bejárat ajtajánál. Farmernadrágja lecsúszott a csípőjén, és kilátszott az alsónadrágja. Egy kulcsomót forgatott az ujjá körül. Amikor megpillantotta a terepjárót, kihúzta magát, és elmosolyodott az orrkötés alatt.

Vesztes kihúzta magát az ülésen.

Billy könnyed léptekkel odasétált az első üléshez, és amikor meglátta, hogy foglalt, dühös tekintetével szinte odaszegezte a fiút. Vesztes kikapcsolta a biztonsági övet, és már nyúlt az ajtókilincsért, amikor Mr. X azt mondta.

- Ne, maradj! Majd Billy hátraül.

Vesztes visszakapcsolta magát, és kényelmetlenül feszengett.

Amikor Billy látta, hogy a fiú nem mozdul, kelletlenül kinyitotta a hátsó ajtót, és beült. Tekintete a tükörben találkozott a sofőrével, és a gyűlölet tiszteletté változott.

- Szenszei.

- Hogy vagy ma, Billy?

- Jól.

- Akkor jó. Tégy meg egy szívességet, kérlek, húzd feljebb a nadrágod!

Billy meghúzta a farmer derekát, s közben pillantása Vesztes tarkójára siklott. Úgy nézte, mint aki át akarja lyukasztani a tekintetével, és a fiú idegesen babráló kezéből ítélve, ezzel ő is tisztában volt.

Mr. X elmosolyodott.

Micsoda úr a kémia!

12. fejezet

Beth hátradőlt a széken, és kinyújtózott. A monitor fénylett a szeme előtt.

Micsoda remek találmány az internet!

A kereső szerint a Wallace sugárút 816. egy bizonyos Fritz Perlmutter tulajdonában volt. 1978-ban vette, kicsivel több mint kétszázezer dollárért. Beth ezután beírta a keresőbe a Perlmutter nevet, és sok F keresztnévű Perlmuttert talált, ám egyik sem volt caldwelli lakos. Miután a kormányhivatalok adatbázisát is átnézte, és ott sem talált semmit, megkérte Tonyt, hogy kutasson egy kicsit.

Kiderült, hogy ez a Fritz tisztességes, törvénytisztelő ember. Az aktája szinte ragyogott, olyan tiszta volt. Soha nem került összetűzésbe sem az adóhatósággal, sem a rendőrséggel. Nem nősült meg. A helyi bank különleges ügyfelei közé tartozott, ami azt jelentette, hogy sok pénze van. Ennél többet Tony sem talált róla.

Beth a rendelkezésre álló adatok alapján úgy számolt, hogy a tiszteletreméltó Mr. Perlmutter a hetvenes éveiben járhat.

Mi köze van egy hetvenéves embernek az ő éjszakai lovagjához?

Lehet, hogy nem is jó címet adott neki?

Ez aztán jó. A fekete bőrruhás férfi, dugig tömve fegyverekkel, hamis címet mond. Nem, ez nem túl valószínű.

Akkor mégis csak marad a Wallace sugárút 816. és Fritz Perlmutter. Ezen a nyomon kell elindulnia.

Átnézte a *Caldwelli Courier Journal* régebbi számait, és talált néhány cikket a házról. Az épület szerepelt a Műemlékvédelmi Hivatal listáján, mint a föderalista építészeti stílus tökéletes példája. Néhány hátsó címlap vezércikk arról számolt be, milyen átalakításokat végzett a házban Mr. Fritz Perlmutter, közvetlenül azután, hogy megvásárolta az ingatlant. A műemlékvédők minden vágya az volt, hogy bejussanak és megtekintsék, hogyan változott meg a belseje, ám Mr. Perlmutter minden erre irányuló kérést elutasított. A szerkesztőhöz írt levelükben a műemlékvédők kifejezték csalódottságukat a visszautasítás miatt, ugyanakkor vonakodva elismerték, hogy a külső felújítások nagyon szépen sikerültek.

Olvasás közben Beth bekapott egy emésztést segítő Tums tablettát, és szétrágta. Már megint égett a gyomra. És éhes volt. Remek párosítás.

Lehet, hogy csak el van keseredve. Most sem tud többet, mint amikor nekikezdett a kutatásnak.

És a mobilszám, amit az idegentől kapott? Lenyomozhatatlan.

Az a tény, hogy alig tudott meg valamit, még inkább meggyőzte arról, hogy tartsa magát távol a háztól. És belül egy hang azt súgta, gyónni is ideje már.

Ránézett az órára. Mindjárt hét.

Az éhség győzött. Úgy döntött, a templomot későbbre halasztja, először fizikai szükségletét csillapítja egy vacsorával.

Oldalra dőlt, és kilesett a fülke falán a szomszédba. Tony már elment.

Nem akart ma este egyedül maradni, ezért egy hirtelen ötlettől vezérelve felemelte a telefont, és a rendőrséget tárcsázta.

- Ricky? Szia, O'Neal nyomozó bent van? Oké, köszi. Nem, nem hagyok üzenetet. Ne, ne csipogtasd meg, nem fontos!

Így is jó. Nagymenő amúgy sem éppen az a társaság, akire vágyik.

Ránézett az órájára. Egy ideig üres tekintettel bámulta a másodpercmutatót, ahogy a számlapon körbe-körbe járt.

Az este és az éjjel ott tornyosult előtte, mint egy hatalmas akadály, amit le kell győznie.

Remélhetőleg gyorsan eltelik majd az idő reggelig.

Lehet, hogy csak eszik valamit útközben, aztán beül egy moziba. Bármilyen, csak ne kelljen egyedül otthon lennie. Ha már itt tartunk, nem lenne jobb egy motelben tölteni az éjszakát? – gondolta.

Csak mert lehet, hogy az idegen újra felkeresi otthon.

Kikapcsolta a számítógépet, és már épp indult volna, amikor csörgött a telefon. A második csengésre vette fel.

- Hallom, kerestél.

Butch O'Neal hangja érdes volt, mint egy smirgli, mégis jólesett hallani.

- Igen. – Beth beletúrt a hajába. – Még mindig áll a vacsorameghívásod?

A férfi hangosan felnevetett.

- Tizenöt perc múlva a szerkesztőség előtt leszek.

Le is tette, mielőtt Beth hozzáfűzhette volna a szokásos „ez csak egy vacsora” megjegyzést.

Napnyugta után Wrath kiment a konyhába, és kivitte az ezüstitálcát a vacsora maradékával. Dariusra jellemzően itt is mindenből a legtokéletesebb dolgok voltak. A legmodernebb rozsdamentes acél készülékek, rengeteg szekrény, gránit munkafelület és sok ablak.

Túl sok fény.

Fritz a mosogatónál állt, és valamit súrolt. Amikor Wrath megjelent, hátranézett a válla fölött.

– Mester, nem kellett volna ezzel fáradnia!

- Dehogynem.

Letette a tálcát az asztalra.

Fritz elzárta a vizet.

- Szüksége van valamire, Mester?

Igen, először is, hogy ne legyen ilyen kiállhatatlan fráter.

- Csak azt szeretném mondani, hogy itt örök állása van.

- Köszönöm, Mester – felelte a komornyik halkán. – Nem tudom, mi lenne velem, ha nem lenne kire gondot viselnem. Olyan ez a ház, mintha az otthonom lenne.

- Az is. Ameddig csak akarja.

Megfordult, és az ajtó felé indult. Már majdnem kiment, amikor Fritz megszólalt.

- Ez ugyanúgy az ön otthona is, Mester.

Wrath a fejét rázta.

- Nekem már van otthonom. Nincs szükségem másakra.

Bement az előszobába. Szokatlanul vad hangulatban volt. Nagyon reménykedett, hogy Beth-nek nincs semmi baja, különben megnézheti magát az, aki bántotta.

És mi van, ha a lány szándékosan kerüli? Nem számít. A testének csak ő adhatja meg, amire szüksége van, vagyis előbb vagy utóbb eljön hozzá. Ha nem, akkor meghal.

Eszébe jutott, milyen bársonyos volt a bőre, és milyen izgató, ahogy nyelvével végigsimította a nyakán felfelé futó eret.

Szemfoga megnyúlt, mintha ott állna előtte és beleharaphatna, hogy igyon.

Behunyta a szemét. Megremegett. Gyomrát, bár tele volt, fájdalmasan üresnek érezte.

Próbált visszaemlékezni arra, mikor ivott utoljára. Jó ideje lehetett, de azért csak nem volt annyira régen!

Erővel próbálta magát lecsillapítani. Olyan érzés volt, mintha valaki egy száguldó vonatot akarna kézifékkal megállítani. Kis idő után a józan esze mégis képes volt megálljt parancsolni örült vérszomjának.

Amikor sikerült visszaszereznie az önuralmát ösztönei felett, kényelmetlen érzése támadt. Levegőre volt szüksége.

Ez a nő veszélyes. Ha akkor is képes ilyen hatással lenni rá, amikor nincs is itt, könnyen lehet, hogy a *perzselője* lesz.

A detonátora. Ő lesz az, aki önpusztításba kergeti.

Végigszántott hosszú haján. Milyen ironikus, hogy mindeközben úgy kívánja, ahogy eddig még senkit.

Lehet, hogy mégsem ironikus. Lehet, hogy éppen ez a lényege egy *perzselő*nek. Azzal, hogy nélkülözhetetlenné teszi magát, bebiztosítja, hogy biztosan el tudja végezni a feladatát.

Végül is miféle játék lenne, ha könnyedén el tudnánk kerülni a végzetünket?

A pokolba is. Le kell vennie Beth-t a teendői listájáról. Minél hamarabb. Mihelyt átesik az átalakuláson, keres valakit, akire rábízhatja. Egy civil férfit.

Egy hirtelen támadt képben maga előtt látta a férfi véresre vert holttestét. Hogy tudná egy civil megvédelmezni?

Akkor mi más lehetőség van? Ő biztosan nem fogja maga mellett tartani.

Rábízhatná az egyik harcosra a testvériségből. Na igen, de melyikükre?

Rhage? Akinek csak egy lenne a sok hódítás közül, vagy rosszabb esetben tévedésből felfalná? Vishous? A sok problémájával?

Zsadist?

És ő vajon képes lenne-e elviselni a gondolatot, hogy valamelyikük megkapja a testét?

Teljesen kizárt.

Istenem, mennyire fáradt!

Vishous bukkant fel előtte. Nem volt rajta szokásos baseballsapkája, így Wrath homályosan ki tudta venni a bal szeme köré tetovált bonyolult motívumot.

- Megtaláltam Billy Riddle-t – mondta, és meggyújtott egy kézzel csavart cigarettát. Amikor kifújta a füstöt, török dohány illat töltötte meg a levegőt. – Negyvennyolc órával ezelőtt letartóztatták nemi erőszak kísérletéért. Az apjával él, aki történetesen szenátor.

- Lenyűgöző háttér.

- Aligha lehet fokozni. Vettem a bátorságot, és egy kicsit utánanézttem. Fiatalkorúként Billy fiú sorozatosan bajba került. Csupa erőszakos ügy. Szexuális bűncselekmények. Gondolom, apuci kampánymenedzsere nagyon boldog volt, hogy a fiúcska nagykorú lett. Mostantól bármit követ el, nyilvánosságra kerül.

- Megvan a címe?

- Igen. Ellátod a baját? – vigyorgott V.

- Ráhibáztál.

- Akkor induljunk!

Wrath megrázta a fejét.

- Majd később csatlakozom hozzád és a többiekhez. Előbb még el kell mennem valahova.

Szinte látta, ahogy Vishous szeme kimered, és éles eszével rögtön kombinálni kezd. A harcosok közül neki volt a legfejlettebb elméje, de meg is fizette az árát.

Wrath-nak is megvoltak a maga démonai, és az sem volt egy fáklyás menet, ám olyan keresztet sosem vett volna a nyakába, amelyet Vishousnek kell cipelni. A jövőbe látás szörnyű teher.

V. szívott egyet a szivarból, és lassan kilélegezte a füstöt. – Álmodtam rólad tegnap.

Wrath megmerevedett. Szinte már várta ezt a mondatot.

- Nem akarom tudni, testvér, tényleg nem.

- Rendben, de egyvalamit tudnod kell.

- Mi az?

- Két megkínzott ör boldogan harcol egymással.

13. fejezet

- Nagyszerű volt a vacsora – szólalt meg Beth, amikor Butch megállt az autóval a háza előtt. A férfi is pontosan így gondolta. Beth okos volt és szellemes, emellett lélegzetállítóan gyönyörű. Ha Butch néha túllépte a határt, ő mindannyiszor az orrára koppintva rögtön a tudomására hozta.

Nemcsak szép volt, de hihetetlenül szexi is.

Üresbe tette a sebvártót, a motort azonban nem állította le. Úgy gondolta, így nem tűnik annyira egyértelműnek, hogy azt várja, mikor hívja be.

Pedig arra várt, de nem akarta, hogy a lány kényelmetlenül érezze magát, ha mégsem így tervezné az estét.

Nocsak, a végén még jó fiú lesz belőle!

- Meglepettnek tűnsz, hogy jól érezted magad – jegyezte meg.

- Igen, egy kicsit az is vagyok.

Végignézett rajta. Először a térdét, amely alig látszott ki a szoknya alól. Majd a műszerfal halvány fényénél csodálatos teste körvonalát, hosszú, karcsú nyakát, végül tökéletes alakját. Szerette volna megcsókolni itt a kocsiban, ebben a félhomályban, mintha még mindig tinédzserek lennének. Aztán szeretett volna felmenni vele a lakásba, és reggelig ott maradni.

- Mindent köszönöm – mondta Beth, és búcsúzóul rámosolygott, majd megfogta a kilincset.

- Várj!

Gyorsan döntött, hogy egyikőjüknek se legyen ideje meggondolnia magát. Két tenyerébe fogta Beth arcát, és szájon csókolta.

Wrath Beth udvarában bukkant elő a semmiből. Valami furcsa bizsergést érzett. Tudta, hogy a lány közel van, ám a lakásban sötét volt.

Megérzését követve megkerülte a házat és az utcára sétált. Egy civil autó állt a ház előtt, benne a lánnyal. Megindult a járdán, és mintha csak egy járókelő lenne, elsétált a kocs mellett.

Amikor benézett, földbe gyökerezett a lába. Gyenge látása ellenére annyit ki tudott venni, hogy valaki szinte betakarja a lányt a testével. Ha a látvány nem lett volna elég egyértelmű, a férfi erős szexuális vágyának szaga világossá tette a helyzetet.

Az ég szerelmére, még a kocs acél karosszériján keresztül is érezni lehetett!

Wrath előrelendült. Első gondolata az volt, hogy feltépi az ajtót, és megöli a nyomorultat, bárki legyen is az. Egyszerűen kirángatja az ülésről, és elvágja a torkát.

Az utolsó pillanatban azonban erőt vett magán, és inkább visszabújt a sötétbe.

A gazember! Úgy feldühödött, hogy alig bírta magával.

Az a hím megcsókolta a száját, megsimogatta a testét...

Torkából mély, morgásszerű hang tört elő: *ő az enyém!*

A következő pillanatban nagyot káromkodott magában. Mégis milyen képzeletbeli világban él? Ez a lány csak átmenetileg van a felügyeletére bízva, nem a *fele*. Azzal van, akivel akar. Akkor és ott, ahol akar.

Ó, istenem, megfájdult a feje, amikor arra gondolt, esetleg tetszik neki, amit az a férfi vele csinál, és talán jobban élvezi az ember csókját, mint az övét.

Isten hozott a féltékenység világában, gondolta. *Belepéskor kapsz egy kis hasogató fejfájást, szinte leküzdhetetlen vágyat, hogy valakit meggyilkolj és egy kisebbségi komplexust.*

Hurrá!

Alig várta, hogy visszakapja a régi életét. Abban a pillanatban, hogy Beth átesett az átváltozáson, fogja a holmiját, eltűnik a városból, és úgy tesz, mintha soha nem is találkozott volna vele.

Butch O'Neal remekül csókol, gondolta Beth. Ajka kemény maradt, mégsem volt túl erőszakos. Egyetlen csókkal jelezni tudta, hogy kész ágyba vinni és megmutatni neki, mire képes.

Egészen közletről is kellemes volt. Frissen mosott ruhájának illata keveredett az arcszeszével. Beth megérintette széles és erős vállát. Butch amennyire tudott, hozzáfeszült. Ebben a pillanatban nagyon szeretett volna vonzódni hozzá.

Csak hát nem érezte azt az elsöprő érzést, a vad sóvárgást és a vágyat, amit tegnap este megtapasztalt...

Pont most kell erre gondolnia?

Butch visszahúzódott, tekintete elhomályosult.

- Nem hatott rá, ugye?

Beth lágyan felnevetett. A jó öreg „Nagymenő”. Tapintatlanul érzéketlen, mint mindig.

- Nagyon jól csókolsz, O'Neal, ezt el kell ismerni. Nem a technikán múlik.

A rendőr hátradőlt az ülésen, és megrázta a fejét.

- Nagyon köszönöm.

Szomorú volt, de nem sértődött meg.

Beth, most hogy jobban belegondolt, örült, hogy nem érezte a szikrát kettejük közt. Ha érezné, összejönnének, és végül a férfi összetörné a szívét. Ebben biztos volt. Tíz év múlva – ha kihúzták volna olyan sokáig – biztos, hogy elvitte volna a munkájával együtt járó stressz, mocsok és fájdalom. Már most is emésztette belülről. Minden évben egyre nyúzottabban nézett ki, és a világon senki, de senki nem tudta kihúzni ebből az egyre mélyebb szakadékból.

- Vigyázz, Randall! Már az is elég rossz, hogy nem izgatlak fel, az a szánakozás viszont, ami az arcodra van írva, egyenesen tördöfés a szívembe.

- Ne haragudj!

- Kérdezhetek valamit?

- Persze.

- Mi a helyzet veled és a férfiakkal? Kedveled őket? Úgy értem, minket?

Beth felnevetett, amikor eszébe jutott, mi történt közte és az idegen közt tegnap éjjel. Szexuális irányultága felől szemernyi kétsége sem volt.

- Igen, szeretem a férfiakat.

- Akkor valaki fájdalmat okozott neked régen?

Megrázta a fejét.

- Nem, csak szeretek egyedül lenni.

Butch lenézett, s zavarában a kormányt simogatta.

- Milyen kár! Mert szédületesen jól nézel ki, de tényleg! – Megköszöörülte a torkát, mintha kínos helyzetbe hozta volna magát.

Te jóisten, „Nagymenő” szégyenlős!

Beth hirtelen odahajolt hozzá, és kedvesen megpuszilta az arcát.

- Te is fantasztikus ember vagy.

- Igen, tudom – felelte és egy tőle megszokott grimaszt vágott, mely már a védjegye lett. – Akkor nyomás haza! Későre jár.

Butch figyelte, ahogy Beth előről megkerülte az autót, s közben a haja lágyan hullámozott a vállán. Főnyeremény ez a lány. Igazán jó ember.

És milyen pontosan tudja, mi emészt belül! Az a szomorúság a szemében elárulta, előre látja a korai halált, ami rá vár.

Nem számít, hogy nincs hatással rá. Talán jobb is így. Ha másképp állnának a dolgok, talán rávanné, hogy szeresen belé, hogy ne kelljen magányosan a sír felé tartania.

Sebességbe tette a kocsit, de lábát még a féken tartotta, amíg Beth fel nem ért a lépcsőn az előcsarnok ajtajáig. A lány megfogta az ajtókilincset, és hátrafordulva integetett neki, amikor Butch észrevette, hogy az épület mellett a sötétben megmozdul egy árnyék. Kivette sebességből a váltót. Egy fekete ruhás férfi lopakodott a ház mögé. Butch kiszállt, és halkán utánaeredt.

14. fejezet

Wrath semmi mással nem törődött, csak hogy odaérjen Beth-hez, ezért már csak akkor vette észre a lépteket a háta mögött, amikor félúton volt az udvaron.

- Megállni! Rendőrség! – kiáltott rá egy férfi, aztán az az ismerős hang hallatszott, amikor kibiztosítanak egy fegyvert.

- Fel a kezekkel!

Wrath megérezte a férfi illatát, és elmosolyodott. A vágynak már nyoma sem volt. Helyette agresszió és harci kedv áradt belőle, legalább olyan erősen, mint nem sokkal azelőtt a szex. A fickó nagy hőfokon izzott ma este.

- Azt mondtam, megállni, és hadd lássam a kezét!

Wrath megállt, és benyúlt a dzsekijébe az egyik dobócsillagért. Zsaru vagy sem, meg fogja ölni. Belevágja a fényes acélt a nyakába.

Ekkor Beth elhúzta az udvarra néző ajtót. Wrath azonnal megérezte az illatát. És még ő is meglepődött saját magán, amikor hihetetlen merevedése lett.

- Kezeket fel!

- Mi folyik itt? – kérdezte Beth.

- Menj vissza a házba! – förmedt rá Butch. – Kezeket fel, seggfej, vagy léket ütök a koponyádon!

Ekkor már alig három méterre volt tőle, és gyorsan közeledett. Wrath felemelte a kezét. Beth előtt nem akarta megölni. Különben is, másodperceken belül a fegyver közvetlen közel lenne hozzá, és ekkora erejű lövést még ő sem élne túl.

- O'Neal!

- Beth, *takarodj* be!

A rendőr megragadta Wrath vállát, ő pedig hagyta, hogy a falhoz vezessék.

- Mi a fenét keres itt?

- Csak sétálok. És maga?

A zsaru megragadta először az egyik, majd a másik karját, és hátracsavarta. A bilincs könnyedén rákattant a csuklójára. Butch értett a művelethez.

Wrath Beth-re pillantott. Amennyit látott, abból arra következtetett, hogy mellén szorosan összefonja karját, és a félelem, amely először csak gyengén volt érezhető, lassan egész teste körül szétterjed, mint egy háló.

Na, szépen vagyunk, gondolta. Már megint sikerült halálra rémítenie.

- Ne nézz a lányra! – kiáltotta Butch, és az arcát durván a fal felé fordította. – Mi a neved?

- Wrath – felelte Beth. – Nekem azt mondta, Wrath-nak hívják.

A zsaru valósággal ráordított szegény lányra.

- Rosszul hallasz? Tűnj innen!

- Én is tudni szeretném, hogy kicsoda.

- Majd holnap küldök neked egy kurva jelentést, rendben?

Wrath felmordult. El kellett ismernie, jó ötlet, hogy Beth-t eltávolítsák a helyszínről. De nem tudta elviselni azt a hangnemet, amit vele szemben használt.

Butch benyúlt a vámpír dzsekijébe, és elkezdte kiszedegetni belőle a fegyvereket. Három dobócsillagot, egy rugós kést, egy pisztolyt és egy hosszú láncot.

- Krisztusom! – dadogta, amikor meglátta a holmikat. – Van nálad igazolvány? Vagy már nem fért a zsebedbe a tíz kiló tiltott fegyver mellé?

Amikor rábukkant egy vastag bankjegyekötegre, megint káromkodott.

- Drogot is fogok találni, vagy azt már eladtad ma este?

Wrath hagyta, hogy a rendőr megfordítsa, és megint a falhoz nyomja. Miközben elvette tőle a két tört is, azon gondolkodott, mennyire fogja élvezni, amikor átharapja vastag nyakát. Önkéntelenül is kissé hátrafordította a fejét, és a rendőr felé kapott.

- O'Neal, vigyázz! – kiáltotta Beth, mintha megérezte volna a veszélyt.

A zsaru Wrath tarkójába nyomta a fegyvert. – Szóval, mi a neved?

- Most letartóztatsz?

- Igen.

- Mi a vád?

- Lássuk csak. Birtokháborítás, tiltott fegyverviselés. Van engedélyed erre a pisztolyra? Lefogadom, hogy nincs. Ja, és a dobócsillagok alapján a gyilkosság is szóba jöhet. Igen, ennyi elég lesz.

- Gyilkosság? – suttogta rémülten Beth.

- Hogy hívnak? – erősködött Butch.

Wrath feszülten elmosolyodott.

- Te biztosan látnok vagy.

- Hogy mondd?

- A gyilkossági ügyben – nevetett könnyeden a vámpír, majd mély hangon folytatta. – Voltál már valaha nejlonzsákban?

Határtalan düh sugárzott Butch pórusaiból.

- Ne merj fenyegetni!

- Ez nem fenyegetés.

A bal horog olyan gyorsan jött a levegőből, mint egy baseball-labda. Wrath nem tett semmit, hogy kivédje, és a rendőr csontos ökle az állkapcsán csattant, mire égő fájdalom volt a válasz.

- Butch! Hagyd abba!

Beth odafutott, kész volt kettejük közé vetni magát, a rendőr azonban határozottan megfogta a karját.

- Úristen, de idegesítő tudsz lenni! Azt akarod, hogy bajod essen? – mondta, és arrébb lökte.

Wrath kiköpte a szájában összegyűlt vért.

- Igaza van, menj be!

Mert ez csak durvább lesz.

Az autós közbűrt miatt Wrath eleve nem kedvelte a férfit, ha azonban még egyszer ilyen durván szól Beth-hez, rövid úton megszabadítja néhány fogától. És aztán megöli.

- Kérlek, Beth, menj a házba!

- Pofa be! – kiáltott rá Butch.

- És ha nem? Megint megütsz?

A zsaru belemászott a képébe. – Nem. Le foglak löni!

- Nekem jó. Szeretem a golyó ütötte sebeket – felelte, aztán halkán hozzátette. – Csak ne előtte.

- Menj a francba!

Butch rádobta a kabátját a földön heverő fegyverekre és a pénzre, aztán megragadta a vámpír karját, és elvezette.

Beth úgy érezte, rosszul lesz, amikor azt látta, hogy Butch elvezeti az idegent.

Szinte szikrázott a gyűlölet a két férfi közt, és bár Wrath bilincsben volt, és a halántékához fegyver szegeződött, Beth nem volt biztos benne, hogy Butch biztonságban van. Az volt az érzése, Wrath engedi, hogy letartóztassák.

De ezt biztosan Butch is tudja, gondolta. Különben eltette volna a fegyverét, nem pedig a betolakodóra szegezné. Tudta, hogy keményen bánik a bűnözőkkel, de vajon képes lenne megölni is?

Az arcán látott halálos kifejezés alapján, nagyon is valószínű. És még meg is úszná. Az erőszakos életű emberek általában erőszakos halált halnak. Wrath pedig ránézésre sem egy ártatlan, törvénytisztelő állampolgár. Senkit sem lepne meg, ha egyszer a folyóban lebegve, vagy egy sötét sikátorban találnának rá golyóval a szívében.

Nem tudta leküzdeni a készletét, hogy megkerülve az épületet utánuk eredjen.

Butch az autója felé lépkedett, mint aki nehéz terhet cipel. Beth odafutott.

- Várj! Meg kell kérdeznem tőle valamit.

- Mi az, a cipőméretét akarod tudni, vagy mi?

- Negyvennyolcas – morogta Wrath.

- Majd karácsonykor eszemben lesz, seggfej.

Beth elébük ugrott, mire meg kellett állniuk, különben elsodorták volna. Egyenesen Wrath arcába nézett.

- Miért jöttél el hozzám?

Beth esküdni mert volna, hogy a tekintete ellágyult a napszemüveg mögött.

- Nem akartam, hogy így alakuljanak a dolgok – felelte Wrath.

Butch durván ellökte a lányt az útból.

- Megengednéd, hogy végezzem a munkám?

- *Ne merj hozzányúlni!* – vicsorogta Wrath.

- Na persze, én meg majd hallgatok rád!

Amikor odaértek a kocsinhoz, Butch kinyitotta a hátsó ajtót, és lenyomta a gyanúsított fejét, hogy beférjen.

- Ki vagy te? – kiáltott neki Beth.

Wrath ránézett, felegyenesedett, teste tökéletesen mozdulatlan maradt, annak ellenére, hogy Butch teljes erejéből próbálta betuszkolni a hátsó ülésre.

- Az apád küldött – mondta, majd beült magától.

Beth megrökönyödött. Halványan érzékelte, hogy Butch becsukja az ajtót, és átszalad a vezető oldalra.

- Várjatok! – kiáltotta, az autó azonban füstölgő gumikkal már elindult.

15. fejezet

Butch a rádión keresztül beszólt a diszpécsernek, hogy azonnal küldjön valakit Beth lakásának udvarára, hogy összeszedje a földről a fegyvereket és a pénzt. Vezetés közben egyik szemével az utat nézte, másikkal a tükörből az utast. A gyanúsított viszonzta pillantását, s közben gúnyos félmosoly ült szája sarkában.

Istenem, mekkora test! A hátsó ülést majdnem teljes egészében elfoglalta, s fejét menet közben kicsit oldalra kellett biccentenie, nehogy beverje az autó tetejébe egy-egy bukkanónál. Butch alig várta, hogy kirakja végre a kocsiból.

Alig öt perc múlva megérkeztek a Trade utcára, és megálltak a rendőrségi parkolóban. A lehető legközelebb a hátsó bejáratához. Kiszállt és kinyitotta a hátsó ajtót.

- Nem akarok semmi zűrt, rendben? – mondta, és megragadta a vámpír karját.

Wrath kiszállt, ám az ellenkező irányba indult el, távolodva a rendőrségtől.

- Nem arra! – figyelmeztette a zsaru, és megrántotta a karját. Nem hatott, ezért teljes erejéből húzni kezdte visszafelé, ám így sem járt sikerrel. A gyanúsított hajthatatlan volt, és haladt tovább maga mögött húzva a rendőrt.

- Azt hiszed, nem lölek le? – kérdezte Butch, és a fegyverért nyúlt.

Ekkor véget ért a színjáték. Még soha senkit nem látott ilyen gyorsan mozogni. Egy másodperccel azelőtt még rajta volt a bilincs, a következőben pedig már a földön.

Ezután Wrath néhány mozdulattal lefegyverezte, megragadta, és behúzta az árnyékba. Elnyelte őket a sötétség. Butch körülnézett, és rájött, hogy a rendőrség és a szomszédos irodaépület közti sikátorban vannak, amely alig másfél méter széles, de legalább húsz méter hosszú. Lámpa és ablakok nélkül.

Wrath megragadta a ruháját a mellkasán, és odavágta a falhoz. Az a kis levegő, amit eddig sikerült tüdejébe szívnia, ettől a mozdulattól sietve távozott. Ekkor egyik kezével megfogta a zsaru nyakát, és a levegőbe emelte.

- Nem lett volna szabad belekeveredned – mondta mély, dübörgő hangon. – Jobb lett volna, ha hazamész és őt ott hagyod nekem.

Butch mindkét kezével a torkát szorító vasmarokba kapaszkodott, amely lassan kipréselte belőle az életet. Kétségbeesetten kapkodott levegőért. Látása elhomályosult, és kezdte elveszíteni a tudatát.

Tudta, hogy innen nem szabadul élve. Nejlonzákban viszik ki a sikátorból, ahogy a férfi megjósolta neki.

Egy perccel később felhagyott a küzdelemmel, beletörődött a sorsába. Nem hős rendőrként fog meghalni, hanem egy idiótaként, aki nem hívott erősítést. De legalább nem egy kórházi ágyon haldoklik majd évekig valami lassú és fájdalmas betegséggel harcolva. Így legalább gyorsan túl lesz rajta. És nem olyan szánalmas, mintha fejbe lőné magát. Mert már ezen is gondolkozott néha.

Utolsó erejével arra koncentrált, hogy a férfi arcába nézzen. Tökéletes önuralmat látott rajta.

Ez a fickó már csinált ilyet ezelőtt, gondolta, és nem esik nehezére.

Jézusom, Beth.

Mit fog ez a férfi művelni vele?

Wrath érezte, hogy a férfi teste elernyed. Még élt, de már csak alig.

Figyelemre méltó volt, hogy egyáltalán nem félt. Bosszantotta, hogy rászedték, és hősiesen küzdött, amikor vesztesre állt, ám egy pillanatig sem félt. Most pedig, hogy az Árnyékhoz közeledik, megadta magát a halálnak. Talán már várja is.

A pokolba! Wrath tudta, ő is hasonlóképp érezne.

Nagy kár megölni azt, aki úgy lenne képes meghalni, mint egy igazi vámpír harcos. Félelem és tétovázás nélkül. Kevés ilyen férfi él a földön, legyen a vámpír vagy ember.

A zsaru szája szólásra nyílt. Megpróbált mondani valamit, ezért Wrath közelebb hajolt, hogy hallja.

- Ne... bántsd... őt!

Wrath azon kapta magát, hogy válaszol.

- Azért jöttem, hogy megmentsem.

- Ne! – sikított egy hang a sikátor végén.

Wrath odafordult. Beth futott feléjük.

- Engedd el!

Enyhített a szorításon. Nem fogja megölni a lány előtt, mert azt akarja, hogy bízzon benne. Jobban akarta, mint amennyire szerette volna megölni a rendőrt.

Beth megállt előttük, Wrath pedig elengedte a nyakát, mire a zsaru a földre rogyott. Hangos köhögés és zihálás hallatszott, ahogy próbált levegőhöz jutni.

Beth odatérdelt mellé, és felnézett rá.

- Majdnem megölted!

Wrath magban szitkozódott, mert tudta, hogy mihamarabb el kell tűnnie. Hamarosan ellepik a zsaruk a környéket.

A sikátor másik vége felé nézett.

- Mégis hová mész? – Beth hangja remegett a dühtől.

- Csak nem azt várod, hogy itt maradjak, és megint letartóztassanak?

- Megérdemled, hogy börtönbe zárjanak!

Butch megpróbált felállni, de térdre összecsuklott. Beth fel akarta segíteni, a férfi azonban ellökte a kezét.

Wrath-nak valami sötét helyet kellett keresnie, hogy láthatatlanná válhasson. Ha már az is halálra rémítette Beth-t, hogy majdnem megölt valakit, valószínűleg örökre lemondhatna róla, ha most a szeme előtt válna köddé.

Sarkon fordult és elindult. Nem szívesen hagyta magára, de nem tehetett mást. Ha most lelövik, ki vigyáz majd rá? Az pedig semmiképp nem engedhette meg, hogy lecsukják. A cellákban rácsok vannak, ami azt jelenti, hogy a napkeltekor nem tűnhet el észrevétlenül. Ha most rátalálnak a zsaruk, nem lesz más választása, mint halomra gyilkolni mindet.

És akkor mit gondolna róla Beth?

- Azonnal állj meg! – kiáltotta a lány.

Wrath még csak nem is lassított. A hangok alapján a lány utánafutott.

- Azt mondtam, állj! – megragadta a karját, és visszahúzta.

Wrath ránézett. Nagyon sajnálta, hogy így alakultak köztük a dolgok. Azt a pár órát leszámítva, amikor testük összeolvadt, Beth félt tőle, és ez nagyon megnehezítette azt, hogy a gondját viselje. Nem hitte, hogy most bármivel is rá tudná beszélni, hogy önként vele menjen, ezért lehetséges, hogy akarata ellenére kell majd magával hurcolnia, amikor elkezdődik az átváltozás. És az nem lesz könnyű egyikőjük számára sem.

Amikor orrát megcsapta a lány illata, tudta, vészesen közel már az idő. Lehet, hogy inkább most kellene elvinnie?

Körülnézett. Itt mégsem dobhatja a vállára, tízméternyire a rendőrségtől, pláne a zsaru szeme láttára.

Nem. Inkább hajnal előtt elmegy a lakásába, és onnan viszi magával. Ha kell, leláncolja Darius házában, mert vagy így tesz, vagy Beth meghal.

- Miért hazudtál? – kiáltotta a lány. – Nem is ismerted az apámat!

- De igen.

- Nem hiszek neked. Gyilkos vagy és hazug.

- Az első igaz, a második nem.

Beth szeme kikerekedett a rémülettől.

- Azok a dobócsillagok... a zsebedben. Te ölted meg Maryt! Igaz?

Wrath összehúzta a szemöldökét.

- Még sosem öltem nőt.

- Vagyis a második is igaz.

Wrath a rendőrré pillantott, aki még mindig gyenge volt, de már kezdte visszanyerni az erejét. *A pokolba!* Mi lesz, ha Beth-nek már hajnalig sincs ideje? Mi van, ha eltűnik előle, és nem találja meg?

Szándékosan mélyebb hangon szólalt meg.

- Mostanában nagyon éhes vagy, ugye?

Beth megtántorodott.

- Tessék?

- Sokat eszel, de mégsem hízol. És fáradt vagy. Nagyon-nagyon fáradt. A szemed ég, főleg erős napsütésben. – Közel hajolt hozzá. – Ránézel a nyers húsrá, és azon tűnődsz, milyen íze lehet. A fogaid fájnak, főleg a felső. Az ágyéked sajog, a bőröd feszül. Egyre jobban feszül.

Beth eltátotta a száját.

Mögöttük Butch tántorogva lábra állt, egy ideig dülöngélt, majd hanyatt esett. Wrath gyorsabban folytatta.

- Úgy érzed, hogy sehova sem tartozol. Mintha mindenki lassított sebességgel mozogna körülötted. Azt hiszed, nem vagy normális, hogy mindenkitől különbözöl. Állandóan nyugtalan vagy. Érzed, hogy valami monumentális dolog közeleg, de nem tudod, mi az, és főleg, hogy állítsd meg. Éjszaka ébren hanykolódsz, félsz az álmaidtól. – Kis szünetet tartott. – Egy ideje egyáltalán nem érdekel a szex, a férfiak viszont bomlanak utánad. Az volt életedben az első orgazmus, amit velem éltél át.

Ennyire emlékezett az átváltozása előtti időből, amikor még emberként élt a világban.

Beth döbbenetesen nézett.

- Ha meg akarod tudni, mi történik veled, velem kell jönnöd. Hamarosan rosszul leszel, és csak én tudok neked segíteni.

Beth hátralépett. Ránézett Butchra, aki úgy tűnt, azt fontolgatja, hogy végleg fekvé maradj a földön.

Wrath felemelte a kezét.

- Nem foglak bántani, ígérem! Ha meg akartalak volna ölni, már régen megtehettem volna. Nem is egyszerű.

Beth visszafordult felé, és eszébe jutott, mit tett vele tegnap éjjel. Wrath lehunyta a szemét, amikor megérezte a lány vágyát. Az édes illat betöltötte orrát, ám egy pillanat alatt szertefoszlott.

- Meg akartad ölni Butchot az előbb.

Ebben azért nem volt olyan biztos. Nehéz jó ellenfelet találni.

- Nem halt meg.

- De nem sokon múlt.

- Számít ez? Még mindig él.

- De csak azért, mert közbeléptem.

Wrath felmordult, és kijátszotta az ütőkártyáját.

- Elviszlek az apád házába.

Beth felkapta a fejét, majd gyanakvóan méregette.

Megint hátranézett Butch felé. Már állt, de kezével a falnak támaszkodott, feje pedig előrehajtván lógott, mintha túl nehéz lenne ahhoz, hogy felemelje.

- Az apám házába? – hangja hitetlenkedve csengett, ám érezhető volt benne a kíváncsiság. Legalább annyi, amivel már megfogta.

- Kifutunk az időből.

Beth hallgatott.

Butch felemelte a fejét és előre nézett.

Egy percen belül megpróbálja még egyszer letartóztatni. Érezhető volt az eltökéltsége.

- Nekem most mennem kell – mondta Wrath. – Gyere velem!

Beth megszorította a táskáját.

- De egyet tisztázzunk. Nem bízom benned.

Wrath bólintott.

- Miért is tennéd?

- És nem az volt az első orgazmusom.

- Akkor miért lepődtél meg annyira?

- Siessünk! – felelte Beth halkán, és elfordult a rendőrtől. – A Trade utcán foghatunk egy taxit. Az enyémet nem kértem meg, hogy várjon.

16. fejezet

Beth, miközben Wrath után futott a sikátorban, tudta, hogy az életét kockáztatja. Komoly esély volt rá, hogy átveri egy gyilkos.

Akkor honnan tudta, mit érez az utóbbi időben?

Mielőtt befordult volna a sarkon, hátranézett Butch-ra. A rendőr kinyújtott kézzel próbálta elérni és maradásra bírni. Beth nem látta az arcát a sötétben, fájdalmas kiáltása azonban elért hozzá. Elbizonytalanodva lassított, de Wrath megfogta a karját.

- Gyere!

Lesz, ami lesz, gondolta, és újra futásnak eredt.

Miután kiértek a Trade utcára, leintettek egy arra járó taxit. Szerencsére megállt, ők pedig beültek. Wrath egy néhány házzal távolabbi címet mondott a sofőrnek, mint ahol a Wallace sugárúti ház található. Nyilvánvaló figyelemelterelési trükk.

Biztosan nem ez az egyetlen, amit tud, gondolta Beth.

A taxi elindult, ő pedig magán érezte Wrath tekintetét.

- Az a zsaru jelentett valamit számodra?

Beth kivette a táskájából a mobilját, és felhívta a rendőrség ügyeletesét.

- Kérdeztem valamit – mondta Wrath élesen.

- Menj a fenébe! – Amikor Ricky beleszólt a telefonba, Beth mély levegőt vett. – José bent van?

Nem telt bele egy perc sem, máris előkerítették neki, akit keresett. José megígérte, hogy a beszélgetés után azonnal kimegy Butchhoz.

Nem kérdezett semmit, Beth azonban tudta, ezzel még nem úszta meg a faggatózást. Azt vajon hogy fogja megmagyarázni, hogy elszökött a gyanúsítottal?

Ez már bűnrészesség.

Visszatette a telefont a táskájába. Keze remegett, alig kapott levegőt, bár a taxi légkondicionált volt. Lehúzta az ablakot. Fellélegzett, amikor a hűs szellő beáramlott az ablakon és belekapott a hajába.

Mit művel? Tegnap éjjel a testével. Most pedig az életével. És mi jöhet még ezek után? Felgyűjtja a lakását?

Gyűlölte, hogy Wrath olyan hatalommal bír felette, amelynek nem képes ellenállni. Hogy nyilvánvalóan bűnöző. Hogy megrémíti, és mégis úgy csókol, hogy egész lényé beleremeg. A legmegalázóbbnak viszont azt érezte, hogy a férfi tudta, vele volt először orgazmusa.

- Ott tegyen ki minket – mondta Wrath a sofőrnek tíz perccel később.

Beth fizetett, és eszébe jutott, micsoda szerencse, hogy van nála pénz. Wrath vastag bankjegykötege az udvarban hevert a földön Butch dzsekije alatt, vagyis nem valószínű, hogy ki tudná fizetni az útiköltséget.

Most tényleg hazamegy vele?

A taxi elment, ők pedig elindultak gyalog. A környék szépen rendben tartott utcái, zöld pázsitos, fényűző házai éles ellentétben álltak a sötét sikátorban történetekkel. Hirtelen nagy váltás volt.

Beth biztos volt benne, hogy az itt lakóknak még sosem kellett menekülniük a rendőrség elől. Hátrapillantott a férfira, aki nem sokkal mögötte haladt. A környéket figyelte, készen arra, hogy bármelyik pillanatban elmeneküljenek, ha szükséges. Beth el sem tudta képzelni, hogy lát bármit is abban a sötét napszemüvegben. Nem is értette, miért viseli állandóan. Amellett, hogy a látását óvja, meglehetősen feltűnő, ezáltal pedig különös ismertetőjegy. Ha valaki ebben látná meg, egy pillanat alatt képes lenne személyleírást adni róla.

Persze a haja és testének méretei már önmagában is feltűnővé tették.

Előrefordult. A mögötte haladó csizma kopogása olyan volt, mintha valaki ököllel dörömbölné egy bezárt ajtón.

- Visszatérve a zsarura – szólalt meg Wrath mély hangon. – A szeretőd?

Beth majdnem felnevetett. Istenem, féltékeny!

- Erre nem válaszolok.

- Miért nem?

- Mert nem tartozom neked elszámolással. Nem ismerlek, nem bízom benned.

- Tegnap este elég közelről megismertél. – Hangja szinte morgás volt már. – És én is *nagyon* közel kerültem hozzád.

Ebbe inkább ne menjünk bele, gondolta Beth, mert rögtön érezte, hogy nedves lett a lába köze. Jézus, mire képes ez a férfi a nyelvével!

Mellén keresztbe fonta a karját, és felnézett egy takaros, koloniál stílusú házra. Több ablakban is égett a fény, amitől a ház hívogatónak és valahogy ismerősnek tűnt. Biztosan mindenhol ilyenek az otthonosnak látszó épületek. Ilyen vonzók.

Egy hetet szívesen eltöltene egy ilyenben.

- A tegnap éjjel hiba volt – mondta.

- Én nem így éreztem.

- Akkor rosszul érezted. Nagyon rosszul.

Wrath átölelte, mielőtt még Beth egyáltalán észrevette volna, hogy megmozdul. Az egyik pillanatban mögötte lépkedett, a másikon ár a karjaiban volt. Egyik keze a nyakát fogta át, másik a fenekénél fogva húzta magához. Merev vesszője, mint egy vastag kötél, úgy nyomódott a hasához.

Beth lehunyta a szemét. Bőre felforrósodott, teste minden egyes porcikája sajgott a vágytól. Gyűlölte, hogy így hat rá, ám a férfihoz hasonlóan, ő sem tudott ellene tenni semmit.

Már várta, hogy ajka megérintse a száját, ám Wrath nem csókolta meg. A füléhez hajolt, és azt súgta.

- Nem bízol bennem, nem kedvelsz, nem érdekel. De *soha többé* ne merj hazudni nekem! – Nagy levegőt vett, közelebb húzta magához, és úgy folytatta. – Tudom, hogy most is kívánsz. Érzem a szagát. Ha lefektetnélek ide a földre, és felhúznám a szoknyádat, akkor sem tiltakoznál, ugye?

Nem, valószínűleg nem.

Mert egy *idióta*, aki nyilvánvalóan meg akar halni.

Wrath gyengéden megnyalta a nyakát, majd finoman csókolgatni kezdte.

- Civilizált emberek lévén kívárhadjuk, amíg hazaérünk és ott csináljuk, vagy egymásnak eshetünk itt és most. Bárhogya is lesz, majd belepusztulok, hogy benned lehessek újra, te pedig nem fogsz nekem nemet mondani.

Beth megragadta a vállát a bőrdzsekin keresztül. El kellett volna tolnia magától, de nem volt rá képes. Ehelyett még jobban magához húzta, és mellkasát nekifeszítve hozzásimult.

Wrath felnyögött. A hang egyszerre volt könyörgő és vágyakozó.

Szóval így állunk, gondolta a lány elégedetten. Új erőt kapott a felfedezéstől, és amikor elhúzódott tőle, furcsa mosoly ült az ajkán.

- Az egyetlen dolog, ami némiképp elviselhetővé teszi ezt a szörnyű helyzetet, az hogy te jobban kívánsz engem.

Diadalmasan felszegte az állát, és elindult. Szinte érezte a férfi tekintetét a testén, mintha a kezével simogatná.

- Igazad van –felelte Wrath. – Őli is képes lenné, hogy megkapjalak.

Beth megpördült.

- Szóval erről van szó! Láttad, hogy Butch és én csókolózunk az autóban. Ugye, láttál minket? Wrath felvonta a szemöldökét, feszülten elmosolyodott, de nem szólt semmit.

- Ezért támadtad meg?

- Csak nem engedtem, hogy letartóztasson.

- Na persze, pont úgy tűnt. Tehát? Láttad, hogy megcsókol?

Wrath közvetlenül elé lépett. Érezhető volt a fenyegetés, ami belőle áradt.

- Igen, láttam. És *gyűlöltem*, ahogy hozzád ért! Ezt akartad hallani? Most pedig visszavágásként azt fogod mondani, hogy jobb szerető, mint én? Hazugság lenne, de akkor is pokolian fájna.

- Miért olyan fontos ez? Mi ketten csak egy éjszakát töltöttünk együtt. Még annyit sem. Néhány órát.

Wrath nem felelt. Abból, ahogy az arca mozgott, látszott, a fogát csikorgatja. Beth örült, hogy rajta van a napszemüveg, mert attól tartott, halálra rémítené a tekintete.

Egy autó haladt el mellettük az úton, amitől Beth-nek eszébe jutott, hogy szökésben vannak. Mit művelnek? Az utcán vitatkoznak, mint a szerelmesek?

- Nézd, Wrath, nem akarom, hogy elkapjanak minket. Menjünk gyorsan, mielőtt ránk találnak! – Nem hitte, hogy egyszer ilyen szavak fogják elhagyni a száját.

Megfordult, hogy elinduljon, a férfi azonban megragadta a karját.

- Te még nem tudod, de az *enyém* vagy.

Egy pillanatig Beth majdnem a karjába omlott, aztán magához tért, és megrázta a fejét. Arcát a kezébe temette, mintha így ki tudná zárni a tudatából.

Úgy érezte, meg van jelölve, és bármily örülségnek is hangzott, nem bánta. Ő is legalább annyira akarta a férfit.

Szépen vagyunk. Ezért biztos nem fogja senki megdicserni. Istenem, bárcsak újra élhetné az utóbbi pár napot! Ha visszamehetne negyvennyolc órát, oda, ahol az íróasztalnál ül, és Dick a szokásos bámulós nézésével beszélget vele.

Két dolgot tenne másképp. Először is taxival menne haza, hogy ne akadhasson össze Billy Riddle-lel. Aztán hazaérve első dolga lenne összecsomagolni néhány holmit, hogy egy motelben töltsen az éjszakát. Akkor a bőrbe öltözött, drogkereskedő csábító nem találná otthon, amikor meglátogatja.

Bárcsak visszakaphatná szájalmasan unalmas, régi életét! Ami nevetséges, hiszen két nappal ezelőtt minden vágya az volt, hogy kitörjön belőle.

- Beth! – Wrath hangjából már hiányzott a bántó él. – Nézz rám!

Beth megrázta a fejét, mire a férfi lefejtette kezét az arcáról.

- Nem lesz semmi baj.

- Na persze. Valószínűleg épp most adnak ki körözést ellenem. Itt kóborolok a sötétben ez ilyen alakkal, mint te. És mindezt csak azért, mert kétségbeesetten szeretném megismerni a halott szüleimet. Képe vagyok az életemet is kockára tenni, ha csak egy *halvány* esélye van annak, hogy megtudhatok valamit róluk. Én mondom, átkozottul nagy utat tettem meg a középserű életemből idáig.

Wrath az arcát simogatta.

- Nem foglak bántani, és azt sem hagyom, hogy más azt tegye!

Beth megdörzsölte a homlokát, és arra gondolt, fogja-e még valaha normálisnak érezni magát.

- Bárcsak soha ne jelentél volna meg a lakásomban! Bárcsak soha ne láttam volna meg az arcod!

Wrath elengedte.

- Mindjárt ott vagyunk – mondta röviden.

Butch felhagyott a próbálkozással, hogy felálljon. Egy ideig csak ült a földön, alig kapott levegőt, és alig bírt megmozdulni.

Nem azért, mert fáj a feje, vagy mert gyenge volt a lába. Nem azért, mert szégyellte magát. Nem az bántotta, hogy egy nagyobb ellenfél bánt el vele, bár az is hagyott némi sebet az önbecsülésén. Nem.

A tudat fáj, hogy elszúrta a helyzetet, és ezáltal egy nőt veszélybe sodort. Amikor beszólt az őrre, hogy valakit küldjenek ki összeszedni a fegyvereket, mondhatta volna, hogy legyen két

rendőr az épület hátsó bejáratánál, amikor megérkezik. Tudta, hogy a gyanúsított veszélyes, de azt hitte, egyedül is képes megoldani a helyzetet.

Igen, remekül megoldotta. Majdnem megölette magát. És Beth most a gyilkossal van. Isten tudja, mi lesz vele.

Butch behunyta a szemét, fejét a térdére hajtotta. Torka nagyon fáj, a feje azonban sokkal jobban nyugtalanította. Ez az átkozott agy nem működött megfelelően. Gondolatai összefüggéstelenek voltak, az emlékek kuszák. Lehet, hogy túl sokáig volt oxigén nélkül, ezért részlegesen leállt az agyműködése?

Amikor megpróbálta összeszedni a gondolatait, még mélyebbre süllyedt a homályba. Ekkor mazochista énje – tökéletes időzítéssel – a múltat idézte fel.

A sok bizonytalan, ködös képből megelevenedett egy, amely könnyeket csal a szemébe. Egy kislány, alig tizenöt éves, beszáll egy ismeretlen autóba. A hátsó ablakból integet neki, majd eltűnik az utca végén. Ő volt a nővére, Janie.

Másnap reggel találták meg a holttestét a helyi baseballpálya mögötti erdőben. Megerőszakolták, megverték és megölték. De nem ebben a sorrendben.

A történetek után Butch nem tudta végigaludni az éjszakát. Két évtizeddel később, még mindig ugyanez volt a helyzet.

Eszébe jutott, ahogy Beth a válla fölött hátranéz, majd elfut a gyanúsítottal. Az a gondolat, hogy a lány egy gyilkossal van, erőt adott neki ahhoz, hogy valahogy talpra álljon és elvonszolja magát a rendőrségi épülethez.

- Hé, O'Neal! – kiáltotta José, aki futva jött szembe a sikátorban. – Mi történt veled?

- Ki kell adnunk egy körözést. – Milyen a hangja? Olyan rekedt, mintha két órán át kiabált volna egy focimeccsen. – Fehér férfi, vállig érő fekete haj, két méter magas, százhusz kiló, fekete bőrruhát és napszemüveget visel. – Kinyújtotta a kezét, és megtámaszkodott a falnál. – A gyanúsítottnál nincs fegyver, mert elvettem tőle. Egy órán belül azonban újra felfegyverezheti magát.

Előrelépett, de megingott.

- Jézusom! – José megfogta a karját, hogy egyenesen tartsa.

Butch próbált nem rátámaszkodni, de segítség nélkül nem tudott megállni.

- És egy fehér nő. – Hangja megbicsaklott. – Egy nyolcvan magas, hosszú fekete haja van, kék szoknyát és fehér blúzt visel. – Szünetet tartott. – Beth.

- Tudom – mondta José. – Telefonált. Nem kérdeztem a részleteket, de a hangjából ítélve nem is mondott volna.

Butch térdre megrogyant.

- Csak óvatosan! Menjünk lassabban!

Amikor beléptek az épületbe a hátsó ajtón, Butch intett.

- Meg kell találnom!

- Ül le inkább ide!

- Nem...

José elengedte, mire Butch úgy esett rá a padra, mint egy zongora. Az összes kolléga azonnal megrohmozta. A sok aggódó, kék egyenruhás, jelvényes rendőr láttán szánalmasnak érezte magát.

- Nincs semmi bajom! – csattant fel ingerülten, majd a kezébe temette arcát. Hogy engedhette, hogy ez megtörténjen?

Ha Beth-t holtan találják holnap...

- Nyomozó? – José leguggolt előtte, hogy a rendőr lássa az arcát. – Hívtunk mentőt.

- Nincs rá szükségem. Kiadtátok már a körözést?

- Igen, Ricky épp most intézi.

Butch felemelte a fejét. Lassan.

- Ember, mi történt a nyakaddal? – kérdezte José döbbenet.

- Tartottam vele a testemet a levegőben. – Nyelt néhányat. – Összeszedték a fegyvereket azon a címen, amit megadtam?
- Persze. Mind megvan a pénzzel együtt. Ki a fene ez a fickó?
- Fogalmam sincs.

17. fejezet

Wrath felsétált a lépcsőn Darius házához. Az ajtó kinyílt, mielőtt a rézkilincshez ért volna a keze. Fritz nyitotta ki.

- Mester, nem tudtam, hogy...

A *hűséges* megmerevedett, amikor megpillantotta Beth-t.

Látom rajtad, hogy tudod, ki ő, gondolta Wrath. De viselkedj természetesen!

Beth már így is elég ideges.

- Fritz, szeretném neked bemutatni Beth Randallt.

A komornyik nem mozdult, csak bámult.

- Bemehetnénk?

Fritz mélyen meghajolt.

- Természetesen, Mester. Miss Randall, nagy megtiszteltetés számomra, hogy személyesen is megismerhetem.

Beth megdöbbsen, de sikerült egy mosolyt kipréselnie magából, miközben a *hűséges* felegyenesedett, és arrébb lépett az útból.

Kezet nyújtott az idős szolgának, aki riadtan Wrathra nézett engedélyért.

- Csak tessék – dörmögte, és becsukta maga mögött az ajtót. Sosem fogja megérteni a *hűségesek* szigorú hagyományait.

Fritz tiszteletteljesen előrenyúlt, és két tenyere közé fogta Beth kezét, majd a homlokát összefogott kezükre hajtotta. Ősi nyelven gyorsan elhadart valamit.

Beth teljesen ledöbbsen. Persze nem tudhatta, hogy a kéznyújtással a legnagyobb megtiszteltetésben részesítette. Egy *herceg* lányaként ő is magas ragú arisztokratának számított a vámpírok világában.

Fritz napokig ragyogni fog.

- A szobámban leszünk – mondta Wrath, amikor Fritz elengedte a kezét.

A komornyik habozott, látszott rajta, hogy még mondani akar valamit.

- Mester, Rhage van itt. Volt egy... kis balesete.

Wrath magában káromkodott.

- Hol van?

- A fürdőszobában.

- Tű és cérna?

- Van nála.

- Ki az a Rhage? – kérdezte Beth, útközben.

Wrath egy pillanatra megállt a fogadószoza előtt.

- Várj meg itt!

Beth azonban nem állt meg.

Wrath megfordult, és visszafelé mutatott.

- Ez nem kérés.

- Nem fogok ott várni!

- A pokolba is, tedd azt, amit mondtam!

- Nem! – Beth tiltakozásában nem volt szenvedély. Tökéletesen nyugodt és céltudatos volt. Mintha csak valami jelentéktelen akadályt kellett volna legyőznie.

- Édes istenem, hát legyen. De ne csodálkozz, ha hányingered lesz.

Még oda sem értek a fürdőszobába, Wrath már érezte a vér szagát. Szerette volna, ha Beth nem olyan makacs, és nem kell ezt a saját szemével is látnia.

Benyitott, mire Rhage felnézett. Karját a mosdókagyló felett tartotta. Mindent vért borított. A földet, a kagylót és a márványlapot körülötte.

- Rhage, mi történt?

- Elbántak velem. Az *alantas* jól eltalálta a vénámat. Csontig átvágta. Folyik belőlem a vér, mint egy szűrőből.

Wrath homályosan látta a mozdulatot, amikor Rhage keze lent volt a vállánál, majd felemelkedett a levegő. Újra le a vállához, majd újra fel a levegőbe.

- Elkaptad?

- Naná!

- Istenem... segíts! Csak nem összevarrja... - rémüldözött Beth.

- Hé, ki ez a szépség? – kérdezte Rhage két öltés között.

Wrath azonnal Beth elé lépett, hogy eltakarja előle a lányt.

- Szükséged van segítségre? – Mindketten tudták, hogy nem tud segíteni. Rossz szeme miatt a saját sebeit sem tudta összevarrni, nem beszélve a máséról. Elég megaláz volt számára, hogy ha megsérült, Fritzre vagy valamelyik harcosra szorult, hogy ellássák. Gyűlölte ezt a gyengeségét.

- Kösz, de nem – nevetett Rhage. – Jól bánok a varrótűvel, ezt a saját bőrödn is megtapasztaltad már. Szóval, ki a kicsike?

- Beth Randall, bemutatom Rhage-et, egy társamat. Rhage, ő Beth Randall. Nem kezd filmsztárokkal. Remélem, érted.

- Tökéletesen.

Rhage kicsit oldalra dőlt, hogy Wrath mögé lásson, és megnézhesse a lányt.

- Örülök, hogy megismerhetem, Beth.

- Biztosan nem akar kórházba menni?

- Ugyan. Nem olyan súlyos ez, ahogy kinéz. Ha majd a vastagbelemet övként magam köré tudom tekerni, na az már komoly lesz.

Beth majdnem rosszul lett, csak egy elfojtott hang jött ki a torkán.

- Lekísérlek az alsó szintre – mondta Wrath.

- Az jó lesz. Nagyon szeretnék le... menni – lehelte Beth.

Wrath átkarolta a vállát, és abból, ahogy a lány hozzásimult, egyértelmű volt, mennyire megviselték a látottak. Milyen jó érzés, amikor rá van utalva!

Túl jó.

- Jól vagy? – kérdezte Rhage-től.

- Persze. Ha befejeztem, már itt sem vagyok. Még három urnát össze kell szednem.

- Rendben.

- Több is lehetett volna, ha ez a kis ajándék nem érkezik légipostával. Nem csoda, hogy úgy kedveled azokat a dobócsillagokat. – Rhage olyan mozdulatot tett, mint aki elvarrja a végét. – Ne feledd, hogy Tohr és az ikrek – felvett egy ollót és elvágta a cérnát – folytatják a tegnapi elkezdett munkát. Néhány órán belül megérkeznek, hogy jelentsenek, ahogy kérted.

- Mondd meg nekik, hogy kopogjanak, mielőtt bejönnek!

Rhage bólintott, és volt benne annyi jóézés, hogy ne tegyen megjegyzést.

Miközben Wrath elvezette Beth-t, azon kapta magát, hogy a vállát simogatja. És a hátát. Aztán a derekára fonja a karját, és ujjával szinte beleváj finom bőrébe. Beth hozzásimult, fejét a mellkasára hajtotta, így lépkedtek összekapaszkodva.

Túl kényelmes. Túl ismerős, gondolta. És túlságosan jó.

Ő is hozzásimult a lányhoz.

Ahogy így mentek, azt kívánta, bárcsak visszavonhatná, amit az utcán mondott. Arról, hogy Beth az övé.

Mert ez nem igaz. Nem akarta a *felévé* tenni. Mérges volt és féltékeny, mert elképzelte, ahogy az a rendőr tapogatja. Dühös volt, mert végül csak nem ölte meg. És a szavak csak úgy kicsúsztak a száján.

A fenébe! Ez a nő csinált valamit az agyával, mert valahogy sikerült lerombolnia eddig jól működő önuralmát és felébresztenie a belső énjét.

Ezt pedig el akarta kerülni.

Végtére is az örült dolgok, Rhage specialitása volt, és a testvériségnek nem volt szüksége még egy meggondolatlan tagra.

Beth behunyta a szemét, és Wrath-ra támaszkodott. Megpróbálta kiűzni fejéből a nyíltan tátongó seb látványát. Hiába. Olyan volt, mintha a kezével akarná szeme elől eltakarni a napot. A sugarak beszűrődtek az ujjai közt. Folyton maga előtt látta az élénkvörös vért, a sötét izomszövetet és mellette a fehér csontot. És az a tű! Ahogy átszúrta a bőrt, egy kicsit magával húzta felfelé, majd átfűződött rajta a fekete cérna...

Kinyitotta a szemét. Így jobb volt.

Bármit mondott is a férfi, komoly sérülése volt. Kórházba kellett volna mennie. Beth megpróbálta volna erélyesebben is rábeszélni, hogy menjen orvoshoz, ha nem lett volna azzal elfoglalva, hogy a vacsoráját a gyomrában tartsa.

Bár úgy tűnt, a férfi elég jól ért ahhoz, amit csinál.

És nem utolsósorban rendkívül jóképű is volt. Bár a vér elvonta Beth figyelmét, azért jól megfigyelte helyes arcát, rövid szőke haját és szivárványszínekben játszó, kék szemét. Olyan jóképű volt, mint egy filmsztár. Öltözete olyan, mint Wrathé, fekete bőr. Ingét azonban levette, így felsőtestén kirajzolódtak az izmok a lámpafényben. Lenyűgöző látványt nyújtott, csak úgy, mint hátán a színes sárkánytetoválás.

Persze, ha Wrath társa, akkor nem lehet valami vézna, könyvelő típusú szerencsétlen figura.

Biztosan drogkereskedők. Igen. Fegyverek, pisztolyok, rengeteg készpénz. És ki más keveredik harcba az utcán és operálja meg saját magát?

Beth-nek eszébe jutott, hogy a jóképű férfinak is ugyanolyan kerek sebhely volt a mellkasán, mint Wrath-nak. Lehet, hogy valami bandába tartoznak. Vagy a maffiába.

Hirtelen rossz érzés fogta el, és elhúzódott. Megtorpant, amikor beléptek egy citromsárgára festett szobába. A helyiség úgy nézett ki, mint valami múzeum, vagy egy olyan szoba, amit csak a magazinokban lehet látni. A hatalmas ablakokat vastag, világos színű függönyök keretezték, a falakon művészi olajfestmények lógtak, és szerte a szobában drága műalkotásokat lehetett látni. Beth rápillantott a szőnyegre. Az az egy darab többbe kerülhetett, mint a lakása.

Lehet, hogy nem csak kokainnal és heroinnal kereskednek, gondolta Beth. Lehet, hogy műkincsekben is utaznak, és a feketepiacon kereskednek velük.

Ezzel a párosítással nem gyakran találkozik az ember.

- Nagyon szép – mondta halkan egy antik dobozra mutatva. – Lenyűgöző.

Amikor nem kapott választ, ránézett Wrath-ra. A férfi az ajtónál állt, karját keresztbe fonta a mellén, és bár otthon volt, feszültnek tűnt.

Mikor pihen egyáltalán? – gondolta Beth.

- Régóta vagy gyűjtő? – kérdezte tőle. Próbált időt nyerni, hogy kicsit megnyugodjon. Odasétált egy festményhez és alaposan megnézte. Te jóisten, ez egy valódi Thomas Cole! Több százezer dollárt érhet. – Ez gyönyörű!

Hátranézett a válla fölött. Wrath mereven őt figyelte, a festményre ügyet sem vetett. Arcán nem látszott semmiféle tulajdonosi büszkeség. Ha valakinek a tárgyait megdicsérik, nem ilyen arckifejezéssel veszi tudomásul.

- Ez nem is a te házad – jelentette ki.

- Nem. A te apád lakott itt.

Na persze.

Hát legyen. Ha már eddig eljött, akár bele is mehet a játékba.

- Akkor nyilvánvalóan sok pénze volt. Mivel foglalkozott?

Wrath átsétált a szobán, és megállt egy gyönyörű, életnagyságú festmény előtt, amely egy királyt ábrázolt.

- Gyere utánam!

- Micsoda? Azt akarod, hogy átmenjek a falon...

Megnyomta a festmény egyik oldalát, mire az elfordult, és feltárult előttük egy sötét folyosó.

- Ó – lepődött meg Beth.

Wrath intett a kezével. – Csak utánad.

Beth óvatosan közelítette meg a bejáratot. A kőfalon gázlámpások fénye pislákol. Lehajtotta a fejét, és belépett. Lépcsőt pillantott meg, amely lefelé vezetett. A végét nem látta, mert valahol lent elfordult.

- Mi van ott?

- Egy hely, ahol beszélhetünk.

- Miért nem maradunk itt fent?

- Mert ezt inkább kettesben intézzük el, és a testvéreim hamarosan megérkeznek.

- A testvéreid?

- Igen.

- Hányan vannak?

- Öten. Útban vagy. Menjünk! Semmi bajod nem esik ott lent. Ígérem!

Aha, persze.

Ennek ellenére átlépte az aranyozott keretet, és elindult lefelé a sötétben.

18. fejezet

Beth nagy levegőt vett, és hozzáért a falhoz. Meglepődött, hogy nem volt nyirkos. Semmit sem borított nedvesség, minden száraz volt, és nagyon-nagyon sötét. Lassan lépkedett lefelé a lépcsőn, kitapogatva az utat. A lámpások nem igazán világították meg a folyosót, csak önmaguk köré szórtak némi fényt.

Nemsokára leért az aljára. Jobbra egy nyitott ajtót látott a szobából gyertyafény szűrődött ki. A szoba is úgy nézett ki, mint a folyosó. Sötét volt, rosszul megvilágított, de tiszta. A gyertyák megnyugtató fénnel pislákoltak. Bement, letette a táskáját a dohányzóasztalra, s közben arra gondolt, vajon Wrath itt alszik-e.

Az ágy mindenestre elég nagy, hogy elférjen rajta.

Csak nem fekete szatén ágynemű van rajta?

Biztos volt benne, hogy sok nőt hozott már ide. És nem kellett zseninek lenni ahhoz, hogy kitalálja, mi történt, miután magukra zárták az ajtót.

Az ajtón kattant a zár, Beth szívverése pedig felgyorsult.

- Beszéljünk az apámról – mondta gyorsan.

Wrath elment mellette, és levette a dzsekijét. Alatta testre simuló pólót viselt. Beth nem tudta nem észrevenni lenyűgözően izmos testét. Hatalmas karizmat, ahogy ledobta a dzsekit, és az alkarján a tetoválást, miközben lefejtette magáról a fegyvertartót.

Bement a fürdőszobába, és megnyitotta a vizet. Amikor visszatért, arcát egy törülközővel törölgette, és mielőtt ránézett volna, visszavette napszemüvegét.

- Az apád, Darius, nagyszerű ember volt. – Lezser mozdulattal visszadobta a törülközőt a fürdőszobába, és odament a kanapéhoz. A térdére támaszkodva leült. – Arisztokrata volt, mielőtt harcos lett belőle. A... barátom *volt*. Testvérem abban, amit csinálok.

Testvér. Már megint ezt a szót használja. A maffiában vannak. Egészen biztos, hogy a maffiában.

Wrath halványan elmosolyodott, mintha valami kellemes dolog jutott volna eszébe.

- Darius nagyon ügyes volt. Gyors, ravasz, és jól bánt a késsel. Emellett rendkívüli műveltséggel is rendelkezett. Igazi úriember volt. Nyolc nyelven beszélt. Mindenfélét olvasott, a világvallásokról kezdve, a művészettörténeten keresztül a filozófiáig. Képes volt órákig beszélni a tőzsdéről, aztán elmagyarázni, hogy a Sixtus-kápolna mennyezetét milyen stílusban festették.

Hátradőlt, izmos karját a kanapé tetejére fektette, és szétnyitotta a lábát. Úgy tűnt, kényelmesen elhelyezkedett. Hátrasimította hosszú, fekete haját.

Nyugodt volt. És nagyon szexi.

- Darius sosem jött ki a sodrából, bármilyen rosszra fordultak is a dolgok. Kitartóan folytatta a munkát, amíg be nem fejezte. Úgy halt meg, hogy minden testvér tisztelte.

Úgy tűnt, Wrath-nak tényleg hiányzik Beth apja. Vagy az a valaki, akiről beszélt...

Mit akar ezzel elérni, gondolta Beth. Mire jó, hogy előadja ezt a hihetetlen történetet? Elvégre itt van a hálószobájában.

- Fritz szerint nagyon szeretett téged.

Beth lebiggyesztette a száját.

- Tegyük fel, hogy beveszem ezt a mesét, akkor is furcsa, hogy ha annyira szeretett engem, miért nem keresett meg soha?

- Ez bonyolult.

- Igen, tényleg nehéz dolog odasétálni a lányodhoz, kezét nyújtani neki és megmondani, hogy ki vagy. Piszok nehéz. – Járkálni kezdett a szobában, majd hirtelen az ágy mellett találta magát. Gyorsan arrébb lépett. – És mi a helyzet a harcos mesével? Az apám is a maffia tagja volt?

- Maffia? Beth, mi nem a maffia vagyunk.

- Nem? Akkor csak kedvtelésből gyilkoltok, miközben kábítószerrel kereskedtek? Hmmm... Ha jobban belegondolok, a változatosság valószínűleg jól bevált üzleti fogás. Nem kevés pénzre van szükség, hogy egy ilyen házat fenntartsatok és megtöltsétek múzeumba való műkincsekkel.

- Darius örökölte a vagyonát, de nagyon jól gazdálkodott vele. – Wrath hátrahajtotta a fejét, mintha a plafont nézné. – És mint a lánya, mindez most a tiéd.

Beth összehúzta a szemét.

- Ó, csak nem?

Wrath bólintott.

Micsoda *hitvány alak!*

- Akkor láthatnám esetleg a végrendeletet? Hol van az ügyvéd, aki átadja nekem a papírokat? Várj, kitalálom. Az ingatlan hivatalos eljárás alatt van. Harminc éve! – megdörzsölte a szemét. – Tudod, Wrath, nem kell hazudnod, hogy ágyba vigyél. Bármennyire szégyellem is, csak kérned kell.

Mély lélegzetet vett. Mostanáig nem tudatosult benne, hogy lelke legmélyén azt remélte, végre választ kap a kérdéseire.

A kétségbeesés bárkiből képes bolondot csinálni.

- Nézd! Nekem ennyi elég, elmegyek.

Wrath olyan gyorsan ott termett előtte, hogy még pislogni sem volt ideje.

- Nem engedlek el.

Beth szíve összeszorult félelmében, de nem hagyta magát.

- Nem *kényszeríthetsz*, hogy maradjak!

Wrath megérintette. Láta, hogy Beth megrándul, de akkor sem engedte el.

Hüvelykujjával simogatta az arcát. Mindig, amikor ilyen közel állt hozzá, mintha valami varázslatot bocsátott volna rá, és Beth azon vette észre magát, hogy a teste önkéntelenül is közeledik felé.

- Nem hazudok neked. Az apád küldött, mert szükséged lesz a segítségemre. Bízz bennem!

Beth elhúzódott.

- Nem akarom többet ezt a szót hallani a szádból!

Itt van előtte egy bűnöző, aki a szeme láttára majdnem megölt egy rendőrt, és azt várja, hogy egy szót is elhiggyen abból, ami egyértelműen hazugság?

És mindenközben úgy simogatja az arcát, mint egy szerelmes férfi.

Teljesen ostobának nézi.

- Láttam az irataimat – szólalt meg végül. A hangja nem bicsaklott meg. – A születési anyakönyvi kivonatomban szerint az apám ismeretlen, de volt egy lábjegyzet a papíron. A szülőszobában anyám azt mondta a nővérnek, hogy meghalt. Nem tudta megmondani a nevét, mert a vérvesztéstől sokkot kapott, és hamarosan ő is meghalt.

- Nagyon sajnálom, de nem így történt.

- Sajnálod? És higgyem is el.

- Beth, én nem játszadózom veled!

- Egy fenét nem! Belegondoltál legalább egy percre is, hogy milyen érzés, megismerne őket, ha csak elmondás alapján is? – undorodva nézett a férfira. – *Kegyetlen* vagy!

Wrath magában káromkodott. – Nem tudom, hogy vehetnélek rá, hogy higgy nekem.

- Ne fáradj! Nincs többé hiteled előttem. – De lehet, hogy jobb is így. Inkább hiszem azt, hogy meghalt, minthogy megtudjam, hogy bűnöző volt. Vagy hogy egy városban éltünk, de még arra sem volt kíváncsi, hogy nézek ki.

- Tudta – mondta Wrath halkan. – Ismert téged.

Beth megfordult. Ott állt előtte, olyan közel, hogy majdnem nekiment.

Hátraugrott.

- Hagyd abba, azonnal!

- Ismert téged.
- Hallgass!
- *Az apád tudta, ki vagy!* – kiáltotta Wrath.
- Akkor miért nem akart engem? – kiáltott vissza Beth.
A vámpír arca megrándult.
- Akart. Egész életedben vigyázott rád. Mindig a közeledben volt.
Beth lehunyta a szemét. Nem hitte el, hogy megint bedőlt neki.
- Kérlek, nézz rám!
Felnézett rá.
- Add ide a kezed!
Amikor a lány nem mozdult, megfogta a tenyerét, és a szívére tette.
- Becsületszavamra mondom, hogy nem hazudtam.
Mozdulatlanul állt, mintha időt adna a lánynak, hogy az arcát tanulmányozza.
Igazat beszél? – gondolta Beth.
- Nagyon szeretett téged.
Ne higgy neki! Ne higgy neki! Ne higgy...
- Akkor miért nem jött soha oda hozzám? – suttogta.
- Remélte, hogy nem kell megismerned. Hogy neked nem kell azt az életet élned, amit neki. –
Wrath mélyen a szemébe nézett. – Aztán kifutott az időből.
Súlyos csend telepedett közéjük.
- Ki volt az apám?
- Az, ami én is vagyok – mondta Wrath, és kinyitotta a száját.
Szemfog! Hosszú szemfoga volt!
Beth halálra rémült, és ellökte magától.
- Te szemét!
- Hallgass meg...
- Azt akarod mondani, hogy vámpír vagy? – Ököllel ütni kezdte a mellkasát. – Te gazember!
Mocskos gazember! Ha a fantáziád perverz játékait akarod velem kiélni, inkább keress valaki mást!
- Az apád...
Beth pofon ütötte. Keményen.
- Ne mondd ezt még egyszer! Ne merészed! – Fájt a keze az ütéstől, ezért a hasához szorította. Sírni szeretett volna, annyira szenvedett. Vissza akarta adni a fájdalmat, a férfin azonban egyáltalán nem látszott, hogy egy kicsit is hatással lett volna rá a pofon.
- Istenemre már majdnem hittem neked – nyögte elkínzottan. – Aztán túlzásba vitted, amikor megmutattad azt a hamis fogat.
- Nem hamis. Nézd meg nyugodtan!
Hirtelen még több gyertya gyulladt fel a szobában, anélkül, hogy bárki is meggyújtotta volna őket.
Beth alig kapott levegőt. Olyan érzése támadt, hogy semmi sem olyan, mint azelőtt. Minden szabály megszűnt. A valóság helyett egy ismeretlen világban találta magát.
Odafutott az ajtóhoz.
Wrath eléállt, mire leguggolt, mintha imádkozna, hogy maradjon távol tőle.
- Ne gyere a közelembe! – Megfogta a kilincset, és teljes erejével nekifeszült, az ajtó azonban nem mozdult.
Pánik tört rá.
- Beth...
- Engedj elmenni! – A kilincs szinte szétvágta a tenyerét, annyira erősen próbálta lenyomni.
Wrath megérintette a vállát, mire felsikoltott. – Ne érj hozzám!
Elugrott. Szaladni kezdett a szobában előre, a férfi pedig kitartóan, lassan közeledett felé.

- Segíteni akarok neked.

- Hagyj békén!

Elfutott, és az ajtóhoz szaladt. Ezúttal kinyílt, pedig még hozzá sem ért a kilincshez.

Mintha Wrath az akaratával nyitotta volna ki.

Beth rémülten hátranézett.

- Ez nem lehet valóság.

Felrohant a lépcsőn, és csak egyszer botlott meg közben. Miközben a reteszt próbálta kinyitni a festmény hátulján, eltört egy szöveget, végül mégis sikerült kinyitnia valahogy. Átfutott a fogadószobán, ki a házból, és...

Wrath már ott ült kint a fűvön.

Beth megtorpant.

A rettegés megbénította. Félelem és hitetlenkedés szorította össze a szívét. Az agya már nem a valóságot érzékelte.

- *Nem!* – Elfutott. Mindegy volt merre, csak távol tőle.

Érezte, hogy követi, ezért még gyorsabban szaladt. Addig futott, amíg a tüdeje cserben nem hagyta, és a lába össze nem csuklott. Teljes erejéből futott, Wrath mégis folyton a nyomában volt.

Végül zokogva lerogyott a fűre.

Összegömbölyödött, mintha védeni akarná magát, és csak sírt és sírt.

Amikor Wrath felemelte és a karjába vette, már nem tiltakozott.

Mi értelme lenne? Ha ez csak álom, úgyis mindjárt felébred. Ha pedig ez a valóság...

Akkor szüksége lesz rá, hogy mindent megmagyarázzon neki. Nem csak az apját.

Miközben Wrath a karjában visszavitte Beth-t a szobájába, érezte, hogy hullámokban árad felé félelemmel vegyes gyötrelme. Lefektette az ágyra, és kihúzta alóla a takarót, hogy betakarja. Ezután leült a kanapéra, és remélte, hogy a lány értékelni fogja a távolságot kettőjük között.

Egy idő múlva Beth megmozdult, és ránézett.

- Várom, mikor fogok felébredni. Várom, hogy megszólaljon az ébresztőóra – mondta rekedten. – De nem fog, ugye?

Wrath megrázta a fejét.

- Hogy lehetséges ez? Hogyan... - Megköszöörülte a torkát. – Vámpír?

- Egyszerűen csak egy másik faj.

- Vérszívók. Gyilkosok.

- Fogd fel inkább úgy, hogy üldözött kisebbség. Ezért remélte apád, hogy talán neked nem kell átesned az átváltozáson.

- Átváltozás?

Wrath ismét bólintott.

- Úristen. – Beth a szája elé kapta a kezét, mintha mindjárt hányna. – Azt akarod mondani, hogy én is...?

Pánik lett úrrá rajta. Rettegése hideg áramlatként ért el Wrath-hoz, aki nem bírta elviselni, hogy szenved, szeretett volna valahogy segíteni rajta. Csak hát a könnyőületesség nem tartozott az erősségei közé.

Bárcsak lenne valami, amiért harcolnia kellene, ha ezzel segíthetne.

Persze nem volt. Semmi. Az igazság az volt, amit meg kellett volna semmisítenie. És ez sem az ellenség volt, bármekkora fájdalmat is okozott neki. Csupán... a valóság.

Felállt és odalépett az ágyhoz. Amikor látta, hogy a lány nem húzódik el, leült a szélére. A könnye olyan illatú volt, mint a tavaszi esőcsepp.

- Mi lesz velem? – suttogta Beth.

A hangjából érződő kétségbeesés azt sugallta, hogy nem hozzá beszél, hanem Istenhez. Wrath azért válaszolt.

- Az átváltozásod már nincs messze. Mindannyiunkat a huszonötödik születésnapunk körül ért utol. Majd megtanítalak mindenre. Megmutatom, mit kell tenned.

- Szent isten...

- Miután átváltoztál, innod kell.

Beth alig kapott levegőt. Felpattant az ágyban.

- Én nem fogok *megölni* senkit!

- Ez nem így működik. Egy férfi vámpír vérére van szükséged. Ez minden.

- Ez minden – visszahangozta holtsápadtan.

- Nem vadászunk emberekre. Ez csak mese.

- Te soha nem öltél még... embert?

- Azért nem, hogy a véreből igyak – tért ki a válasz elől. – Van néhány vámpír, aki ezt teszi, de az ebből szerzett erő nem tart sokáig. Ahhoz hogy jól fejlődj, a saját fajod véreből kell innod.

- Olyan természetesnek hangzik mindez.

- Mert az is.

Beth elnémult. Kis idő múlva, mint akinek megvilágosodik valami a fejében, így szólt.

- Te fogsz nekem...

- Igen, belőlem fogsz inni. Ha eljön az ideje.

Egy elfojtott kiáltás hangzott fel, mintha sikítani akarna, de nem tud, mert valami elzárta a torkát.

- Beth, tudom, hogy nehéz...

- Nem tudod.

- ... mert ezen én is keresztülmentem.

Beth ránézett.

- Te is váratlanul tudtad meg, hogy az vagy?

Nem provokálóan mondta. Inkább csak abban reménykedett, hogy sorstársat találhat valakiben. Bárkiben.

- Én tudtam, kik voltak a szüleim, de mire eljött az átváltozás ideje, meghaltak. Egyedül voltam, és fogalmam sem volt, mire számítsak. Szóval tudom, milyen érzés, amikor össze vagy zavarodva.

Beth hanyatt dőlt az ágyban.

- Az anyám is az volt?

- Abból, amennyit Darius elmondott nekem, annyit tudok, hogy ember volt. A vámpírok néha párosodnak velük, bár a csecsemők ritkán maradnak életben.

- Megállíthatom az átváltozást? Megakadályozhatom valahogy, hogy megtörténjen?

Wrath megrázta a fejét.

- Fájni fog?

- Olyat fogsz érezni...

- Nem nekem. Neked fájdalmat fogok okozni?

Wrath meglepődött. Még soha senki nem aggódott érte. A vámpírok és az emberek egyaránt félték tőle. A faj istenítette. De még soha senki nem törődött azzal, hogy ő mit érez. Nem tudta, hogyan kezelje ezt az érzést.

- Nem, nem fogsz bántani.

- Megölhetlek?

- Nem fogom hagyni.

- Megígéred? – sürgette Beth, és felülve megragadta a karját.

Wrath nem hitte el, hogy arra tesz esküt, hogy magát fogja védelmezni. Az ő kérésére.

- Megígérem. – Kinyújtotta a kezét, hogy megérintse, de mielőtt hozzáért volna, visszahúzódott.
 - Mikor fog megtörténni?
 - Azt nem tudom biztosan. Csak azt tudom, hogy hamarosan.
- Beth elengedte a karját, és visszafeküdt. Összegömbölyödött, távol tőle.
- Lehet, hogy mindjárt felébredek – suttogta. – Talán mégis felébredek.

19. fejezet

Butch az első Scotshot egy hajtásra kiitta. Nagy hiba volt. A tokra még nem szokott hozzá az erős italhoz, ezért úgy érezte, mintha tüzet nyelt volna. Amikor végre abbahagyta a köhögést, rögtön rendelt még egyet.

- Meg fogjuk találni Beth-t – biztatta José, és letette a sörét a bárpultra.

A másik nyomozó szigorúan ragaszkodott az enyhébb italhoz, mivel várta őt otthon a család. Butch viszont szabd volt, ezért azt csinált, amihez csak kedve volt.

José a söröskorsóval játszadozott.

- Ne hibáztasd magad!

Butch felnevetet, és legurította a második pohár whiskyt is.

- Ja, persze, rengetegen ültek még abban a kocsiában velem és a gyanúsítottal. – Intett Abbynek, a csaposnak. – Csontszáraz vagyok.

- De már nem sokáig – nevetett a nő, és teletöltötte a poharát.

José nyugtalanul fészkelődött a bárszéken, mint aki nem helyesli a társa viselkedését, de nem mer megjegyzést tenni rá, inkább a széken mocosog tehetetlenségében.

Abby odament egy vendéghez, Butch pedig Joséra pillantott.

- Ma csúnyán leiszom magam. Nem kéne itt maradnod.

José beledobott néhány szem mogyorót a szájába.

- Nem hagylak magadra.

- Majd hazamegyek taxival.

- Nem, nem. Itt maradok veled, amíg végzel. Aztán visszacipellek a lakásodba, nézem, ahogy hánysz, majd ágyba duglak. Mielőtt elmegyek, bekészítek egy kávé, és a cukortartó mellé teszek egy aszpirint.

- Nincs cukortartóm.

- Akkor a kávéfőző mellé.

Butch elmosolyodott.

- Remek háziasszony lennél, José.

- A feleségem is mindig ezt mondja.

Nem szóltak semmit, amíg Abby ki nem töltötte a negyedik kupicát.

- Mire jutottatok a dobócsillagokkal, amiket a gyanúsítottól koboztam el? – kérdezte.

- Ugyanolyan, mint amit a bombarobbanás helyszínén és Cherry holttesténél találtunk. Iszonyú gyors. Tíz centi átmérőjű, és körülbelül egykilós. Rozsdamentes acélból készült. A közepén kivehető súllyal. Az interneten lehet rendelni tizenkét dollárért, vagy harcművészeti akadémiákon lehet venni. Nem volt rajtuk ujjlenyomat.

- És a többi fegyver?

- Egy klassz késkészlet. A fiúk a laboratóriumból bármit megadnának érte. Többféle fémből készült, nagyon kemény, kézzel kidolgozott. Nincs rajta a gyártó neve. A pisztoly olyan, mint a tiéd, 9 milliméteres Beretta, 92G-SD modell. Jól karbantartott, és természetesen lekaparták a sorozatszámát. A golyók azonban nagyon furcsák. Még sohasem láttam ehhez hasonlót. Üreges, és valami folyadék van belül. A fiúk szerint csak víz. E miért akarna valaki ilyen lövedéket?

- Ugye, csak viccelsz?

- Nem.

- És nincs rajta ujjlenyomat?

- Semmin.

- Semmin. – José megette az egész tál mogyorót, és intett Abbynek, hogy hozzon még. – Ez a fickó nagyon ravasz. Egy igazi profi. Lefogadom, hogy New York Cityből költözött északra. Nem tűnik olyannak, mint aki Caldwellben született.

- Mondd, hogy amíg én a kórházban pazaroltam az időmet, te ellenőrizted a New York-i rendőrségnél!

Abby odalépett hozzájuk. Hozott még mogyorót és whiskyt.

- Ballisztikai vizsgálatot végzünk a pisztolyon, hogy megnézzük, nincs-e valami eltérés a szokásostól – mondta José színtelen hangon. – Ellenőrizzük, hogy a pénz nem lopott-e. Holnap reggel első dolgunk lesz a New York-i kollégákat értesíteni, és átadni, amink van. Ami nem sok.

Butch magában káromkodott, és figyelte, ahogy Abby újratölti mogyoróval a tálkát.

- Ha valami történik Beth-szel... - nem fejezte be a mondatot.

- Meg fogjuk találni – biztatta José, majd hozzátette. – Isten irgalmazzon annak, aki bántani meri.

Igen, Butch személyesen menne utána.

- Isten irgalmazzon neki – fogadkozott, és felhajtott még egy pohárral.

Wrath kimerült volt. A kanapén ülve várta, hogy Beth újra megszólaljon. Úgy érezte, mintha a teste magába roskadna, mintha a csontjai nem lennének elég erősek ahhoz, hogy megtartsák a húst és az izmokat.

Visszajátszotta emlékezetében a sikátorban történeteket, és rájött, hogy elfelejtette kitörölni az emlékeket a rendőr agyából. Ami azt jelenti, hogy a rendőrség pontos személyleírás alapján fog a nyomába eredni.

A fenébe! Annyira lefoglalta a helyzet, hogy elfelejtette megvédeni magát.

Kezd felületessé válni. Ez pedig veszélyes.

- Honnan tudad, hogy akkor volt életemben először orgazmusom? – szólalt meg Beth.

Wrath megmerevedett. Nem csak a teste. Ettől az egyetlen szótól a szerszáma is.

Megigazította a nadrágját, hogy jobban férjen benne, s közben azon gondolkozott, hogy tudná kikerülni a választ. Most nem akart a szexről beszélni. Úgy nem, hogy közben pár méterre tőle ott fekszik az ágyában.

A bőrére gondolt. Puha, selymes, meleg.

- Honnan tudad? – kérdezte Beth ismét.

- Így igaz, nem?

- De. Neked más volt, mert te nem vagy... mert te egy... a fenébe, kimondani sem bírom.

- Lehet, nem tudom. – Összekulcsolta a kezét, és erősen összeszorította az ujjait.

Neki is más volt, mint azelőtt, bár gyakorlatilag még mindig ember.

- Nem a szeretőm. Butch. A zsaru. Nem feküdtem le vele.

Wrath megkönnyebbülten felsóhajtott.

- Örülök neki.

- Tehát ha újra látnád, ne öld meg!

- Rendben.

Hosszú szünet következett. Wrath hallotta a szatén ágynemű halk surrogását, amiből tudta, hogy Beth fészkelődik az ágyon.

Elképzelte összeszorított combját, majd szinte maga előtt látta, ahogy a kezével szétnyitja, és a fejével széjjelebb tolja, hogy nyelve odaférhessen ahhoz a részhez, amelyre annyira vágyik.

Nagyot nyelt.

- Wrath?

- Igen?

- Nem tervezted, hogy szeretkezel velem tegnap éjjel, ugye?

A visszatérő emlékek hatására lehunyta a szemét.

- Nem.

- Akkor miért tetted?

Hogy tudott volna ellenállni? Képtelen lett volna magára hagyni.

- Wrath?

- Mert muszáj volt – felelte. Karját széttárta, próbált valahogy megnyugodni. Szíve vadul vert, ösztönei életre keltek, mintha harcra készülne. Hallotta a sóhaját, és érezte, ahogy a szíve egyre gyorsabban pumpálja a vért.

- Miért? – lehelte Beth.

El kellene mennie. Most azonnal.

- Mondd meg, miért!

- Mert rádöbbenettél, milyen hideg vagyok.

Beth tovább fészkelődött az ágyon.

- Jó volt felmelegíteni téged – mondta rekedten. – Szerettem érinteni a tested.

Wrath érezte, hogy kízó éhség ébred benne. Visszatartotta a lélegzetét, és várta, hogy elmúljon. Az emésztő szenvedély azonban csak egyre erősebb lett.

A pokolba. Ez a bűnös vágy már nem csak a szex miatt van. Vért is kíván.

Az övét.

Felállt, és még távolabb húzódott tőle. El kell mennie. Ki az utcára, és keresni valami harcot.

Aztán innia kell.

- Nézd, most mennem kell. De szeretném, ha itt megvárnál.

- Ne menj!

- Muszáj.

- Miért?

Kinyílt a szája. Szemfoga megnyúlt és szinte lüktetett. De nem csak a foga vágyakozott. Hímtagja szinte fájt, olyan keményen állt a nadrágjában. Érezte, hogy két vágya között csapdába esett. Szex és vér.

Mindkettőt tőle.

- Elmenekülsz? – suttogta Beth. Inkább kérdés volt, mint gúnyos megjegyzés.

- Légy óvatos!

- Miért?

- Mert nagyon nehezen tudom magam visszafogni.

Beth kiszállt az ágyból, és odalépett elé. Egyik kezével a mellkasát simogatta, másikkal a derekát karolta át.

Wrath felszisszent, amikor megérezte a testét. Legalább a szexuális vágy elnyomja a másikat.

- Vissza akarsz utasítani?

- Nem akarlak kihasználni – nyögte. – Sok mindenem keresztülmentél ma este.

Beth megfogta a vállát.

- Igen, dühös vagyok, félek és összezavarodtam. De azt szeretném, ha szeretkeznél velem, amíg el nem zsibbad a testem. Ha valaki itt kihasznál valakit, akkor az én vagyok. – Lesütötte a szemét. – Istenem, ez szörnyű.

Dehogy! Wrath minden porcikájával kívánta, és akarta, hogy kihasználja.

A mutatójával felemelte az állát. Beth illata egyértelműen elárulta, mit akar tőle, de most nagyon szeretne volna tisztán látni az arcát is.

- Ne menj el! – kérte Beth.

Nem akart, de vérszomja veszélybe sodorta. Beth-nek erősnek kell lennie az átváltozáshoz, ő pedig most olyan szomjas, hogy képes lenne minden csepp vért kiszívni belőle.

A lány karja lecsúszott a derekáról, és rátalált álló hímtagjára.

Wrath megrándult, és hirtelen levegőt sem kapott. Amikor végre lélegzethez jutott, hangosan felnyögött.

- Te is kívánsz engem – suttogta Beth. – Azt akarom, hogy tégy a magadévá!

Végigsimította merev vesszőjét. Az érzés még a bőrnadrágon keresztül is fájdalmas gyönyört nyújtott.

Csak szex. Képes rá. Vissza tudja fojtani a másik vágyat. Muszáj!

De hajlandó kockára tenni az ő életet is?

- Ne utasíts vissza, kérlek! – könyörgött Beth, majd lábujjhegyre állt, és megcsókolta.

Végem van, gondolta Wrath, és magához vonta a törékeny testet.

Nyelvét a lány szájába dugta, miközben megragadta a fenekét, és erősen az ágyékához szorította. Beth kéjes nyöszörgése még jobban fokozta vágyát. Érezte, hogy a körme a hátába fúródik, amiből tudta, hogy ő is legalább annyira kívánja.

Ölbe kapta, az ágyhoz vitte, és mielőtt ráfeküdt volna, felhajtotta a szoknyáját, és türelmetlenül letépte róla a bugyit. A búlázásával és a melltartójával sem bánt kíméletesebben. Később lesz idő a gyengédségre, most azonban mindketten nyers szexre vágytak.

Éhesen rávetette magát a mellére, miközben Beth durván lerángatta róla a pólót. Csak annyi időre szakadt el tőle, amíg kigombolta a nadrágját, és kiszabadította ágaskodó szerszámát. Ezután megfogta az egyik lábát, oldalra húzta és beléhatolt.

Beth-nek a lélegzete is elakadt a heves mozdulattól, de ugyanabban a percben gyönyör öntötte el, és hatalmasat élvezett. Wrath érezte kéjes megkönnyebbülésének forró hullámait.

Hirtelen ellenállhatatlanul tört rá a birtoklási vágy. Rémülten döbbsen rá, hogy meg akarja jelölni. Azt akarta, hogy rajta legyen az a speciális illat, amit ha a többi férfi megérez, tudja, hogy nem szabad közeledniük hozzá. Ebből tudják, kihez tartozik. Azt akarta, hogy tartsanak a következményektől, ha esetleg maguknak akarnák megszerezni.

Pedig tudta, hogy nincs hozzá joga. Beth nem az övé.

Érezte, hogy a lány nem mozdul alatta, ezért lenézett.

- Wrath? Mi a baj?

El akart húzódni, Beth azonban két tenyerébe fogta az arcát. – Jól vagy?

A hangjából kicsendülő aggódás váltotta ki.

A teste függetlenítette magát az agyától, és még mielőtt meg tudta volna akadályozni, hirtelen feltámaszkodott a karjára, és durva mozdulatokkal mozogni kezdett benne. Az ágy támlája a falnak ütközött a heves mozgástól, Beth pedig belekapaszkodott a csuklójába, hogy valamiképpen egy helyben tudjon maradni.

Halk morgás hangzott fel a szobában, majd egyre hangoskodott, míg végül Wrath rájött, hogy tőle származik. Lázas forróság öntötte el egész testét, és megcsapta orrát az a nehéz illat, amely a birtoklást hivatott jelezni.

Képtelen volt visszafogni magát.

Foga kivillant, izmai összehúzódtak, és a csípője vad rohammal csapódott a lányéhoz. Teste úszott az izzadságban, feje szédült. Önkívületben, kifulladás, elvett mindent, amit Beth felkínált neki. Elvette és még többet akart, szinte állati erővel, mely a lányt is magával sodorta, míg végül mindketten vadul szerették egymást.

Az orgazmus elemi erővel tört rá, forró magja kitöltötte a lányt, aztán meglátta, hogy ő is a csúcsra ért, és így összekapaszkodva együtt szárnyaltak a szenvedély hullámain.

Ez volt a legtökéletesebb összeolvadás egész életében.

Aztán hirtelen rémálommá változott.

Az utolsó lökéssel, amikor a vágy utolsó lángja is kihunyt, a mérleg átbillent. Vérszomja életre kelt, és legalább olyan pusztító erővel tombolt, mint a kéj.

Kinyitotta a száját, és a nyakához közeledett, ahol a véna oly csábítóan látszott a halvány bőr alatt. Szemfoga már majdnem belemart, toroka kiszáradt a szomjúságtól, gyomra összerándult, és még a lelke is belesajdult a kínzó vágyakozásba. Hirtelen elborzadt attól, mire készül, és visszahúzta a fejét.

Elhúzódott, átgurult az ágy másik oldalára, majd leesett a földre.

- Wrath? – kérdezte riadtan Beth.

- Ne!

A vére utáni vágy túl erős volt benne, és képtelen lett volna elfojtani ösztönét, ha a lány túl közel jön hozzá.

Felnyögött, próbált nyelni. A torka olyan száraz volt, mint a homok. Verejték öntötte el a testét, ezúttal émelyítő hullámokban.

- Mi történt? Mit tettem?

Wrath feltápáskodott. Teste sajgott, bőre lángolt. A lány illata korbácsként sújtott le önuralmára.

- Beth, hagyj magamra! Nekem most...

A lány azonban még mindig közeledett felé. Wrath elvonszolta magát a kanapéhoz.

- Maradj tőlem távol! – kiáltotta és kivillantotta szemfogát. – Ha közelebb jössz, beléd harapok, hát nem érted?

Beth megtorpant. Rémület lett úrrá rajta, ám a következő pillanatban megrázta a fejét.

- Tudom, hogy nem bántanál engem – mondta meggyőződéssel a hangjában.

Milyen naiv, gondolta Wrath, majd összeszedte az erejét, hogy képes legyen megszólalni.

Már zihált, a fájdalom égette a gyomrát, majdnem olyan rosszul volt, mint az átváltozása éjszakáján. Még sohasem volt ennyire szüksége Marissára.

Jézus! Mi történik vele?

- Nem akarok elmenni.

- Muszáj. Küldeni fogok valakit, hogy biztonságban légy, amíg én nem tudok odamenni.

Combja remegett, az izmai megfeszültek, ahol görcsösen belekapaszkodott. Agya és este háborút indítottak ellene, és kivont karddal vonultak a csatatérre. Nem volt kétséges, ki győz, ha a lány továbbra is a közelében marad.

- Beth, *kérlek!* Nagyon fáj! Nem tudom, meddig leszek képes magam visszatartani.

Beth tétovázott egy ideig, aztán felvette a ruháit. Odament az ajtóhoz és visszanézett.

- *Menj már!*

Ő pedig elment.

20. fejezet

Nem sokkal múlt kilenc óra, amikor Mr. X behajtott a McDonald's autós kiszolgáló részébe.

- Örülök, hogy mindkettőtöknek tetszett a film. És van még valami, amit ma estére terveztem, bár sietnünk kell, mert egyikőtöknek tizenegyre otthon kell lennie.

Megálltak a McDonald's kivilágított táblája előtt. Billy magában káromkodott, majd kétszer annyit rendelt, mint Vesztes, aki felajánlotta, hogy kifizeti a részét.

- Nem szükséges – mondta Mr. X -, én állom a vacsorát. Csak vigyázz, ne boríts ki semmit!

Amíg Billy evett, és Vesztes csipegetett az ennivalóból, Mr. X odahajtott a Háborús Övezethez. Ez a hely a tizenévesek kedven szórakozóhelye volt. A félhomály tökéletesen elrejtette a pattanásokat és a szárnalmas, kamaszkori vágyakozás jeleit. A nagy terem zsúfolt volt aznap este, tele rángatózó tizenéves fiúkkal, és unott, túlóltózott lányokkal, akiket a fiúk le akartak nyűgözni.

Mr. X szerzett három fegyvert és három céltáblát, amit fel kellett szíjazniuk a mellkasukra. Billy egy percen belül kész volt. A fegyver olyan természetesen állt a kezében, mintha csak a karja meghosszabbítása lett volna.

Mr. X ránézett Vesztesre. A srác még mindig azzal bajlódott, hogy erősítse fel magra a céltáblát, melyik kapesot, hová kell csatlakoztatni. Billy úgy nézte, mintha a vacsorája lenne.

- Gondoltam, jó szórakozás lesz, ha egy barátságos csatát vívunk – mondta Mr. X, amikor végre áthaladtak a forgóajtón. - Nézzük meg, ki tudja a másikat többször eltalálni!

Amikor beléptek a játéktérre, Mr. X szeme azonnal hozzászokott a bársonyos feketeséghez és a többi játékos neonfényű céltáblájához. A küzdőtér elég nagy volt, hogy elférjen rajta az a harminc-egynéhány játékos, akik az akadályok között szaladgáltak és nevetgélve fénysugarakat lövöldöztek egymásra.

- Váljunk szét! – javasolta.

Míg Vesztes hunyorgott, mint aki nem jól lát, Billy egy szempillantás alatt eltűnt a közelükből. A következő pillanatban Vesztes mellkasán megszólalt a tábla érzékelője. A srác lenézett, mint akinek fogalma sincs róla, mi történt.

Billy hátrálni kezdett a sötétben.

- Jobb lesz, ha fedezékbe vonulsz, fiam! – mondta Vesztesnek Mr. X.

A férfi egy ideig kimaradt a játékból, csak figyelte a két fiút. Billy újra és újra, mindig más szögből találta el ellenfelét. Úgyesen ugrándozott az akadályok között, hol gyorsan, hol lassan, és mindannyiszor rálőtt. Vesztes egyre jobban összezavarodott, és egyre idegesebb lett, ahányszor felvillant mellkasán a céltábla. A kétségbeeséstől mozgása gyerekesen csetlő-botló lett. Elejtette a fegyvert, felbukott a saját lábában, és vállal ráesett egy akadályra.

Billy ragyogott a büszkeségtől. Az áldozat bár majdnem feladta, és láthatóan gyenge volt, ő mégsem kegyelmezett neki. Még akkor is újra és újra rálőtt, amikor Vesztes elejtette a fegyvert, és a falhoz dőlt a kimerültségtől.

Aztán elrejtőzött a sötétben.

Ekkor Mr. X, Billy minden mozdulatát alaposan figyelve, utána lopózott. Riddle gyors volt, úgyesen manőverezett a hungarocell akadályok között, hogy visszatérjen Vesztes mögé, és hátba támadhassa.

Mr. X előre látta, hová igyekszik Billy. Egy hirtelen mozdulattal jobbra lépett, és a fiú elé állt. Közvetlen közelről lőtt rá.

Billy döbbenetén nézett le a céltáblára a mellén. Most először szólalt meg az érzékelője.

- Nagyon szép teljesítményt nyújtottál ma este – dicsérte Mr. X. – Mostanáig.

Billy felnézett. Kezével eltakarta a villogó céltáblát. Épp a szíve fölött.

- Szenszei! – A szó úgy hangzott, mint egy szerelmi vallomás. Csodálattal és áhítattal kiejtve.

Beth-nek esze ágában sem volt megkérni a komornyikot, hogy fuvarozza haza, mert annyira megrázták az események, hogy képtelen lett volna udvariasan társalogni bárkivel. Kisétált az utcára, és elővette a mobilját, hogy taxit hívjon. Épp tárcsázott, amikor lefékezett mellette egy autó.

Fritz kiszállt a Mercedesből, és meghajolt előtte.

- A Mester hívott. Szeretné, ha hazavinném, úrnőm. És én... én is nagyon szeretném.

Olyan lelkes volt, szinte reménykedő, hogy úgy tűnt, mintha Beth tenne neki szívességet azzal, hogy elfogadja a felajánlott segítséget. Mindazok után azonban, ami történt, Beth magányra vágyott.

- Köszönöm, de nem. – Arcára kényszerített egy mosolyt. – Inkább gyalog...

Az idős férfi arcáról lehervadt a mosoly. Úgy nézett ki, mint egy kutya, akit megvertek.

Beth megsajnálta szegényt, és a bűntudat miatt mégis igent mondott.

- Jól van, rendben.

Nem várta meg, hogy a komornyik megkerülve az autót kinyissa neki az ajtót, ő maga nyitotta ki, és beült az első ülésre. A férfi meglepődött, de hamar túltette magát rajta, és ráncos arcán újra felragyogott a sugárzó mosoly.

Beszállt a kocsiba, egyesbe kapcsolt, amikor Beth megszólalt.

- A címem...

- Tudom, hol lakik. Mindig is tudtuk, hol van. Először a Szent Ferenc kórház csecsemő intenzív osztályán, aztán a nővér magához vette, és nála lakott. Reméltük, hogy ott maradhat, de sajnos a kórház kötelezte, hogy adja vissza. Aztán bekerült a rendszerbe. Nem örültünk neki. Először a McWilliams családhoz került, az Elmwood sugárútra, de megbetegedett, és tüdőgyulladással visszakerült a kórházba.

Kitette az indexet, majd balra fordult a stoptáblánál.

Beth alig mert levegőt venni, olyan feszülten hallgatta.

- Ezután Ryanékhoz adták, ám ott túl sok gyerek volt. Aztán a Goldrich családnál lakott egy ideig a Raleigh utcai ikerházban. Azt hittük, végleg ott marad, de az asszony terhes lett. Végül az árvaházba került, amit gyűlöltünk, mert nem engedték, hogy eleget játsszon.

- Folyton többes számban beszél – suttogta Beth. Félt elhinni, amit hall, ugyanakkor kétségbeesetten vágyott rá, hogy mindez igaz legyen.

- Igen. Az apja és én.

Beth a szája elé kapta a kezét. Úgy nézte a komornyik profilját, mint aki minden arcvonását emlékezetébe akarja vésni.

- Ismert engem?

- Ó, igen, úrnőm. Születésétől fogva. Óvoda, általános iskola, középiskola. – Ránézett és úgy folytatta. – Olyan büszkék voltunk önre, amikor ösztöndíjjal egyetemre ment! Ott voltam a diplomaosztón. Csináltam fényképeket, hogy az apja is láthassa.

- Ismert engem. – Próbálgatta a szavakat, s közben azt érezte, mintha nem is a saját szülőjéről beszélne.

A komornyik ismét rápillantott, és elmosolyodott.

- Megvan minden cikk, amit valaha írt. Még azok is, amiket a középiskolában és az egyetemen írt. Amikor elkezdett dolgozni a *Caldwell Courier Journal*-nál, az apja addig nem feküdt le reggel, amíg el nem mentem megvenni az aznapi számot. Bármilyen nehéz volt is az éjszakája, nem volt nyugovása, amíg el nem olvasott mindent, amit ön írt. Olyan büszke volt önre!

Beth beletúrt a táskájába, zsebkendőt keresett.

- Tessék – nyújtott át a férfi egy csomag papír zsebkendőt.

Beth olyan finoman fújta ki az orrát, ahogy csak tudta.

- Úrnőm, meg kell értenie, milyen nehéz volt az apjának távol maradni öntől. Tudta, hogy veszélyes lenne, ha túl közel kerülne. A harcosok családját gondosan óvni kell, ön azonban

emberként nevelkedett, így védtelen volt. Azt is szintén remélte, hogy nem kell majd átesnie az átalakuláson.

- Ismerte az anyámat?

- Nem túl jól. Nem sokkal az után, hogy összejöttek, az anyja rájött, hogy az apja nem ember, ezért eltűnt. Nem mondta meg neki, hogy gyermeket vár, csak akkor, amikor már majdnem megszült. Szerintem félt attól, mit hoz majd a világra. Sajnos, amikor elkezdődött a szülés, az emberek kórházába szállították, még mielőtt érte tudtunk volna menni. Tudnia kell, hogy az apja nagyon szerette. Mélyen és őszintén.

Beth magába szívta a sok információt, amely sok, eddig érthetetlen részletet magyarázott meg.

- Az apám és Wrath közel álltak egymáshoz?

Fritz habozott.

- Az apja imádta Wrath-t. Ahogy mi mindannyian. Ő a mi királyunk, az istenünk. Ezért küldte önhöz. Nem kell tőle félnie, nem fogja bántani.

- Tudom.

Amikor megérkeztek a ház elé, Beth azt kívánta, bárcsak lenne még idejük beszélgetni.

- Itt is vagyunk – szólt a komornyik. – Redd sugárút 1188, 1/b lakás. Meg kell jegyezni, sem én, sem az apja, nem örültünk, hogy egyszintes házban lakik.

Az autó megállt, Beth azonban nem akart kiszállni.

- Kérdezhetek még? Majd később, valamikor?

- Hát persze, úrnőm. Olyan sok minden szeretnék elmondani. – Fritz kiszállt, és megkerülte az autót, hogy kinyissa neki az ajtót, Beth azonban megelőzte. Már be is csukta, mire a férfi odaért.

Először azt gondolta, formálisan kezet nyújt, és megköszöni a segítségét, aztán inkább hevesen átölelte a kis öreget.

Miután Beth elhagyta a házat, Wrath-nak nagyon hiányzott, aztán eszébe jutott, hogy épp ő küldte el.

Felvette a nadrágját, elvonszolta magát a telefonig, és felhívta Fritzet és Tohrentet. A hangja állandóan elcsuklott, folyton meg kellett ismételni, amit mondott.

Miután letette a telefont, hányingere lett. Kitámolygott a fürdőszobába, a vécé fölé hajolt, de csak öklendezett, nem hányt, mivel nem volt semmi a gyomrában.

Marissát hívta a gondolatai erejével. Túl sokáig várt. Nem vett tudomást a jelekről, amelyeket a teste már egy jó ideje küldözgetett. Aztán megismerte Beth-t, és a szervezete még egy sorozatot kapott. Nem csoda, hogy így ki van éhezve.

Marissa illata beszűrődött a fürdőszobába.

- Uram? – szólt.

- Szükségem van...

Beth-re, fejezte be gondolatban a mondatot. Mintha hallucinált volna, maga előtt látta, és a fejében hallotta a hangját. Kinyújtotta a kezét, de csak a semmit markolta.

- Uram, bemenjek? – kérdezte Marissa a szobából.

Wrath letörölte a verejtéket a homlokáról, és kijött, de úgy támolygott, mint egy részeg. Vakon előrenyúlt, aztán majdnem elesett.

- Wrath – kiáltotta Marissa, és odasietett hozzá.

A vámpír ledőlt az ágyra, és magával rántotta őt is. Testük összeért, ő viszont Beth-t érezte.

A lepedőn még mindig az ő illata volt. Mély levegőt vett, hogy kicsit magához térjen, de mindenfelől csak Beth illata áradt.

- Uram, innod kell! – Marissa hangja nagyon távolról hallatszott, mintha a lépcsőn lenne a szoba előtt.

A hang irányába fordult, de semmit sem látott. Teljesen megvakult.

Marissa hangja furcsán határozott volt.

- Tessék, itt a csuklóm. Igyál!

Wrath érezte a meleg kezét a tenyerében. Kinyitotta a száját, de képtelen volt a helyes irányba mozdítani a karját, és beleütközött valamibe. Váll, kulcscsont, nyak.

Beth.

Az éhség erőt adott. Felült, és hangos üvöltéssel belemélyesztette fogát a nyaki artériába. Vadul ivott, miközben a fekete hajú nőt látta maga előtt, ahogy felkínálkozik neki, és elképzelte, hogy őt tartja a karjaiban.

Marissának a lélegzete is elállt, ahogy Wrath rávetette magát hatalmas testével. Majdnem kettétörte, miközben ivott. Most először érezte teste minden porcikáját.

És olyat is, amit eddig még sosem. Merev falloszát.

Izgalmas lehetőség tárult fel előtte. Ugyanakkor rémisztő is.

Elernyesztette testét, és megpróbált levegőt venni. Mindig is erre vágyott tőle, ám a hatalmas szenvedély megijesztette. Mi mást várt? Wrath igazi férfi. Harcos.

És végre megkívánta!

Határtalan öröm töltötte el szívét, elfelejtve minden korábbi bánatát. Tétova mozdulattal megsimogatta széles, meztelen vállát. Korábban sohasem merte ezt megtenni. A vámpír torkából mély hang tört öl, mintha arra biztatná, hogy folytassa. Marissa boldogan beletűrt hosszú hajába. Puha volt. Ki gondolta volna? Ilyen kemény harcos, és mennyire selymes a haja! Mint a szaténruhák, amelyeket a lány viselni szokott.

Szeretett volna belelátni a gondolataiba. Idáig még sosem merészkedett, mert félt, hogy zokon venné. Most azonban minden más volt. Talán még meg is csókolja és szeretkezik vele, miután befejezte az ivást. Talán most végre vele maradhat. Szeretett volna ebben a házban élni. Vagy bárhol máshol. Akárhol.

Behunyta a szemét, és a gondolataira koncentrált. És akkor meglátta a nőt, akire valójában gondolt. Az *emberi* nőt.

Egy fekete hajú szépséget. Szemét félig lehunyva, félmeztelenül a hátán feküdt. Wrath a mellét cirógatta, majd a hasát csókolgatta és haladt egyre lejjebb.

Marissa úgy lépett ki a gondolataiból, mintha tűz égette volna.

Wrath nem vele van. Nem az ő nyakából iszik, nem az ő testét húzza magához.

És az erekció sem neki szól. Nem miatta van.

Miközben a nyakát szívtá, és magához szorította testét, Marissa felkiáltott csalódottságában.

Minden reménye, iránta érzett szerelme semmivé lett.

S közben az ő testéből iszik. Bárcsak véget vetne mindennek! Bárcsak kiszívná belőle az utolsó csepp vért is, és hagyná, hogy meghaljon!

Hány évbe és éonba telt, mire végre rájött az igazságra?

Wrath sohasem volt az övé, és soha nem is lesz.

Istenem, most, hogy ez az illúzió elszállt, nem maradt semmije ezen a világon.

21. fejezet

Beth letette a táskáját az előszobaasztalra, üdvözölte Boo-t, és bement a fürdőszobába. Ránézett a zuhanyra, aztán mégis úgy döntött, hogy nem fürdik. Ráfért volna, de nem akarta lemosni magáról Wrath illatát. Csodálatos, erotikus parfüm volt, mint egy valódi fűszer. Ilyet még sohasem érzett azelőtt, és sohasem fogja elfelejteni.

Kinyitotta a mosdónál a csapot, és megmosta sajgó lába közét. Nem mintha érdekelte volna a fájdalom. Wrath bármikor megteheti vele ugyanezt.

Ő olyan...

Nem talált szavakat. Csak azt látta maga előtt, ahogy hatalmas, izzadt teste beléönti magvát, és megjelöli, hogy az övé.

Legalábbis így tűnt akkor. Úgy érezte, mintha rátette volna a bélyegét, hogy ezentúl csak az övé. Foglalt.

Szerette volna újra átélni. Most rögtön.

Megrázta a fejét, és eszébe jutott, hogy a védekezés nélküli szexnek véget kell vetnie. Elég, hogy már kétszer megtörtént. Legközelebb óvatosabb lesz.

A fürdőszobából kifelé menet meglátta magát a tükörben. Megállt. Odahajolt az üveghez, és bár ugyanúgy nézett ki, mint reggel, mégis úgy érezte magát, mintha más lenne.

Kitátotta a száját, és megvizsgálta a fogait. Megkocogtatta a két szemfogat. Valóban fájt.

Édes istenem, ki vagyok én? Vagy inkább *mi*? – gondolta rémülten.

Eszébe jutott Wrath, amikor elhúzódott tőle. Félmeztelen testén az izmok úgy megfeszültek, mintha szét akarnának szakadni. Amikor kitátotta a száját, a szemfoga hosszabb volt, mint korábban. Mintha megnőtt volna.

Gyönyörű arcát kín torzította el.

Rá is ez vár?

Kopogó hangra lett figyelmes a szobából. Valaki megkopogtatta az ablakot, rögtön utána Boo barátságosan nyávogni kezdett, mint amikor üdvözöl valakit.

Óvatosan kidugta fejét a fürdőszoba ajtón. Egy nagydarab férfi állt az udvarra nyíló tolóajtó mögött.

- Wrath? – odasietett, és kinyitotta, mielőtt jobban megnézte volna, ki az.

Amikor meglátta a férfit, már bánta, hogy olyan elővigyázatlan volt.

Nem Wrath volt, bár nagyon hasonlított hozzá. Fekete haja rövidre volt vágva, arca az övéhez hasonlóan markáns, szeme ragyogó kék, és ugyanolyan bőrruhát viselt.

A férfi orrluka kitágult, aztán összevonta a szemöldökét, s közben nem vette le róla a szemét, úgy bámulta. Az egész egy pillanatig tartott csak, aztán összeszedte magát.

- Beth? – Hangja mély volt, de barátságos. Amikor elmosolyodott, kivillant hosszú szemfoga.

Beth meg sem lepődött. Jézusom, máris hozzászoktam, gondolta.

- A nevem Tohrment, Wrath barátja vagyok. – Kezet nyújtott. – De szólíts nyugodtan Tohrnak!

Beth kezet fogott vele, de nemigen tudta, mit feleljen.

- Azért jöttem, hogy vigyázzak rád. Itt leszek kint, ha szükséged lenne valamire.

A férfi... a vámpír... - bármi is volt – megfordult, és elindult a kőasztal felé.

- Várj! – szólalt meg végül Beth. – Miért nem... jössz be?

Tohrment megvonta a vállát.

- Ha akarod.

Amikor belépett a szobába, Boo hangosan nyávogott, és hozzádörgölözött acélbetétes csizmájához. Tohrment lehajolt hozzá, és úgy üdvözölték egymást, mit rég nem látott barátok. Amikor felegyenesedett, dzsekije szétnyílt, és kivillant néhány tör. Mint Wrath-nál. Beth biztos volt benne, hogy az a sok egyéb fegyver, amit Butch elszedett tőle, az ő zsebeiben is ott lapulnak.

- Kérsz valamit inni, - kérdezte, aztán megrémült saját mondatától. *Ne vért! Kérlek, ne mondd, hogy vért!*

Tohrment elmosolyodott, mintha olvasott volna a gondolataiban, aztán azt felelte.

- Van itthon sör?

Sör? Sört iszik?

- Igen, azt hiszem. – Kiment a konyhába, és két üveggel tért vissza. Jelen helyzetben rá is igencsak ráfért.

Végül is éppen egy vámpírt lát vendégül. Az apja is vámpír volt. A szeretője is az.

Szájához emelte az üveget, és nagyot húzott belőle.

Tohrment halkán felnevetett.

- Hosszú volt az éjszaka?

- El sem tudod képzelni – válaszolta Beth, és megtörölte a száját.

- Talán mégis. – Helyet foglalt az egyik karosszékből. Hatalmas termete teljesen kitöltötte a fotelt, a magas háttámla eltörpült mögötte. – Örülök, hogy végre személyesen is találkozunk. Az apád nagyon sokat mesélt rólad.

- Tényleg?

- Nagyon büszke volt a lányára. Tudnod kell, azért tartotta magát távol tőled, hogy megvédjen. Nem azért, mert nem szeretett.

- Fritz is ugyanezt mondta. Wrath is.

- Hogy jössz ki vele?

- Wrath-szal?

- Igen.

Beth elvörösödött, ezért inkább kiment a konyhába, hogy ne vegye észre zavarát. Levett a hűtő tetejéről egy zacskó kekszet, majd egy tányérra szórt néhány darabot.

- Wrath... szóval... hogy is fogalmazzak? – Próbált valami értelmes választ kinyögni.

- Azt hiszem, értem.

Visszatért a szobába, és Tohrment elé tartotta a tányért. – Kérsz?

- Zabpelyhes mazsolás! A kedvencem.

- Azt hittem a vámpírok csak vért isznak.

- Nem. Vannak benne fontos tápanyagok, de mellette rendes ételre is szükségünk van.

- És mi a helyzet a fokhagymával?

- Jöhet! – Tohr hátradőlt, és vidáman csámcsogott. – Imádom az ízét, főleg olívaolajban megpirítva.

Nocsak. Milyen fesztelen, gondolta Beth.

Nem teljesen volt így. Miközben beszélgettek, folyton az ablakokat és az üvegajtót figyelte, egy percre sem lankadt az ébersége. Beth tudta, ha valami gyanúsat látna, egy szempillantás alatt felpattanna a fotelből. És ne azért, hogy a zárat ellenőrizze. Hanem, hogy támadjon.

Vett még egy kekszet.

De legalább a jelenléte megnyugtató volt. Már amennyire a körülmények lehetővé tették.

- Nem olyan vagy, mint Wrath – mondta Beth.

- Senki sem olyan, mint ő.

- Igen. – Beth beleharapott a kekszbe, és leült a kanapévá alakított ágyra.

- Ő maga az elemi erő – tette hozzá Tohr, és ivott egyet a sörből. – És kétségkívül halálos is, de nála jobban senki nem tudna rád vigyázni, feltéve, ha ő is akarja. És most akarja.

- Honnan tudod? – suttogta Beth és azon töprengett, mit mondhatott neki Wrath.

Tohrment zavarában megköszöörülte a torkát.

- Megjelölt téged.

Beth felvonta a szemöldökét és végignézett magán.

- Érzem a szagát. A figyelmeztetés illata árad belőled.

- Figyelmeztetés?

- Mintha a *fele* lennél.

- A micsodája?

- A párja. Az az illat a bőrödön figyelmeztető jelet küld az összes férfinak.

Tehát igaza volt. Arról, hogy mit jelentett az éjszakai szeretkezés.

Nem lenne szabad ennyire örülnöm neki, gondolta magában.

- De nincs ellenedre, ugye? – kérdezte Tohrment. – Mármint, hogy az övé vagy.

Erre nem akart válaszolni. Teste egyik felének tetszett, másik azonban vágyott a régi életére, ahol biztonságban volt. Egyedül.

- Neked van? – kérdezte Beth. – Párod.

A vámpír arca átszellemült.

- Wellsie-nek hívják. Már az átváltozásunk előtt egymásnak szántak minket. Isteni szerencse, hogy egymásba szerettünk. Meg kell mondanom, ha nem ismertem volna, és meglátom az utcán, akkor is őt választottam volna. Hát mi ez, ha nem maga a végzet?

- Néha kedvez nekünk – jegyezte meg Beth szinte csak magának.

- Igen. Vannak olyan férfiak, akiknek több *felük* is van, én viszont elképzelni sem tudom, hogy más nő is legyen az életemben rajta kívül. Wrath nyilvánvalóan azért választott engem arra, hogy vigyázzak rád.

Beth kíváncsian felvonta a szemöldökét.

- Ezt hogy érted?

- A többi vámpírnak csak azért van szüksége a *félre*, hogy igyon belőle. Nincs érzelmi kötődés köztük. Gondolom, őket semmi nem tartaná vissza attól, hogy... - hirtelen elhallgatott, és inkább beleharapott ez kekszbe. – Nos, tekintve, hogy te olyan...

- Milyen vagyok én? – Ez úgy hangzott, mintha nem ismerné magát, és minden apró információt lelkesen fogad, még akkor is, ha idegentől hallja.

- Gyönyörű. Wrath nem akart a többiek gondjaira bízni, mert ha esetleg kikezdenének veled, komoly bajba kerülnének. – Tohrment megvonta a vállát. – Amellett, néhány testvérünk meglehetősen veszélyes. Senki sem szívesen bízna rájuk egy nőt, főleg nem olyat, aki fontos neki.

Beth ezek után jobbnak látta, ha inkább egyik testvérrel sem találkozik.

Várjunk csak egy percet!

- Wrath-nak is van már *fele*?

Tohrment kiitta a sörét.

- Ezt inkább tőle kérdezd meg.

Vagyis nem mondott nemet.

Végtelen keserűség ébredt szívében. Kiment a konyhába.

A pokolba! Kezdett érzelmileg kötődni Wrath-hoz. Csupán kétszer feküdt le vele, a fejében azonban máris teljes káosz uralkodott.

Ez fájni fog, gondolta szomorúan. Már most tudta, ha rosszra fordulnak közöttük a dolgok, kegyetlenül fog szenvedni.

Még az egész vámpírrá változás dolog ellenére is.

Ó, istenem!

- Kérsz még kekszet? – kiáltott ki a konyhából.

- Az remek lenne, köszönöm.

- Sört?

- Nem, kösz.

Beth behozta a kekszet, és csendben megették az összeset. Még a törötteket is.

- Van valami egyéb ennivaló itthon? – kérdezte Tohrment.

Beth felállt, mert ő is éhes volt.

- Megnézem, mit találok.

- Van kábeltévé? – bökött a férfi fejével a tévé felé.

Beth odaadta a távirányítót.

- Persze. És ha jól emlékszem, a TBS-en egy Godzilla-film megy ma este.

- Az klassz. – Kényelmesen szétterpesztette a lábát. – Mindig is a szörnynek drukoltam.

Beth elmosolyodott.

- Én is.

22. fejezet

Butch felébredt, és úgy érezte, mintha valaki kalapáccsal ütné a fejét.

Nagy nehezen kinyitotta az egyik szemét.

Nem, nem kalapács. A telefon.

Felvette a kagylót, és a füle mellé tette az ágyra.

- Igen?

- Jó reggelt, drágám! – José hangja újra előhozta a kalapácsütéseket.

- Mennyi az idő? – kérdezte rekedten.

- Tizenegy óra. Gondolta, szeretnéd tudni, hogy Beth épp most telefonált, és téged keresett. A hangjából ítélve nincs semmi baja.

Butch megkönnyebbült.

- És a fickó?

- Őt nem említette. Azt viszont mondta, hogy még ma beszélni akar veled. Visszavontam a körözést, mivel otthonról hívott.

Butch felült.

Aztán hanyatt dőlt. Vissza az ágyba.

Nem, egy ideig nem megy sehová.

- Nem vagyok túl jól – dörmögte.

- Gondoltam. Ezért azt mondtam neki, hogy délutánig be vagy táblázva. És csak hogy tudd, ma reggel hétkor mentem el tőled.

Jézusom!

Megint megpróbálkozott a függőleges testhelyezettel, de most kényszerítette magát, hogy úgy is maradjon. A szoba fogott körülötte. Még mindig részeg. És másnapos is egyszerre.

Nem kis teljesítmény!

- Bemegyek most.

- A helyedben nem tenném. A kapitány vadászik rád. A belső ellenőrsétől voltak nála ma reggel, és rólad meg arról a Billy Riddle kölyökről kérdezősködtek.

- Riddle-ről? Miért?

- Ugyan már!

Igen, pontosan tudta, miért.

- Figyelj, nem vagy abban az állapotban, hogy beszélj vele. – El kell ismerni, ez elég ésszerűen hangzott. – Ki kell józanodnod. Szedd össze magad, és gyere be később! Majd falazok neked addig.

- Kösz.

- Odatettem az aszpirint a telefon mellé, meg egy nagy pohár vizet. Sejtettem, hogy nem leszel képes eljutni a kávéfőzőig. Vegyél be hármát, húzd ki a telefont, és aludj! Ha valami fontos történik, majd elmegyek érted.

- Szeretlek, drágám.

- Akkor vegyél egy nercbundát és fülbevalót az évfordulónkra!

- Meglesz.

Butch letette a telefont. Két próbálkozás után sikerült is a helyére illeszteni, aztán behuntya a szemét.

Egy kicsit alszik még. Aztán remélhetőleg megint embernek fogja magát érezni.

Beth egy hitelkártyacsалásról szóló cikken dolgozott. Az oldal úgy nézett ki, mintha véres lenne, olyan sok volt benne a piros javítás. Szomorúan állapította meg, hogy Dick nagyfiúi egyre felületesebbek, mivel megszokták, hogy ő mindent kijavít. Újabban már nem csupán háttér-információkban tévedtek, nyelvtani, sőt stilisztikai hibákat is vétettek. Mintha soha nem tanultak volna újságírást.

Nem bánta a cikkek utólagos javítását, mivel így legalább közreműködhetett. Persze nem ártott volna, ha a cikk írója minimális mennyiségű feltáró- és kutatómunkát végez előtte. Elküldte a végső változatot e-mailen, aztán a képernyőre meredt. Előhívott egy file-t, amelybe többször is belefogott a nap során.

Szóval, mit szeretne még tudni?

Elolvasta az addig összeírt kérdéseket.

Ki tudok majd menni a napfényre? Milyen gyakran kell vért innom? Meddig fogok élni?

Ujjai szinte repültek a billentyűk felett.

Kik ellen harcoltok?

Az utolsó pedig: *Van neked...*

Mi is volt a szó? *Fél?*

Helyette azt írta, hogy *feleség*.

Istenem, mennyire félt a választól! És ha nincs, kinek a vérét issza?

Vajon milyen érzés lesz, amikor kiéhezetten ráveti magát?

Ösztönösen érezte, hogy olyasmi, mint a szex. Szinte állatias. Mindent felemészítő. Utána pedig gyenge lesz és meggyötört.

Ugyanakkor tökéletesen boldog.

- Sok a munkád, Randall? – búgta Dick.

Beth megnyomott egy billentyűt, és újra a levelezőprogram tűnt fel a képernyőn. – Ahogy mindig.

- Tudod, hallottam rólad egy pletykát.

- Tényleg?

- Igen, hogy randiztál azzal a gyilkossági nyomozóval, O’Neallel. Kétszer is.

- És?

Dick odahajolt hozzá. Beth lezser pólót viselt, ezért nem sok látnivaló akadt a férfi számára. Hamar vissza is húzódott.

- Ügyes vagy. Légy kedves hozzá, szedj ki belőle mindent, amit csak lehet. Jól jönne egy címlapsztori a rendőrségi brutalitásról, és mehetne az ő fényképe a címdoldalra. Csak így tovább, Randall, és még az is lehet, hogy előléptetlek – mondta, és elment.

Láthatóan élvezte, hogy a főnököt játssza.

Micsoda seggfej!

Megszólalt a telefon. Beth felvette, és ingerülten beleszólt a kagylóba.

- Tessék! Beth Randall.

Rövid szünet következett.

- Úrnőm? Jól van?

A komornyik volt.

- Elnézést! Ja, persze, semmi baj. – Fejét a másik kezére támasztotta. Wrath és Tohrment után Dick kicsinyes férfi önteltsége semmiségnek tűnt.

- Ha valamit tehetek önért...

- Nem, nem, de azért köszönöm – nevetett. – Semmi olyan, amivel ne tudnék megbirkózni.

- Nos, lehet, hogy nem is kellene felhívnom... - Fritz hangja elhalkult -, de nem szeretném, ha készületlenül érné. A Mester különleges vacsorát rendelt ma estére. Kettőjüknek. Gondoltam, talán elmennék önét, és együtt választanánk egy szép ruhát.

- Ruhát?

Randevú Wrath-szal?

Az ötlet először nagyszerűnek tűnt, aztán eszébe jutott, hogy nem szabad romantikus érzelmeket táplálnia iránta. Még nem tudta, hogy állnak kettőjük között a dolgok.

Vagy, hogy ki áll közöttük, ha már itt tartunk.

- Úrnőm, tudom, hogy nagy merészség részemről. Majd biztosan ő is felhívja...

Ebben a pillanatban megszólalt a mobilja.

- Csak szerettem volna, ha felkészül az estére.

A kijelzőn az a szám villogott, amit Wrath memorizáltatott vele. Beth úgy vigyorgott, mint egy fakutya.

- Nagyszerű ötlet. Nagyon szeretnék új ruhát venni.

- Jó. Akkor a Galleriába megyünk. Ott vannak Brooks Brothers márkájú holmik is. A Mester is épp most adott le egy rendelést nekik. Ő is jól szeretne kinézni ma este.

Beth letette a telefont, de az ostoba vigyor ott maradt az arcán, mintha odaragasztották volna.

Wrath üzenetet hagyott a hangpostáján, majd átgurult az ágy másik oldalára, és megtapogatta a Braille-órát. Délután három óra. Több mint hat órát aludt. Több volt, mint a szokásos, de erre volt szüksége mindig, miután vért ivott.

Istenem, de jó lenne, ha itt lenne Beth mellette, gondolta.

Tohr hajnalban telefonált, hogy beszámoljon neki. Ők ketten egész éjjel fent voltak, és Godzilla-filmeket néztek. Wrath érezte a hangján, hogy félig már bele is szeretett. Egyrészt nagyon is meg tudta érteni, másrészt zokon vette.

Akkor is jó döntés volt Tohrmentet odaküldeni. Rhage egész biztos kikezdett volna vele, amit meg kellett volna torolni. Lehet, hogy el kellett volna törnie a lábát. Vagy a karját. Vagy mindkettő. És Vishous! Nem olyan jóképű, mint Rhage, mégis van benne valami, amit a nők vonzónak találtak. Phury cölibátusi fogadalma erős ugyan, de mi értelme lett volna kísértésbe vinni?

Zsadist?

Ezt a lehetőséget még csak végig sem gondolta. Összeszabdalt arca halálra rémítette volna. Olyan mélyek a sebei, hogy még ő is látta. Zsadistnak az emberek rémülete volt az ajzószer. Úgy felizgatta, mint más férfiakat a szexis fehérenemű.

Nem! Tohr a legalkalmasabb erre a feladatra. Ha máskor szükség lesz őrszemre, megint őt kéri meg.

Kinyújtózott. Ahogy meztelen teste a szaténlepedőhöz dörzsölődött, feltámadt benne a vágy Beth után. Most, hogy végre ivott, erősebbnek érezte magát, mint valaha, mintha a csontjai kőből, izmai pedig acélból lennének. Újra önmaga volt, és alig várta, hogy végre kemény próbatétel elé kerüljön.

Csak Marissa miatt volt lelkipurdalása. Visszaemlékezett a tegnapi történetekre. Amikor felemelte a fejét a nyakáról, látta, hogy majdnem megölte. És nem csak azzal, hogy túl sokat ivott.

Marissa durván ellökte magától, és amikor nagy nehezen felállt az ágyról, egész teste remegett a fájdalomtól.

- Marissa...

- Uram, elengedlek. Felbontom a jegyességünket. Szabad vagy.

Wrath szörnyen érezte magát amiatt, amit vele tett, és nagyot káromkodott.

- Nem értelek – mondta a nő elhaló hangon. – Mindig is ezt akartad. Hát most megkapod.

- De én soha nem szerettem...

- Engem – suttogta. – Tudom.

- Marissa...

- Kérlek, ne mondd ki! Nem tudnám elviselni, hogy a szádból halljam. Mindig is szenvedtél attól, hogy hozzám vagy láncolva.

- Mi a fenéről beszélsz?

- Szívem mélyéből megvetlek!

- *Micsoda?*

- Azt hitted nem veszem észre? Alig vártad, hogy megszabadulj tőlem. Ittál belőlem, aztán csak feszengettél, mint aki alig bírja elviselni a jelenlételemet – fakadt ki, és zokogni kezdett. –

Mindig ügyeltem rá, hogy tiszta legyek, amikor hozzád jövök. Órákig súroltam magam a kádban, de nem találtam a testemen a szennyet, amit rajtam láttál.

- Marissa, hagyd abba! Nem miattad van.

- Tudom. Láttam a nőt a gondolataidban. – Megborzongott.

- Nagyon sajnálom – felelte Wrath. – Soha nem undorodtam tőled. Gyönyörű vagy.

- Ne mondd ezt! Most ne! – Hangja megkeményedett. – Sajnálod azt, hogy ennyi ideig tartott, mire rájöttem az igazságra.

- Ezek után is védeni foglak.

- Nem fogsz. De már nem is kell. Nem mintha eddig törődtél volna velem.

Ezzel elment. A friss óceánillat még néhány percig érződött utána, aztán az is semmivé lett.

Wrath megdörzsölte a szemét. Elhatározta, hogy valahogy jóváteszi a dolgot. Azt még nem tudta hogyan, mivel Marissa olyan sokat szenvedett miatta. Azt azonban semmiképpen nem akarta, hogy úgy tűnjön el az életéből, hogy azt gondolja, nem jelentett neki semmit, vagy hogy tisztátalannak érezte.

Az igaz, hogy szerelemmel sohasem szerette, de bántani sem akarta, ezért mondta neki mindig olyan hamar, hogy menjen. Most, hogy kijelentette, már nem akar kötődni hozzá, ezután is emelt fővel járhat azokban az előkelő örökben, ahonnan származik. Ebben a társadalmi közegeben, a visszautasított *felet* „selejtes árunak” tartották.

Azzal, hogy Marissa hagyta el, megőrizte a méltóságát, és nem fogják lenézni. Wrath tudta, ha kitudódik a szakítás, senki sem fog meglepődni.

Furcsa, sosem gondolt arra, mi lesz, ah k ketten elválnak. Talán azért nem, mert ennyi évszázad után, amit együtt töltöttek, azt gondolta, örökre együtt maradnak. Egyáltalán nem számított rá, pláne nem azért, mert ő egy másik nőhöz vonzódik.

Igen, ez az igazság, Beth-hez egyre jobban vonzódik. Azután, hogy a múlt éjjel megjelölte, nem tagadhatta, hogy érez valamit iránta.

Nagyot káromkodott magában, mert eleget tudott a férfi vámpírok viselkedéséről és pszichológiájáról ahhoz, hogy rájöjjön, bajban van.

Érzelmileg elkötelezettnek lenni veszélyes dolog.

Főleg akkor, ha magára kell hagyni a nőt, és rábízni valakinek a védelmére.

Hogy elhessegette a gondolatot, felvette a telefont, és a fenti számot tárcsázta, mert megéhezett. Amikor senki nem vette fel, arra gondolt, Fritz biztosan elment vásárolni.

Helyes, mivel meghívta a testvéreket késő éjjelre, ők pedig nagyon szerettek enni. Ideje tájékozódni, hogy áll a nyomozás.

Meg kell bosszulniuk Darius halálát.

Minél közelebb került Beth-hez, ez az érzés annál erősebbé vált.

23. fejezet

Butch kísértelt a kapitány irodájából. Fegyvertáskája túl könnyű volt pisztolya nélkül, tárcája pedig túl üres a jelvény nélkül. Meztelennek érezte magát.

- Na hogy ment? – kérdezte José.

- Szabadságra megyek.

- Mi a fenét akar ez jelenteni?

Butch elindult a folyosón.

- Megtudtál valamit a New York-iaktól a gyanúsítottokról?

José megragadta a karját, és behúzta egy kihallgató helyiségbe.

- Mondd már el végre, hogy mi történt!

- Felfüggesztettek, amíg le nem zárul a belső vizsgálat. És mindketten tudjuk, mit fognak találni. Rendőri brutalitást a részemről.

José beletúrt a hajába.

- Mondtam, hogy tartsd magad távol a gyanúsítottaktól, haver.

- Az a Riddle kölyök többet is megérdemelt volna.

- Nem ez a lényeg.

- Furcsa, a kapitány is ezt mondta.

Odasétált a kétoldalas tükörhöz, és megnézte magát. Istenem, hogy öregszik! Vagy csak belefáradt az egyetlen olyan munkába, amit egész életében szeretett?

Még hogy rendőri brutalitás. Menjenek a fenébe!

Ő mindig csak az ártatlanokat védte, nem pedig beképzelten játszott a nagymenő. Az a baj, hogy túl sok szabály védi a bűnözőket. Az áldozatok, akiknek az életét tönkre tette valami gazember, korántsem ilyen szerencsések.

- Amúgy sem tartozom ide – jegyezte meg halkan.

- Micsoda?

Az olyanoknak, mint ő, nincs helyük ezen a világon, gondolta.

Hátat fordított a tükörnek.

- Szóval a New York-iak. Mit találtak?

José egy pillanatig csak bámult.

- Mintha azt mondtad volna, hogy felfüggesztettek, nem?

- Hivatalosan még nem rúgtak ki.

José csipőre tette a kezét, és a földet nézte. Megrázta a fejét, mintha nem akarná elmondani, végül azonban válaszolt.

- Semmit sem találtak. A fickó olyan, mintha a semmiből jött volna.

Butch nagyot káromkodott. – És mi van azokkal a dobócsillagokkal? Tudom, hogy az internetről lehet rendelni, de itt helyben is hozzá lehet jutni, nem?

- Igen, a harcművészeti akadémiákon.

- Van néhány a városban.

José lassan bólintott.

Butch elővette a slusszkulcsát a zsebéből.

- Akkor majd találkozunk, szia.

- Várj egy percet! Már kiküldtünk valakit körülnézni. Mindkét akadémián azt mondták, hogy senki olyan nem vett tőlük ilyet, akire illik a gyanúsított személyleírása.

- Mindenesetre kösz a tippet – mondta Butch, és az ajtó felé indult.

- Nyomozó! Hé, O'Neal! – José megragadta a karját. – A francba, megállnál végre?

Butch hátranézett a válla fölött.

- Most jön az, hogy figyelmeztetsz, maradjak ki a nyomozásból? Mert akkor inkább ne fáradj!

- Az istenit, Butch, nem vagyok az ellenséged! – José átható pillantást vetett rá. – A fiúk és én a te oldaladon állunk. Ami engem illet, úgy gondolom, tettél, amit tettél, de még sohasem

tévedtél. Bárki, akit megleckéztettél, megérdemelte. De nem gondolod, hogy eddig mindig megúsztad? Mi lesz, ha egyszer valakit úgy helyben hagyasz, hogy...

- Nincs szükségem a prédikációdra. Nem érdekel. – Megfogta a kilincset.

José megszorította a vállát.

- Fel vagy függesztve, O'Neal. Ha meggondolatlanul belekeveredsz a nyomozásba, azzal nem fogod visszahozni Janie-t.

Butch úgy érezte, mintha gyomorszájon vágták volna.

- Muszáj még belém is rúgnod?

José megadóan elengedte a karját.

- Sajnálom, de tudnod kell, hogy megbánod, ha még mélyebbre süllyedsz. A testvéreden ez már nem segít. Soha nem is segített.

Butch megrázta a fejét.

- A francba! Tudom.

- Biztos?

Igen, biztosan tudta. Nagyon jól esett fájdalmat okoznia Billy Riddle-nek, mert megérdemelte azért, amit Beth-szel tett. De ennek semmi köze sem volt ahhoz, hogy vissza akarná hozni testvérét az életbe. Tudta, hogy Janie elment. Már nagyon hosszú ideje elment.

José szomorú tekintete azt érezte vele, mintha állandó betegségben szenvedne.

- Nem lesz semmi baj – hallotta magát, de még ő sem hitte el.

- Csak kérlek, ne... kísértsd a sorsot odakint!

Butch kinyitotta az ajtót.

- Csak ehhez értek igazán, José.

Mr. X az irodájában ülve hátradőlt a széken, és az estére gondolt. Kész volt újra megpróbálni, habár a belváros nem volt biztonságos terület, amióta felrobban az az autó, és megtalálták a prosti holttestét. Vámpírokra vadászni nagyon kockázatos dolog a Sikoly közelében, ám ez csak még jobban fokozta az élvezetet.

Elvégre, ah az ember cápát akar fogni, nem édesvízben horgászik. Oda kell mennie, ahol a vámpírok vannak.

A várakozástól kezdett türelmetlen lenni.

Időközben felfrissítette kínzási módszereit. Ma reggel, mielőtt elindult a munkába, bement a műhelybe, amit a kert végében álló pajtában rendezett be. Ott sorakozott a sok csillogó eszköz: fogászati fűrőkészlet, különböző méretű kések, egy kalapács, egy véső és egy beszűrő fűrész.

A szemhez pedig egy dinnyevájó.

Az a legszebb, amikor az ember finoman egyensúlyoz a halál és a fájdalom között. A fájdalmat órákig vagy akár napokig is el lehet nyújtani, a halál csak a végső eszköz.

Valaki kopogott az iroda ajtaján.

- Tessék! – szólta ki.

A recepciós nő lépett be. Karja és lába olyan vastag volt, mint egy férfié, a melle viszont egyáltalán nem látszott. Ez az ellentmondás mindig lenyűgözte Mr. X-et. A nő valamiféle péniszirigység miatt szteroidokat szedett és vasat pumpált magába, ennek ellenre nem mondott le arról, hogy sminkelje magát. És megcsináltassa a frizuráját. Rövid pólójában és testre simuló nadrágjában úgy nézett ki, mint valami szánalmas transzvesztita.

Mr. X undorodott tőle.

Az ember mindig legyen tisztában azzal, hogy kicsoda, gondolta. Vagy hogy ki nem.

- Egy fickó akar beszélni önnel. – Hangja legalább másfél oktávval mélyebb volt, mint egy nőé. – Azt hiszem, O'Neal a neve. Zsarunak néz ki, de jelvényt nem mutatott.

- Mondja meg neki, hogy mindjárt megyek – *te szörnyszülött*, tette hozzá gondolatban.

Majdnem felnevetett, miután becsukódott az ajtó.

Ő, aki lélek nélkül vámpírokat öl, ő nevezi a másikat szörnyszülöttnek?

Na igen, de neki legalább van terve. És célja.

A nő viszont egyszerűen csak elmegy az edzőterembe ma este is, mint máskor. Persze csak az után, hogy megborotválkozott.

Nem sokkal hat óra előtt civil rendőrautójával Butch leparkolt Beth háza előtt. Hamarosan a kocsit is le kell adnia. A felfüggesztés még nem elbocsátás, de a kapitány biztosan vissza fogja kérni.

Mindkét harcművészeti akadémiára elment, és mindkét igazgatóval beszélt. Egyikük rendkívül ellenszenves volt. Az a tipikus seggnyaló, önvédelem-buzi, aki bebeszélte magának, hogy ázsiai, miközben legalább olyan fehér, mint ő.

A másik meg kimondottan furcsa. Úgy nézett ki, mint egy ötvenes évekbeli tejesember, zselézett szőke hajjal és bosszantó mosollyal az arcán, amitől úgy festett, mint egy fogpasztareklám. Látszólag készséges volt, ám valami zavarta benne. Abban a pillanatban, hogy Mr. Mayberry szólásra nyitotta a száját, Butch hiperérzékeny hazugságradarja rögtön jelzett.

Ráadásul nőies illata volt.

Felszaladt a lépcsőn, és megnyomta Beth csengőjét.

Hagyott neki üzenetet a munkahelyén és otthon is, hogy felmegy hozzá. Már majdnem másodszor is csengetett, amikor az üvegajtón keresztül megpillantotta a lányt az előcsarnokban.

Hűha!

Szűk fekete ruhát viselt, ami olyan tökéletesen állt rajta, hogy megint megfájdult a feje. A dekoltázs mély volt, és mutatott egy kicsit a melléből. Lejjebb gyönyörűen ráfeszült vékony derekára és keskeny csípőjére. Az egyik oldalon fel volt hasítva, amitől minden lépésnél kivillant a combja. A túsarkú cipőben a bokája finomnak és törékenynek tűnt.

Haját feltűzte. Butch arra gondolt, milyen érzés lenne leengedni.

Beth a táskájában kutatót, és amikor felnézett, meglepődött, hogy a rendőrt látja.

Kinyitotta az ajtót.

- Szia, Butch.

- Szia. – Megnémult, mint egy gyerek.

- Megkaptam az üzeneteidet.

Félrelépett az útból, hogy a lány kimehessen az ajtón.

- Van időd beszélgetni?

Persze, előre tudta a választ.

- Most nincs.

- Hová mész?

- Randim van.

- Kivel?

Beth olyan kimérten nézett a szemébe, hogy biztos volt benne, hogy hazudni fog.

- Nem ismered.

Ja, persze!

- Mi történt a tegnapi esti fickóval? Hol van?

- Nem tudom.

- Hazudsz!

Beth rezzenéstelenül állta a férfi tekintetét.

- Ha megbocsátasz...

Butch megragadta a karját.

- Ne menj hozzá!

Egy autó motorja törte meg a csendet. Egy nagy, fekete Mercedes, lehúzott ablakokkal megállt a ház előtt. Mint egy igazi drogbáróé.

- A fenébe, Beth! – Kétségbeesetten megszorította a karját. – Ne tedd ezt! Egy gyanúsítottat segítesz.

- Engedj, légy szíves!

- Az a fickó *veszélyes*!

- És te nem?

Elengedte a karját.

- Holnap majd beszélünk – ígérte Beth. – Gyere ide munka után!

Butch elkeseredetten az útjába állt.

- Nem engedhetlek...

- Le fogsz tartóztatni?

Nem, ezt most nem teheti. Nem, amíg vissza nem helyezik az állományba.

- Nem.

- Köszönöm.

- Nem szívességből teszem. – Beth megkerülte, és elment mellette. – *Kérlek!*

- Semmi nem az, aminek látszik.

- Nem is tudom. Nekem elég egyértelmű az ábra. Egy gyilkost védesz, és nagyon jók az esélyeid, hogy te is koporsóban végzed. Hát nem látod, ki ez? Nekem volt alkalmam alaposan megnézni az arcát, amikor a levegőben tartott, és majdnem kipréselte belőlem az élet utolsó szikráját is. Ennek a fickónak a vérében van a gyilkolás. Ilyen a természete. Hogy vagy képes találkozni vele? A fenébe, hogy engedheted, hogy egyáltalán szabadon járjon?

- Ő nem olyan – felelte Beth, bár elég bizonytalanul hangzott.

Kinyílt a kocsijátaja, és egy szmokingos, kis ember szállt ki.

- Ūrnőm, valami baj van? – kérdezte aggodalmas hangon, miközben gyilkos pillantást vetett Butchra.

- Nem, Fritz. Semmi probléma. – Halványan elmosolyodott. – Holnap találkozunk, Butch.

- Ha megéred.

Beth elsápadt, de leszaladt a lépcsőn, és beült az autóba. Nem sokkal utána, a rendőr is beszállt az övébe, és követni kezdte a Mercedest.

Havers hallotta, hogy valaki az ebédlő felé tart. Elkomorodott, mert remélte, hogy képes lesz úgy befejezni az étkezést, hogy senki sem zavarja meg.

De nem egy *hűséges* jött a hírrel, hogy beteg érkezett.

- Marissa! – pattant fel.

A nő lassan elmosolyodott.

- Gondoltam, lejövök. Unalmas állandóan egyedül a szobámban.

- Boldog vagyok, hogy itt vagy.

Kihúzta neki a széket. Most nagyon örült hogy mindig terítettett neki is, bár már régen feladta a reményt, hogy valaha is csatlakozik hozzá. Ma este úgy tűnt, tényleg kitett magáért, és nem csak enni jött le. Gyönyörű, fekete selyemruhát viselt, hozzá illő kabátkával, amelynek merev, álló nyaka volt. Haja kibontva hullott a vállára és hátára, mint egy aranyozott szőnyeg. Lenyűgözően nézett ki. Havers gyűlölettel gondolt arra, Wrath mennyire nem értékeli mindazt, amit húga felkínál neki, és nem tart elég jónak magához egy ilyen előkelő származású szépséget.

Csak arra kell neki, hogy igyon belőle.

- Hogy megy a munka? – kérdezte Marissa, miközben az egyik *hűséges* bort töltött a poharába, egy másik pedig letett elé egy megrakott tányért. – Köszönöm, Philip. Karolyn, ez csodásan néz ki.

Felvette a villát, és óvatosan beleszúrta a húsba.

Istenem, gondolta Havers, már majdnem olyan családias ez a helyzet, mint amilyennek lennie kellene.

- A munka? Jól. Ami azt illeti, több mint jól. Már említettem, hogy áttörést értem el. Hamarosan a múlté lesz a vénából ivás. – Felemelte a poharát, és ivott. A burgundi más esetben kitűnő választás lett volna a húshoz, most azonban savanyú volt. De nem csak a bor. Minden más étel a tányérján romlottnak tűnt. – Ma délután levett vért adtam be magamnak, és teljesen jól vagyok.

Valójában kicsit túlzott. Nem volt beteg, valami mégsem stimmelt. Még váratott magára az a szokásos erő, ami máskor egy ivás után eltöltötte.

- Ó, Havers, még mindig hiányzik Evangeline, ugye? – kérdezte Marissa együttérzően.

- Rettenetesen. Nem vagyok képes más... testéből inni.

A hagyományos táplálkozási móddal nem tudna életben maradni. Mostantól azonban olyan lesz, mint egy orvosi beavatkozás. Steril tű a karjában, amely hozzáköti egy vérrel teli zacskóhoz.

- Annyira sajnálom.

Havers kinyújtotta a kezét és tenyerét felfelé az asztalra fektette.

- Köszönöm.

Marissa beletette a kezét.

- Sajnálom azt is, hogy eddig annyira lefoglalt a saját problémám. Mostantól azonban minden más lesz.

- Igen. – Wrath az a fajta barbár volt, aki továbbra is vénából akar majd inni, de így legalább megkímélheti Marissát a megaláztatástól. – Te is kipróbálhatod a transzfúziót. Téged is szabaddá tesz.

Marissa visszahúzta a kezét, és megfogta a borospoharat. Amikor a szájához emelte, véletlenül leöntötte a kabátkáját.

- Micsoda bosszúság – mérgeződött, és leseperte az italt a selyemanyagról. – Szörnyen szétszórt vagyok.

Levette a felsőt, és letette a mellette álló székre.

- Szeretném megpróbálni. Az ivás többé már számomra sem kellemes.

Haverst határtalan megkönnyebbülés öntötte el. Hirtelen kitágultak a lehetőségek. Ezt az érzést ár szinte el is felejtette. Furcsán idegen, ugyanakkor nagyszerű dolog, hogy valami megváltozhat, és mostantól fogva jobb lesz.

- Komolyan beszélsz? – suttogetta.

Marissa bólintott. A válla mögé igazította a haját, és felvette a villát.

- Igen.

Havers ekkor látta meg a nyomot a nyakán. A két apró piros pontot, ahol Wrath foga beléfürödött. Kulcsontján pedig a lila zúzódást, azon a helyen, ahol a vámpír megragadta ivás közben.

Haversnek elment az étvágya.

- Hogy bánhatott veled ilyen durván?

Marissa odakapott a nyakához, majd előrehúzza a haját, hogy eltakarja.

- Semmiség, tényleg...

Havers továbbra is azt nézte.

- Kérlek, inkább együnk – kérte Marissa, és újból felemelte a villát, de olyan kecses mozdulattal, mintha valakit arra tanítana, hogyan kell használni. – Gyere, egyél velem!

- Hogy tudnék most enni? – kiáltotta a férfi, és az asztalra dobta az evőeszközt.

- Már vége.

- Minek?

- Felbontottam a jegyességemet Wrath-szal. Már nem vagyok a *fele*. Nem találkozom vele többé.

Havers meghökkent.

- Miért? Mi változott?
 - Talált egy nőt, akit kíván.
 - És mégis kit választott helyetted? – kérdezte dühösen.
 - Nem ismered.
 - Minden nőt ismerek a fajunkból. Ki az?
 - Nem a mi fajunkhoz tartozik.
 - Akkor az Őrző egyik kiválasztottja – A vámpír társadalomban kizárólag ők álltak az arisztokrata nők felett.
 - Nem. Ember. Vagy legalábbis félig ember, már amennyit a gondolataiból ki tudtam szűrni.
- Havers megdermedt. Ember. *Ember?*

Marissát félredobta egy... homo sapiens miatt?

- Az Őrző tud már róla? – kérdezte ridegen.
- Wrath kötelessége értesíteni őt, nem az enyém. De biztos lehetsz benne, hogy megteszi. Szóval... vége.

Marissa felszúrta egy húsdarabot, és a szájába tette. Olyan tétován rágta, mintha elfelejtette volna, hogyan kell. Vagy talán a megalázottság miatt nem tudta lenyelni.

Havers megragadta a szék karját. Húgát, ezt a gyönyörű, tiszta teremtest, félredobták. Durván kihasználták.

Egy *ember* miatt.

Wrath-nak semmit sem jelentett a szerelme. De a teste sem, és a kifogástalan érvonal sem.

A harcos ezzel elveszítette a becsületét.

Ennek még koránt sincs vége!

24. fejezet

Wrath összehúzta magán a Brooks Brothers zakót. Vállban szűk volt, de mivel nehéz volt rá megfelelő méretű ruhát találni, nem említette Fritznek.

Persze, ha rendelésre készült volna, akkor is kényelmetlen lenne. Sokkal jobban érezte magát fegyverekkel teletömött bőrdzsekijében, mint ebben a gyapjúvacakban.

Bement a fürdőszobába, és hunyorogva megnézte magát a tükörben. Annyit látott csak, hogy fekete az öltönye és az inge.

Te jó ég, biztos úgy fest, mint egy ügyvéd.

Levette a zakót, és letette a márványpultra. Hátrafogta a haját, és egy bőrszíjjal összekötötte.

Hol van már Fritz? – türelmetlenkedett. Már majdnem egy órája elment Bethért. Mostanra vissza kellett volna érnük, a ház fenti része azonban még mindig néma volt.

A pokolba! Ha csak egy perccel ezelőtt ment volna el, akkor is ideges lenne. Már alig várta a pillanatot, hogy újra lássa Beth-t. Másra se tudott gondolni, csak hogy beletemeti az arcát a hajába, és legkeményebb részével mélyen behatol a testébe.

Micsoda hangot adott ki, amikor elélezett!

A tükörbe nézett, aztán felvette a zakót.

De nem csak a szexről volt szó. Tisztelettel akart vele bánni, lassítani a tempón. Együtt enni vele, beszélgetni, megadni neki mindazt, amit egy nő megérdemel. Gyengéd szeretet.

Megpróbált mosolyogni. Szélesebben. Úgy érezte, mindjárt szétreped az arca.

Jó, az igaz, hogy nem egy kifejezett lovag, de egy kis romantikára még ő is képes.

Megdörzsölte az állát. De mi a francot tud ő a romantikáról? Hirtelen elszégyellte magát.

Nem, a helyzet még ennél is rosszabb volt. Az elegáns, újjöltöny feltárta az igazságot, és meglepetésként hatott rá.

Egy nő kedvéért változik meg, és csak azért, hogy örömet szerezzen neki.

Ez majd a munkájára is hatással lesz. Pontosan emiatt nem lett volna szabad megjelölnie őt, és hagyni, hogy ennyire közel kerüljön hozzá.

Emlékeztette magát, hogy csak addig marad a közelében, amíg át nem esik az átváltozáson.

Utána visszatér a régi életéhez, Beth pedig...

Istenem, miért érzi úgy, mintha szíven szúrták volna?

- Wrath, testvér – Tohrment hangja visszhangzott a szobában.

A harcos baritonja megváltásként térítette vissza a valóságba.

Bement a szobába, és haragos tekintetet vetett rá, amikor meghallotta elismerő fütyüntését.

- Nézzenek oda! – ámuldozott Tohr, és körbejárta.

- Harapj meg!

- Kösz nem, inkább egy nőt. – nevetett. – Bár azt el kell ismerni, hogy szépen felöltöztél.

Wrath keresztbe fonta mellén a karját, ám a zakó úgy megfeszült rajta, hogy attól tartott, szétreped a hátán. Inkább leengedte a karját.

- Mit keresel itt?

- Hívtam a mobilodat, de nem vetted fel. Azt mondtad, itt találkozunk ma este. Azt akartam megkérdezni, hogy mikor.

- Hajnal egyig dolgom van.

- Egyig? – morgott Tohrment.

Wrath csípőre tette a kezét. Kezdte kényelmetlenül érezni magát, mintha valaki betolakodott volna a lakásába.

Hiba volt az egész. A randi Beth-szel. De már túl késő lemondani.

- Legyen éjfél – mondta.

- Rendben, megmondom a testvéreknek, hogy akkorra álljanak készen.

Wrath-nak az az érzése támadt, hogy barátja gúnyosan elmosolyodik, a hangja azonban nem változott. Kis idő múlva szólalt meg.

- Wrath?

- Mi az?

- Beth tényleg gyönyörű. Csak gondoltam, tudni szeretnéd.

Ha bárki más mondta volna, Wrath behúzott volna neki egyet. De még így is ingerült lett. Nem szerette, ha arra emlékeztetik, Beth mennyire ellenállhatatlan. Ilyenkor mindig eszébe jutott az a férfi, aki majd egy életen át a társa lesz.

- Akarsz valami fontosat mondani, vagy csak feleslegesen jártatod a szád?

Nem igazán arra szólította fel, hogy kifejtse a véleményét, Tohrment mégis megtette.

- Nagyon odavagy érte.

Jobb lett volna, ha egyszerűen csak elküld a fenébe, gondolta Wrath.

- És szerintem ő is ugyanígy érez irántad.

Remek! Ettől máris sokkal jobban érzi magát. Ezek szerint össze fogja törni a szívét.

Ez a randi dolog *tényleg* nagyon rossz ötlet. Mégis mire számított, hová vezet ez a sok romantikus vacak?

Wrath kivillantotta a szemfogát.

- Csak addig vagyok mellette, amíg át nem változik. Ennyi.

- Na, persze. – Amikor Wrath felmordult, a másik vámpír megvonta a vállát. – Még soha nem láttalak egy nő kedvéért kiöltözni.

- Ő Darius lánya. Azt akarod, hogy úgy bánjak vele, mint Zsadist a kurváival?

- Isten ments, dehogyis! Bárcsak ő is megváltozna. De örülök neked és Beth-nek. Túl hosszú ideje vagy magányos.

- Ez a te véleményed.

- És a többieké is.

Wrath homlokán izzadságcseppek jelentek meg.

Tohrment őszinteségétől úgy érezte, csapdába esett. Eredetileg csak meg kellett volna védenie a lányt, ehelyett olyan dolgokat művel, amivel meggyőzi róla, hogy fontosabb neki annál, amennyire valójában.

- Nem kellene most valahol máshol lenned? – kérdezte mogorván.

- Nem.

- Kár.

Muszáj volt valamit csinálnia, ezért odament a kanapéhoz, és felemelte a bőrdzsekijét. Fel kellett töltenie fegyverekkel, és mivel Tohrmentnek nem volt sietős, még ez is jobb volt, mintha ordibálna.

- Azon az estén, amikor Darius meghalt – mondta Tohr -, elmondta nekem, hogy visszautasítottad a kérését a lányával kapcsolatban.

Wrath kinyitott egy szekrényt, és kivett egy dobozt, amely tele volt dobócsillagokkal, törökkel és láncokkal. Belenyúlt, majd találomra kivett néhányat.

- Na és?

- Miért gondoltad meg magad?

Ökölbe szorult a keze, összeszorította a fogát, és nagy levegőt vett, de nem fújta ki.

- Meghalt. Tartozom neki ennyivel.

- Akkor is tartoztál, amíg élt.

Wrath megpördült.

- Akarsz még valami fontosat, mert ha nem, akkor tűnj el innen!

Tohr felemelte a kezét.

- Nyugalom, testvér!

- Nem nyugszom meg. Nem akarok Beth-ről beszélni se veled, se mással, megértetted? A többiek előtt pedig azt ajánlom, tartsd a szád!

- Jól van, jól van! – Tohrment az ajtó felé hátrált. – De tégy meg egy szívességet magadnak! Mihamarabb fejezd be ezt az ügyet, mert a be nem vallott gyengeség halálos.

Wrath felmordult, és támadó pózba állt. Felső testével kissé előredőlt.

- Gyengeség? És ezt pont az mondja nekem, aki ostoba módon beleszeretett a *féljébe*? Biztos csak viccelsz!

Hosszú csend következett, majd Tohrment szólalt meg halkan.

- Szerencsés vagyok, hogy rátaláltam a szerelemre. Mindennap hálát adok az Őrzőnek, hogy Wellsei az életem része.

Wrath egyre ingerültebb lett, és már nem tudta fékezni magát.

- *Szánalmas* vagy!

- Te pedig több száz éve halott, csak túl öntelt ahhoz, hogy találj magadnak egy sírt, és belefeküdj.

Wrath a földhöz vágta a bőrdzsekit.

- Én legalább nem vagyok puhány!

- Az nem, de ilyen flancos öltönyben parádézol.

Wrath két lépéssel előtte termett, és közvetlen közről nézett a szemébe. Tohrment is hatalmas volt, széles vállal és erős karral. A két férfi között szikrázott a feszültség.

Wrath hidegen elvigyorodott, szemfogai megnyúltak.

- Ha csak feleannyi időt töltöttél volna a fajunk védelmezésével, mint amennyit a nőd megszerzésével, Darius még most is élne. Ez soha nem jutott eszedbe?

Tohrmentet szíven találta a megjegyzés. Lelke legmélyét végtelen fájdalom töltötte el, amelynek jéghideg szelét a másik is megérezte. Wrath belélegezte a jeges levegőt, és magába szívta gyötrelmének szagát. Alig tudta elviselni a gondolatot, hogy egy tiszteletreméltó, bátor harcosra ilyen övön aluli ütet mért. Miközben várta testvére támadását, régi barátként üdvözölte lelkében az önutálatot.

- Nem hiszem el, hogy ezt mondtad! – Tohrment hangja határozott volt és kemény. – Legjobb lenne, ha...

- Nincs szükségem az ócska tanácsaidra.

- Menj a fenébe! – mondta Tohrment, és jól vállon ütötte. – Akkor is elmondom. Jobb lenne, ha körülnéznél, hogy ki az igazi ellenség, mielőtt végleg magadra maradsz, te beképzelt seggfej!

Wrath alig hallotta az ajtó csapódását, amikor elment. Fejében mindennél hangosabban harsogta egy hang, hogy micsoda hitvány gazember.

Mély levegőt vet, és olyan hatalmasat ordított, hogy minden tárgy megremegett a szobában. A fegyverek, a tükör, még az ajtók is. A gyertyák lángja vadul remegett, mohón figyelték, mikor szabadulhatnak ki helyükről, és falhatják fel, ami az útjukba kerül. Wrath addig ordított, amíg a torka kiszáradt, és a tüdeje égni nem kezdett.

Amikor végül abbahagyta, nem érezte jobban magát, csak a büntudat mardosta.

Odament a szekrényhez, kivette a 9 milliméteres Berettát, és hátul a nadrág övébe dugta.

Kiment a szobából, fel az első emeletre. Kettesével szaladt a lépcsőn.

A fogadószobába lépve hallgatózott. Mindenki szerencséjére csend volt. Szüksége volt egy kis időre, hogy összeszedje magát.

A házban járkált, hogy lecsillapodjon. Bement az ebédlőbe, ahol meglátta az ebédlőasztalt. Úgy terítették meg, ahogy kérte. Egyik végénél két teríték. Kristálypoharak, ezüst étkezés, gyertyák.

És még ő nevezte testvérét szánalmasnak.

Ha nem Darius drága holmija lett volna az asztalon, egy mozdulattal lesöpörte volna az egészet a földre. Kinyújtotta kezét, mintha valóban meg akarná tenni, a zakó azonban gátat szabott a mozdulatnak. Megragadta a hajtókáját, és már majdnem lerángatta magáról, hogy elégesse, amikor kinyílt a bejárati ajtó, és ott állt Beth.

Belépett az előtérbe. Wrath gyorsan leengedte a kezét.

Fekete ruhát viselt, haja fel volt tűzve. Az illata pedig... mint az éjszakai rózsáé. Wrath belélegezte, és érezte, hogy teste azonnal reagál, ösztönei azt követelik, hogy tegye magáévá. Meglepődött Beth érzésein. Bizalmatlanság és idegesség. Tisztán érezhető volt a nyugtalanság is, Wrath pedig perverz örömmel élvezte, hogy még ránézni is alig mer.

Sikerült visszanyernie önuralmát. Hideg és higgadt lett.

Fritz egész lényét boldogság lengte körül. A komornyik úgy ragyogott, int a napfény. Becsukta az ajtót, és azt mondta.

- Előkészítettem egy kis bort a fogadószobában. Az első fogást körülbelül félóra múlva szervírozom. Jó lesz így?

- Nem. Most azonnal leülünk enni – jelentette ki Wrath.

Fritz meglepődött, de ekkor láthatóan érzékelte gazdája idegállapotát, és nem ellenkezett.

- Ahogy parancsolja, Mester. Akkor máris tálalok.

Eltűnt a konyhában, Wrath pedig Beth-re nézett. Nem is nézett, bámult. A lány hátrált egy lépést.

- Most... másképp nézel ki. Ebben az öltönyben – mondta.

- Ne tévesszen meg a külső. Ettől még nem lettem kifinomultabb.

- Nem is gondoltam.

- Jó. Akkor essünk túl rajta.

Bement az ebédlőbe, és úgy gondolta, Beth követi, ha akarja. Ha pedig úgy dönt, hogy nem, úgy is jó. Amúgy sincs túl nagy kedve ehhez a randihoz.

25. fejezet

Beth látta, hogy Wrath bemegy az ebédlőbe, és egy cseppet sem érdekli, vajon követi-e vagy sem.

Ő magának is kétségei voltak az estével kapcsolatban, ezért nem sértődött meg az udvariatlanságon. Más körülmények között nagyon zokon vette volna. Ha ő hívta ide vacsorázni, miért olyan ingerült, hogy eljött? Legszívesebben sarkon fordult volna, és elmegy. Nem tette. Ehelyett utánament, mert nem volt más választása. Senki más nem tudott volna felelni arra a sok kérdésre, ami foglalkoztatta.

Isten a tanúja, ha lett volna bármi egyéb mód, hogy megtudja, amire kíváncsi, azt választotta volna.

Ahogy előtte ment, Beth próbált a tarkójára koncentrálni, és nem tudomást venni határozott lépteiről. A kísérlet szánalmas kudarcba fulladt. Egyszerűen tökéletes volt, ahogy járt. Minden egyes lépésnél válla ellenkező irányba mozdult a drága zakó alatt, kiegyensúlyozva a láb mozgását. Keze leengedve lógott, a combja pedig, amikor lépett, megfeszült, majd elernyedett. Beth elképzelte izmos testét meztelenül.

Butch szavai visszhangzottak a fejében. *Ennek a fickónak a vérében van a gyilkolás. Ilyen a természete.* Tegnap, amikor veszélyben volt mellette, mégis elküldte magától.

Gondolatban összeszidta magát, amiért megpróbálja megoldani az ellentmondásokat. Olyan dolgokon problémázik, amelyeket nem tud megfejteni. Jobb lesz, ha inkább az ösztönre bízta magát. Azok pedig azt sugallták, hogy maradjon vele, mert ő az egyetlen, aki segíteni tud.

Beléptek az ebédlőbe. A gyönyörűen megterített asztal meglepetésként érte. Középen egy váza állt, benne tubarózsák és orchideák. Körülötte elefántcsont gyertyák, csillogó porcelán és ezüst.

Wrath megkerülte az asztalt, és kihúzott neki egy széket.

Milyen lenyűgözően fest ebben az öltönyben, gondolta Beth. Az ing nyitott kivágásában látszott a nyaka, bőre pedig barnának tűnt a fekete selyem alatt. Milyen kár, hogy ilyen pocskék hangulatban van! Az arca legalább olyan mogorva, mint a kedve, és mivel a haja hátra volt fogva, még észrevehetőbb volt, amikor dühösen összeszorította az állkapcsát.

Valami nagyon felidegesíthette.

Ez ám a tökéletes randevú, gondolta. Egy vámpír, aki maga a megtestesült harag.

Óvatosan közelített felé. Amikor leült a székre, esküdni mert volna, hogy a férfi lehajolt, és megszagolta a haját.

- Miért késtél ilyen sokat? – kérdezte Wrath, és ő is leült az asztalhoz. Amikor nem kapott választ, felvonta a szemöldökét, de annyira, hogy kilátszott a fekete napszemüveg fölött. – Fritznek kellett rábeszélnie, hogy eljöjj?

Beth felvette az asztalról a szalvétát, és az ölébe terítette.

- Nem erről van szó.

- Akkor miről?

- Butch követett minket. Le kellett ráznunk.

Beth érezte, hogy elsötétül körülötte a levegő, mintha a dühe elnyelné a fényt.

Megjelent Fritz, kezében két tányér salátával, és letette eléjük.

- Tölthetek bort? – kérdezte.

Wrath bólintott.

Miután töltött, és elment, Beth felvette a súlyos ezüstvillát, és kényszerítette magát, hogy egyen.

- Elárulnád, hogy ezúttal miért félsz tőlem? – kérdezte Wrath cinikusan, mintha már unná a lány félelmét.

- Nem is tudom. Talán mert úgy nézel ki, mint aki képes lenne megfojtani valakit.

- Amikor beléptél ebbe a házba, már féltél. Még mielőtt megláttál volna. Tudni akarom, miért.

Beth mereven a tányérját nézte.

- Talán eszembe jutott, hogy tegnap este majdnem megölted egy barátomat.

- Krisztusom, már megint itt tartunk?

- Te kérdezted – vágott vissza a lány. – Ne húzd fel magad, ha nem tetszik a válasz!

Wrath ingerülten megtörölte a száját.

- Nem, de csak azért nem, mert közbeléptem.

- Ez az, ami zavar? A legtöbb ember szeret hős lenni.

Beth letette a villát.

- Tudod mit? Semmi kedvem veled lenni most.

Wrath nem hagyta abba az evést.

- Akkor miért jöttél el?

- Mert meghívtál!

- Kiheverem a visszautasítást, hidd el! – felelte hanyagul, mintha nem érdekelné.

- Hiba volt idejönni. – Beth feltette a szalvétát az asztalra, és felállt.

Wrath káromkodott egyet.

- Ül vissza!

- Ne mondd meg nekem, hogy mit csináljak!

- Ja, és hadd tegyek még hozzá valamit! Ül vissza, és fogd be a szád!

Beth nem kapott levegőt. – Micsoda öntelt seggfej...

- Ma már valaki mondta ezt nekem, köszönöm, egyszer is elég volt hallani.

Fritz ebben a pillanatban lépett az ebédlőbe, és néhány meleg zsemlét hozott.

Beth a vámpírra nézett, majd úgy tett, mintha csak azért állt volna fel, hogy a borosüveget elvegye. Nem akart Fritz előtt kivonulni, ráadásul hirtelen olyan érzése támadt, hogy maradnia kell.

Hogy még egy kicsit kiabálhasson.

Amikor megint kettesben maradtak, dühösen azt sziszegte:

- Hogy merészelsz velem ilyen hangon beszélni?

Wrath megette az utolsó falatit is, a villát a tányér szélére helyezte, majd megtörölte szája sarkát a szalvétával. Az asztali etikett tökéletes példjaként.

- Egyvalamit tisztázzunk. Szükséged van rám, ezért örülnék, ha túllépnél végre azon, hogy mit *csinálhattam volna* a zsaru barátoddal. Még nincs a föld alatt. Akkor meg mi a probléma?

Beth mereven nézte, s közben próbált a sötét szemüveg mögé látni, felfedezni valami gyengédséget, amivel tudna azonosulni. A szemüveg azonban teljesen eltakarta a szemét, és arca szigorú ridegsége nem tűnt valami biztatónak.

- Hogy jelenthet neked ilyen keveset az élet?

A vámpír hidegen elmosolyodott.

- És *neked* hogy jelenthet ilyen sokat a halál?

Beth viaszasüllyedt a székébe, mint akit porig aláztak. Alig tudta elhinni, hogy képes volt szeretkezni – nem, közöszlűni – egy ilyen érzéketlen alakkal.

Még a szíve is belesajdult. Nem azért mert ilyen ridegen bánt vele, hanem azért mert csalódott benne. Azt remélte, hogy más, mint amilyennek tűnik. El akarta hinni, hogy az a melegség, amit korábban tapasztalt nála, legalább annyira a személyisége része, mint a keménység.

- Tényleg szeretnék hazamenni, ha nem bánod.

Wrath sokáig nem szólalt meg.

- A fenébe... - dörögte, és nagyot sóhajtott. – Ez így nem jó.

- Nem.

- Azt gondoltam, megérdemelsz... nem is tudom, egy randit. Valami normális dolgot. – Nyersen felnevetett, miközben Beth meglepetten nézte. – Ostobaötlet volt. Jobban tenném, ha annál maradnék, amihez értek. Inkább arra kellene megtanítanom téged, hogyan kell öli.

Beth érezte, hogy a férfi büszkesége mögött bujkál még valami. Bizonytalanság? Nem, az sokkal erősebb lenne.

Önutálat!

Fritz lépett a szobába, és leszedte a salátástányérokat, majd hideg hagymakrémlevesrel tért vissza. *Érdekes*, gondolta Beth szórakozottan. Általában a leves következik először, csak azután a saláta. Aztán eszébe jutott, hogy a vámpíroknál más szokások érvényesek. Mint például az, hogy egy férfinak nem csak egy nője lehet.

Felkavarodott a gyomra. Nem, erre most nem gondolhat! Nem szabad!

- Csak, hogy tudd – mondta Wrath, miközben felvette a kanalat -, csak akkor harcolok, ha meg kell édenem valakit, nem pedig azért, mert élvezem a gyilkolást. De így is több ezret öltem már meg. Több ezret, Beth! Tehát ne kívánd tőlem, hogy úgy tegyek, mint akinek idegen a halál, mert ezt nem tudom megtenni. Még érted sem.

- Több ezret? – visszahangozta döbbenten.

Wrath bólintott.

- Az isten szerelmére, mégis ki ellen harcoltok?

- Azok ellen a szörnyetegek ellen, akik képesek lennének megölni téged abban a pillanatban, hogy átváltoztál.

- Vámpírvadászok?

- *Alantasok*. Emberek, akik eladták a lelkük az Omegának, cserébe pedig megkapták a lehetőséget, hogy szabadon terrorizálhassanak minket.

- Ki, vagy mi az az Omega? – Ahogy kimondta a nevet, a gyertyák fénye vadul lobogni kezdett, mintha valami láthatatlan kéz szítaná a tüzüket.

Wrath nem tudta, mit feleljen. Úgy tűnt, nem szívesen beszél erről a témáról. Ő, aki semmitől sem félt.

- Úgy érted, az ördög? – kérdezte Beth.

- Rosszabb. Igazából nem lehet őket összehasonlítani. Az egyik csak egy metafora, a másik viszont nagyon is valóságos. Szerencsére, az Omegának van egy ellenpólusa, az Őrző. – Zavartan elmosolyodott. – Nos, talán a „szerencsére” kicsit erős, de a lényeg, hogy a kettő egyensúlyban van.

- Mint Isten és Lucifer.

- Igen. A te világodban ehhez lehetne leginkább hasonlítani. A mi legendánk úgy tartja, hogy az Őrző teremtette a vámpírokat, akik az egyetlen örökösei, a kiválasztott gyermekek. Az Omega megsértődött, hogy az Őrző képes életet alkotni, ezért megveti azt a különleges képességet, amivel a fajunk rendelkezik. Válaszul létrehozta az Alantasok Társaságát, és embereket használ, mivel képtelen fajt teremteni, és mert az emberek az erőszak kimeríthetetlen forrása.

Milyen furcsa, gondolta Beth. Lelkekkel kereskednek. Élőhalottak. Ilyen dolgokkal a való világban nem gyakran találkozunk az ember.

És az mennyire szokványos, hogy egy vámpírral vacsorázik? Van-e egyáltalán olyan, hogy lehetetlen?

Eszébe jutott a jóképű szőke férfi, aki a saját sebét varrta össze.

- Vannak társaid, akikkel harcolsz, igaz?

- A testvéreim – felelte. Ivott egy kortyot a borból. – Mihelyt a vámpírok felismerték, hogy támadják őket, a faj legerősebb és legjobb tagjait kiválogatták, és felkészítették a harcra. Aztán az *alantasok* ellen fordultak. Később a legerősebb nőkkel párosodtak, és így ment ez nemzedékeken át. Végül létrejött a vámpíroknak egy alfaja. Ezek közül a legjobbak lehettek a tagjai a Fekete Tör Testvériségnek.

- Vérszerinti testvérek vagytok?

Wrath feszülten elmosolyodott.

- Bizonyos értelemben.

Az arca elkomorult, mintha túl személyesen érintené a téma. Beth érezte, hogy a testvériségről nem fog többet mondani, őt azonban még mindig érdekelte a harc, amit vívnak. Főleg, mivel hamarosan ő is olyanná válik, aki védelemre szorul.

- Szóval embereket ölsz.

- Igen, bár gyakorlatilag már halottak. Ahhoz hogy az *alantasok* rendelkezzenek a velünk való harchoz szükséges élettartammal és erővel, az Omegának meg kell őket fosztania a lelküktől. – Keserűség tükröződött markáns arcán. – Nem mintha a többi ember nem támadná a vámpírokat.

- Nem kedvelsz minket... embereket, ugye?

- Először is az ereidben félig apád vére folyik, másodszor pedig, mi okom lenne rá? Az átváltozásom előtt állandóan agyba-főbe vertek, amióta pedig vámpír lettem, csak azért nem teszik, mert a frászt hozom rájuk. Szerinted mi lenne, ha mindenki megtudná, hogy léteznek vámpírok? Mindenki minket üldözne. Az emberi fajt minden megrémíti, ami más, mint ők. Az egyetlen válaszuk pedig a harc.

- Ezenkívül idegesítenek. Zsarnokok, akik mindig a gyengéket bántják, az erősektől meg tartanak. – Wrath megrázta a fejét. – Csak nézd meg, milyennek képzelnek minket! Ott van például Drakula, a gonosz vérszívó vámpír, aki a védtelenekre vadászik. Aztán azok a szörnyű filmek, és a pornó. Hogy az egész Halloween-felhajtást ne is említsem. Műanyag szemfog, fekete köpeny. Az egyetlen dolog, amiben az idiótáknak igazuk van, hogy vért iszunk, és nem tudunk kimenni a napfényre. A többi hazugság, amit csak azért találtak ki, hogy elidegenítsenek tőlünk mindenkit, és félelmet keltsenek a tömegekben. Vagy azért találta ki néhány unatkozó elmebeteg, mert azt képzelték, hogy a sötét oldal jó móka.

- De ugye nem vadásztok ránk?

- Ne használd ezt a szót! Ne mondd, hogy *ránk*, Beth, inkább azt, hogy *rájuk*. Nem vagy teljesen ember, és hamarosan egyáltalán nem leszel az. – Kis szünetet tartott. – Nem, nem vadászom rájuk, de ha az utamba állnak, nem kegyelmezek.

Beth elgondolkozott azon, amit hallott, s közben próbált nem tudomást venni a rettegről, ami minden alkalommal rátört, amikor az átváltozására gondolt.

- Amikor Butchra támadtál... Ugye, ő nem... hogy is hívják... *alantas*?

- Megpróbált téged távol tartani tőlem. – Wrath állta megkeményedett. – Bárkit és bármit eltaposok, ha ezt újra megpróbálja. És akár a szeretőd, akár nem, ha megint megteszi...

- Megígérted, hogy nem ölöd meg.

- Nem is fogom. De nem leszek vele kíméletes.

- Miért nem eszel? – kérdezte Wrath. – Szükséged van az ételre.

Beth a tányérjára nézett. Étél? Az élete hirtelen egy Stephen King-regénnyé változott. Hogy tudna most az evésre gondolni?

- Egyél! – bökött a fejével a tányérra. – Az átváltozáshoz szükséged lesz az erődre.

Beth felvette a kanalat, csak hogy ne nyaggassa tovább! A levesnek ragasztóíze volt, bár biztos volt benne, hogy Fritz tökéletesen készítette el.

- Most is van nálad fegyver? – kérdezte.

- Igen.

- Sosem válsz meg tőlük?

- Nem.

- És amikor mi... - Még idejében elhallgatott, mielőtt a *szeretkeztünk* szó elhagyta volna a száját.

Wrath előrehajolt. – Mindig van valami a közelemben. Még akkor is, amikor a magamévá teszek.

Beth nagyot nyelt. Izgató gondolatok keveredtek a fejben azzal a sejtelemmel, hogy a férfi vagy paranoiás, vagy a gonosz valóban ilyen közel van.

Wrath-ról sok mindent el lehetett mondani, de azt nem, hogy idegbeteg.

Mindketten hallgattak, miközben Fritz elvitte a levest, és behozta a báránysültet, két tányérra szervírozva. Wrath húsa kis darabokra fel volt vágva. *Különös*, gondolta Beth.

- Vacsora után szeretnék mutatni neked valamit – mondta a vámpír. Fogta a villáját, és két próbálkozás után sikerült felszúrnia rá egy darab húst.

Beth észrevette, hogy közben nem is a tányérba néz, hanem valahová az asztalra.

Megborzongott. Valami nagyon nem stimmelt. Alaposan megnézte a napszemüveget.

Visszaidézte az első találkozásukat, amikor Wrath az ujjával tapogatta meg az arcát, mintha az érintésből akarná megtudni, hogy néz ki. És állandóan rajta van az a szemüveg, mintha nemcsak a fényt próbálná kiszűrni, hanem szándékosan eltakarná a szemét.

- Wrath?

A férfi a borospoharáért nyúlt, de addig nem zárta össze az ujjait, amíg a tenyere meg nem érintette az üveget.

- Mi az? – ivott egy kortyot, majd szólt Fritznek, hogy hozzon még.

A komornyik egy pillanat múlva megjelent egy újabb üveg vörösborral.

- Itt van, Mester. Üröm? Tölthetek?

- Igen, köszönöm.

Amikor a konyhaajtó becsukódott az öreg szolga mögött, Wrath így szólt.

- Akartál valamit kérdezni?

Beth megköszönte a torkát. Biztosan csak belemagyaráz a dolgokba olyat, ami nincs is. Mivel elkeseredetten próbál valami gyengeséget felfedezni benne, meggyőzte magát arról, hogy a vámpír vak.

Ha elég ügyes – ami nyilvánvalóan vitatható -, gyorsan felteszi a kérdéseit, aztán hazamegy.

- Beth?

- Tessék?... Ja igen. Igaz az, hogy nem tudsz kimenni a házból nappal?

- A vámpírok nem tudnak a napfényben létezni.

- Miért? Mi történik?

- Azonnal másod- vagy harmadfokú égési sérülést szenvedünk. És esetleg nem sokkal azután el is égünk. A nappal nem lehet viccelni.

- De én most ki tudok menni.

- Még nem változtál át. Bár ki tudja? Lehet, hogy utána is egy bizonyos fokig képes leszel elviselni. Azoknál, akiknek az egyik szülője ember, másképp van. A vámpírtulajdonságok csökkenhetnek. – Ivott egy kortyot, majd megnyalta a száját. – Persze Darius vére lég erős benned, hiszen át fogsz változni.

- Milyen gyakran fogok... inni?

- Kezdetben elég gyakran. Körülbelül kétszer-háromszor havonta. De ez megint olyasmi, amit nem lehet előre megjósolni.

- Miután te segítettél nekem az első alkalommal, hogy talállok valakit, akiből...

Wrath dühös morgása miatt nem fejezte be a mondatot. Rápillantott, és látta, hogy visszatért a mérge.

- Ne aggódj, majd én keresek neked valakit – vetette oda ingerülten. Akcentusa erősebb volt, mint máskor. – Addig pedig engem használsz.

- Remélem, nem kell sokáig – felelte Beth halkan, mert azt gondolta, a férfi nincs elragadtatva a gondolattól, hogy rá van utalva.

- Ilyen sürgős?

- Nem, csak azt hittem...

- Mit? Mit hittél? – hangja durva volt, legalább olyan durva, mint a tekintet, amit a lányra vetett, bár az nem láthatta a szemüvegtől.

Nehéz volt kimondani, hogy Wrath nem örül annak, hogy össze vannak kötve. A visszautasítás fáj, bár tudta, kétségkívül jobb lenne neki nélküle.

- Tohr azt mondta, te vagy a vámpírok királya. Gondolom, ez elég sok elfoglaltságot jelent számodra.

- A fiúknak meg kell tanulniuk egyedül is boldogulni.

- Tehát igaz? Te vagy a királyuk?

- Nem – csattant fel Wrath.

Mintha becsapta volna az ajtót az orra előtt.

- Nős vagy? Úgy értem, van párod? Vagy kettő? – kérdezte Beth gyorsan, és úgy gondolta, most már akár meg is kérdezheti, úgyis megint mérges. Ennél már nem lehet rosszabb.

- Krisztusom, dehogyis!

Némi megkönnyebbülést jelentett, bár ebből tudni lehetett, mi a véleménye a kapcsolatokról.

Beth ivott egy korty bort. – Van egyáltalán n az életedben?

- Nincs.

- Akkor kiből iszol?

Hosszú csend következett. Nem túl biztató.

- Volt valaki.

- Volt.

- Igen.

- Mióta nincs?

- Nem régóta. – Megvonta a vállát. – Sosem álltunk közel egymáshoz. Nem illettünk össze.

- Most ki lesz helyette?

- Krisztusom, neked mindent tudnod kell?!

- Ki lesz az? – erősködött Beth.

Wrath egy ideig őt nézte, majd megváltozott az arckifejezése, mintha minden ellenséges érzelmek egy pillanat alatt elillant volna. Óvatosan letette a villát a tányér szélére, a másik kezét tenyérrel felfelé az asztalra helyezte.

- A fenébe!

Káromkodása ellenére a levegő hirtelen melegebbnek tűnt.

Beth nem bízott benne, hogy megváltozott a hangulata, aztán Wrath levette a szemüveget és megdörzsölte a szemét. Amikor visszatette, mély levegőt vett, mintha erőt gyűjtene.

- Istenem, azt reméltem, hogy te leszel. De nem sokáig leszek melletted az átváltozás után. – Megrázta a fejét. – Micsoda ostoba gazember vagyok!

Beth lehunyta a szemét. Arra a gondolatra, hogy a férfi az ő vérét fogja inni, hogy életben maradjon, heves szexuális vágy töltötte el.

- Ne aggódj, nem fog megtörténni! Hamar találok majd neked egy férfit.

Eltolta maga elől a tányért, bár még félig sem fejezte be az evést.

- Mikor ittál utoljára? – kérdezte a lány, amikor eszébe jutott, milyen gyötrő vágy kínozza, mielőtt elküldte magától.

- Tegnap este.

Beth mellkasa égni kezdett, mintha elzáródott volna a levegő útja.

- De engem nem haraptál meg!

- Azután történt, hogy elmentél.

Elképzelte egy másik nő karjaiban. Amikor odanyúlt a poharáért, érezte, hogy remeg a keze.

Ez igen. Érzelmi hangulatváltozásai ma este rekordot döntöttek. Volt ma már rémült, dühös, és most örülten féltékeny.

Kíváncsi volt, mi jöhet ezután.

Attól tartott, hogy nem a boldogság.

26. fejezet

Beth visszatette az asztalra a borospoharat, és azt kívánta, bárcsak jobban tudna uralkodni magán.

- Nem örülsz neki, ugye? – kérdezte Wrath.

- Minek?

- Hogy egy másik nőből iszom.

Beth rosszkedvűen felnevetett. Utálta magát, őt, ezt az egész helyzetet.

- Jólesik az orrom alá dörgölni?

- Nem. – Wrath egy percig nem szólalt meg. – Én is ölni tudnék, ha arra gondolok, hogy egyszer majd egy másik férfi bőrébe mélyeszted a fogad, és az ő vérét szívod magadba.

Beth rámeredt.

Akkor miért nem maradsz velem?

Wrath megrázta a fejét.

- De nem gondolkodhatom így.

- Miért nem?

- Mert nem lehetsz az enyém. Bármit mondtam is korábban.

Fritz bejött, leszedte a tányérokat, majd felszolgált a desszertet. Aranyszegélyes tányérokon nagy eperszemeket. Mellette csokoládészósz, hogy abba mártogassák, és néhány keksz.

Más körülmények között Beth hamar megette volna, most azonban túlságosan zaklatott volt, hogy egyen.

- Nem szereted az epret? – kérdezte Wrath, miközben betett egy epret a szájába. Vakító fehér foga belevájta a gyümölcs piros húsába.

Beth megvonta a vállát, és nagy nehezen elfordította róla a tekintetét.

- De igen.

- Tessék, itt van egy. – Felvett egyet a tányérjáról, és odahajolt hozzá. – Hadd etesselek!

Karját kinyújtotta a levegőben, hosszú ujjai közt pedig szorosan tartotta a szárat.

Beth el akarta fogadni, amit felkínált neki, mégis azt mondta.

- Egyedül is meg tudom enni.

- Igen, tudom. De ebben éppen ez a lényeg.

- Lefeküdtél vele?

Wrath felvonta a szemöldökét.

- Tegnap este?

Beth bólintott.

- Amikor iszol belőle, szeretkezel is vele?

- Nem. És hadd válaszoljak a következő kérdésedre is. Jelenleg nem fekszem le senki mással csak veled.

Jelenleg, gondolta Beth. Lesütötte a szemét, és ostoba módon megbántottnak érezte magát.

- Hadd etesselek! – kérte halkán. – Kérlek!

Nőj már fel végre! – korholta magát Beth. Felnőttek voltak, nem gyerekek. Nagyon jók együtt az ágyban, és már így is többet kapott tőle, mint bárki mástól egész életében. Képes lenne azért elmenni, mert egyszer el fogja veszíteni?

Különben is, még ha most meg is ígérné neki, hogy boldogan fognak élni együtt a jövőben, akkor sem maradna vele örökké. Hiszen ő harcos, aki a hozzá hasonlókkal tart, ha úgy kívánja a helyzet. A békés családi élet unalmas lenne számára.

Most viszont itt van vele és akarja őt.

Előrehajolt, ajkával körbefogta az epret, és egészben bevette a szájába. Wrath orrlyukai kitágultak, miközben nézte, ahogy megeszi. Egy kis lé kicsordult Beth száján, és lecsorgott az állára. Wrath felszisszent.

- Hadd töröljem le! – kérte. Előrenyúlt, és megfogta az állát. Felemelte a szalvétát, Beth azonban lefogta a kezét. – Ne azzal! A nyelveddel!

Vágyakozó sóhaj hagyta el Wrath száját. Közelebb hajolt, és oldalra billentette a fejét. Amikor szétnyílt az ajka, és kidugta a nyelvét, előtűnt a szemfoga. Lenyalta a kicsorgott lét Beth álláról, aztán elhúzódott.

Egy néma percig csak nézték egymást. A gyertyák lángja meg-megrezzent.

- Gyere velem! – szólalt meg, és a kezét nyújtotta.

Beth nem gondokozott, megfogta a kezét, és hagyta, hogy felhúzz az asztaltól. Átmentek a fogadószobán, beléptek a festmény mögé a köfolyosóra, majd lementek a lépcsőn a szobája felé.

Amikor odaértek, Wrath kinyitotta az ajtót, és beléptek. Beth az ágyra pillantott. Szépen be volt vetve, a párnák sorban egymás mellett sorakoztak a fejtámlánál. A szatén lepedő, mint egy víztükör, úgy simul az ágyra. Beth-t előntötte a forróság, amikor arra gondolt, milyen érzés Wrath teste alatt feküdni, miközben benne mozog.

Most is efelé haladnak, gondolta, és már alig várta.

Mély morgó hangra lett figyelmes, ezért hátranézett a válla fölött. Wrath mögötte állt, és mereven nézte.

A gondolataiban olvasott. Tudta, mire vágyik, és készen állt rá, hogy megadja.

Odalépett hozzá. Ekkor becsukódott az ajtó, és a zár bekattant. Beth körülnézet, nincs-e valaki más is a szobában rajtuk kívül. Nem volt.

Wrath megfogta a nyakát, és hüvelykujjával hátrabillentette a fejét.

- Egész este arra vágytam, hogy megcsókoljalak.

Beth vad, követelőző csókra számított, ám amikor Wrath ajka hozzáért, lágy volt és gyengéd. Megfeszült testén érezhető volt a szenvedély, de szándékosan nem sietett. Felemelte a fejét, és rámosolygott.

Már teljesen megszoktam a szemfogát, gondolta Beth.

- Ma este lassan csináljuk – mondta a férfi.

Mielőtt újra megcsókolhatta volna, Beth megállította.

- Várj! Valamit meg kell kérdeznem... Van nálad óvszer?

Wrath összevonta a szemöldökét.

- Nincs. Miért?

- Miért? Még sosem hallottál a biztonságos szexről?

- Én nem hordozok ilyen betegségeket, és te sem tudsz engem megfertőzni.

- Honnan tudod?

- A vámpírok nem fogékonyak az emberi betegségekre.

- Vagyis bármikor bárkivel lefeküdhetsz, és nem kell aggódnod semmiért?

Amikor Wrath bólintott, Beth egy kicsit rosszul lett. Édes istenem, hány nővel lehetett...

- És most nem is vagy termékeny.

- Ezt honnan veszed?

- Higgy nekem! Mindketten tudnánk, ha az lennél. Az átváltozás után még legalább öt évig nem is leszel. És még ha abban az időszakban lennél is, a fogantatásra akkor sincs száz százalék esély, mert...

- Várj csak! Mi ez a termékenységi dolog?

- A vámpír nők csak tízévenként egyszer termékenyek. Ami áldás.

- Miért?

Wrath megköszörülte a torkát, mintha zavarban lenne, hogy erről a témáról kell beszélnie.

- Veszélyes időket élünk. Bizonyos mértékben minden férfire hatást gyakorol, ha egy termékeny nő közelében van. Harcok bármikor kitörhetnek, és a férfinek el kell mennie. Ha a nő éppen a termékeny időszakában van... a vágya elképesztően erős. Legalábbis ezt hallottam.

- Neked nincs gyereked?

Wrath megrázta a fejét, aztán elkomorodott.

- Istenem!

- Mi az?

- Arra gondoltam, hogy neked is lesz ilyen időszakod. – Behunyta a szemét, a teste pedig megszédült. – És én lennék az, akit használnál.

Hirtelen olyan hatalmas vágy tört rá, hogy még Beth is érezte a levegőben.

- Mennyi ideig tart?

- Két napig. Ha a nőről... megfelelően gondoskodnak, és eleget iszik, hamar regenerálódik.

- És a férfi?

- Ő teljesen kimerül, mire véget ér. Kiürül a teste. És nem csak a vértől. Hosszabb időbe telik, mire visszanyeri az erejét, de még senkit sem hallottam panaszkodni. Soha. – Csend lett. – Nagyon szeretnék az lenni, aki enyhíti a vágyadat.

Hirtelen hátralépett. Beth-t hideg szellő csapta meg. A forró vágy elpárolgott, Wrath hangulata pedig megint elsötétült.

- Ez viszont valaki másnak lesz a feladata. És a kiváltsága.

Megcsörrent a mobiltelefonja.

Dühösen előrántotta a zsebéből. Beth sajnálta azt, aki a vonal végén várt.

- *Micsoda?* – kérdezte Wrath a telefonálótól, majd hosszú szünet következett.

Beth bement a fürdőszobába, hogy nyugodtan tudjon beszélni, és neki is szüksége volt egy kis időre. A feje már szédült a hallottaktól. Két nap. Vele kettesben.

Amikor visszament a szobába, Wrath a kanapén ült, a térdére támaszkodott, és merengve nézett maga elé. Nem volt rajta a zakó, válla így még szélesebbnek tűnt a fekete selyemingben. Amikor közeledett felé, meglátta, hogy egy fegyver van az övébe tűzve hátul. Megborzongott.

Wrath felnézett, amikor leült mellé. Bárcsak közelebb tudna kerülni hozzá, gondolta Beth a fekete napszemüvegre nézve. Megsimogatta az arcélét és az állát. Wrath szétnyitott a száját, mintha az érintéstől elállt volna a lélegzete.

- Szeretném látni a szemedet – szólalt meg.

Wrath kicsit elhúzódott.

- Nem.

- Miért nem?

- Miért érdekel, hogy néz ki?

Beth felvonta a szemöldökét.

- Nehéz olvasni a szemedből, ha rajtad van a szemüveg, most pedig nagyon szeretném tudni, mit gondolsz.

Vagy mit érzek. Az még fontosabb, gondolta.

Megadóan megvonta a vállát.

- Jól van, legyen.

Amikor nem mozdult, Beth megfogta a szemüveg szárát, és óvatosan levette a szeméről. Szemháját csukva tartotta, sötét szempillája az arcához simult. Nem nyitotta ki a szemét.

- Nem mutatod meg?

Wrath állá megkeményedett.

Beth rápillantott a napszemüvegre. A gyertya fényéhez emelte, és átnézett rajta. Alig látott valamit, olyan sötét volt.

- Vak vagy, ugye? – kérdezte félve.

Wrath gúnyosan elhúzta a száját.

- Aggódsz, hogy nem tudok rád vigyázni?

Beth nem lepődött meg az ellenséges hangon. Gondolta, hogy egy ilyen férfi, mint ő, megveti a saját gyengeségét.

- Nem. Ez eszembe sem jutott. De akkor is szeretném látni a szemedet.

Egy hirtelen mozdulattal Wrath megragadta, és kibillentette egyensúlyából. A lány csak azért nem esett el, mert megtartotta a karjában. Száját szorosan összeszorította, majd lassan felnyitotta a szemét.

Beth-nek elállt a lélegzete.

Rendkívüli volt a szeme. Szivárványhártyája halványzöld, szinte fehér, és úgy fénylett, mintha valahonnan hátulról lenne megvilágítva. Szeme mélyen ült szemöldöke alatt, körben fekete szempillák keretezték. A pupillájával viszont valami nem stimmel. Egészen apró fekete pont volt a halványzöld írisz közepén.

Megsimogatta a férfi arcát.

- Gyönyörű szemed van.

- Használhatatlan.

- *Gyönyörű!*

Beth észrevette, hogy az arcát vizsgálgatja. Látszott, mennyire erőlködik, hogy valamit lásson.

- Mindig ilyen volt a szemed? – suttogta Beth.

- Eleve csökkent látóképességgel születtem, az átváltozásom után azonban sokat romlott, és szerintem, ahogy öregszem, egyre jobban fog.

- Vagyis most látsz valamit?

- Igen. – Odanyúlt a hajához. Amikor Beth érezte, hogy a vállára hullanak a fűrjei, rájött, hogy kihúzogatja a kontyából a hajtűket. – Tudom, például, hogy leengedve szeretem a hajad. És azt is tudom, hogy gyönyörű vagy.

Gyengéden simogatni kezdte az arcát, majd lefelé haladva a nyakát és a vállát. Nem állt meg, folytatta útját még lejjebb, a melle közé.

Beth szíve nagyot dobbant. Gondolatai lelassultak, és a világ teljesen megszűnt körülötte, csak ő volt és Wrath.

- A látásnak túl nagy jelentőséget tulajdonítanak – suttogta, miközben tenyerével a dekoltázsát simogatta. Keze súlyosan nehezedett rá, ízelítőt adva abból, milyen érzés lesz, amikor teste a matrachoz szegezi. – Az érintés, az ízlelés, a szaglás és a hallás legalább annyira fontosak.

A nyakához hajolt, és orrával végigsúrolta a bőrét. Beth érezte, hogy valami karcolja. A *szemfoga*. Érezte, ahogy végigsiklik a torkán. Szerette volna, ha beleharap.

Wrath mély levegőt vett.

- Olyan illata van a bőrödnek, hogy mindig megkívánlak, ha megérem. Azonnal. Csak meg kell szagolnom.

Beth átölelte, és testét a férfiéhoz dörzsölte. Hátát megfeszítette, mellét előretolta, és hátravetette a fejét. Halk nyögés hagyta el ajkát.

- Istenem, hogy imádom ezt a hangot! – mondta rekedten Wrath, és megsimogatta a torkát. – Csináld még!

Ajkával rátapadt a nyakára, és megszívta. Beth újra felnyögött.

- Igen, ez az – lehelte. – Édes istenem, mennyire jó!

Keze a ruha kötőjéhez vándorolt, és kioldotta a csomót.

- Nem engedtem Fritznek, hogy lecserélje a lepedőt.

- Tessék? – motyogta Beth.

- Az ágyon, miután elmentél. Azt akartam, hogy mindig érezzem az illatod.

A ruha felül kissé szétnyílt. Wrath keze lassan siklott fel a melltartóig. Amikor odaért, egyik ujjával körberajzolta a csipkés szegélyt, és fokozatosan egyre kisebb köröket írt le, míg végül elérte a bimbót.

Beth megrándult, és belekapaszkodott a vállába.

Izmai kemények voltak, mivel tartották teljes súlyát. Felnézett a férfi félelmetes, de gyönyörű arcába.

A szeme szinte izzott, olyan fényt sugárzott, hogy a mellét szinte árnyékba borította. Egész lényéből nyers, lüktető szenvedély és vad éhség áradt. Teste lángolt, izmai pattanásig feszültek.

De tökéletesen uralma alatt tartotta vágyát. És a lányt is.

- Eddig túl mohó voltam veled – mondta, és lehajtotta a fejét Beth vállához. Óvatosan beleharapott a nyakába, de a fogai nem szúrták át a bőrt, majd nyelvével lágyan simogatva megnyalta a helyét. Lejjebb vándorolt a mellkasához. – Még nem is csináltam igazán jól, ahogy kell.

- Ebben nem vagyok olyan biztos – felelte Beth ködös tekintettel.

Wrath felnevetett. Lehelete meleg volt, és nedves a bőrén. Lágy csókot adott a mellére, majd a melltartó csipkéjén keresztül bekapta a bimbót. Beth hátrafesztette mellkasát, és közben úgy érezte, mintha egy gát szakadt volna át a lábai között.

Wrath felemelte a fejét, és elmosolyodott.

Finoman letolta a melltartó pántját, és lefejtette a csipkét a melléről. A bimbó még keményebben meredezett, amikor ráhajolt és az ajkával bortokba vette. Óvatosan szívogatta, majd gyengéden nyalogatta.

Beth kérés nélkül szétnyitotta a lábát, mire a férfi elégedetten felnevetett.

Kezét becsúsztatta a ruha redői közé, végigsimított a csípőjén, fel egészen a hasáig. Megkereste a bugyi szélét, és mutatoujját egy kicsit alácsúsztatta. Izgatóan le-fel mozgatva dörzsölte a bőrét, néhány centire attól a helytől, ahol mindketten szerették volna.

- Még – kérte a lány. – Még többet akarok!

- Megkapod, ne félj! – Kezét a fekete csipkebugyi alá csúsztatta, és amikor megérintette a nedves nyílást, Beth felsikoltott. – Beth?

A lány alig volt magánál, teljesen átadta magát az érintés élvezetének.

- Hmm?

- Akarod tudni, milyen ízed van?

Egyik ujját becsúsztatta a nedves részbe, csak hogy megmutassa, nem a szájáról beszélt.

Beth megmarkolta a vállát, körmei majdnem átszúrták a selyeminget.

- Őszibarack – mondta, és ajkával egyre lejjebb haladt. Végigcsókolta a hasát. – Mint az érett őszibarack. A bőröd selymes és csúszós a nyelvem alatt, amikor megszívom. A torkomban pedig sima és édes, amikor lenyelem.

Beth felnyögött. Nagyon-nagyon közel volt az orgazmushoz, alig tudott már magáról.

Wrath egy gyors mozdulattal a karjába vette, és az ágyhoz vitte. Amikor lefektette, fejével szétnyitotta a lábát, és combja között csókot lehelt a fekete csipkebugyira.

Beth nem kapott levegőt. Beletúrt a férfi hajába, de beleakadt az ujja. Wrath kikötötte a bőrszíjat, ami hátul összefogta, mire hosszú, fekete fürtjei előrehullottak, és betakarták a hasát.

- Mint az őszibarack – mondta megint, és lehúzta róla a bugyit. – Imádom az őszibarackot.

Hátborzongatóan gyönyörű szeme végignézett a testén, majd ismét lehajtotta a fejét.

27. fejezet

Havers lement a laboratóriumba. Körbe-köre járkált, papucs csattogott a fehér linóleumpadlón. Amikor befejezte a mászkálást, leült a mikroszkóp elé, és megsimogatta a fényes műszert. Felnézett a polcra, amelyen csőrös üveg poharak és fiolák sorakoztak. Hallotta a hűtő zúgását és a mennyezeti ventilátor surrogását. Beszívta a fertőtlenítőszer orvosi szagát. A tudományos környezet emlékeztette a kutatásaira. És arra, milyen büszke a tudására.

Civilizáltnak tartotta magát, aki képes félretenni az érzelmeit, és az ingerekre logikusan reagálni. Ez a gyűlölet azonban, amit most érzett, ismeretlen volt számára, és nem tudott uralkodni rajta. Túl erős volt, túl hatalmas.

Tervek fogalmazódtak meg a fejében. Tervek, melyekben a vérontás játszotta a főszerepet.

Ugyan már, mégis kit akar átverni? Ha csak egy svájci bicskával közelítene Wrath-hoz, a végén ő feküdne a földön vérben.

Szüksége van valakire, aki ért a gyilkoláshoz. Valaki, aki közel tud kerülni hozzá.

Amikor rátalált a megoldásra, elcsodálkozott, mennyire kézenfekvő. Tudta, kihez kell fordulnia, és hol találja az illetőt.

Száján elégedett mosollyal elindult kifelé.

Amikor megpillantotta magát a mosogató fölötti tükörben, megdermedt. Ravasz szeme túlságosan buzgón csillogott. Az ajkán még soha nem volt ilyen gonosz mosoly. Arcán félreérthetetlenül tükröződött, mennyire várja aljas tervének megvalósulását.

Nem ismerte fel magát a bosszú álarca mögött.

Gyűlölte, ahogy kinézett.

- Édes istenem!

Hogy juthatott eszébe ilyen dolog? Hiszen orvos. Gyógyító. Arra tette fel az életét, hogy életeket mentsen, nem arra, hogy elvegyen.

Marissa azt mondta, vége. Felbontotta a jegyességet, nem fogja többé látni Wrath-t.

Nem érdemli meg mégis, hogy bosszút álljon azért, ahogy bánt vele?

Most jött el az idő a visszavágásra. Már nem fenyeget az a veszély, hogy a kereszttűzben a húga is megsérülhet.

Havers megborzongott. Úgy gondolta, biztosan azért, mert ilyen nagy gonoszságon töri a fejét. Aztán megszédült, és meg kellett kapaszkodnia, hogy el ne essen. A szoba forgott körülötte, ő pedig lerogyott egy székre.

Kioldotta csokornyakkendőjét, mert alig kapott levegőt.

A vér, gondolta, a transfúzió. Nem működött!

Elkeseredésében lerogyott a földre. A kudarc hatalmas csalódással töltötte el. Behunyta a szemét, és átadta magát a végtelen sötétségnek.

Wrath szorosan magához ölelte Beth-t, és miközben még benne volt, átfordult vele az ágyon. Hátrasimította a haját, mely nedves volt a verejtéktől.

Az enyém.

Gyengéden megcsókolta, és elégedetten érzékelte, hogy a lány még mindig zihál.

Ezúttal úgy szeretkezett vele, ahogy kell. Lágyan és megfontoltan.

- Itt maradsz? – kérdezte.

Beth rekedten felnevetett.

- Nem hiszem, hogy képes lennék járni. Azt hiszem, a fekvés remek választás jelenleg.

Wrath homlokon csókolta.

- Hajnal előtt visszajövök.

Visszahúzódott forró testéből.

- Hová mész?

- Találkozom a testvéreimmel, aztán kimegyünk.

Felkelt az ágyból, felvette bőrruháig, majd feltette a fegyvertartót is. Mindkét oldalra becsúsztatott egy tört, aztán kezébe fogta a dzsekijét.

- Fritz itt lesz – mondta. – Ha szükséged lenne valamire, tárcsázd a csillaggombot, majd a negyvenet. Ezzel tudod megcsörgetni a fenti telefont.

Beth magára csavarta a takarót, és szintén felkelt.

- Wrath! – Megfogta a karját. – Maradj!

A vámpír lehajolt, és megcsókolta.

- Visszajövök.

- Harcolni fogsz?

- Igen.

- De hogyan, hiszen... - hirtelen elhallgatott.

- Háromszáz éve vak vagyok.

Beth-ben bent ragadt a levegő.

- Olyan öreg vagy?

Wrath felnevetett.

- Igen.

- Akkor el kell ismernem, elég jól tartod magad. – mosolya lehervadt. – Én meddig fogok élni?

Wrath érezte, hogy a lányt jeges félelem önti el, amitől az ő szíve is összeszorult.

Mi lesz, ah nem éli túl az átváltozást?

Gyomra görcsbe rándult. Őt, aki puszipajtása a Kaszásnak, hirtelen legyőzi egy emberi félelem?

De Beth túl fogja élni. *Muszáj!*

Észbe kapott, hogy a mennyezetet nézi, és azon csodálkozott, vajon kihez beszél. Az Őrzőhöz?

- Wrath?

Megragadta, és erősen magához szorította, mintha ezzel meg tudná akadályozni a kedvezőtlen végzetet, ha az várna rá.

- Wrath – lehelte Beth a vállába. – Wrath, kedvesem, nem... nem kapok levegőt!

A férfi azonnal enyhített a szorításon, és lenézett rá. Próbált rossz szemével fókuszálni, de az erőfeszítéstől megfájdult a feje.

- Wrath, mi a baj?

- Semmi.

- Nem feleltél a kérdésekre.

- Mert nem tudom a választ.

Beth megdöbbsen, aztán lábujjhegyre emelkedett, és megcsókolta.

- Nos, bármeddig élek is, azt szeretném, ha ma éjjel velem maradnál.

Valaki kopogott.

- Hé, Wrath – Rhage hangja az acél ajtó mögül hallatszott. – Mindannyian itt vagyunk.

Beth hátralépett, és karját maga köré fonta. Wrath sejtette, hogy újra el akarta csábítani.

Nagy kísértést érzett, hogy kulcsra zárja az ajtót, miután elmegy, de nem tudta elviselni a gondolatot, hogy fogolyként fogva tartja. Ösztönei azt súgták, bármennyire tiltakozik is Beth a sorsa ellen, nem változtathat rajta, sem azon, hogy neki milyen szerepe van benne. Most még biztonságban van az *alantasoktól*, mivel embernek tekintik.

- Itt leszel, amikor megjövök? – kérdezte, és felvette a dzsekijét.

- Nem tudom.

- Ha elmész, tudnom kell, hol talállak.

- Miért?

- Az átváltozás miatt, Beth! Nézd, sokkal biztonságosabb lenne, ha itt maradnál.

- Talán.

Nem mert hangosan káromkodni. Nem fog könnyörögni!

- Kint az előtérben az a másik ajtó, apád hálósobájába vezet. Gondolta, szeretnéd megnézni. Elment, mielőtt kínos helyzetbe hozhatta volna magát.

A harcosok nem könnyörögnek. Kérni is csak ritkán kérnek. Elveszik, amit akarnak, vagy ölnek érte, ha kell.

Nagyon remélte, hogy Beth ott lesz, mire visszatér. Jóleső érzés töltötte el a gondolat, hogy az ágyában alszik.

Beth bement a fürdőszobába, és lezuhanyozott. Hagyta, hogy a forró víz megnyugtassa az idegeit. Amikor befejezte, megtörölközött, és észrevett a falon egy fekete fürdőköpenyt.

Belebújt. Megszagolta a gallérját. Behuntya a szemét, amikor megérezte rajta Wrath illatát. Szappan, arcszesz és még valami.

Férfi vámpír illat.

Édes istenem, tényleg ez a valóság?

Visszament a szobába. Wrath nyitva hagyta a gardrób ajtaját, ezért bement körülnézni. Rengeteg fegyvert látott, ami megijesztette.

Rápillantott az ajtóra mely a folyosóra vezetett. Megfordult a fejében, hogy elmegy, de bármennyire is menni akart, legalább annyira tudta, hogy Wrath-nak igaza van, és itt nagyobb biztonságban van.

Az apja hálósobája is nagy kísértést jelentett.

Megnézi, és csak remélni tudja, hogy amit benne talál, nem okoz majd túl nagy meglepetést. Isten tudja, hányszor döbbsentette már meg a szeretője.

Kilépett az előtérbe, és ránézett a másik ajtóra. Szorosabbra fogta magán a köpenyt. A gázlámpák halványan pislácoltak a falon, amitől úgy tűnt, mintha életre kelt volna a kő. Mielőtt meggondolhatta volna magát, megfogta a kilincset, és lenyomta.

Koromsötét fogadta odabent. Lehetett volna egy feneketlen gödör, vagy egy végtelen tér is. Az ajtófélfá melletti falat tapogatta, remélve, hogy megtalálja a villanykapcsolót, és közben nem harapja le semmi a kezét.

A kapcsolót nem találta, de a keze még mindig a helyén volt.

Belépett a sötét helyiségbe, és lassan elindult balra. Nekiütközött valaminek. Megtapogatta. A rézfogantyúkból és a ciromillatú viaszból arra következtetett, hogy egy fiókos szekrény. Tovább-botorkált, amíg végre talált valami lámpafélét.

Felkapcsolta, és amikor fény gyulladt a sötétben, egy pillanatra behuntya a szemét. A lámpa alja gyönyörű keleti váza volt, és egy díszes mahagóniasztalon állt. Kétségtelenül ezt a szobát is ugyanolyan előkelő stílusban rendezték be, mint a fenti részt.

Amikor a szeme hozzászokott a fényhez, körülnézett.

- Te... jó... ég!

Mindenhol körben a falakon róla készült fényképek lógtak. Minden életkorából, a csecsemőkortól kezdve, gyerekkorából, tinédzser korszakából. Aztán a főiskolás évekből. Az egyik nemrég készülhetett. Akkor fényképezték le, amikor kilépett a *Caldwell Courier Journal* szerkesztőségéből. Emlékezett arra a napra. Akkor esett először a hó, és az égre tekintve elnevette magát.

Nyolc hónapja.

Szíven ütötte a gondolat, hogy eddig nem ismerhette az apját.

Mikor halt meg? Hogyan élt.

Egy dolgot azonban biztosan tudott. Nagyon jó ízlése volt, és nagyszerű stílusa. Nyilvánvalóan szerette a szép holmikat. A hatalmas hálósoba lenyűgözően festett. A falak sötétvörösre voltak festve, ami jól kiemelte a Hudson River School aranykeretes tájképeit. A földön kék, vörös és aranyszínű keleti szőnyegek heverték, amelyek úgy ragyogtak, mint egy festett üveg. A legszembeütőbb azonban a baldachinos ágy volt. A hatalmas, kézzel faragott,

antik bútor tetejét vörös bársony drapéria szegélyezte. A bal oldali éjjeli szekrényen egy lámpa állt és egy róla készült fotó. A jobb oldalin egy óra, egy könyv és egy pohár.

Jobb oldalon aludt, gondolta.

Odament a szekrényhez, és felemelte a keménykötésű könyvet. Franciául volt. Beletéve pedig egy magazin. A *Forbes*.

Visszatette, aztán megnézte a poharat. Az alján még mindig volt egy kis víz.

Vagy alszik itt valaki... vagy az apja nem sokkal azelőtt halt meg.

Körülnézett, lát-e valahol ruhákat vagy bőröndöt, ami vendégre utalt. Megpillantott egy mahagóni íróasztalt a szoba másik végében. Odament, és leült a trónszerű székre. Olyan nagy volt, hogy Beth szinte eltűnt a faragott karfák között. Egy bőrkötésű mappa mellett apapírok heverték. A ház számlái. Villany, telefon, kábeltévé, mind Fritz nevén.

Teljesen... normális. Neki is ilyenek vannak az asztalán.

Rápillantott a pohárra az éjjeli szekrényen.

Nagyon hirtelen szakadhatott félbe az élete, gondolta.

Úgy érezte magát, mint egy betolakodó, de nem tudott ellenállni a kísértésnek, és kihúzta a középen lévő vékony fiókot. Drága tollak, gemkapcsok, tűzőgép. Visszatolta a helyére, aztán kihúzott az egyik oldalon egy nagyobbat. Tele volt iratokkal. Kivett egyet, és beleolvasott. Pénzügyi kimutatások...

Szentséges isten! Az apja gazdag volt. Nagyon-nagyon gazdag.

Elolvasott egy másik oldalt. Milliós nagyságrendű számok álltak a papíron. Hihetetlenül gazdag volt.

Visszatette az iratot a helyére és betolta a fiókot.

Ez megmagyarázza a házat, a műalkotásokat, a kocsit és a komornyikot.

A telefon mellett észrevett egy ezüstkeretes képet magáról. Felvette, és elképzelte, ahogy őt nézi.

Hol van egy kép róla? – gondolta.

Egyáltalán le lehet fényképezni a vámpírokat?

Megint körbesétált a szobában. Megnézte a bekeretezett fényképeket a falon. Mindegyiken ő volt látható, csak ő, csak ő, csak...

Lehajolt. Remegő kézzel leakasztott egy aranykeretes fotót.

A fekete-fehér felvételen egy sötét hajú nő volt látható, ahogy szégyenlősen a fényképezőgépbe néz. Az arcához tette a kezét, mintha zavarban lenne.

Az a szem! – döbrent meg Beth. Mindennap ugyanezt a szemet látja viszont a tükörben.

Az édesanyja!

Megsimogatta az üveget, majd kábultan lerogyott az ágyra.

Olyan közel tartotta maga elé, amíg még tisztán látta, mintha a közelség megszüntetné a köztük lévő időt, távolságot és körülményeket. Szeretett volna közelebb kerülni a képen látható nőhöz.

Az édesanyjához.

28. fejezet

Na, ez így már sokkal jobb! gondolta Mr. X, amikor vállára vette az eszméletlen vámpírt. Végigsietett a sikátoron, kinyitotta a furgon hátsó ajtaját, és ledobta válláról a terhet, mintha csak egy zsák krumpli lenne. Gondosan betakarta egy gyapjútakaróval, hogy elrejtse a kíváncsi szemek elől.

Tudta, hogy működni fog a módszere. A nyugtatólövedék erősségét megnövelte, már nem az emberi nyugtatót, a Demosedant használta, hanem a lovaknak való Acepromazine-t. Jól számított, és így sikerült is a terv. A vámpírnak még így is két lövedéket kellett beadnia, mire elájult.

Mr. X körülnézett, mielőtt beszállt a volán mögé. A halott prostituált, akit csalinak használt, a lefolyón feküdt, heroinnal dúsított vére a csatornarendszerbe csöpögött. A szerencsétlen még segített is neki, amikor be akarta adni neki a drogot. Persze nem sejtette, hogy száz százalék tiszta heroint kap. És azt sem, hogy akkora mennyiséget, amitől még egy jávorszarvas is elkábult volna.

A rendőrség majd reggel találja meg a holtteste, de Mr. X nem aggódott, mert most is tiszta munkát végzett. Gumikesztyűt húzott a kezére, a fejére kalapot tett, és sűrű műszálas ruhát viselt, ami nem hagy szövetrostot semmin.

A lány pedig egyáltalán nem tiltakozott.

Mr. X megnyugodva beindította a motort, és kihajtott a Trade utcára.

Felső ajka fölött kiütött az izzadság. A felfokozott idegállapot és a megemelkedett adrenalin szint eszébe juttatta azokat az időket, amikor még képes volt a szexre. Most kicsit hiányzott neki.

Még ha a vámpír nem is tud semmi információval szolgálni, az este akkor is élvezetes lesz.

A kalapáccsal fogja kezdeni.

Nem! A fogászati fúró jobb lesz. A körme alá. Ettől biztosan magához tér. Végül is mi értelme kínozni, ha nincs eszméletén? Olyan, mintha egy hullát rugdosna. Legfeljebb tornagyakorlatnak felel meg, abból is a könnyebbnek.

Ő már csak tudja, figyelembe véve, mit tett az apja holttestével, amikor rátalált.

A csomagtérből tompa zajt hallott. Hátranézett a válla fölött, és látta, hogy a vámpír mozgolódik a takaró alatt.

Remek! Ezek szerint életben van.

Előrefordult, majd amikor meglátta, mi van az úton, elkomorodott. Az előtte haladó autók sorra lefékeztek, és a kocsisor lassan megállt. Narancssárga bóják álltak az úttesten, néhány méterre tőlük pedig villogó kék-fehér fény jelezte a rendőrség jelenlétét.

Baleset történt?

Nem. Útlezárás. Két rendőr elemlámpával járkált, és bevilágított minden autóba. Elöl a tábla:

ITTAS VEZETÉS ELLENŐRZÉSI PONT.

Mr. X rálépett a fékre. Benyúlt a táskájába, elővette a kábító pisztolyt, és belelőtt még két lövedéket a vámpírba, hogy ne csapjon zajt. Talán sikerül átjutnia az ellenőrzésen, mivel az ablakok le vannak sötétítve, a zsákmány pedig gondosan le van takarva. Feltéve, ha a fickónem mozdul meg.

Lehúzta az ablakot, amikor látta, hogy közeledik a rendőr. A zsaru bevilágította a kocsiba.

- Jó estét, biztos úr! – Mr. X próbált barátságos arcot vágni.

- Fogyasztott ma este alkoholt, uram? – kérdezte a rendőr. Tipikus középkorú senki volt. Kicsit pocakos, bozontos bajszú, amelyre ráfért volna némi igazítás. Őszes haja kócosan

kandikált ki a sapka alól. Minden tekintetben úgy nézett ki, mint egy juhászkutya, kivéve, hogy nem volt bolhanyakörve és farka.

- Nem.

- Hé! Én ismerem magát.

- Tényleg? – Mr. X még szélesebben mosolygott, miközben a férfi torkát nézte. Eszébe jutotta a kés, amit az ajtó zsebében rejtegetett. Lenyúlt érte, megsimogatta a nyelét, és egy kicsit megnyugodott.

- Igen. Maga a fiam dzsiu-dzsicu oktatója. – Amikor hátralépett, az elemlámpa az anyósülésen lévő fekete táskára világított. – Daryl, gyere csak ide, ismerd meg Phillie mesterét!

Amíg a másik rendőr is odaért, Mr. X gyorsan ellenőrizte, be van-e húzva a cipzár a táskán. Nem lenne jó, ha észrevennék a kábító pisztolyt és a 9 milliméteres fegyvert, amit benne rejteget.

Még öt percig bájcsevegett a rendőrökkel, s közben arról fantáziált, hány különböző módon tudná őket elhallgattatni.

Amikor sebességbe tette a kocsit, rádöbbsent, hogy a kést már a markában tartja, és majdnem az ölébe is vette.

Nagyon ráfér már, hogy levezesse a felgyülemlett agressziót.

Wrath mereven figyelte az egyszintes épület elmosódott körvonalait. Az elmúlt két órát azzal töltötte, hogy Rhage-dzsel a caldwelli Harcművészeti Akadémiát figyelték van-e valami mozgás éjszaka. A ház egy földszintes bevásárlóközpont egymás mellett álló üzletsorában utolsóként következett. Mögötte erdő húzódott. Rhage előző este már feltérképezte a terepet, és azt mondta, az épület alapterülete körülbelül ezernyolcszáz négyzetméter.

Elég nagy, hogy az *alantasok* központja legyen.

Előtte két sorban húzódtak a parkolóhelyek, mindkét oldalon tíz vagy tizenöt. Két bejárata volt az épületnek, a főbejárat duplaüvegezett ajtó, a hátsó bejárat közelében nem volt ablak. Wrath és Rhage az erdőből figyelték a házat. Leshelyükről tisztán látták az üres parkolót és mindkét bejáratot.

A többi létesítménynél nem jártak szerencsével. A Gold's Gym állandó tagokkal működött, éjfélkor zárt, hajnali ötkor nyitott, és az elmúlt néhány éjjel teljesen csendes volt. A paintball klub is hasonló, a zárás után teljesen elnéptelenedett. A legesélyesebb két hely a két akadémia volt. Vishous és az ikrek a város másik részén a másikonál őrködtek.

Az *alantasok* ki tudtak ugyan menni a fényre, mégis éjszaka vadásztak, mivel a zsákmányuk éjjel járkált a városban. Hajnal felé a társaság toborzó és kiképzőközpontját gyakran gyűlések színhelyéül használták, bár nem minden esetben. Az *alantasok* gyakran váltogatták a helyüket, ezért egy hónap, évszak vagy év múlva valószínűleg túl forró lett a lábuk alatt a talaj, és elköltöztek.

Mivel Darius még csak néhány nappal azelőtt halt meg, Wrath remélte, a központ még nem állt odébb.

Megtapogatta az óráját.

- A francba, majdnem három óra.

Rhage megmozdult a fa mögött, ahol bujkált.

- Gondolom, Tohr már nem jön.

Wrath megvonta a vállát, és bízott benne, hogy nem feszegeti tovább a témát.

Csalódnia kellett.

- Nem vall rá – mondta Rhage, és szünetet tartott. – Te viszont nem vagy meglepve.

- Nem.

- Miért?

Wrath ropogtatni kezdte az ujjait.

- Nagyon megsértettem. Nem lett volna szabad.

- Inkább nem firtatom.
 - Bölcs döntés. – Aztán mégis valamilyen oknál fogva hozzátette. – Bocsánatot kell kérnem tőle.
 - Na ez már meglepő!
 - Miért? Olyan szörnyű lennék?
 - Nem – felelte Rhage a szokásos hencegés nélkül. – Csak ritkán szoktál tévedni.
 - Az a helyzet, hogy csúnyán lehordtam szegény Tohrt.
- Rhage megveregette a hátát. – Fogadj el egy jó tanácsot attól, aki gyakran sért meg másokat. Nincs olyan helyzet, amit ne lehetne rendbe hozni.
- Wellsie-t is belekevertem.
 - Nem jó ötlet.
 - És az érzéseit iránta.
 - A fenébe!
 - Ja, szerintem is.
 - Miért?
 - Mert...

Mert idiótának érezte magát, amiért próbálta egy kis részét megkapni annak, amit Tohrt két évszázada sikeresen csinál. Annak ellenére, hogy harcos, képes kapcsolatot fenntartani egy nővel. Szeretetteljes, erős, jól működő kapcsolatot. A testvérek közül egyedül neki sikerült ezt megvalósítani.

Wrath Beth-re gondolt. Eszébe jutott, ahogy odament hozzá, és arra kérte, maradjon vele. Mindent megadott volna azért, hogy ott találja az ágyában, amikor visszatér. Nem azért, mert magáévá akarta tenni. Mellette akart aludni. Pihenni egy kicsit abban a tudatban, hogy ott van vele, és nem fenyegeti semmi veszély.

A pokolba! Az volt az érzése, hogy muszáj lesz még egy ideig mellette maradnia.

- Szóval miért? – emlékeztette Rhage a befejezetlen mondatra.

Wrath valamit megérezett. Édes babahintőpor-illatot.

- Készítsd elő az üdvözlést – mondta hirtelen, és szétnyitotta a dzsekijét.
- Hányan vannak? – Rhage körülkémlelt.

Ágak recsegését és falevelek suhogását lehetett hallani. Egyre hangosabban, minél jobban közeledtek.

- Hárman. Legalább.
- Juhé!

Az *alantasok* egyenesen feléjük tartottak egy tisztáson keresztül az erdőben. Séta közben hangosan beszélgettek, amíg egyikük hirtelen meg nem torpant. A másik kettő is megállt, és elnémult.

- Jó estét, fiúk! – köszöntötte őket Rhage, és kísért a tisztás közepére.

Wrath inkább a rejtőzködést választotta. Miközben az *alantasok* bekerítették a társát, ő a fák mögött összegörnyedve, kezében a késsel megkerülte őket.

Aztán kiugrott az árnyékból, és leterítette az egyiket a földre. Éppen elvágta volna a torkát, de nem volt ideje befejezni a dolgot. Rhage lefoglalta a két másikat, ám egy harmadik baseballütővel készült fejbe vágni.

Wrath rávetette magát a támadóra, és leterítette a földre, majd torkon szúrta. Az *alantas* elfojtott nyögést hallatott, mielőtt meghalt. Körülnézett, van-e még több a közelben, vagy testvérének nincs-e szüksége segítségre.

Rhage könnyedén elbírt velük.

Wrath még a rossz szemével is tudott gyönyörködni benne, amikor harcolt. Ököllel ütött, rúgott, villámgyorsan mozgott. Állati reflexek és hihetetlen nagy kitartás jellemezte. A közelharc mestere volt. Egyik ellenséget a másik után terítette le, és egyre több időbe telt, míg fel tudtak tápaszkodni.

Wrath odament az első *alantashoz*, aki a földön hevert, és letérdelt mellé. A férfi halkan nyöszörgött, amikor átkutatta a zsebeit, és elvett tőle minden iratot. Felemelte a kését, hogy szíven szúrja, amikor hirtelen lövés dörrent.

29. fejezet

- Szóval, Butch, itt maradsz, amíg le nem jár a műszakom? – kérdezte Abby, miközben kitöltött neki még egy Scotchot.

- Talán. – Nem akart, de lehet, hogy néhány ital után meggondolja magát. Persze ha még képes lesz rá részgen.

A lány kissé balra hajolt, és rámosolygott a mögötte álló férfira. Majd kacsintott, és kicsit kivillantotta a dekoltázsát.

Bebiztosítja magát, gondolta Butch. Okos dolog.

Mobilja megcsörrent az oldalán. Kivette, és beleszólt.

- Igen?

- Találtunk még egy halott prostit – közölte José. – Gondoltam, tudni szeretnél róla.

- Hol? – ugrott fel azonnal a székről Butch, mintha máris indulni akarna. Aztán lassan visszaült.

- A Trade és az Ötödik utca sarkán, de ne gyere ide! Hol vagy?

- A McGrider'sben.

- Tíz perc múlva ott vagyok.

- Oké, várlak.

Eltolta maga elől az italt, és érezte a minden porcikáját átjáró csalódottságot.

Így fogja végezni? Leissza magát minden este? Esetleg magánnyomozóként vagy biztonsági őrként dolgozik, amíg ki nem rúgják, mert lezüllött? Egyedül fog élni a kétszobás lakásban, amíg a mája fel nem mondja a szolgálatot?

Soha nem tervezett előre, de talán most eljött az ideje.

- Nem ízlik? – kérdezte Abby, és a két melle közé tette a kupicát.

Butch elgondolkodva érte nyúlt, az ajkához emelte, és felhajtotta.

- Ez az én emberem!

Még egyet akart tölteni, a rendőr azonban rátette a pohárra a kezét.

- Azt hiszem, mára elég volt.

- Ahogy gondolod. – Mosolyogva megrázta a fejét. – Nos, tudod, hol találsz, ha szükséged van rám.

Sajnos, igen, gondolta Butch.

José több mint tíz perc múlva érkezett meg. Volt vagy félóra is, mire a hétköznapien öltözött, mogorva alak keresztül vergődött a tömegben.

- Ismerjük a nőt? – kérdezte Butch, mielőtt kollégája leült volna.

- Ő is Big Daddy nője. A neve Carla Rizzoli, de csak úgy ismerik, hogy Candy.

- Az elkövetési mód ugyanaz?

José rendelt egy vodkát tisztán.

- Igen. Elvágott torok, és vér mindenütt. Mintha habzott volna a szája a halála előtt.

- Heroin?

- Valószínűleg. A halottkém holnap reggel végzi a boncolást.

- Találatok valamit a helyszínen?

- Egy kábító lövedéket. Olyat, amivel az állatokat kábítják el. Majd megvizsgáljuk. – José egy hajtásra kiitta a vodkát. – Hallottam, hogy Big Daddy nagyon berágott. Bosszút forral.

- Érthető. Remélem, Beth barátján fogja kitölteni. Talán az majd előcsalogatja a gazembert. – Butch rákönyökölt a bárpultra, és megdörzsölte a szemét. – A fenébe, nem tudom elhinni, hogy védi!

- Én sem számítottam rá. Amikor végre talál magának valakit...

- Aki bűnöző.

José elfordította a tekintetét.

- Tudod ugye, hogy be kell idéznünk kihallgatásra?

- Gondoltam – felelte Butch. – Figyelj, megbeszéltük, hogy holnap találkozunk. Hadd beszéljek vele én először, oké?

- Nem engedhetem, O’Neal. Téged fel...

- Dehogynem! Csak rendezd úgy, hogy egy nappal később idézzétek be!

- A nyomozás folyik...

- Kérlek! – Butch nem hitte el, hogy könyörög. – Ugyan már, José! Nekem sokkal nagyobb előnyöm van nála. Könnyebben szóra tudom bírni.

- Miért?

- Mert végignézte, amikor az a gazember majdnem megölt.

José lesütötte a szemét, és a kopott bárpultot nézte.

- Egy napot kapsz. Azután akárhogy is állsz, ki fogom hallgatni az őrsön. És nehogy valaki rájöjjön, mert a kapitány a fejemet veszi.

Butch bólintott. Abby lépett oda hozzájuk egyik kezében egy whiskys-, a másikban egy vodkásüveggel.

- Nem száradtatok ki, fiúk? – kérdezte kacarászva. Buja mosolya és az üres tekintetből sugárzó kacérság egyre nyilvánvalóbb és kétségbeesettebb lett, ahogy az éjszaka a végéhez közeledett.

Butch üres tárcájára, üres fegyvertartójára és üres lakására gondolt.

- Le kellene lépnem tőle – motyogta, és lecsúszott a bárszékről. – Akarom mondani, innen.

Wrath teste felfogta a lövedéket, amitől úgy roskadt össze, mintha rongybaba lett volna. Az ütés ereje a földre terítette, de nem maradt fekvé. Lassú mozdulatokkal elkúszott az útból, nehogy még egyszer eltalálják.

Az ötödik *alantas* a semmiből bukkant elő. Veszélyesen lövöldözött lefűrészelt csövű fegyverével.

Wrath egy fenyőfa mögé mászott, és gyorsan felmérte a sérülést. Semmi komoly, csak néhány izomrost szakadt el a bicepszében, a csont sértetlen maradt. Ettől még tud harcolni.

Elővett egy dobócsillagot, és kilépett a fa mögül. Ekkor egy hatalmas villanás borította fénybe a tisztást.

Gyorsan visszaugrott az árnyékba.

- Jézus isten!

Ez volt az utolsó csepp. Rhage testéből előbújt a vadállat. Szeme világított, mint valami fényszóró, miközben a teste vérszomjas szörnyé alakult át. Iszonyatos látványt nyújtott. Foga fehérén csillogott a holdfényben, karma hasította a levegőt. Az *alantasok* nem is tudták, mi támadta meg őket, amikor a lény éles fogával nekik esett. Néhány pillanat múlva már csak a vért lehetett látni, ahogy hatalmas mellkasán patakokban folyik le.

Wrath hátralépett. Korábban egyszer már tanúja volt ennek, és tudta, a szörnynek nincs szüksége segítségre. Sőt, ha túl közel merészkedik, jó esélye van rá, hogy az ő testét is itt-ott megkurtítja.

Amikor vége volt, a vadállat üvöltött egyet, de olyan hangosan, hogy a fák földig hajoltak az erejétől.

A mérszárlás tökéletes volt. Nem lehetett azonosítani az *alantasok* holttestét, mivel nem maradtak holttestek. A vadállat még a ruhájukat is felfalta.

Wrath kilépett a tisztásra. A szörny megpördült, miközben még mindig zihálva vette a levegőt.

Wrath halkán beszélt, karját a teste mellett tartotta. Rhage ott volt valahol benne, de amíg ki nem jött, nem lehetett arra számítani, hogy felismeri őt.

- Nincs semmi baj – mondta neki. – Te és én már csináltunk ilyet ezelőtt.

A szörny lihegve szaglászott a levegőbe. Vakító szeme Wrath véres karjára szegeződött. Felhördült, karmát kieresztette.

- - Felejtesd el! Már megtetted a kötelességedet, és eleget ettél. Most szeretném visszkapni Rhage-et.

A hatalmas fej előre-hátra csapódott, majd elkezdett remegni. Az állat felüvöltött, aztán egy újabb hatalmas villanás, és Rhage rogyott meztelenül a földre.

Wrath odaszaladt hozzá, letérdelt és megérintette. A harcos bőre nedves volt az izzadságtól, és úgy reszketett, mint egy csecsemő a születés utáni pillanatokban.

Rhage megrándult, amikor megérezte a kezét a testén. Megpróbálta felemelni a fejét, de nem tudta.

Wrath megfogta a kezét, és megszorította. Mindig nehéz volt a visszaalakulás.

- Csak nyugi, Hollywood, jó voltál. Ügyesen csináltad. – Levette a dzsekijét, és óvatosan betakarta vele.

- Maradj így, és hagyd, hogy gondoskodjam rólad!

Rhage dörögött valamit válaszképpen, és összegömbölyödött a földön.

Wrath felnyitotta a telefonját, és tárcsázott.

- Vishous? Szükségünk van a kocsidra. Igen, most. Hülyéskedsz? El kell vinnünk Rhage-et. Épp most volt szerencsém a másik énjéhez. És mondd mg Zsadist-nak, hogy viselkedjen rendesen!

Miután befejezte a telefonálást, rápillantott a testvérére.

- Gyűlölöm ezt – suttogta Rhage.

- Tudom. – Wrath kisimította arcából izzadt, véres haját. – Hazaviszünk, ne aggódj!

- Nem bírtam elviselni, hogy rád lőttek.

Wrath melegen elmosolyodott.

- Észrevettem.

Beth ide-oda forgolódott, mélyebbre fúrta fejét a párnába, de rossz érzése nem múlt el.

Kinyitotta a szemét, és ekkor egy mély férfihang szólalt meg a csendben.

- Mi a franc ez?

Felpattant az ágyban, és rémülten a hang felé fordult.

A felé tornyosuló alak fekete, élettelen szemmel meredt rá. Markáns arcát hosszú, mély vágás torzította el. Haja olyan rövid volt, mintha le lett volna borotválva. Vicsorgó szájából kilátszott két hosszú szemfoga.

Beth felsikoltott, mire a férfi elmosolyodott.

- Ez a kedvenc hangom. Nincs ennél szebb a világon!

Beth szája elé kapta a kezét, és elnémult.

Úristen, az a sebhely! A homlokától indult, végig az arcán, aztán visszakanyarodott a szájához. Az S alakú vágás eltorzította felső ajkát, amitől úgy látszott, mintha mindig gúnyosan mosolyogna.

- Csodálsz a művemet? – kérdezte a férfi vontatottan. – Látnod kéne a többi testrészemet.

Beth a mellkasára tekintett. Szorosan a testére feszülő, hosszú ujjú, fekete pólót viselt. Mindkét mellén az anyag elemelkedett a bőrétől, mintha a mellbimbójában piercing lett volna. Visszanézett az arcára, és látta, hogy körbe a nyakára fekete szalagot tetováltak, a bal fülében pedig egy dugó van.

- Szép vagyok, ugye? – Pillantása olyan rémisztő volt, mint a rémálmokban, ahol az ember tudja, hogy nincs remény a megmenekülésre.

Nem a sebhely volt a legfélelmetesebb rajta, hanem a tekintete.

És úgy méregette, mint aki elképzei a koporsóban fekvő. Vagy meztelenül hanyatt fekvő.

Beth hátrébb csúszott az ágyon, közben körülnézett, mit használhatna fegyverként ellene.

- Mi az, nem tetszem?

Beth az ajtó felé nézett, mire a vámpír felnevetett.

- Azt hiszed, elég gyorsan futsz? – kihúzta a pólóját a bőrnadrágból, és a slicce felé nyúlt. – Biztos vagyok benne, hogy nem.

- Hagyd békén, Zsadist!

Wrath hangjának hallatán Beth megkönnyebbült. De csak addig, amíg meg nem látta, hogy nincs rajta ing, és a karja fel van kötve.

Wrath nem is nézett rá.

- Ideje távoznod, Z!

A vámpír hidegen elmosolyodott.

- Nem akarod megosztani velem?

- Te csak azt szereted, ha fizetsz érte.

- Odadobok majd neki egy húszast. Feltéve, ha túléli.

Wrath lassan közelített a másik vámpírhoz, amíg közvetlenül előtte nem állt. A levegő szikrázott a feszültségtől.

- Nem nyúlsz hozzá, nem is nézel rá! Szépen elköszönsz, és elhúzod innen az irhát – mondta neki lassan, majd levette a karjáról a kendőt, így látható lett a bicepszén a kötés. A közepe vörös volt, mert átvérzett, ennek ellenére készen állt, hogy megküzdjön ellenfelével.

- Lefogadom, hogy gyűlölted, hogy haza kellett hoznunk téged, és én voltam legközelebb a kocsival – mondta neki Zsadist.

- Ne akard, hogy még jobban megbánjam!

Z balra lépett, Wrath azonban követte, testével takarva el előle a lányt.

A sebhelyes mély hangon felnevetett.

- Tényleg képes lennél harcolni egy emberért?

- Ó Darius lánya.

Zsadist oldalra billentette a fejét, és figyelmesen megvizsgálta az arcát. egy pillanattal később brutális hangja kicsit megenyhült, gúnyos mosolya eltűnt. Mereven Beth szemébe nézett, úgy tűrt be pólóját a nadrágba. Mintha ezzel kérne bocsánatot.

Wrath azonban nem mozdult előle.

- Hogy hívnak? – kérdezte Z a lányt.

- A neve Beth – felelte Wrath, és fejével takarta el előle. – És most elmész.

Hosszú csend következett.

- Persze. Ahogy akarod.

Odasétált az ajtóhoz, ugyanolyan halálos léptekkel, mint Wrath. Mielőtt kilépett volna, megállt és visszaneézett a lányra.

Valamikor nagyon jóképű lehetett, gondolta Beth. Bár nem a sebhely csúfította el igazán, hanem az a pokoli tűz, ami benne égett.

- Örülök, hogy találkoztunk – szólt oda neki.

Megkönnyebbült sóhaj hagyta el Beth száját, amikor becsukódott mögötte az ajtó, és kattant a zár.

- Jól vagy? – kérdezte Wrath. Beth érezte, hogy nyugtalanul vizsgálhatja a testét, majd kezével óvatosan meg is érinti. – Nem... nem nyúlt hozzád, ugye? Hallottam, hogy sikítottál.

- Nem, nem. Csak megijesztett. Felébredtem, és itt volt a szobában.

Wrath leült az ágyra, miközben még mindig simogatta, mintha nem hinné el, hogy nincs semmi baja. Amikor megnyugodott, hátrasimította arcából a haját. Remegett a keze.

- Megsérültél – mondta Beth. – Mi történt?

Wrath ép karjával átölelte, és a mellkasához vonta.

- Semmiség.

- Akkor miért van felkötve a karod? És miért van bekötve? Miért vérzik még mindig?

- Psszt! – a lány fejére tette állát. Beth érezte, hogy egész testében remeg.

- Beteg vagy?

- Csak hadd öleljelek így egy percre, kérlek!

- Jól van.

Amikor a reszketés megszűnt, Beth elhúzódott.

- Mi baj van?

Wrath tenyerébe fogta a lány arcát, és megcsókolta az ajkait.

- Nem tudnám elviselni, ha... elvett volna tőlem.

- Az a fickó? Ne aggódj, nem megyek vele sehová! – Aztán rájött, hogy Wrath nem randevúzásról beszélt. – Gondolod, hogy meg akart ölni?

Nem mintha nem tartotta volna képesnek rá, miután belenézett jéghideg szemébe.

Wrath nem felelt, helyette megcsókolta, Beth azonban elhúzódott.

- Ki volt az? És mi történt vele?

- Nem akarom, hogy még egyszer a közelébe menj! Soha többé! – A lány füle mögé simított egy tincset. Érintése gyengéd volt, hangja kemény. – Megértetted?

Beth bólintott.

- De mi...

- Ha bejön a szobába, amikor én is a házban vagyok, keress meg! Ha úgy jön, hogy nem vagyok itt, zárkózz be az egyik lenti szobába. A falak itt acélból vannak, ide nem tud bejutni. És ne érh hozzá! Még véletlenül sem!

- Ő is harcos?

- Megértetted, amit mondtam?

- Igen, de jobb lenne, ha többet tudnék.

- Igen, ő is egy a testvérek közül, de nincs lelke. Sajnos, szükségünk van rá.

- Miért, ha olyan veszélyes? Vagy csak a nőkkel ilyen?

- Mindenkit gyűlöl, kivéve talán az ikertestvérét.

- Remek, szóval kettő van belőle.

- Hál' istennek, hogy van Phury. Csak ő tud hatni rá, bár még neki sem mindig sikerül. – Wrath homlokon csókolta. – Nem akarlak megijeszteni, de ezt nagyon komolyan kell vened. Zsadist egy állat, de azt hiszem tisztelte az apádat, ezért talán békén fog hagyni. De nem akarok kockáztatni. Ígérd meg, hogy távol tartod magad tőle!

- Megígérem! – Lehunyta a szemét, és hozzásimult. Wrath átölelte, aztán felállt.

- Gyere át a szobámba! – mondta, és felhúzta az ágyról.

Amikor beléptek, Beth hallotta, hogy valaki elzárja a zuhanyt a fürdőben. Egy pillanattal később kinyílt a fürdőszoba ajtaja.

Az a harcos lépett ki rajta, akit már korábban is látott. A filmsztár külsejű, jóképű férfi, aki saját sebeit varrta össze. Dereka köré törölköző volt csavarva, haja csöpögött a víztől. Úgy ment, mintha nyolcvanéves lenne és minden tagja fájna.

Atyaégy! – gondolta Beth. Egyáltalán nem nézett ki jól, különösen a hasa. Úgy fel volt puffadva, mintha lenyelt volna egy kosárlabdát. Nem tudta, mit gondoljon róla, és azt sem tudta eldönteni, nincs-e elfertőződve a seb, mert égővörösnek tűnt.

Rápillantott a vállára, amin már alig látszott a heg. Olyan volt, mintha hónapokkal azelőtt sebesült volna meg.

- Rhage, testvér, hogy érzed magad? – kérdezte Wrath, és odalépett hozzá.

- Fáj a hasam.

- Nem is csodálom.

Rhage megszédült, amikor körülnézett a szobában. Behunyta a szemét.

- Hazamegyek. Hol van a ruhám?

- Elvesztetted. – Ép karjával átölelte társa derekát. – Szó sem lehet róla, hogy elmenj. Darius szobájában lefeküdhetsz.

- Nem lehet.

- Ne próbálj meg ellenkezni. És mi ez itt, keringőzünk? Támaszkodj már rám, az ég szerelmére!

Rhage ránehezedett, Wrath izmai megfeszültek, hogy meg tudja tartani a súlyát. Így egymásba kapaszkodva lassan eljutottak Darius szobájába. Beth diszkréten a háttérben maradt, figyelte, ahogy Wrath ágyba fekteti bajtársát.

Amikor Rhage hátradőlt, behunyta a szemét. Kezét a hasára tette, de arca megrándult, mintha a legkisebb nyomás is fájdalmat okozna, ezért hagyta, hogy keze lehulljon teste mellé.

- Rosszul vagyok.

- Igen, a gyomorrontás kutya dolog.

- Adjak egy Tums tablettát? Segíti az emésztést – szólalt meg hirtelen Beth. – Vagy pezsgőtablettát?

Mindketten ránéztek, amitől hirtelen az az érzése támadt, hogy olyan helyre tolakodott be, ahol semmi keresnivalója sincs.

Minek kellett megszólalnom? – gondolta szégyenkezve.

- Igen, kérek – motyogta Rhage, Wrath pedig bólintott.

Odament a táskájához, és kivette a pezsgőtablettát. Emellett döntött, mert aszpirint is tartalmazott, ami köztudottan fájdalomcsillapító hatású. Átment Wrath fürdőszobájába egy pohár vízért, majd beletette a tablettát, hogy felolvadjon.

Amikor visszatért apja ágyához, odanyújtotta a poharat Wrath-nak. A vámpír megrázta a fejét.

- Te kevesebbet öntesz mellé, mint én.

Beth elpirult. Olyan könnyen elfelejtette, hogy nem jól lát.

Odahajolt Rhage-hez, de nem érte el a száját. Megfogta hát a fürdőköpenye alját, felmászott az ágyra, és mellé térdelt. Furcsán érezte magát, hogy ilyen közel van egy félmeztelen férfihoz, miközben Wrath is látja őket.

Eszébe jutott, mi történt, miután Butchhoz került közel.

Ugyan már, Wrath-nak most nincs miért aggódnia. Bármilyen szexis volt is a harcos, Beth nem érezte a szikrát kettejük között.

Ő pedig egészen biztosan nem akart kikezdeni vele. Már csak az állapota miatt sem.

Óvatosan odatartotta szép szájához a poharat, és megdöntötte. Öt percig tartott, hogy megittassa vele az egészet. Amikor befejezte, le akart mászni az ágyról, de nem jutott messzire. Rhage összeszedve minden erejét, oldalra dőlt, és az ölébe hajtotta a fejét, izmos karjával pedig átölelte.

Csak vigaszt keresett.

Beth nem tudta, mit tehetne érte, de letette a poharat az éjjeli szekrényre, és simogatni kezdte a hátát. Keze végigsiklott félelmetes tetoválásán. Halkan beszélt hozzá, úgy ahogy ő is szeretne volna hallani valakitől, amikor beteg volt. Még dúdolgatott is neki.

Egy idő múlva a feszültség megszűnt a harcos testében, és egyenletessé vált a légzése.

Amikor Beth biztos volt benne, hogy elaludt, óvatosan kiszabadította magát az ölelésből. Megfordult, és Wrath-szal találta szemben magát. Védekezésül saját teste köré fonta a karját.

Csak nem hiszi, hogy bármi is...

A döbbenettől azonban mozdulni sem tudott.

Wrath nem volt mérges. Sőt!

- Köszönöm – nyögte rekedten. Szinte alázatosan hajtott fejet előtte. – Köszönöm, hogy gondoskodtál a testvéremről.

Levette a napszemüveget. Amikor ránézett, rajongás tükröződött tekintetében.

30. fejezet

Mr. X letette a beszúró fűrész a munkapadra, és megtörölte a kezét egy törölközőben.

A franca! – gondolta. ez az átkozott vámpír halott.

Mindent megpróbált, hogy a fickót magához térítse, még vésőt is, de hiába. Csak annyit ért el vele, hogy hatalmas piszkot csinált. A pajtában mindenfelé a vámpír vére volt.

De legalább a takarítással nem lesz sok dolga.

Odasétált a pajta ajtajához, és szélesre tárta. Odakint a hegy mögött éppen kelt fel a nap. Fénye gyönyörű aransárga takarót terített a tájra. Mr. X hátralépett az útból, és hagyta, hogy a fény bevilágítson a pajtába.

A vámpír teste felgyulladt, az asztal alatt lévő vér pedig füstté vált. A hajnali szellő hamar kivitte az égett hús szagát a helyiségből.

Mr. X kilépett a pajtából, és a rét fölött összegyűlt párás ködfátyolt figyelte. Nem volt hajlandó kudarcként elkönyvelni a történeteket, mivel a terv működött volna, ha nem fut bele a rendőrökbe, és nem kell még két adag nyugtatót beledőlni a zsákmányba. Újra meg kell próbálnia.

Muszáj végre valakit megkínóznia!

Addig is be kell érnie a prostikkal. Azok az ostoba zsaruk emlékeztették rá, hogy nem vákuumban él és dolgozik, megtörténhet, hogy elkapják.

Nem mintha a törvénnyel való összeütközés számára többet jelentett volna apró kellemetlenségnél. Büszke volt arra, hogy simán és tisztán dolgozott.

Éppen ezért választotta csalinak a prostikat. Először is, mert ha egy-kettő meghal, nem kelt általános közfelháborodást. Nem valószínű, hogy vannak hozzátartozóik, akik hosszasan gyászolnák őket, ennél fogva a rendőrökön sincs akkora nyomás, hogy mihamarabb megtalálják az elkövetőt. A kötelező nyomozást persze lefolytatják, de gyanúsítottat könnyen találhatnak a stricik és az alvilági elemek közül. Bőséges választék állt rendelkezésükre.

Persze ez nem azt jelenti, hogy ezentúl felületesen hajthatja végre a tervet. Vagy hogy túl sok áldozatot szedhet a kurvák közül.

Bement a pajtába, elpakolta a szerszámokat, majd visszatért a házba, és zuhanyzás előtt lehallgatta az üzeneteit.

Volt egy pár.

A legfontosabb Billy Riddle-től jött. A srác nyilvánvalóan valami zűrbe keveredett az éjjel, és hajnali egy óra után hívta fel.

Kapóra jött, hogy vigasztalásra szorul, gondolta Mr. X. így talán lesz alkalma beszélni vele a jövőjéről is.

Egy órával később elhajtott az akadémiához, kinyitotta a bejáratot, és nyitva hagyta.

Az *alantasok*, akiket megbeszélésre hívott, lassan kezdtek szálingózni. Hallotta, hogy halkan beszélgetnek az irodája melletti teremben. Amikor belépett hozzájuk, azonnal elnémultak és ránéztek. Mindannyian fekete gyakorlóruhában voltak, arcuk komor. Csak egy lógott ki közülük, Mr. O, akinek barna haja és barna szeme még nem halványult el.

Minél hosszabb ideje volt egy *alantas* a társaság tagja, annál jobban elvesztette fizikai megjelenésének egyedi vonásait. A barna, fekete és vörös haj mind szőkévé változott, a kreol, sárgás vagy lebarnult arcbőr pedig hamuszürkére. A folyamat általában egy évtizedet vett igénybe, bár Mr. O arcán még itt-ott felfedezhető volt valami szín.

Mr. X gyorsan megszámlolta a jelenlévőket. A két fő csoport minden tagja jelen volt. Kulcsra zárta az akadémia bejáratát, aztán lekísérte beosztottait az alagsorba. Csizmájuk hangosan kopogott a fém lépcsőn, határozottan jelezve testük erejét.

Mr. X szándékosan hétköznapi módon rendezte be a tárgyalótermet. Semmi szokatlan, semmi kirívó nem volt benne. Úgy nézett ki, mint egy átlagos osztályterem. Tizenkét szék, tábla, tévé és elől a katedra.

A szolid berendezés nem volt véletlen. Nem akarta, hogy a modern technikai eszközök eltereljék a figyelmet. Az értekezletek legfontosabb feladata ugyanis a csapat munkájának megbeszélése és összehangolása volt.

Akkor hadd halljam a tegnapi mérleget! – mondta a gyilkosoknak. – Hogy ment?

Meghallgatta a beszámolókat, és egyáltalán nem hatották meg a kifogások. Az éjszaka folyamán csak két vámpírt tudtak megölni. A norma tíz volt.

Meglehetősen kínosan érintett mindenkit, hogy mindkét gyilkosságot Mr. O-nak köszönhették, aki csak nemrég óta volt tagja a társaságnak.

Mr. X karba tett kézzel azt kérdezte.

- Mi a probléma?

- Nem találtunk többet – felelte Mr. M.

- Én találtam egyet tegnap éjjel! – csattant fel Mr. X. – Hozzáteszem, nem is volt nehéz. És Mr. O is talált kettőt.

- Nos, a többieknek nem sikerült. – Mr. M a társaira pillantott. – Ezen a környéken nagyon lecsökkent a számuk.

- A probléma nem a helyszínnel van – szólalt meg egy dörmögő hang hátulról.

Mr. X a terem végébe tekintett Mr. O-ra. Nem lepte meg, hogy a gyilkos megszólalt.

O az egyik legjobb tagjuk volt, annak ellenére, hogy még viszonylag újak számított. Félelmetes reflexeinek és hihetetlen állóképességének köszönhetően rendkívül jól harcolt, ám mint minden nagyságot, őt is nehéz volt fegyelmezni. Mr. X ezért tette őt egy csoportba azokkal, akiknek több száz éves tapasztalatuk volt. O hajlamos volt rá, hogy bármilyen közösség élére álljon, akikben nálánál egy kicsit is alsóbbrendűeket fedezett fel.

- Lenne olyan szíves kifejtetni az álláspontját, Mr. O? – Mr. X-et egyáltalán nem érdekelte a véleménye, de szeretne volna megmutatni az újoncot a többieknek.

O lezseren megvonta a vállát, mely szinte sértő volt a többiek számára.

- A probléma a motivációban rejlik. Nincs következménye annak, ha valaki kudarcot vall.

- És mit javasol? – kérdezte Mr. X.

O előrement, megragadta M-et a hajánál fogva, és egy késsel elvágta a torkát.

A többi *alantas* rémülten félreugrott, és támadóállásba helyezkedett, miközben O visszaült a helyére, és nyugodt mozdulatokkal letörölte a kést.

Mr. X magában nagyon felháborodott, de erőt vett magán. Odalépett M-hez. Az *alantas* még élt, zihálva próbált levegőhöz jutni, és kezét a nyakára szorítva próbálta elállítani a vérzést.

Mr. X letérdelt mellé.

- Most elmehetnek. Holnap reggel megint megbeszélést tartunk, remélem, akkor jobb hírekkel szolgálnak majd. Mr. O, maga marad!

Amikor a férfi nem akart engedelmeskedni, és megpróbált felállni, Mr. X gondolatának erejével odaszögezte a székhöz. O egy pillanatra megdöbbsent, láthatóan küzdött a kezét-lábát fogva tartó szorítás ellen.

Ezt a csatát nem nyerhette meg. Az Omega mindig adott a *főalantasnak* bizonyos kiváltságokat, és a tagok felett mentális erő volt az egyik.

Miután a terem kiürült, Mr. X fogott egy kést, és szíven szúrta M-et. Egy villanás következett, majd egy durranás, és az *alantas* szétporladt.

Mr. X felnézett Mr. O-ra.

- Ha még egyszer ilyet mer tenni, átadom az Omegának.

- Dehogyan ad! – Mr. O még most sem hunyászkodott meg, hogy a másik könnyorületétől függött. – Nem akarja, hogy úgy tűnjön, nem tudja ellenőrzése alatt tartani a saját embereit.

Mr. X felállt.

- Lassan a testtel! Alábecsüli az Omegát. Nem tudja, mennyire szereti az áldozatokat. Biztos vagyok benne, hogy hálás lenne, ha tálcán nyújtánám át magát neki. – Mr. X egy ujjal

végigsimított O arcán. – Ha lekötözném ide a székre, és idehívnám, élvezettel csomagolná ki. Én pedig élvezettel nézném végig.

O felszegte a fejét. Inkább volt dühös, mint megfélemlített.

- Ne érjen hozzám!

- Én vagyok a főnök, azt teszek, amit akarok. – Megfogta a férfi állát, és hüvelykujját a szájába nyomta, a nyelve és a foga közé, majd előrerántotta az arcát. – Nagyon vigyázzon arra, mit csinál, és ne merjen még egyszer megölni egy tagot az én kifejezett engedélyem nélkül!

O tekintete villámokat szórt.

- Mit kell mondania? – kérdezte halkán Mr. X, és hátrasimította O sötétbarna haját.

Az *alantas* alig hallhatóan motyogott valamit.

- Nem hallottam tisztán. – Mr. X a lány részbe nyomta hüvelykujját O nyelve alatt, de olyan erősen, hogy a férfinak könny szökött a szemébe. Miután kivette kezét a szájából, nedves ujját végighúzta O alsó ajkán. – Mondom, nem hallottam tisztán!

- Igenis, szenszei.

- Így már jó.

31. fejezet

Marissa nem tudott aludni. Bármerre fordult, bárhogy igazgatta a párnáját, nem tudott megnyugodni.

Úgy érezte, mintha a matrac alatt kövek lennének, a lepedő pedig smirglivé változott volna. Ledobta magáról a takarót, és odament a hatalmas ablakhoz, amelyet sötét szaténfüggöny takart el. Friss levegőre volt szüksége, de nem nyithatta ki, mivel nappal volt. Leült a kanapéra, és betakarta meztelen lábát selyem hálóinge aljával.

Wrath.

Folyton ő járt az eszében. És minden alkalommal, amikor lelki szemei előtt együtt látta azzal a nővel, legszívesebben káromkodott volna. Ez az érzés pedig megdöbbenetett.

Mindig jól nevelt volt, kedves, gyengéd, a női ideál megtestesítője. A düh és a keserűség egyáltalán nem volt jellemző rá.

Minél többet gondolt rá, annál erősebb késztetést érzett arra, hogy valamit megüssön. Feltéve, hogy képes ökölbe szorítani a kezét.

Lenézett. Nocsak, képes rá! Persze szánalmasan kicsinek tűnt az ökle, főleg Wrath-éhoz képest.

Olyan sokat túrt! Senki nem tudta milyen nehéz élete volt mostanáig. A leghatalmasabb vámpír érintetlen *felének* lenni maga volt a pokol. Az a tudat, hogy nőként kudarcot vallott, kiirtotta belőle az önbecsülés utolsó szikráját is. Az elszigeteltség az örületbe kergette, és szégyellte, hogy saját otthona nem lévén, a testvérével kell egy házban laknia.

Szörnyen érezte magát, amikor megbámulták és kibeszélték a háta mögött. Jól tudta, hogy mindenki vele foglalkozik, irigylik, sajnálják, megvetik, és szüntelenül róla beszélnek. Tudta, hogy a fiatal lányoknak elmondják a történetét, csak abban nem volt biztos, hogy figyelmeztetésnek vagy elrettentésnek szánják. De nem is akarta tudni.

Wrath-nak fogalma sem volt róla, mennyit szenvedett.

Játszotta a jó kislányt, mert így tartotta helyesnek, és ez volt az egyetlen esélye, hogy méltó lehessen hozzá és megoszthassa vele az életét.

És mi lett a vége?

Jött egy sötét hajú nő, aki jobban érdekelte.

Nem igazság, hogy ennyi erőfeszítés után, nem maradt semmije!

És nem csak ő szenvedett a helyzettől. Havers is évszázadok óta gyötrődött miatta.

Ezzel szemben Wrath mindig jól volt. És kétségtelenül most is nagyon jól elvan. Minden valószínűség szerint most is meztelenül fekszik azzal a nővel, és megadja neki, amire vágyik.

Marissa behunyta a szemét.

Arra gondolt, amikor Wrath magához húzta, és erős karjával átölelte. Az a nagy szenvedély megdöbbenetett. Hirtelen túl sokat kapott. Wrath beletúrt a hajába, szájával mohón rátapadt a nyakára, és erősen szívta. Merev férfiassága is megijesztette egy kicsit.

Milyen ironikus!

Mennyit álmódzott róla, milyen érzés lesz, amikor a magáévá teszi. Végre maga mögött hagyhatja a szüzességet, és megtudja, milyen egy férfit magába fogadni.

Amikor elképzelte magukat együtt, a teste mindig kipirult, a bőre bizsergett. A valóság azonban teljesen másképp alakult. Egyáltalán nem volt felkészülve rá, ezért azt kívánta, bárcsak tovább tartott volna, és ne lett volna annyira heves. Ha lassabban csinálja, biztosan élvezte volna.

De hiszen nem is rá gondolt akkor!

Újra ökölbe szorította a kezét. Nem akarta visszakapni, csak azt kívánta, ő is érezzen olyan fájdalmat, amit hosszú éveken át neki kellett elviselnie.

Wrath magához ölelte Beth-t, és a feje fölött Rhage-re nézett. Miközben figyelte, hogy enyhíti testvére szenvedését, minden védőbástya leomlott benne.

Ha a testvéredről gondoskodik, rólad is gondoskodik, tartotta a harcosok ősi törvénye.

- Gyere át az én ágyamba! – suttogta a fülébe.

Beth hagyta, hogy kézen fogva vezesse az ő szobájába. Amikor beléptek, kulcsra zárta az ajtót, és egy kivételével minden gyertyát eloltott. Megfogta a fürdőköpeny kötőjét, kioldotta, majd lefejtette testéről. Beth meztelen válla ragyogott a halvány gyertyafényben.

Wrath levette bőrnadrágját, aztán lefeküdtek egymás mellé az ágyba.

Most nem akart tőle mást, csupán megnyugtató közelségét. Érezni akarta meleg testét az övé mellett, leheletét a mellkasán, szívverését az övé. Szerette volna ugyanazt a békességet nyújtani neki, amit tőle kapott.

Megsimogatta a lány hosszú, fekete haját, és mély levegőt vett.

- Wrath? – szólalt meg Beth. Hangja kellemesen zengett a félhomályban.

- Igen? – Megcsókolta feje búbját.

- Kit vesztettél el? – Felemelte a fejét, és a mellkasára támasztotta az állát.

- Elveszíteni?

- Kit vettek el tőled az *alantasok*?

A kérdés váratlanul érte. Ugyanakkor mégsem. Beth tanúja volt a harc utóhatásának, amiből láthatta, hogy nemcsak a fajért harcol, hanem önmagáért is.

Sokáig tartott, mire végül megszólalt.

- A szüleimet.

Érezte, hogy a lány érzései megváltoznak. A kíváncsiságot részvét váltotta fel.

- Nagyon sajnálom.

Ismét hosszú csend következett.

- Mi történt?

Ez érdekes kérdés, gondolta Wrath, ugyanis a történetnek két változata létezett. A vámpír világban azt a véres éjszakát számos hősi elemmel ruházták fel, amelyek előrevetítették egy nagy harcos születését. A legenda azonban nem az igazság volt. Az embereknek kellett valami, hogy meggyengült hitüket feltámasszák, ezért megalkottak egy mesét.

A teljes igazságot csak ős ismerte.

- Wrath?

A férfi ránézett gyönyörű arcára. Nem lehetett nem érezni, milyen meleg a hangja. Felajánlotta részvétét, és valamilyen átkozott okból, Wrath szerette volna elfogadni.

- Az átalakulásom előtt történt. – kezdte. – Hosszú idővel ezelőtt.

Keze megállt simogatás közben, aze emlékek olyan ijesztő elevenséggel törtek rá.

- Úgy gondoltuk, mivel mi vagyunk az „első család”, nem fenyeget minket veszély az *alantasok* részéről. A házunk jól elrejtve állt az erdőben, mindig őriztük, és gyakran költöztünk.

Wrath rájött, ha folytatja a simogatást, képes tovább beszélni.

- Tél volt. Hideg februári éjszaka. Az egyik szolgálonk elárulta a hollétünket, így az *alantasok* hamarosan csapatostul érkeztek. Tizenöten vagy húszan lehettek. Betörték a birtokunkra. Sorban legyilkoltak mindenkit, aki az útjukba került, végül áttörték a köpártázaot is a ház körül. Sosem felejttem el, amikor bedörömböltek az ajtón. Apám a fegyverét kérte, engem pedig elrejtett egy apró odúban, és rám zárta az ajtót. Ekkor az *alantasok* egy faltörő kossal betörték az ajtót. Apám jól bánt a karddal, de túl sokan voltak ellene.

Beth megsimogatta az arcát, és halkán suttogott valamit.

Wrath behunyta a szemét. Újra maga előtt látta a régi képeket, melyek még ennyi év távlatából is feltépték a sebeket.

- Először lemészárolták az összes szolgát, aztán megölték a szüleimet is. Én egy résen keresztül figyeltem az egészet. A szemem sokkal jobb volt akkoriban.

- Wrath...

- Közben hangosan kiabáltam, de a nagy zajban senki nem hallotta meg. – Megborzongott. – Ki akartam szabadulni. Nekifeszültem az ajtónak, de nem mozdult. Akkor még gyenge voltam. Kaparni kezdtem a faléceket, míg a körmöm vérezni nem kezdett, aztán rugdostam a lábammal... - Teste megelevenedett a régi emlékek hatására, légzése szaggatottá vált, bőrét hideg verejték lepte el. – Miután elmentek, apám megpróbálta odavonszolni magát hozzám. Az *alantasok* szíven szúrták, és... Én csak szölongattam a nevén, újra meg újra, amíg el nem ment a hangom. Könyörögtem neki, hogy ne haljon meg, de láttam, ahogy az élet szikrája lassan kialszik a szemében. Órákig voltam bezárva, holttestük közelében, és csak annyit tehettem, hogy figyeltem az egyre nagyobb vértócsát mellettük a földön. Néhány civil vámpír jött arra másnap éjjel, ők szabadítottak ki.

Beth megnyugtató simogatását érezte a vállán. Megfogta a kezét, a tenyerét a szájához emelte, és megcsókolta.

- Mielőtt az alantasok távoztak, gondjuk volt rá, hogy elhúzzák a függönyt az ablakon, ezért amikor reggel felkelt a nap, és besütött a szobába, a testük elégett. Nem maradt belőlük semmi, amit eltemethettem volna.

Érezte, hogy valami az arcára hullik. Egy könnycsepp. Bethé.

Megsimogatta az arcát.

- Ne sírj!

- Miért ne?

- Mert nem változtat semmin. Én is sírtam, amikor őket néztem, mégis meghaltak. – Oldalra fordult az ágyon, és magához húzta. – Bárcsak meg tudtam volna menteni őket... Még mindig álmodom arról az éjjelről. Milyen gyáva voltam! Odakint lett volna a helyem az apám mellett, és harcolni vele együtt.

- Megölték volna téged is.

- De legalább férfiként haltam volna meg, miközben a családomat védelmezem. Ez tiszteletet érdemel. Én viszont egy odúban sírtam helyette. – Undorodva elfordította a fejét.

- Hány éves voltál?

- Huszonkettő.

Beth felvonta a szemöldökét, mintha arra számított volna, hogy sokkal fiatalabb.

- Azt mondd, ez még az átalakulásod előtt volt?

- Igen.

- Milyen voltál akkor? – Kisimított a férfi arcából egy tincset. – Nehéz elképzelni, hogy befértél egy odúba, tekintve, hogy most mekkora vagy.

- Más voltam akkor.

- Azt mondtad, gyenge.

- Igen.

- Akkor lehet, hogy védelemre volt szükséged.

- *Nem!* – kiáltotta dühösen. – Egy férfi védelmez, és nem szorul más védelmére!

Beth hirtelen elhúzódott.

A váratlan csendben, Wrath tudta, hogy átgondolja, amit hallott. Szégyenében visszahúzta a kezét, és hanyatt fordult.

Nem lett volna szabad elmondania.

El tudta képzelni, mit gondol most róla. Hogyne háborodna fel azon, milyen gyáván viselkedett, amikor a családját kellett volna védenie?

Szorongva arra gondolt, vajon kell-e ezek után még neki. Vajon hajlandó-e még elfogadni a szenvedélyét, vagy örökre lemondhat róla? Most, hogy már tudja.

Várta, mikor kel fel, és öltözik, hogy elmegy. Beth azonban nem mozdult.

Persze hogy nem. Tudja, hogy az átváltozás hamarosan eljön, és bármit gondol is róla jelenleg, szüksége van rá, hogy átsegítse és adjon neki a véréből. Csak muszájból marad mellette.

Wrath hallotta, hogy nagyot sóhajt a sötétben, mintha csalódottan lemondott volna valamiről. Nem tudta mennyi ideig feküdtek így a sötétben úgy, hogy nem értek egymáshoz. Órák is lehettek. Közben elszenderedett, majd arra ébredt, hogy a lány meztelen lába átkulcsolja az övét.

Azonnal felébredt benne a vágy, de durván elfojtotta.

Beth megsimogatta a mellkasát, majd lejjebb haladt a hasára, aztán a csípőjére. Visszatartotta a lélegzetét, amikor érezte, hogy vesszője egy pillanat alatt megkeményedett, és fájón lüktetett néhány centire attól, ahol a lány simogatta.

Beth közelebb húzódott hozzá, mellét a mellkasához nyomta, lába közét combjához dörzsölte. Lehet, hogy csak álmában csinálja vele, és még nem ébredt fel?

Ekkor azonban Beth megérintette kemény tagját, és biztos fogással simogatta fel és le. Wrath felnyögött. Hátrafeszítette hátát.

Ösztönösen odabújt hozzá, sóvárgott az után, amit ígért. Beth feltérdelt, és vállánál fogva lenyomta az ágyra.

- Most te következel – suttogta, és lágyan megcsókolta.

Wrath alig jutott szóhoz.

- Még mindig akarsz... engem?

Beth értetlenül nézett rá.

- Miért ne akarnálak?

Szálnalmas megkönnyebbüléssel és hálával telve magához akarta ölelni, ám Beth nem engedte, hogy hozzáérjen. Visszanyomta az ágyba, megfogta a csuklóját, és a feje fölé emelte, majd leszorította.

Megcsókolta a nyakát, és a fülébe súgta.

- Legutóbb rendkívül... nagylelkű voltál hozzám. Megérdemled, hogy viszonzzam.

- De a te gyönyöröd, az enyém is – felelte rekedt hangon. – Nem tudhatod, mekkora élvezetet okoz nekem, ha feljuttatlak a csúcsra.

- Talán van róla némi fogalmam. – Wrath érezte, hogy arrébb mozdul, és keze ágaskodó vesszőjéhez ér. Megvonaglott a hirtelen érintéstől, majd mélyet sóhajtott.

- Nem kell ezt tenned – nyögte halkán, és megint megpróbálta megérinteni, Beth azonban erősen szorította a csuklóját. – Maradj nyugton! Most én irányítok.

Hitetlenkedve nézett rá, miközben a várakozástól a lélegzete is elállt.

- Ki akarlak elégíteni! – súgta halkán, és forró csókot adott ajkára, majd a szájába csúsztatta nyelvét, és ki-be húzogatta, egyesülésüket imitálva.

Wrath egész testében megborzongott.

Beth minden egyes lökéssel egyre beljebb került a szájába, a lelkébe és a szívébe. Birtokolta őt, magáévá tette. Rajta hagyta a jelét, ahogy korábban ő.

Amikor elszakadt a szájától, lejjebb vándorolt, a testén. Nyalogatta a nyakát, szívogatta a mellbimbóját, körmével óvatosan végigszántott izmos hasán. Gyengéden beleharapott a csípőjébe.

Wrath belekapaszkodott az ágy támlájába, ami nyikorogva tiltakozott a megterhelés ellen.

Teste átforrósodott, s már-már attól félt, elájul. Verejték öntötte el, szíve vadul kalapált.

Ősi nyelven suttogott szavakat arról, mit művel vele a lány, és mennyire gyönyörűnek találja.

Amikor Beth nedves ajkai közé vette lüktető férfiasságát, majdnem elévezett. Felkiáltott, teste összerándult, ezért Beth elengedte, hogy egy kis időt adjon neki.

Aztán elkezdte az édes kínzást.

Érezte, mikor kell csinálni, mikor megállni. Széles csípőjét nyalogatta, miközben keze fel-le járt kemény szerszámán. A kettő együtt olyan gyönyört nyújtott, amit alig bírt ép ésszel

kibírni. Többször majdnem eljutott a csúcsra, aztán a lány az utolsó pillanatban mindig megállt. Wrath nem bírta tovább, könyörögni kezdett.

Beth végül megkönyörült rajta, és széttárt combja közé vette a csípőjét, majd merev fallosza fölé emelte magát.

- *Könyörgöm*, tedd be! – nyögte a férfi utolsó erejével.

Beth magába csúsztatta, mire mindketten hatalmas gyönyört éreztek. A forró, szűk hüvely szorosan fogta körül. Beth lassan mozogni kezdett, fel és le, Wrath azonban nem tudta tovább visszafogni magát. Amikor elévezett, úgy érezte, kettészakad a teste. Az orgazmus olyan erővel rázta meg, hogy a szobában minden bútor megremegett. Még a gyertya is kialudt.

Amikor lassan magához tért, rájött, még soha senkitől nem kapott ilyen törődést és gyönyört. Sírni szeretett volna, hogy a lány még mindig akarja.

Beth elmosolyodott, amikor meghallotta, milyen hangot ad ki Wrath az élvezet pillanatában. Orgazmusa őt is csúcsra juttatta. Ráborult ziháló mellkasára, miközben a gyönyör hullámai az ő testében is szétterjedtek.

Attól félt, túl nehéz a súlya, ezért megpróbált legördülni róla, Wrath azonban megfogta, és magán tartotta. Gyönyörű szavakat mormolt neki, amelyeket nem értet.

- Mi az?

- Csak maradj így! – mondta.

Beth ellazultan feküdt vissza mellkasára. Szerette volna tudni, miket mondott neki, miközben szeretkeztek, bár dicsérő, tiszteletteljes hangszíne sokat elárult. Bármit is jelentett, egy szerelmes férfi szavai voltak.

- Gyönyörű ez a nyelv.

- Nincs szó, ami méltó lenne hozzád. – Megváltozott a hangja. És az érzései is.

Leomlottak a falak, gondolta Beth. Ebben a pillanatban semmi sem áll közöttük. Az örök éberség, a mindig jelenlévő védelmi rendszer már a múlté.

Váratlanul úgy érezte, meg kell védenie. Furcsa volt, hogy olyasvalaki iránt érez így, aki ennnyivel nagyobb, mint ő. De tudta, hogy szüksége van a védelmére. Tudta, mennyire sebezhető ebben a pillanatban. Mintha a kezében tartaná a szívét.

Istenem, az a szörnyű családi tragédia!

- Wrath?

- Hmm?

Szerette volna megköszönni, hogy elmondta neki, de nem akarta tönkretenni a meghitt pillanatot.

- Mondta már neked valaki, milyen gyönyörű vagy?

Wrath felnevetett.

- A harcosok nem gyönyörűek.

- Nekem az vagy. Lélegzetállítóan szép.

Wrath nem kapott levegőt. Aztán hirtelen legurította magáról, felállt, és a következő pillanatban már a fürdőszobában volt.

Tudtam, hogy nem fog sokáig tartani, gondolta szomorúan Beth. A veszteség érzésétől mégis majdnem sírva fakadt.

Felkelt, megkereste a ruháját, és felöltözött.

Amikor Wrath kijött a fürdőből, ő már az ajtó felé tartott.

- Hová mész?

- Dolgozni. Nem tudom, mennyi az idő, de mindig kilenc körül megyek be, vagyis már biztosan elkéstem.

Nem látott tisztán a sötétben, de valahogy eltalált az ajtóig.

- Nem akarom, hogy elmenj! – mondta Wrath közvetlen közről, miután egy pillanat alatt mellette termett.

- Van saját életem, és mos vissza kell térnem oda.

- Az életed itt van mellettem.

- Nem.

Megfogta a kilincset, de nem tudta lenyomni, pedig teljes erejéből próbálta.

- Nem engedsz ki?

- Beth! – Wrath megfogta a kezét, és visszahúzta. A szobában meggyulladtak a gyertyák. – sajnálom. Nem... könnyű elviselni engem.

Beth elhúzódott.

- Nem akartalak kellemetlen helyzetbe hozni, csak szerettem volna, ha tudod, hogy érzek. Ez minden.

- Én pedig nehezen tudom elhinni, hogy nem undorodsz tőlem.

Beth alig hitt a fülének.

- Jóságos isten, miért tennék ilyet?

- Mert már tudod, mi történt.

- A szüleiddel? – kérdezte, és szája tátva maradt a csodálkozástól. – Akkor tisztázzunk valamit. Most azt hiszed, hogy meggyűlöltelek, mert végig kellett nézned, ahogy lemészárolják a szüleid?

- Nem tettem semmit, hogy megvédjem őket!

- Be voltál zárva!

- Gyáva voltam.

- *Nem* igaz. – Nem volt szép dolog, hogy megharagudott rá, de miért nem képes helyesen megítélni a múltját? – Hogy mondhatasz ilyet?

- Abbahagytam a kiabálást! – kiáltotta, olyan hangosan hogy az egész szoba visszhangzott tőle.

- Micsoda? – suttogta Beth.

- Abbahagytam a kiabálást, miután megölték a *hűségest* és a szüleimet. Nem kiabáltam többet. Az *alantasok* átkutatták a házat. Engem kerestek, de én csendben voltam. A kezemet a számra tapasztottam, és imádkoztam, hogy ne találjanak meg.

- Ez természetes – felelte Beth lágyan. – Élni akartál.

- Nem! – vágott vissza Wrath. – *Féltem* meghalni.

Beth szeretne volna megérinteni, de tudta, hogy úgyis elhúzódna.

- Hát nem látod? Ugyanolyan áldozat vagy, mint a szüleid. Csak azért lehetsz most itt, mert az apád szeretett annyira, hogy elrejtessen. És azért maradtál csendben, mert túl akartad élni. Emiatt nem kell szégyenkezned.

- Gyáva voltam.

- Ne légy nevetséges! Az isten szerelmére, végignézted, ahogy a szüleidet meggyilkolják! – Megrázta a fejét. Az indulattól élesen csengett a hangja. – Én mondom neked, át kell gondold még egyszer, ami történt! Rajtad hagyta bélyegét a múlt, ezért senki nem hibáztathat, de rosszul látod a dolgokat. *Nagyon* rosszul. Felejtsd el ezt a harcos becsület hülyeséget, és ne okold magad többé!

Síri csend lett.

A fenébe is. Ezt jól elszúrta! Végre megnyílt előtte, ő meg a szemébe vágja saját szégyenét. Így aztán lehet építeni egy kapcsolatot!

- Wrath, ne haragudj. Nem kellett volna...

A vámpír belefojtotta a szót. Hangja és arca olyan hideg volt, mint a kő.

- Még soha nem beszélt így velem senki.

A pokolba!

- Nagyon sajnálom. Nem tudom, mi ütött belém...

A karjába zárta, és szorosan magához ölelte. Azon az érthetetlen nyelven hosszan beszélt hozzá. Amikor eltávolodott tőle, a monológ végén azt mondta, *leelan*.

- Ez a te nyelveden azt jelenti, *szuka*?

- Nem, épp ellenkezőleg! Maradjunk annyiban, hogy nagyon tisztellek ezért, bár nem értek egyet azzal, ahogy a múltamat látod.

Beth megfogta a nyakát, és egy kicsit megrázta a fejét.

- Azt viszont elfogadod, hogy ami történt, nem változtatja meg az érzéseimet irántad? Csupán annyiban, hogy rettenetesen sajnállak téged és a családot azért, amin keresztül kellett menned.

Hosszú szünet.

- Wrath? Ismételd utánam! „Igen, Beth, elhiszem, hogy mindig őszintén elmondod, amit irántam érzel.” – Megint megrázta a fejét. – Mondjuk együtt. – Újabb csend. – Nem később. Most!

- Igen – préselte ki a foga közt Wrath.

Ha még jobban összeszorítja a száját, lehet, hogy kitörik az első foga, gondolta Beth.

- Igen, mi?

- Igen, Beth.

- Elhiszem, hogy mindig őszintén elmondod, hogy érzel irántam. Gyerünk, mondd ki!

Wrath alig halhatóan elmotyogta.

- Jól van.

- Kemény vagy, tudsz róla?

- Nem is árt, ha veled akarok maradni.

Hirtelen Wrath a kezébe vette az arcát.

- Akarom! – mondta hevesen.

- Mit?

- Hogy velem maradj.

Beth-nek elállt a lélegzete. Halvány remény ébredt a szívében.

- Komolyan mondd?

A férfi behunyta csillogó szemét, s megrázta a fejét.

- Igen. Bár tudom, hogy örültség és átkozottul veszélyes.

- akkor pont olyan, mint az életed.

Wrath felnevetett, és a szemébe nézett.

- Igen.

Istenem, milyen gyengéden néz, megszakad a szívem, gondolta Beth.

- Veled akarok maradni, de meg kell értened, hogy céltábla leszel. Nem tudom, hogy tudok-e rád elég jól vigyázni...

- Majd együtt kitaláljuk. Együtt képesek leszünk rá.

Wrath megcsókolta. Hosszan, lassan, végtelen odaadással.

- Akkor itt maradsz?

- Nem. Tényleg be kell mennem dolgozni.

- Nem akarom, hogy elmenj! – Állát a tenyerébe fogta. – Gyűlölöm, hogy napközben nem lehetek veled odakint.

A zár kattant, és az ajtó kinyílt.

- Ezt hogy csináltad?

- Alkonyat előtt itt leszel. – Nem kérdés volt, inkább utasítás.

- Napnyugta után nem sokkal jövök.

Wrath elégedetlenül morgott.

- És megígérem, hogy felhívlak, ha bármi szokatlan történik! – Istenem, újra kell értelmeznie a „szokatlan” jelentését. – Úgy értem, ennél is szokatlanabb.

- Nem örülök neki.

- Vigyázni fogok magamra! – Búcsúzóul megcsókolta, és felszaladt a lépcsőn. Még mindig magán érezte a tekintetét, amikor kinyitotta a festményt, és kilépett rajta.

32. fejezet

Beth hazament, megetette Boo-t, majd valamivel dél után bement az irodába. Most először nem volt farkaséhes ilyentájt, ezért ebéridőben is dolgozott. Legalábbis úgy tett. Nem nagyon tudott koncentrálni, úgyhogy csak az asztalán lévő papírokat rendezgette.

Butch két üzenetet is hagyott napközben, hogy emlékeztesse esti találkozójukra. Nyolckor Beth lakásán.

Délután négyre úgy döntött, lemondja.

Semmi jó nem sült ki belőle. Az a lehetőség szóba sem jöhetett, hogy feladja Wrath-t a rendőrségen, és tudta, hogy csak áztatja magát, ha abban reménykedik, Nagymenő elnézőbb lesz vele, csak mert kedveli, és a saját lakásában vannak.

De persze nem fogja homokba dugni a fejét. Tisztában volt vele, hogy be fogják hívni kihallgatásra. Nem tudta elkerülni, hiszen kapcsolatban állt a gyanúsítottal. Szereznie kell egy jó ügyvédet, és várni, hogy beidézzél.

Átment a fénymásolóhoz, s közben kinézett az ablakon. A délutáni ég felhős volt, lógott a vihar lába a fülledt levegőben. El kellett fordulnia. Égett a szeme, és a fájdalom akkor sem csillapodott, amikor sűrűn pislogni kezdett.

Visszament az asztalához, és bekapott két aszpirint, majd felhívta a rendőrséget. Butchot kereste. Amikor azt a választ kapta, hogy kényszerszabadságon van, Josét kérte a telefonhoz. A rendőr azonnal felvette a kagylót.

- Mikor függesztették fel Butchot? – kérdezte Beth.

- Tegnap délután.

- Ki fogják rúgni?

- Nem hivatalosan kérdezed? Szerintem igen.

Vagyis Butch nem fog eljönni hozzá este.

- Hol vagy? – kérdezte José.

- nem hazudsz? – hangja kicsit élesebb volt az udvariasnál.

- Csak nézd mg a hívásazonosítót!

José nagyot sóhajtott.

- Be kell, hogy idézzelek.

- Tudom, de nem tudnál adni egy kis időt, hogy ügyvédet szerezzek?

- Gondolod, hogy szükséged lesz rá?

- Igen.

José káromkodott egyet.

- Beth, kérlek, tartsd magad távol attól a férfitől!

- Majd később hívlak.

- Találtunk egy prostit holtan. Az elkövetési módszer ugyanaz.

A hír hallatán Beth kicsit habozott. Nem tudta, mit csinált Wrath, amíg éjjel kint járt, de mi oka lett volna megölni egy prostituáltat?

Vagyis kettőt.

A nyugtalanságtól azonban megfájdult a feje.

Nem tudta elképzelni róla, hogy egy védtelen nő nyakát elvágja, aztán ott hagyja meghalni egy sötét sikátorban. Halálos volt, az igaz, de nem gonosz. És bár nem tartotta be a törvényt, nem valószínű, hogy olyat öl meg, aki nem jelent számára fenyegetést. Főleg az után, ami a szüleivel történ.

- Figyelj rám, Beth! – mondta José. – Gondolom, nem kell mondanom, mennyire komoly ez a helyzet. Az a férfi az első számú gyanúsított három gyilkossági ügyben, a nyomozás akadályozása pedig bűncselekmény. Lehet, hogy bele fogok pusztulni, de ha kell, letartóztatlak.

- Nem ölt meg senkit tegnap este.

Érezte, hogy felfordul a gyomra.

- Vagyis, beismered, hogy tudod, hol van?

- Mennem kell, José.

- Beth, kérlek, ne védelmezd! Veszélyes...

- Nem ő ölte meg azokat a nőket.

- Ez a te véleményed.

- Mindig jó barát voltál, José.

- A fenébe! – Káromkodott, és hozzátett még néhány szót spanyolul is. – Szerezz egy jó ügyvédet!

Beth letette a kagylót fogta a táskáját, és kikapcsolta a számítógépet. Egyáltalán nem akarta, hogy José beállítson ide az irodába, és bilincsben vigye le. Haza kellett mennie, összezsomagolni némi ruhát, és olyan gyorsan visszatérni Wrath-hoz, ahogy csak tud.

Talán együtt eltűnhetnének valahová. Lehet, hogy ez az egyetlen esélyük, mivel a rendőrség előbb-utóbb meg fogja találni őket Caldwellben.

Miközben a Trade utcán sétált, gyomra görcsbe rándult, a napfény pedig kiszívta minden erejét. Amikor belépett a lakásba, töltött magának egy kis jeges vizet, de meginni már nem tudta, olyan erős hasgörcs tört rá. Lehet, hogy valami baj van a gyomrával. Beledobott a pohárba két pezsgőtablettát, és eszébe jutott Rhage. Biztosan elkapott tőle valamit.

Csak ne égne úgy a szeme!

Tudta, hogy csomagolnia kellene, de inkább kibújt elegáns ruhájából, felvett egy pólót és egy rövidnadrágot, majd leült a kanapéra. Csak egy kicsit szusszanni akart, ám miután leült, nem tudta rászánni magát, hogy felálljon.

Úgy érezte, mintha az agyát is megtámadta volna valami vírus. Gondolatai lassan forogtak. Visszaemlékezett, hogy Wrath nem mondta el, hogy sérült meg. Mi van, ha ő támadta meg a prostit, a nő pedig hevesen ellenkezett?

Halántékára nyomta az ujját, majd hirtelen hányingere lett. Fények villóztak a szeme előtt.

Nem, ez nem influenza. Mindjárt jön az a szörnyű fejfájás...

Wrath megint tárcsázott. Tohrent biztosan felismerte a számot, és szándékosan nem vette fel a telefont.

A pokolba! Gyűlölt bocsánatot kérni, ezt az ügyet azonban mindenképpen el akarta simítani. Nem lenne jó, ha mindig feszengének egymás társaságában. Magával vitte a telefont az ágyba. Hátradőlt. Fel akarta hívni Beth-t, csak hogy hallja a hangját.

Na igen, és még azt hitte, az átváltozás után rögtön ki tud sétálni az életéből! Azt sem bírja ki, hogy néhány *óra*ig távol legyen tőle!

Nagyon a hatalmába kerítette a lány. Alig tudta elhinni, miket mondott az ősi nyelven, amikor szerettek. És a dicshimnusz végén még képes volt a *leelanjának* nevezni!

Jobb lesz, ha beismeri, valószínűleg beleszeretett.

És ha ez még nem lenne elég, Beth félig ember. Ráadásul Darius lánya!

De képtelenség nem szeretni. Erős, legalább annyira, mint ő. Arra gondolt, amikor eléállt, és a szemébe mondta, hogy rosszul ítéli meg a múltját. Kevesen merték volna megtenni. Persze tudta, honnan merítette a bátorságot. Az apja alighanem ugyanígy viselkedett volna.

Amikor megszólalt a mobilja, felnyitotta, és beleszólt.

- Igen?

- Híreim vannak. – Vishous volt az. – Épp most olvastam az újságot. Még egy prostituált ölték meg. Egy sikátorban. Kivérzett.

- És?

- Belementem a halottkém adatbázisába, és azt találtam, hogy mindkét nőnek megrágták a nyakát.

- *A francba!* Zsadist.

- Én is pont erre gondoltam. Folyton mondom neki, hogy fogja vissza magát. Szerintem neked is beszélned kell vele.
- Rendben, majd ma este. Mondd meg a testvéreknek, hogy jöjjenek először ide. Majd mindenki előtt beszélek a fejével.
- Jó terv. Aztán majd segítünk lefejtetni a kezedet a torkáról.
- Hé, nem tudod, hol van Tohr? Nem veszi fel a telefont.
- Fogalmam sincs, de benézhetek hozzá, útban Darius házához, ha akarod.
- Igen, kérlek. Neki is itt kell lennie ma este. – Ezzel letette a telefont.
A fenébe! Szájkosarat kellene tenni Zsadistra. Vagy tört szűrni a szívébe.

Butch megállt Beth háza előtt. Nem reménykedett benne, hogy otthon találja, mindenesetre felment az előcsarnokhoz, és megnyomta a csengőt. Semmi válasz.

Milyen meglepő!

Átsétált az épület mögé az udvaron keresztül. Sötét volt, a lakásban pedig nem égett a villany. Nem jó jel. Odahajolt az üvegajtóhoz, és bekukucskált.

- *Beth!* Édes istenem!

A lány hason feküdt a földön, keze előrenyúlt a telefon felé, de már nem érte el. Lába szétterpesztve, mintha fájdalmában vonaglott volna.

- Ne! – Dörömbölt az üvegajtón. Beth megmozdult, mintha meghallotta volna. Butch odament az ablakhoz, levette a cipőjét, beledugta a kezét, és úgy törte be az üveget. Benyúlt a kilincshez, és kinyitotta. Megvágta egy kiálló üvegdarab, de nem érdekelt. Az se zavarta volna, ha kezét, lábát eltöri, csak minél előbb bejuthasson hozzá. Beugrott az ablakon, s nagy sietségében felborított egy asztalt.

- Beth! Hallasz engem?

A lány kinyitotta a száját, hogy válaszoljon, de nem jött ki hang a torkán.

Butch körülnézett, nincs-e vér valahol, és amikor nem talált, óvatosan hanyatt fordította. Fehér volt, mint a fal, bőre nyirkos, alig volt eszméletén. Amikor kinyitotta a szemét, Butch észrevette, hogy pupillája teljesen kitágult.

Felemelte a karját, tűszúrásnyomokat keresett rajta.

Nem talált, és úgy döntött, nem pazarol több időt azzal, hogy leveszi a cipőjét, és megnézi a lábujjai között.

Felnyitotta telefonját, és tárcsázta a 911-et.

Amikor a telefonkezelő felvette, meg sem várta, hogy bemutatkozzon.

- Valószínűleg kábítószer-túladagolás – mondta azonnal.

Beth keze megmozdult, lassan megrázta a fejét, és megpróbálta elvenni tőle a telefont.

- Bébi, maradj nyugton! Majd én gondoskodom rólad...

Az operátor hangja félbeszakította.

- Uram, ott van?

- Vigyél el Wrath-hoz! – nyögte nehezen.

- A pokolba vele!

- Elnézést, hogy mondta? – kérdezte a telefonos kisasszony a vonal túlsó végén. – Uram, meg tudja mondani, mi történt?

- Kábítószer-túladagolás. Azt hiszem, heroin. A pupillája fény merev és tág. Még nem hányt...

- Wrath! El kell mennem Wrath-hoz!

- ... de néha elveszíti az eszméletét.

Ekkor Beth összeszedve minden erejét, felkelt a földről, és kivette a kezéből a telefont.

- Meg fogok halni!

- Egy fenét fogsz! – kiáltott rá Butch.

Megragadta a férfi ingét. Egész teste remegett, az izzadság átütött a pólóján. – *Szükségem van rá!*

Butch a szemébe nézett.

Tévedett. Mekkora tévedett. Nem túlادagolás, elvonási tünetek!

Megrázta a fejét.

- Nem, baby!

- Kérlek, szükségem van rá4 meg fogok halni! – Hirtelen összerándult, mintha hatalmas fájdalom tört volna rá. A telefon kiesett a kezéből, de a földön már nem érte el. – Butch... *könyörgöm!*

A pokolba! Rosszul nézett ki, nagyon rosszul. Szinte a halál küszöbén járt.

Butch arra gondolt, ha beviszi a kórházba, lehet, hogy meghal útközben, vagy addig, amíg a vizsgálatra vár. A metadon pedig csak enyhíti a kábítószer utáni vágyat, nem téríti magához azt, aki nincs eszméletén.

A fenébe!

- Segíts!

- *Az ördög vinné el!* Milyen messze lakik?

- Wallace.

- Sugárút?

Beth bólintott, mire Butch gondolkodási időt sem hagyva magának, felemelte a földről, és ölben vitte a kocsihoz.

Keresztre fogja feszíteni a gazembert!

Wrath a fogadószoában állt. Keresztbe fonta mellén a karját, és a falnak dőlt. Körülötte a testvérek arra vártak, hogy megszólaljon.

Tohr is ott volt, bár amióta Vishousszal átlépte a küszöböt, nem volt hajlandó a szemébe nézni.

Jól van, gondolta Wrath. Akkor csináljuk mindenki előtt!

- Testvéreim! Két dologról kell beszélnünk ma. – Tohrmentre nézett. – Mélyen megsértettem egyikőtöket, ezért most *rítust* ajánlok Tohrmentnek.

Tohr felkapta a fejét. Nem csak ő lepődött meg.

Erre eddig még nem volt példa. A *rítus* gyakorlatilag egy kivédhetetlen támadás, amelyben az választhatta meg a fegyvert, akinek felajánlották. Ököl, tör, pisztoly vagy lánc. Rituális módja annak, hogy mind a sértő, mind a sértett fél becsületét visszaállítsa. Mindkettőt megtisztította. A testvérek nem magán a tetten döbbsentek meg, mivel mindannyian tisztában voltak a jelentésével. Erőszakos természetűek lévén mindegyikük életében előfordult már, hogy valakit nagyon megsértettek.

Wrath azonban minden eddigi tette ellenére, ezt még soha senkinek nem ajánlotta fel. A vámpír törvények szerint ugyanis, ha bárki kezét vagy fegyvert emel rá, halálla lakol.

- Ezen tanúk előtt mondom – jelentette ki ünnepélyesen -, felmentelek a következmények alól. Elfogadod?

Tohrment lehajtotta a fejét. Zsebre tette a kezét, majd lassan megrázta a fejét. – Nem támadhatok rád, uram.

- Akkor megbocsátani sem tudsz?

- Azt nem tudom.

- Nem hibáztatlak. – Nagyon szeretne volna, ha Tohr elfogadja. Muszáj elrendeznünk az ügyet. – Akkor majd később újra felajánlom.

- Én pedig mindannyiszor vissza fogom utasítani.

- Legyen, ahogy akarod – zárta le e témát Wrath, majd fenyegetően Zsadistra nézett. – Most pedig a te átkozott szerelmi életedről kell beszélnünk.

Z, aki eddig ikertestvére mögött ácsorgott, lassan előrelépett. – Ha valaki meghágtá Darius lányát, az te voltál, nem én. Mi akkor a gond?

A testvérek felhőrdültek.

Wrath kivillantotta szemfogát.

- Erről most nem akarok beszélni, de csak azért, mert tudom, mennyire élvezed, ha megütnek, és jelenleg nincs kedvem örömet okozni neked. – Kihúzta magát arra az esetre, ha Zsadist támadni próbálna. – Azt akarom, hogy fogd vissza magad a kurvákkal. Vagy legalább takaríts össze magad után.

- Miről beszélsz?

- Ugyan már, ne húzzuk az időt!

Z ikertestvére pillantott, aki így szólt.

- A holttestek, amiket a rendőrség megtalált.

- Miféle holttestek?

Wrath megrázta a fejét.

- Az ég szerelmére, Z, gondold, hogy a zsaruk hagynak két halott nőt elvérezni egy sötét sikátorban?

Zsadist odaállt elé, olyan közel, hogy mellkasuk szinte összeért.

- Egy rohadt szót sem tudok az egészből. Szagolj meg, nem hazudok!

Wrath mély lélegzetet vett.

Olyan erősen érezte a felháborodás jellegzetes citromillatú szagát, mintha valaki az egész testét befújta volna légfrissítővel. A baj csak az, hogy Zsadist nemcsak gyilkos, hanem profi hazudozó is volt.

- Túl jól ismerlek ahhoz, hogy egy szavadat is elhiggyem – monda Wrath.

Zsadist dühösen vicsorgott, mire Phury villámgyorsan ott termelt mellette, megszorította a nyakát és visszahúzta.

- Nyugalom! – csitította.

Zsadist megragadta ikertestvére csuklóját, és ledobta magáról. Szemében gyűlölet égett.

- Egy nap, *uram*, én...

Ágyúdörgéshez hasonló zaj szakította félbe.

Valaki a bejárati ajtón dörömbölt.

A testvérek egyszerre pattantak fel és mente ki az előszobába. Előhúzták fegyvereiket, pisztolyukat kibiztosították.

Wrath ránézett a falra szerelt monitorra.

Alig kapott levegőt, amikor meglátta Beth-t a zsaru karjaiban. Kinyitotta az ajtót, és amikor a férfi berontott, azonnal a lány testéért nyúlt.

Ez az! – gondolta. most van az átváltozás.

A rendőrből sugárzott a gyűlölet, amikor átadta terhét.

- Átkozott gazember! Hogy tehetted ezt vele?

Wrath nem vesztegette az időt a válaszra, ölbe vette Beth-t, és gyorsan elsietett vele a testvérek mellett. Érezte döbbenetüket, de nem volt idő magyarázkodni.

- Senki sem ölheti meg ezt az embert, csak én – vetette oda a többieknek. – És nem hagyhatja el a házat, amíg vissza nem jövök.

Beszaladt a fogadószobába, kinyitotta a festményt, és leszaladt a lépcsőn. Olyan gyorsan sietett, ahogy csak tudott. Minden perc számított.

Butch nézte, ahogy a drogkereskedő eltűnik Beth-szel. A lány hátrahanyatlott feje minden lépésnél megrándult, selymes fekete haja uszályként lebegett mögöttük.

Egy pillanatig mozdulni sem bírt. Nem tudta, kiabáljon-e vagy sírjon. Micsoda veszteség! Micsoda értelmetlen veszteség!

Aztán hallotta, hogy háta mögött becsukódik a bejárati ajtó, és kattan a zár. Ekkor döbbsent rá, hogy a világ leghatalmasabb és legfélelmetesebb bűnözői között áll.

Egy kéz ütött a vállára. Mintha ólom zuhant volna rá.

- Lenne kedved itt maradni vacsorára?

Butch felnézett a férfira. A fickó baseballsapkát viselt, és valami el volt az arcán. Egy *tetoválás*?

- Vagy mit szólnál hozzá, ha *te lennél* a vacsora? – mondta egy másik, aki úgy nézett ki, mint valami modell.

Visszatért a dühe. Megfeszítette izmait, és felkészült a harcra.

Játszani akartok? – gondolta. *Jól van, akkor kezdődjék a játék.*

Egyenként mindegyiknek a szemébe nézett, hogy megmutassa, nem fél. Annak a kettőnek, aki szólt hozzá. Egy viszonylag normálisnak látszónak, aki hátul állt. Egy másiknak, akinek olyan feltűnő haja volt, amiért a nők súlyos összegeket fizetnek a drága fodrászszalonokban.

Aztán az utolsónak. Ránézett sebhelyes arcára. Üres fekete szem meredt vissza rá.

Ezzel a fickóval vigyáznom kell, gondolta.

Határozott mozdulattal hátralépett, és lerázta a válláról a kezét.

- Mondjatok meg valamit! A børszerkő beindítja a fantáziátokat? Ez egy olyan „csak férfiak” típusú társaság? – kérdezte gúnyosan.

Akkora pofont kapott, hogy a foga összekoccant a szájában, amikor nekiesett az ajtónak.

A modell tökéletes arcával belemászott a képébe.

- Én a helyedben vigyáznék a számra!

- Minek, amikor te állandóan azt stírolod? Meg is akarsz csókolni?

A férfi olyan morgó hangot hallatott, amit Butch még soha életében nem hallott.

- Elég legyen! – lépett előre a normálisnak látszó tag. – Hátrább az agarakkal, Rhage! Nyugodj meg!

Eltelt néhány pillanat, mire a modell megmozdult.

- Így már jó. Nincs semmi gond – dörmögte Mr. Normális, és hátba veregette barátját, mielőtt Butch-hoz fordult. – Te pedig tégy meg egy szívességet, és fogd be a szád!

Butch megvonta a vállát.

- Nem tehetek róla. A szőkeség teljesen odavan értem.

A fickó újra rátámadt, és Mr. Normális ezúttal nem akadályozta meg.

Az ütés, mely az állkapcsán érte, olyan erős volt, hogy félrebillent tőle a feje. Amikor belehasított a fájdalom, hagyta, hogy vele együtt saját dühe is kiszabaduljon. Félelme Beth miatt, elfojtott utálata ezekkel a bűnözőkkel szemben, munkája kudarca, mind kijött belőle. Nekiugrott a nagyobbiknak, és lebirkózta a földre.

A férfi meglepődött, mintha nem számított volna ekkora erőre vagy gyorsaságra tőle, Butch pedig kihasználta a tétovázását. Törlesztésként behúzott egyet a szőkének, aztán megragadta a torkát.

Egy pillanattal később már ő feküdt hanyatt a földön, a férfi pedig a mellkasán ült.

Tenyerébe fogta az arcát, és összeszorította. Vonásai eltorzultak, alig kapott levegőt.

- Lehet, hogy megkeresem a feleségedet, és megfektetem néhányszor. Ez hogy tetszik? – kérdezte a szőke.

- Nem vagyok nő.

- Akkor a barátnődet.

Vége egy kis levegőhöz jutott.

- Barátnőm sincs.

- Ha a nőknek nem jössz be, miből gondolod, hogy nekem igen?

- Csak reméltem, hogy feldühítelek.

Elképesztő kék szem meredt rá.

Biztos, hogy rokonságban állnak egymással. Senkinek sincs ilyen színű szeme.

- Mit akartál vele elérni?

- Én támadhattam először. – Újabb sikeres levegővétel. – A társaid nem engedtek volna harcolni. Azonnal megöltek volna, mielőtt még bármit is tehettem volna ellened.

Szőke felnevetett, és enyhített a szorításon. Ezután elvette a rendőrtől az iratait, a kulcsát és a telefonját.

- Tudjátok mit? Azt hiszem, kedvelem a tagot – mondta lassan.

Valaki fontoskodóan megköszönte a torkát.

A szőke talpra ugrott, Butch pedig zihálva az oldalára gördült. Amikor felnézett, azt hitte, nem jól lát.

Az előtérben egy libériás, alacsony öregember állt, kezében egy ezüstitálcával.

- Bocsássanak mg uraim, a vacsora tizenöt perc múlva tálalva.

- Hé, csak nem spenótos palacsintát hozott, amit annyira szeretek? – kérdezte a szőke, és a tálcához ment.

- De igen, uram.

- A fenébe! Nagyon forró!

A többiek is az öreg mellé gyűltek, és vettek egy-egy falatot a tálcáról, aztán alátettek egy kis szalvétát, mintha odafigyelnének rá, hogy ne morzsáljanak a földre.

Mi a franc folyik itt?

- Kérhetnék egy szívességet? – kérdezte a komornyik.

Mr. Normális nyomatékosan bólintott.

- Hozzon ebből még egy tálcával, és bárkit megölünk, akit akar.

Ennyit arról, hogy normális.

A komornyik elmosolyodott a bók hallatán.

- Ha véres dolgokat terveznek ezzel az emberrel, lennének olyan szívesek, és a hátsó udvarban intéznék el?

- Persze! – felelte Mr. Normális, és bekapott még egy spenótos palacsintát. – Igazad van, Rhage, ezt tényleg isteni.

33. fejezet

Wrath kétségbeesett. Sehogy sem tudta magához téríteni Beth-t, és a bőre egyre hidegebb lett. Megrázta.

- Beth! Beth! Hallasz engem?

A lány keze megrándult, valószínűleg azonban csak akaratlan mozdulat volt. Wrath odahajolt a szájához. Még mindig lélegzett, ám nagyon gyengén, és két levegővétel között ijesztően sok idő telt el.

- A pokolba! – Már majdnem megkarcolta a csuklóját a szemfogával, amikor eszébe jutott, hogy ölbe akarja majd fogni, ha képes lesz inni.

Amikor képes lesz inni.

Levette válláról a fegyvertartót, kihúzott belőle egy tört, és levágta magáról az ingét. Kitapintotta nyaki verőerét, és a tör hegyével apró metszést ejtett rajta. A vér vékony csíkban szivárogni kezdett a sebből.

Megnedvesítette vele az ujjja hegyét, és Beth szájába dugta, hogy megízlelje. Semmi reakció.

- Beth! – suttogta. – Gyere vissza hozzám!

Még több vért tett az ujjára, aztán bele tette a szájába.

- A fenébe is, meg ne halj nekem! – A gyertyák vadul lobogtak a szobában. – Szeretlek! *A pokolba is, nehogy feladd!*

Beth bőre kékülni kezdett. Még ő is látta a színkülönbséget.

Imádkozott az ősi nyelven. Olyan imák jutottak az eszébe, amelyekről azt hitte, már régen elfelejtette.

Beth még mindig nem ébredt fel. Mozdulatlanul feküdt, mint egy szobor.

Az Árnyék kezdte behálózni.

Wrath dühösen felkiáltott, durván megragadta a testét, és addig rázta, amíg a haja össze nem kócolódott.

- Beth! *Nem engedlek el! Én is utánad megyek, ha...*

Elkeseredetten felnyögött, amikor magához szorította. Szorosan tartva előre-hátra ringatta, miközben tekintete a fekete falra szegeződött.

Marissa nagy gondot fordított a ruha kiválasztására, mert elhatározta, hogy a lehető legszebb lesz, amikor lemegy az esti első étkezésre. Körülnézett a szekrényben, végül egy hosszú, krémszínű Givenchy-ruhát választott. Egy évvel azelőtt vette, de még sosem volt rajta. A fűző szorosabb volt, és többet megmutatott a testéből, mint a megszokott ruhái, de mivel nem a derékon szűkült össze, hanem a melle alatt, összességében mégis rendkívül szerénynek hatott.

Megfésülte hosszú haját, és kibontva hagyta. Már egészen a csípőjéig ért.

Eszébe jutott Wrath. Miután egyszer megjegyezte, milyen szép selymes a haja, növesztetni kezdte, mert azt gondolta, minél hosszabb, annál jobban tetszik majd neki. És talán ő maga is.

Lehet, hogy most levágatja. Örökre megszabadul hosszú, szőke tincseitől.

Haragja, mely kezdett elpárologni, most újra fellángolt.

Hirtelen döntésre jutott. Megelégette, hogy eddig mindent magába fojtott, úgy érezte, eljött az ideje, hogy kimondja a sérelmeit.

Aztán eszébe jutott Wrath hatalmas termete, rideg arca és fenyegető megjelenése. Vajon lesz-e elég mersze szembeszállni vele?

Ha nem próbálja meg, sosem fogja megtudni. Nem hagyhatja, hogy úgy váljon szét útjuk, hogy nem mondta ki azt, ami a szívét nyomja.

Ránézett a Tiffany-órára. Havers gyanakodni fog, ha nem megy le vacsorázni, aztán nem segít a klinikán, ahogy ígérte. Jobb lesz, ha inkább késő éjjel megy Wrath-hoz. Érezte, hogy Darius házában van. Majd ott fogja felkeresni.

Megvárja, amíg visszatér. Vannak dolgok, amelyekre érdemes várni.

- Köszönöm, hogy eljött, szenszei!

- Hogy vagy, Billy? – Mr. X félretette az étlapot, amit ráérsen nézegetett. – Aggódtam, amikor megkaptam a hívásod. Aztán az órára sem jöttél.

Riddle leült a boksza. Nem tűnt túl vidámnak. A szeme környéke még mindig kék-zöld volt, és egész testéből sugárzott a kimerültség.

- Valaki a nyomomban van, szenszei. – Karját összefogta a mellén. Kis szünetet tartott, mintha tétováznak, mennyit mondhat el.

- Van ennek valami köze a betört orrodhoz?

- Talán. Nem tudom.

- Örülök, hogy hozzám fordultál.

Újabb szünet.

- Megbízatsz bennem, Billy.

Mély levegőt vett, mint aki fejet készül ugrani egy medencébe.

- Az apám Washingtonban van, mint mindig. Tegnap este áthívtam néhány barátomat bulizni. Szívtunk egy kis füvet...

- Ezt nem szabad, Billy. A kábítószer tiltott.

Billy nyugtalanul fészkelődött, és közben platina nyakláncát babrálta. – Tudom.

- Folytasd!

- Szóval néhány barátommal ott voltunk a medence mellett, amikor egyikük azt mondta, meg akar mártózni a vízben a barátnőjével. Azt mondtam nekik, hogy átöltözhetnek a kis házban, de amikor be akartak menni, azt mondták, hogy zárva van. Elmentem a kulcsért, és amikor visszafelé jöttem, egy fickó hirtelen előttem termett. Mintha a semmiből került volna oda. Hatalmas volt. Hosszú, fekete haja volt, és bőrruhát viselt.

A pincérnő megállt az asztal mellett.

- Mit hozhatok?

- Később – csattant fel Mr. X.

Miután a nő eltűnt, intett Billynek, hogy folytassa.

A fiú megfogta Mr. X poharát, és kiitta belőle a vizet.

- A frászt hozta rám az az alak. Úgy nézett, mint aki meg akar enni vacsorára. Ekkor a barátom odakiáltott nekem, mert nem tudta, hol vagyok már a kulccsal. A férfi a nevemet monda, aztán eltűnt, amikor a barátom közeledett felénk a fűvön. – Megrázta a fejét. – Fogalmam sincs, hogy jutott be. Tavaly az apám az egész hátsó részt magas kőfallal vette körül, mert terrortámadástól tartott, vagy mi. Legalább három és fél méter magas. A ház pedig elől be volt zárva, a riasztó bekapcsolva.

Mr. X lenézett Billy kezére, melyet maga előtt tartott szorosan összefonva.

- Félek, szenszei.

- Van is rá okod.

A fiú láthatóan rosszabbul lett, hogy a félelme beigazolódott.

- Szóval, Billy. Szeretnék valamit kérdezni. Öltél már életedben?

Riddle meglepődött a hirtelen témaváltástól.

- Ezt hogy érti?

- Tudod, madarat, mókust. Esetleg kutyát vagy macskát.

- Nem, szenszei.

- Nem? – Mr. X mereven a szemébe nézett. – Nincs időm a hazugságaidat hallgatni.

A fiú megköszönte a torát.

- Igen. Talán. Amikor még kisebb voltam.

- És milyen érzés volt?

Billy fülig elpirult. Kezét elengedte.

- *Nada*. Semmilyen.
- Ugyan már, Billy! Bízz bennem!
A srác lesütötte a szemét.
- Jól van. Lehet, hogy tetszett.
- Tényleg?
- Igen – vallotta be kényszeredetten.
- Helyes. – Mr. X felemelte a kezét, s intett a pincérnőnek, aki nem indult egyből feléjük. – Majd később még beszélünk arról a férfiről, előbb viszont szeretném, ha mesélnél nekem apádról.
- Az apámról?
A pincérnő megérkezett.
- Mit hozhatok? – kérdezte náthás hangon.
- Mit kérsz, Billy? A vendégem vagy.
A fiú a fél étlapot felsorolta.
Miután leadták a rendelést, és a nő elment, Mr. X visszakanyarodott a témához.
- Mondj valamit az apádról!
Billy megvonta a vállát.
- Nem látom túl sokszor, de... tudja, ő... mindegy. Egy apa, és kész. Kit érdekel, milyen?
- Ide figyelj, Billy – hajolt közelebb Mr. X. – Tudom, hogy tizenkét éves korod előtt háromszor is megszöktél otthonról. Tudom, hogy apád előkészítő iskolába íratott abban a pillanatban, hogy anyád meghalt. Azt is tudom, hogy amikor kicsaptak a northfieldi Mount Hermonból, beíratott Grotonba, és miután onnan is távoznod kellett, katonai akadémiára küldött. Úgy tűnik, mintha az utóbbi tíz évben próbálna megszabadulni tőled.
- Nagyon elfoglalt.
- És lehet, hogy te sem voltál egy mintagyerek.
- Talán.
- Akkor nem tévedek, ah azt feltételezem, nem valami jó köztetek a viszony? – Kis szünetet tartott. – Mondd el az igazat, fiam!
- Gyűlölöm! – bukott ki belőle hirtelen.
- Miért?
Ismét keresztbe fonta a karját a mellkasán, és a tekintete jéghideggé vált.
- Miért gyűlölöd az apádat, Billy?
- Mert él.

34. fejezet

Beth a fehér ürességbe bámult. Valamiféle álomszerű helyen volt, ahol a körvonalak elmosódtak, és azt sugallták, nincs határa semminek.

Egy hátulról megvilágított, magányos alak jelent meg előtte. Úgy érezte, hogy férfi, de bárki volt is, nem érzett fenyegetést részéről. Olyan volt, mintha már ismerte volna.

- Atyám? – suttogta. Nem tudta, a saját apjára vagy az istenre utalt a megszólítással.

A férfi még messze volt, de intett neki, mintha meghallotta volna.

Beth előrelépett, ám hirtelen olyan ízt érzett a szájában, amit még soha azelőtt. Szájához emelte az ujját, megérintette, és megnézte. Vörös volt.

A fényes alak leengedte a kezét, mintha tudná, ez mit jelent.

Visszatért a testébe. Úgy érezte magát, mint aki katapultált, aztán kavicsra zuhant volna. Mindene fájt.

Felkiáltott. Amikor kinyílt a szája, újabb áradatot érzett benne abból a furcsa ízből. Reflexszerűen lenyelte.

Ekkor hihetetlen dolog történt. A teste, mint egy leeresztett lufi, amikor felfújódik, újra megtelt étellel, érzékei pedig felébredtek.

Vakon kinyújtotta kezét valami felé, megragadott egy kemény dolgot, és rátapadt az élet forrására.

Wrath látta, hogy Beth teste úgy megrándul, mint akit áramütés ért. Aztán mohón, nagy kortyokkal inni kezdett a nyakából. Olyan szorosan fogta széles vállát, hogy körme a húzába vágott.

Győzelemittasan felkiáltott, majd hanyatt feküdt az ágyon, hogy könnyebben jöjjön a vér. Fejét oldalra fordítva kínálta neki nyakát. Beth a mellkasára feküdt, haja beborított mindent.

Wrath-t hihetetlenül felizgatta ivásának hangja, és az a tudat, hogy ő ad neki életet.

Lazán átölelve tartotta, a karját simogatta, és arra biztatta, vegyen még belőle. Mindent, amire szüksége volt.

Hosszú idő múlva Beth felemelte a fejét. Megnyalta ajkát, és kinyitotta a szemét.

Wrath figyelte.

A férfi nyakán seb tátongott.

- Úristen... Mit tettem veled? – kiáltotta rémülten Beth, és a vérző seb felé nyúlt.

Wrath megfogta a kezét, és a szájához emelte.

- Elfogadsz engem *parancsolónak*?

- Tessék? – Nehezére esett bármit is felfogni.

- Leszel a feleségem?

Beth a férfi vérző nyakára nézett, és rátört a hányinger.

- Én... én...

A fájdalom váratlanul tört rá. Kétrét görnyedt, és lehanyatlott az ágyra.

Wrath felült, és az ölébe vette.

- Meg fogok halni? – nyögte.

- Dehogy, *leelan*. Nem halsz meg. A fájdalom majd elmúlik, de nem lesz könnyű elviselni – suttogta.

Teljes emésztőrendszere felfordult, hullámokban tört rá a hányinger. Hanyatt fordult. Gyötrelmei közepette alig tudta kivenni kedvese arcát, azt azonban látta, hogy szeme tágra nyílik az aggodalomtól. Megfogta a kezét, és megszorította, amikor egy újabb fájdalomhullám tört rá.

Látása elhomályosult, aztán kitisztult. Majd újra elhomályosodott.

Folyt róla a verejték, átáztatta a lepedőt. Összeszorította a fogát, és megfeszítette a hátát. Egyik oldalra fordult, aztán a másikra, próbált menekülni a szenvedés elől. Nem tudta, mennyi ideig tartott. Óráig vagy napokig. De Wrath végig mellette volt.

Wath hajnal három óra után lélegzett fel először. Beth végre mozdulatlanul feküdt. Nem holtan, csak nyugodtan.

Nagyon bátran viselkedett. Nem nyavalygott, nem jajveszékelt. Még csak nem is sírt. A végén már Wrath könyörgött azért, hogy vége legyen.

Beth megmozdult, és rekedten mondani próbált valamit.

- Mi az, *leelan*? – odahajolt a szájához.

- Lezuhanyoznék.

- Rendben.

Egyelőre otthagya az ágyon, bement a fürdőszobába, kinyitotta a vizet, aztán visszament érte. Óvatosan a karjába vette, és a fürdőszobába vitte. Nem tudott megállni a lábán, ezért Wrath a márványpultra ültette, levetköztette, aztán újra felemelte.

Belépett vele a zuhany alá, de még nem engedte alá. Hátával fogta fel a vizet. Először meg akarta nézni, nem kellemetlen-e neki a víz hőmérséklete és a páratartalom. Amikor Beth nem tiltakozott, először csak a lábára engedte folyni, hogy ne legyen túl hirtelen. Fokozatosan aztán egyre jobban a víz alá engedte.

Beth-nek láthatóan jólesett. Arcát a lezúduló vízfüggönybe tartotta, száját kinyitotta.

Wrath meglátta a szemfogát, és gyönyörűnek találta. Éles, fehér, hegyes végű. Emlékezett az érzésre, amikor ivott belőle.

Egy pillanatra magához vonta, és felemelve, hosszan átölelte. Aztán letette a lábát a földre, és egy karral tartotta, míg a másikkal felvette a sampont, és egy kicsit a hajára csurgatott. Alaposan beledörzsölte, aztán leöblítette. Szappannal megtisztította a testét, majd azt is gondosan lemosta.

Ölbe vette, elzárta a vizet, aztán megfogott egy törülközőt, belecsavarta, és visszaültette a márványpultra a mosdókagyló mellé. Hátát nekitámasztotta a falnak és a tükörnek. Óvatosan megtörölgette az arcát, nyakát, karját és a haját. Ezután a lábát, vádliját és térdét.

A bőre egy ideig túl érzékeny lesz, csak úgy, mint a szeme és a hallása.

Az átalakulás alatt figyelte, nincs-e a testén valami változás, de nem látott semmit. Ugyanolyan magas volt, mint előtte, ugyanígy fért el mellette, mint most. Kíváncsi volt, vajon képes lesz-e elviselni a napfényt.

- Köszönöm – suttogta Beth.

Wrath megcsókolta, és a kanapéhoz vitte. Lehúzta az ágyról a nedves lepedőt és a matrac huzatát. Nagy nehezen mindkettőből talált tisztát, majd kemény küszködések árán sikerült kicserélnie őket. Amikor elkészült, felemelte Beth-t, és lefektette az ágyba a friss szaténlepedőre.

A lány elégedet sóhaja a legnagyobb köszönet volt, amit valaha is kapott.

Letérdelt mellé a földre, és csak ekkor jött rá, hogy a bőrnadrágja és a csizmája is csurom víz.

- Igen – suttogta Beth.

Wrath homlokon csókolta.

- Mit igen, *leelan*?

- Leszek a feleséged!

35. fejezet

Butch fel-alá járkált a fogadószobában, végül megállt a kandallónál. Lenézett a fahasábokra, és elképzelte, milyen jó lehet, amikor télen ég benne a tűz. Milyen hangulatos lehet leülni a selyemkanapéra, és figyelni a lobogó lángokat! A komornyik hozna egy forró puncsot vagy valami más italt.

Mit keres ez a sok gengszter egy ilyen helyen?

Az előszobán keresztül is hallotta őket. Úgy gondolta, az ebédlőben lehetnek, mert már órák óta ott voltak, és beszélgettek. De legalább a zenei ízlésük jó. Kemény rap visszhangzott a házban, 2Pac, Jay-Z, D-12. Néha-néha a nevetésük túlharsogta a zenét.

Ezredjére pillantott az ajtóra.

Amikor egy emberöltővel ezelőtt a fickók belökték a fogadószobába, és elmentek, első gondolata az volt, hogy megszökik. Még akkor is, ha egy székkal kell betörnie az ablakot. Felhívja Josét, és rájuk szabadítja az egész rendőrsöt.

Azonban még mielőtt cselekedhetett volna, egy hang a fülébe súgta.

- Remélem, megpróbálsz megszökni.

Megpördült. A rövid frizurás fickó állt közvetlenül mögötte, pedig nem is hallotta bejönni.

- Na mi lesz? – Az ijesztő alak halálos nyugalommal bámulta. – Nyisd ki az ajtót! Fuss az életedért! Rohanj, hívj segítséget! De ne feledd, én a nyomodban leszek, mint a halál!

- Hagyd békén, Zsadist! – szólt neki a furcsa hajú, amikor bedugta fejét a szobába. – Wrath élve akarja. Egyelőre.

A sebhelyes arcú vetett rá még egy utolsó, sötét pillantást.

- Próbáld meg! Csak próbáld meg! Sokkal szívesebben vadásznék rád a vacsora helyett.

Aztán kísért a helyiségből.

A fenyegetés ellenére Butch alaposan körülnézett a házban, mit használhatna fel, hogy kijusson. Nem volt sehol telefon, és az előszobában látott falra szerelt panelből ítélve a ház riasztórendszere meglehetősen profi volt. Az ajtók és ablakok valószínűleg hangra is riasztottak. Egy szóval, semmi esély nem volt rá, hogy észrevétlenül kisurranjon.

Azon kívül Beth-t sem akarta magára hagyni.

Istenem, mi lesz, ha meghalt?

Nagy levegőt vett, aztán felvonta a szemöldökét.

Mi a fene ez?

Az óceán illata.

Megfordult.

Egy lélegzetelállítóan szép nő állt az ajtóban. Elárvultnak tűnt. Elegáns, fátyszerű ruhát viselt, gyönyörű, szőke haja hullámokban omlott a hátára és a vállára, leért egészen a csípőjéig. Arca maga volt a tökély, szeme ragyogó világoskék, mint a tenger.

Egy lépést hátrált, mintha megijedt volna tőle.

- Ne! – mondta neki Butch, mert eszébe jutott, micsoda alakok vannak az ebédköben. – Ne menj be!

A nő körülnézett, talán segítséget keresett.

- Nem foglak bántani – tette hozzá sietve.

- Honnan tudhatnám biztosan?

Enyhe akcentusa volt, mint a többieknek. Lehet, hogy oroszok?

Tenyérrel felfelé felemelte a kezét, hogy megmutassa, nincs nála fegyver.

- Zsaru vagyok.

Jó, lehet, hogy ez nem teljesen fedte a valóságot, de csak meg akarta nyugtatni.

A nő megemelte a szoknyáját, mint ai menni készül.

A fenébe! Nem lett volna szabad ezt mondania. Ha a nő ezeknek a banditáknak a lotyója, még valószínűbb, hogy elmenekül, amint meghallja, kivel áll szemben.

- Nem hivatalos minőségben vagyok itt- mondta. – Nincs nálam a fegyverem, se a jelvényem. A nő elengedte a ruháját, és kihúzta magát. Úgy tűnt, összeszedte a bátorságát. Előre lépett néhányat. Mozdulatai kecsesek és finomak voltak. Butch nem szólt egy szót sem, próbált még kisebbnek és kevésbé fenyegetőnek látszani, mint amilyen valójában volt.

- A te fajtád nem sűrűn fordul meg itt – szólalt meg.

Igen, elég nyilvánvaló, hogy a zsaruk ritkán látogatják ezt a házat.

- Várom... egy barátomat.

A nő oldalra billentette a fejét, és még közelebb ment hozzá. Szépsége vakító volt. Arca olyan, amelyet az ember csak a divatmagazinokban lát, teste karcsú és magas, mint egy modellté, akik a kifutón sétálnak fel-alá. És az a parfüm! Beszivárgott az orrába, és az agyába. Olyan édes illata volt, hogy könnyezni kezdett tőle a szeme.

Azt gondolta, nem is valószínű. Olyan tiszta, olyan légies!

Úgy érezte, fogat kell mosnia és megborotválkoznia, mielőtt még egy szót vált vele.

Mit keres itt ezekkel az alvilági alakokkal?

Szíve összeszorult, amikor arra gondolt, milyen szolgálatot tehetett nekik. *Édes istenem!* A feketepiacon több ezer dollárt adnak egyetlen óráért egy ilyen nővel.

Nem csoda, hogy ilyen gazdag ez a ház.

Marissa gyanakodva figyelte a férfit. Főleg mivel olyan nagy termetű volt. Sok történetet hallott már róluk, hogy mennyire gyűlölik a vámpírokat, és üldözik őket.

Ez a férfi azonban nagyon igyekezett, hogy ne ijessze meg. Nem mozdult, levegőt is alig mert venni. Csak bámulta.

Nézése nyugtalanító volt, és nem csak azért mert nem volt hozzászokva, hogy valaki így figyelje. Mogyoróbarna szeme szinte ragyogott markáns arcán, és egy pillanatra sem mozdult el róla. Minden apró porcikáját feltérképezte.

Nagyon megnyerő külsejű volt és... szomorú.

- Mi a neved? – kérdezte a férfi halkán.

Tetszett a hangja. Mély és férfias. Kicsit érces, mintha állandóan be lenne rekedve.

Már közel volt hozzá, csupán néhány lépésre, ezért megállt.

- Marissa. A nevem Marissa.

- Butch. – Mellkasára tette a kezét. – Vagyis... Brian. O'Neal. De az emberek csak Butchnak szólítanak.

Kinyújtotta a kezét, majd hirtelen visszahúzta, és tenyerét beletörölte a nadrágjába. Ezután megint felé nyújtotta.

Marissa majdnem elvesztette a fejét. Túl sok lett volna számára a férfi érintése, ezért hátralépett egyet.

Butch lassan leengedte a karját, és egyáltalán nem lepődött meg a visszautasításon.

Tekintetét azonban továbbra is rajta tartotta.

- Mit nézel? – kérdezte Marissa, és eltakarta mellkasát a kezével.

Butch arca és nyaka vörös lett a szégyentől.

- Ne haragudj! Biztosan elegend van már belőle, hogy a férfiak így bámulnak.

Marissa megrázta a fejét.

- Még nem nézett engem férfi.

- Ezt nehezen tudom elhinni.

Pedig ez volt az igazság. Mindenki félt Wrath haragjától. Ha tudták volna, mennyire nem kellett neki!

- Mert... - a hangja elcsuklott. – Istenem... olyan... hihetetlenül... gyönyörű vagy!

Zavartan köhögött, mint aki legszívesebben visszaszívna a szavait.

Marissa félrebillentette a fejét, úgy nézett rá. Volt a hangjában valami, amit nem tudott mire vélni. Valami fájdalmas sóvárgás.

Beletúrt dús, fekete hajába.

- Most inkább befogom a szám, mielőtt még jobban zavarba hozlak.

De továbbra is bámulta.

Szép szeme van, gondolta Marissa. A tekintete meleg, és vágyakozó. Mintha valami nem lehetne az övé, amit szeretne.

Ezt az érzést ő is nagyon jól ismerte.

A férfi felnevetett. Hangos kacaja mélyen tört elő torkából.

- És mit szólsz ahhoz, ha megpróbállak nem bámulni? Az is jó lenne, nem igaz? – Nadrágja zsebébe rejtette a kezét, és lesütötte a szemét. – Nézz rám! Látod? Nem bámullak. Egyáltalán nem. Hé, ez a szőnyeg nagyon szép! Észrevetted már?

Marissa elmosolyodott, és közelebb lépett hozzá.

- Azt hiszem, tetszik, ahogy engem nézel.

A mogyoróbarna tekintet hirtelen felpattant a földről, és megint az arcára szegeződött.

- Csak nem vagyok hozzászokva – magyarázkodott. Megsimogatta a nyakát, majd leengedte a karját.

- Nem lehetsz valóságos – mondta a férfi halkán.

- Miért?

- Csak, mert nem.

Marissa felnevetett.

- Pedig az vagyok.

Butch megköszörülte a torkát, és félszeg mosollyal megkérdezte.

- Nem bánnád, ha azt kérném, bizonyítsd be?

- Hogyan?

- Megérinthesem a hajad?

Marissa első gondolata az volt, hogy elhúzódik, aztán arra gondolt, miért is ne? Nem tartozik senkihez. Ha ez a férfi szeretné megérinteni, miért ne tehetné?

Legfőképpen azért, mert talán ő is akarja.

Lehajtotta a fejét, így néhány tincs előrehullott. Először meg akart fogni egyet, és felé nyújtani, aztán meggondolta magát. Inkább megengedi, hogy közelebb lépjen hozzá. A férfi pedig megtette.

Nagy kezével a hajához ért, de nem az elől lógó fürtökhöz, hanem a vállán leomló zuhataghoz. Marissa lélegzete elakadt.

Forróság süttött keresztül a bőrén, mintha égő gyufával ért volna hozzá. Pillanatok alatt szétterjed a testében, és úgy érezte magát, mintha lázas lenne. Egész teste lángolt.

Mi ez?

A férfi hátrasimította a haját, aztán végighúzta tenyerét a vállán. Keze meleg volt, határozott és erős.

Marissa a szemébe nézett.

- Nem kapok levegőt –súgta.

Butch nem hitt a fülének.

Jóságos isten! A nő kívánja!

Az az ártatlan ámulat, amit az érintése váltott ki benne, jobb volt, mint élete legjobb szeretkezése.

Teste azonnal reagált. Merev vesszője nadrágjához feszült, követelte, hogy kiszabadulhasson.

Ez nem lehet valóság, gondolta. Biztosan csak játszik vele. Egy ilyen külsejű nő, nem lehet, hogy ne ismerjen minden trükköt, ha ezekkel a gengszterekkel van. És persze biztosan jó néhányszor meg is fektették már.

Nézte szagztatott légzését, aztán ahogy megnyalja az ajkát. Nyelve hegye rózsaszínű volt.

Édes istenem!

Lehet, hogy kitűnő színésznő, a legjobb, akivel valaha találkozott, de amikor a szemébe nézett, egy pillanat alatt az ujjá köré csavarta. Elhitt neki bármit, amit mutatott. Ujjai lassan felkúsztak a válláról a nyakára. Bőre puha volt és selymes. Butch félt, nyomot hagy rajta a puszta érintés is.

- Itt laksz? – kérdezte.

A nő megrázta a fejét.

- Nem. A bátyámmal élek.

A férfi fellélegzett.

- Akkor jó.

Finoman megsimogatta az arcát, s közben mereven az ajkát nézte.

Vajon milyen ízű lehet?

Tekintete lejjebb vándorolt, a mellére. Mintha megduzzadt volna, szorosan feszült a ruha felső részéhez.

- Úgy nézel rám, mintha szomjas lennél. – mondta Marissa rekedten

Jézus! Milyen igaza volt! Teljesen ki volt száradva.

- Csak azt hittem, az emberek nem így táplálkoznak.

Butch kérdően nézett rá. Volt valami furcsa abban, ahogy ezt mondta, de nyilván nem anyanyelve az angol.

Ujjai a szájához közeledtek. Arra gondolt, vajon lehúzódik-e, ha megérinti. *Biztosan*, gondolta, de nem hagyta abba.

- A neved, Butch, ugye? – szólalt meg a nő fátyolos hangon.

Bólintott.

- Mit szeretnél, Butch?

A rendőr lehunyta a szemét, és a teste megingott.

- Butch? Megbántottalak valamivel?

Igen, ha a pusztító szenvedélyt bántásnak tekintjük, gondolta.

36. fejezet

Wrath felkelt az ágyból, majd felvett egy tiszta bőrnadrágot és egy fekete pólót.

Beth békésen aludt mellette. Amikor odament hozzá és megcsókolta, megrezzent.

- Felmegyek az emeletre – mondta neki, és megsimogatta az arcát -, de a házat nem hagyom el.

Beth bólintott, megcsókolta a tenyerét, és visszazuhant a gyógyító alvásba, amelyre oly nagy szüksége volt.

Wrath felvette a napszemüveget, kulcsra zárta maga mögött az ajtó, majd felszaladt a lépcsőn. Elégedett vigyor ült a képén, amikor a testvérek reakciójára gondolt.

De miért foglalkozik vele?

Igazi *félt* választott magának. Párt talált. Akinek nem tetszik, tehet egy szívességet.

Kinyitotta a festményt, és belépett a fogadószobába.

Alig hitt a szemének.

Marissa hosszú, krémszínű ruhában állt a szobában, előtte a zsaru, és az arcát simogatta. Nyilvánvalóan ágaskodó szerszámmal. Körülöttük a szex illatával telt meg a levegő.

Ekkor kivont törrel Rhage rontott be a szobába. Kész volt leszúrni a rendőrt, amiért királyuk *felét* megérintette.

- Vedd le róla a mocskos kezed! – kiáltott rá.

Wrath előrelépett.

- Rhage, állj!

A harcos megtorpant, Butch és Marissa pedig meglepetten néztek körül. Rhage elmosolyodott, és a tört Wrath-nak nyújtotta.

- Gyere! Megérdemli a halált, mert hozzá mert nyúlni. Vagy előbb még játszózni akarsz egy kicsit?

Wrath elvette tőle a fegyvert.

- Menj vissza az asztalhoz, Hollywood!

- Ugyan már! Tudod, hogy sokkal jobb, ha nézőközönség is van.

Wrath önelégülten elmosolyodott.

- Csak neked, testvér. Most pedig hagyj magunkra!

Visszaadta a tört, Rhage pedig távozás közben visszacsúsztatta a hüvelyébe.

- Én mondom, Wrath, néha olyan ünneprontó tudsz lenni. Elrontod az örömemet.

Wrath Marissára és a zsarura nézett. Elismerően jegyezte meg magában, hogy a férfi testével védelmezte a nőt.

Lehet, hogy több mint jó ellenfél?

Butch ránézett a gyanúsítottára, és széttette a karját, így próbálta Marissát védeni. Ő azonban nem volt hajlandó a háta mögött maradni, és oldalról mellé lépett. Vagyis inkább elé.

Csak nem ő akarja megvédeni tőle?

Megragadta vékony karját, hogy visszahúzza, a nő azonban nem hagyta magát.

Amikor a fekete hajú gyilkos közelebb jött, Marisa bátran szembeszállt vele, és elkezdtek vitatkozni egy olyan nyelven, amit nem értett. A nő egyre hevesebben beszélt, a férfi pedig sűrűn bólogatott. Marissa végül lassan megnyugodott.

Azután a férfi a vállára tette a kezét, és Butch felé fordította a fejét.

Jóságos isten, a nyakán olyan seb éktelenkedett, mintha valaki beleharapott volna!

Mondott valamit, amire Marisa tétován válaszolt, aztán erőteljesebb hangon megismételte.

- Legyen! – mondta a gazember feszült mosollyal az arcán.

Marissa hátrébb lépett, így Butch mellé került. Ránézett, és elpirult.

Valamit eldöntöttek. Nyilvánvaló, hogy eldöntöttek.

Ekkor Wrath egy hirtelen mozdulattal megragadta a zsaru torkát.

Marissa felsikoltott.

- Wrath!

Jaj ne, már megint? – gondolta Butch, miközben próbált kiszabadulni a szorításból.

- Valami okból felkeltetted az érdeklődését – mondta neki -, ezért most életben hagylak. Ha azonban bántani mered, elevenen foglak megnyúzni.

Marissa valamit mondott azon a furcsa nyelven. Nyilvánvalóan szidta a gazembert.

- Megértettük egymást?

Butch összehúzta a szemét, és próbált a napszemüveg mögé látni. – Nem kell tartania tőlem.

- Akkor ez maradjon is így.

- Rólad viszont ezt nem mondhatom el.

A férfi elengedte, megigazította az ingét a mellkasán, majd elmosolyodott.

Butch összevonta a szemöldökét.

Valami nagyon nem stimmel a fickó fogával.

- Hol van Beth? – kérdezte.

- Biztonságban. És nincs semmi baja.

- Nem neked köszönhetően.

- Csak nekem köszönheti.

- Furcsa fogalmaid vannak a szavak jelentéséről. Látni akarom Beth-t a saját szememmel.

- Majd később. És csak akkor, ha ő is akar látni téged.

Butch haragja újra fellángolt. A gazember, mintha megérezte volna.

- Vigyázz, zsarú! Most az én területemen vagy.

Ja, menj a francba, haver!

Már épp szólásra nyitotta volna a száját, amikor érezte, hogy valaki megfogja a karját.

Lenézett. Marissa szemében félelem csillogott.

- Butch, kérlek! – suttogta. – Ne tedd!

A gyanúsított bólintott.

- Légy udvarias, és maradj vele – mondta neki, majd Marisára nézett. Hangja érezhetően lágyabb lett. – Boldog, hogy veled lehet. Bánj vele rendesen, mert megérdemel végre egy kis örömet az életben. Majd később visszajövök Beth miatt.

Mr. X visszavitte Billyt a Riddle házba. Előtte órákig autózgattak a városban, és beszélgettek. A fiú tökéletes jelölt volt. Nemcsak az erőszakos hajlama miatt, amit másokon töltött ki, hanem az apja miatt is. Pontosan az az apafigura, akit Mr. X szeretett. Igazi dühöngő örült, aki azt hiszi magáról, hogy ő az isten. Fiatalkorában a Nemzeti Futball Ligában játszott.

Agresszív és versenyszellemű, aki fiát kisgyermekkorától folyton becsmérelte.

Semmi nem volt elég jó, amit csinált. Mr. X kedvenc története, az anya halála volt. A nő egy délután részegen beleesett a medencébe. Billy találta meg fejjel lefelé, a víz tetején lebegve. Kihúzta, és megpróbálta mesterségesen lélegeztetni, hogy magához térítse, csak azután hívta a mentőket. A kórházban, miközben a holttestet levitték a hullaházba, apuci, a New York állambeli kiváló szenátor, azt állította, a fia ölte meg. Billynek nyilván tudnia kellett volna, hogy azonnal a mentőket hívja, és ne próbáljon botcsinálta orvost játszani.

Mr. X nem kérdőjelezte meg az anyagyilkosság érdemeit, Billy esetében azonban az volt a helyzet, hogy képzett életmentő lévén a fiú valóban meg akarta menteni az anyját.

- Gyűlölöm ezt a házat – motyogta Billy inkább csak magának, amikor felnézett a gyönyörűen megvilágított, díszes épületre.

- Nagy kár, hogy várólistán szerepelsz. A főiskola megoldotta volna a gondodat.

- Igen, bejuthattam volna néhányra, ha az apám nem kényszerít, hogy csak az Iviesre jelentkezsek.

- Most mihez kezdesz?

Billy megvonta a vállát.

- Azt akarja, hogy költözzem el és kezdjek dolgozni. Csak... fogalmam sincs, hova mehetnék.
- Mondj meg nekem valamit! Van barátnőd?

A srác elmosolyodott.

- Igen, egy pár.

Igen, Mr. X nem is vonta kétségbe, mivel elég jóképű a fiú.

- Van valaki fontos?

Billy lesütötte a szemét.

- Csak egy dologra kellenek. De mindit rám csimpaszkodnak. Telefonálgatnak, meg ilyen szarságok. Tudni akarják, hova megyek, hol vagyok, mit csinálok. Túl sokat akarnak, és...

- És?

Billy szem összeszűkül.

- Folytasd, fiam, nekem bármit elmondhatsz!

- Én azt szeretném, ha nem adják könnyen magukat. – Megköszöri a torkát. – Az igazság az, hogy azt élvezem, ha megpróbálnak elmenekülni.

- Szeretted elkapni őket?

- Szeretem megkapni őket. Tudja, hogy értem?

Mr. X bólintott, és arra gondolt, újabb jó pont Billy mellett. Nem kötődik a családjához. Nincs barátnője. Szexuális aberráltságáról pedig majd a beavatási ceremónián gondoskodnak.

Megfogta a kilincset.

- Köszönöm, szenszei. Nagyon jól éreztem magam.

- Billy!

Riddle megállt, és várakozóan visszanézett.

- Igen, mester?

- Mit szólnál ahhoz, ha nekem dolgoznál?

A fiú tekintete felragyogott.

- Úgy érti, az akadémián?

- Mondjuk. Elmondok mindent, hogy mi lenne a feladatod, aztán adok időt, hogy átgondold.

37. fejezet

Beth felébredt, és átfordult a másik oldalra. Wrath-t kereste. Amikor nem látta maga mellett, eszébe jutott, hogy az emeletre ment.

Felült. Szorosan maga köré fonta karját, mert attól félt, a fájdalom újra rátör. Amikor megbizonyosodott róla, hogy semmije nem fáj, felkelt. Meztelen volt. Végignézett magán, de úgy látta, semmije sem változott. Minden ugyanolyan volt, mint korábban. Megmozgatta a tagjait. Azok is rendben voltak.

Egy dolgot kivéve. Homályosan látott.

Bement a fürdőszobába, és kivette a kontaktlencséjét. Látása egyszeriben tökéletes lett.

Nos, egy előnye már van.

Húha! Megnőtt a szemfoga!

Közelebb hajolt a tükörhöz, és néhányszor összezárta állkapcsát. Hát, hozzá kell még szokni, hogy így egyen, gondolta.

Egy hirtelen ötlettől vezérelve felemelte a kezét. Ujjai végén karmok jelentek meg. Felszisszent.

Klassz!

A Halloween mostantól gyerekjáték lesz.

Hátrafésülte a haját, belebújt Wrath egyik fürdőköpenyébe, és felment az emeletre. Mire felért, egyáltalán nem fulladt ki.

Ezek után az edzés is könnyű lesz?

Amikor a festményen keresztül kilépett a fogadósobába, Butchot pillantotta meg. A kanapén ült egy lenyűgözően szép szőke hajú nő mellett. A másik szobából férfihangok és rapzene szűrődött át.

Butch felnézett.

- Beth! – kiáltotta, majd odaszaladt hozzá és megölelte. – Nincs semmi bajod?

- Jól vagyok. Tényleg. Minden rendben. – Ami hihetetlen volt, az után a fájdalom után, amit nem sokkal azelőtt átélt.

A rendőr elhúzódott kissé, és kezébe vette az arcát. Mélyen a szemébe nézett, majd elkomorodott.

- Nem tűnsz valami vidámnak.

- Mitől lennék az?

A férfi szomorúan megrázta a fejét.

- Ne titkolózz! Én hoztalak ide, nem emlékszel?

- Mennem kell – szólalt meg a szőke hajú nő, és felállt.

Butch azonnal felé fordult.

- Ne menj még!

Visszament a kanapéhoz. Amikor ránézett a nőre, olyan kifejezés ült az arcán, amit Beth még soha azelőtt nem látott rajta. Tökéletes áhítat.

- Marissa, szeretném bemutatni neked a *barátomat*. – Az utolsó szót külön kihangsúlyozta. – Beth Randallt. Beth, ő Marissa.

Beth felemelte a kezét, hogy üdvözlje.

- Szia.

A szőke hajú ránézett, és tetőtől talpig alaposan végigmérte.

- Te vagy Wrath nője – mondta egyfajta csodálattal a hangjában, mintha Beth valami hőstettet hajtott volna végre. – Az, akit elfogadott.

Beth elpirult.

- Igen, azt hiszem.

Kínos csend lett, amikor egyikük sem szólalt meg. Butch kérdően egyik nőről a másikra nézett, láthatóan örült volna, ha beavatják a titokba.

Igen, Beth is hasonlóképp érzett. Jó lett volna, ha tudja, miről van szó.

- Tudod, hol van Wrath? – kérdezte.

Butch haragos tekintettel felelt. Érezte, hogy nem szeretné, ha a közelébe menne.

- Az ebédlőben.

- Kösz.

- Figyelj, Beth! Menjünk...

- Én nem megyek sehová.

A rendőr nagy levegőt vett, aztán lassan sziszegve fújta ki.

- Volt egy olyan érzésem, hogy ezt fogod mondani. – A szökére nézett. – Ha szükséged lenne rám... itt leszek.

Beth magában elmosolyodott, Butch pedig visszaült a kanapéra Marissa mellé.

Beth kiment az előszobába, és az ebédlő felé indult. A férfiak beszélgetése és a zene egyre hangosabban hallatszott.

- És mit csináltál az *alantassal*? – kérdezte az egyik férfi.

- A lefűrészelt csövű fegyverével meggyújtottam a cigimet – felelte egy másik. – Nem jött le reggelizni. Érted, mire gondolok?

Kórusban felnevettek. Súlyos öklükkel az asztalra is csaptak néhányszor.

Beth összehúzta magán a fürdőköpenyt. Lehet, hogy okosabb dolog lett volna felöltözni, mielőtt feljön, de nem akart tovább távol maradni Wrath-tól.

Odaért az ebédlőhöz. Amikor megjelent az ajtóban, mindannyian elhallgattak. Elé fordultak, és csak nézték. A hangos rapzene kitöltötte a csendet. Ritmusosan dübörgött, miközben az énekes darálta a szöveget.

Jóságos ég! Még soha nem látott ennyi nagydarab, bőrruhás fickót egyszerre.

Egy lépést hátrált, Wrath azonban felugrott a helyéről az asztalfőn, odament hozzá, és fürkészőn figyelte. Kétségkívül valami férfibeszélgetést szakított félbe.

Azon gondolkozott, mi okosat mondhatna neki. Biztosan játszani fogja barátai előtt a nagymenőt, és előadja a „vagány-vagyok,-ez-a-nő-meg-csak...” típusú szöveget.

Wrath azonban hevesen magához ölelte, arcát a hajába temette.

- Drága *leelan*! – suttogta a fülébe, s közben egyik kezével a hátát simogatta. – Szépséges *leelan*!

Elhúzódott, és szájon csókolta. Gyengéd mosollyal nézett rá, és a haját simogatta.

Beth elmosolyodott. Láthatóan nincs gondja azzal, hogy mások előtt kimutassa az érzéseit. Jó tudni.

Félrehajtotta a fejét, és Wrath válla fölött a többiekre nézett.

Mindenki tátott szájjal bámulta őket. Szinte levegőt sem vettek.

Beth majdnem elnevette magát. Már önmagában az is furcsa volt, hogy ez a bűnözőnek tűnő társaság egy ezüsttel és porcelánnal megterített asztal mellett ül, az a döbbenet viszont, ami kiült az arcukra, egyenesen abszurd volt.

- Bemutatsz? – kérdezte Beth, és a többiek felé intett a fejével.

Wrath átölelte a vállát, és szorosan magához vonta.

- Ez itt a Fekete Tör Testvériség. Ők a harcostársaim. A testvéreim. – A lenyűgözően jóképűre mutatott. – Rhage-et már ismered. Tohrt is. A kecskeszakállas a Sox baseballsapkában, Vishous. Az az aranyhajú ott, Phury. – Hangja megkeményedett. – Zsadist pedig már bemutatkoztam neked.

A kettő, akik ismerték, rámosolyogtak. A többiek bólintottak, kivéve a sebhelyes arcút. Ő csak bámulta.

A fickónak van egy ikertestvére is, emlékezett Beth. Nehéz lett volna megmondani, melyikük az, bár a gyönyörű aranyhajú, lenyűgözően sárga szemű talán egy kicsit hasonlított rá.

- Uraim – mondta Wrath -, ő itt Beth.

Ekkor átváltottak arra a nyelvre, amit nem értett.

Amikor befejezték, egy ideig még csendben ültek.

Wrath mosolyogva ránézett.

- Szükséged van valmire? Éhes vagy, *leelan*?

Beth a hasára tette a kezét.

- Ami azt illeti, igen. Furcsa módon szalonnára és csokoládéra vágyom.

- Mindjárt hozom. Foglalj helyet! – Rámutatott a saját székére, aztán eltűnt a lengőajtó mögött.

Beth a harcosokra nézett.

Remek! Itt áll meztelenül, egyetlen fürdőköpenyben öt megtermett vámpírral. Lehetetlen lett volna ebben a helyzetben természetesen viselkedni, ezért meg sem próbálta. Egyszerűen elindult Wrath helye felé. Nem jutott messzire.

Hangos nyikorgás hallatszott, amint a harcosok egyszerre hátratolták széküket, felálltak, és felé indultak.

Beth a két ismerősre nézett, komoly arckifejezésük azonban nem sok jót ígért.

Aztán mindannyian előhúzták a késüket.

Fémes süvítéssel öt fekete tör húzódott ki a hüvelyéből.

Beth riadtan hátrálni kezdett, mellkasát karjával takarva el. Nekiütközött háttal a falnak, és már majdnem segítségért kiáltott, amikor a harcosok félkörívben térdre ereszkedtek előtte. Egyetlen mozdulattal, mintha az egészet előre begyakorolták volna, a tört a földre állították a lába elé, és fejet hajtottak. A csattanás, amikor a kések a fapadlóba álltak, egyszerre hangzott eskünek és csatakiáltásnak.

A nyelvük sokáig remegett még.

A zene tovább szólt.

Úgy tűnt, valami válaszra várnak.

- Aha. Köszönöm – felelte Beth zavartan.

A férfiak felemelték a fejüket. Szigorú arcukon hódolat látszott. Még a sebhelyes szemében is tisztelet csillogott.

Ekkor belépett Wrath egy csokoládéöntetes flakonnal a kezében.

- A szalonna azonnal jön – mondta, és elmosolyodott. – Hé, látom, kedvelnek.

- Hál'istennek – motyogta Beth, és a késekre nézett.

38. fejezet

Marissa elmosolyodott, és arra gondolt, minél több időt tölt vele, a férfi egyre jóképűbb.

- Tehát a saját fajodat véded. Ez a munkád. Ez jó.

Butch kényelmetlenül mocorgott a kanapén.

- Az igazság az, hogy még nem tudom, mihez is kezdet. Van egy olyan érzésem, hogy két állás között vagyok.

A falon megszólalt az óra. Marissának eszébe jutott, mennyi ideje is lehetnek együtt, és vajon mikor kel fel a nap.

- Hány óra van?

- Nem sokkal múlt hajnali négy.

- Mennem kell.

- Mikor láthatlak újra?

Felállt.

- Nem tudom.

- Együtt vacsorázunk? Vagy legyen inkább ebéd?

Mit csinálsz holnap?

Marissa elnevette magát.

- Nem tudom.

Még sohasem akarták így. Jó érzés volt.

- A fenébe! Elszúrtam ezzel a túlbuzgó hevességgel, ugye? – Csípőre tette a kezét, és úgy bámulta a földet, mint aki utálja magát.

Marissa előre lépett, mire felkapta a fejét.

- Szeretnék megérinteni – mondta halkán. – Mielőtt elmegyek.

Butch tekintete felizzott, de nem szólt semmit.

- Megengeded? – kérdezte Marissa.

- Igen... Bárhol.

Marissa felemelte a kezét, és azt gondolta, csak megérinti a vállát, az ajka azonban rabul ejtette. Figyelte, ahogy mozog, miközben beszélt, és most ara gondolt, milyen érzés lenne megérinteni.

- A szád – mondta. – Nagyon...

- Milyen? – Butch hangja rekedt volt.

- Szép.

Az ujját az alsó ajkára tette. A férfi levegőt vett, és amikor kifújta, meleg lélegzete benedvesítette a hegyét.

- Milyen puha – suttogta, és óvatosan végigsimította. Oda-vissza.

Butch lehunyta a szemét.

Marissa beszívta teste elképesztően mámoros illatát. Már akkor megérezte, amikor először meglátta, most azonban sokkal intenzívebb volt. Betöltötte az egész szobát.

Kíváncsian bedugta ujját a szájába. Butch meglepetten kinyitotta a szemét.

Végigtapogatta a fogsorát. Érezte, hogy szemfogai nem hosszabbak. Fura. Amikor mélyebbre dugta, meleget és nedveset érzett.

Butch összearta ajkát az ujján, és nyelvével nyalogatni kezdte a végét.

Marissa testét forróság öntötte el.

- Ó...

Mellbimbója megkeményedett, és a lába között is történt valami. Sóvárgást érzett. Éhséget.

- Szeretném... - kezdte, de nem tudta, mit mondjon.

Butch megfogta a kezét, hátrahajtotta a fejét, és szívni kezdte az ujját. Addig szívta, amíg ki nem húzódott a szájából. Mereven a szemébe nézett, majd megfordította a kezét, és a tenyerét nyalogatta. Azután rászorította az ajkát.

Marissa önkéntelenül felé hajolt.

- Mit szeretnél? – kérdezte Butch halkán. – Mondd meg! Mondd meg, mit akarsz!

- Nem tudom. Még sohasem éreztem ilyet.

Válasza megtörte a varázslatot. Butch elkomorult, és elengedte a kezét. Halkan káromkodott egyet, aztán elhúzódott.

Marissát szinte leforrázta a visszautasítás.

- Megbántottalak valamivel? – kérdezte riadtan.

Istenem, milyen kiválóan játszik a férfiakkal!

- Megbántani? Nem. Nagyon jól csinálod. Igazi színésznő vagy. – Beletűrt a hajába, és hátrafésülte. Úgy tűnt, próbál visszatérni a valóságba valami nagyon távoli helyről. – Csak arról van szó, hogy ez a szűzies szerep egy kicsit kiakaszt.

- Szerep?

- Tudod, az özikeszemű szűzlány játék.

Marissa közelebb akart lépni, s közben a válaszon gondolkodott, a férfi azonban kitette maga elé a kezét.

- Ne gyere közelebb!

- Miért?

- Ugyan már, bébi! Hagyd abba a színjátékot!

Marissa arca lehervadt.

- Nem tudom, miről beszélsz.

- Ó *valóban*? – kérdezte gúnyosan. – Tudod, már azzal felizgatsz, ahogy ott állsz. Nem kell eljátszanod, hogy más vagy, mint aki. Nekem... nincs semmi bajom a foglalkozásoddal. Nem foglak letartóztatni miatta.

- Miért akarnál letartóztatni?

Fogalma sem volt, hogy miről beszél.

- Akkor inkább elmegyek – jelentette ki hirtelen. Elkeseredése minden pillanattal egyre fokozódott.

- Várj! – Butch megfogta a karját, de szinte azonnal el is engedte. – Ennek ellenére szeretnék újra látni.

Marissa felvonta a szemöldökét, és a férfi kezére pillantott, amivel az előbb megérintette. Úgy dörzsölgette, mintha meg akarna szabadulni érintésének nyomától is.

- Miért? Láthatóan nem esett jól, hogy hozzámértél.

- Aha. Igaz. – Butch cinikusan méregette. – Mennyibe kerülne nekem, ha azt akarnám, hogy normálisan játszunk?

Marissa értetlenül bámult rá. Mielőtt szakított Wrath-szal, hasonló helyzetben talán szó nélkül elsétált volna, most azonban úgy döntött, nem hagyja annyiban a dolgot.

- Nem értelek.

- Mindegy. Mondd csak, tényleg van olyan fickó, aki annyira szeretne megdönteni, hogy beveszi ezt a színjátékot?

Marissa nem pontosan értette a kifejezést, de a lényeget ki tudta szűrni. Felháborodva kihúzta magát.

- Elnézést, hogy mondtad?

Butch állta a tekintetét. Álla megkeményedett. Egy pillanattal később megadóan felsóhajtott.

- Az ördögbe is, felejtsd el, oké? – Megdörzsölte arcát. – Felejtsük el, hogy valaha is találkoztunk, rendben?

- Engem még soha senki nem tett a magáévá. A *parancsolóm* nem kért a társaságomból. Engem még soha nem érintett, csókolt vagy ölelt senki, aki szenvedélyt érzett irántam. Nem vagyok... nem vagyok erkölcstelen. – Hangja megremegett a végén. – Csak még soha senki nem kívánt meg.

Butch szeme elkerekedett. Úgy érezte magát, mint akit arcul csaptak.

Marissa elfordította a tekintetét.

- És még én sem érintettem férfit soha – tette hozzá suttogva. – Ezért nem tudom, mit tegyek. Butch olyan mély levegőt vett, mintha az összes oxigént kiszívták volna a tüdejéből.

- Szentséges isten, Szűz Mária! – suttogta döbbenten. – Sajnálom! Annyira sajnálom! Én egy... igazi seggfej vagyok. Teljesen másnak gondoltalak.

Marissa elmosolyodott. Szinte tapintható volt a férfi rémülete amiatt, amit neki mondott.

- Ezt most tényleg komolyan gondolod – állapította meg.

- A francba, naná, hogy komolyan gondolom! Akarom mondani, hát persze. Remélem, nem sértettelek vérig. Vagyis, dehogynem! Jézusom... annyira sajnálom!

Szabályszerűen holtsápadt lett.

Marissa megfogta a karját.

- Megbocsátok.

Butch hitetlenkedve felnevetett.

- Nem kellene. Még legalább egy ideig, mondjuk egy hétig vagy egy hónapig haragudnod kellene rám. Vagy még annál is tovább. Szörnyű dolgokat felételeztem rólad.

- De én nem akarok haragudni rád.

Hosszú szünet.

- Akarsz még találkozni velem holnap?

- Igen.

Butch el sem hitte, hogy ekkora szerencséje van.

- Komolyan? Istenem, te egy igazi szent vagy, tudod? – Kinyújtotta a kezét, és megcirógatta az arcát. – Hol? Hol találkozunk?

Marissa egy percregondolkozott. Havers rosszul lenne a gondolattól, ha megtudná, hogy egy emberrel találkozgat.

- Itt. Gyere ide holnap este!

Butch elmosolyodott.

- Jó. És hogy jutsz haza? Elvigyelek? Vagy hívjak egy taxit?

- Nem, köszönöm.

- Várj! Mielőtt elmész... - Odalépett elé. Csodálatos illata megcsapta Marissa orrát. Mélyen beszívta a levegőt, és egy ideig bent is tartotta. – Adhatok egy jó éjt puszit? Bár tudom, hogy nem érdemlem meg.

Marissa szokás szerint a kézfejét nyújtotta felé. Butch megfogta, és annál fogva odahúzta magához. A lüktetés az ereiben és a lába között visszatért.

- Hunyd be a szemed! – suttogta.

Marissa behunyta.

Puha ajka lágyan megsimította a homlokát, majd a halántékát. Az édes légszomj visszatért. Szája magától szétnyílt.

- Soha nem tudnál megbántani – suttogta Butch rekedten.

Aztán szája az arcára vándorolt.

Marissa várt még valamire, de amikor nem kapta meg, kinyitotta a szemét. Butch ködös tekintettel nézett vissza rá.

- Most menj! – mondta. – Holnap találkozunk.

Marissa bólintott és láthatatlanná vált.

Butch hátrahőkölt, és rémülten felkiáltott. *Úristen!*

Lenézett a kezére. Még mindig érezte benne a nő tenyerét. Még itt volt az illata. Ő azonban eltűnt.

Puff. Egyik pillanatban előtte állt, a másikban pedig...

Beth szaladt be a szobába.

- Jól vagy?

- Nem! Baromira nem! – csattant fel.

Besétált a gyanúsított is.

- Hol van Marissa?

- Honnan kellene tudnom? Egyszerűen csak eltűnt! Itt előttem. Fogtam... a kezét... aztán... - idiótán hangzott, amit mondott, ezért inkább elhallgatott.

Hát hogyan lenne kiakadva? Szerette a fizika törvényeit. Olyannak, amilyenek megtanulta. A gravitáció mindent a föld felé vonz. Az $E=mc^2$ képletből kiszámítható, milyen gyorsan tud elérni egy kocsmáig.

És az emberek nem válnak semmivé egy átkozott szoba kellős közepén!

- Elmondhatom neki? – kérdezte Beth.

A gyanúsított vállat vont.

- Más körülmények között nem engedném, de figyelembe véve, amit látott.

- Mit fogsz mondani? Azt, hogy...

- Vámpírok vagyunk – suttogetta Beth.

Butch bosszúsan nézett rá.

- Na persze! Próbálkozz valami hihetőbbel!

Beth ekkor elmesélt mindent, amit tudott. Butch képtelen volt felfogni.

Amikor a végére ért, a zsaru szóhoz sem tudott jutni, csak nézett rá. Ösztönei azt súgták, nem hazudik. Csak nagyon nehéz volt megérteni.

- Egy szót sem hiszek az egészből – szólalt meg végül.

- Nekem is nehéz volt elfogadni.

- Azt elhiszem.

Összezavarodva fel-alá járkált a szobában, és arra gondolt, de jól jönne most egy ital. A másik kettő csak nézte.

Végül megállt Beth előtt.

- Nyisd ki a szád!

Halk, ellenséges morgás hangzott fel a háta mögül, majd hideg fuvallat süvített át a szobán.

- Semmi baj, Wrath! – mondta neki Beth. – Nyugalom!

Kinyitotta a száját, és Butch megpillantotta a két hosszú szemfogát, amely egészen biztos nem volt ott azelőtt. Térde megremegett. Odanyúlt, hogy megérintse.

Egy kéz azonnal csuklón ragadta, és olyan erősen szorította, hogy majdnem eltörte a csontját.

- Eszedbe ne jusson! – morogta dühösen Wrath.

- Engedd el! – kérte Beth gyengéden, de a száját már nem nyitotta ki megint, miután a vámpír elengedte a kezét. – Hidd el, igazi. Ez az egész dolog... ez a valóság.

Butch felnézett a gyanúsítottra.

- Vagyis, tényleg vámpír vagy?

- Jobb, ha elhiszed! – A nagy, fekete gazember elmosolyodott, és kivillantotta két hatalmas szemfogát.

Ez aztán a komoly fogsor! – gondolta.

- Megharaptad Beth-t, hogy ő is ilyen lett? – kérdezte.

- Nem, ez nem így működik. Vagy ilyennek született vagy nem.

A Drakula-rajongók csalódottak lesznek. Nincs többé harapással való átváltoztatás.

Lerogyott a kanapéra.

- Te ölték meg azokat a nőket? Hogy megidd a ...

- Vérüket? Nem. Az emberi vér nem sokáig tartana életben.

- Azt akarod mondani, hogy semmi közöd a gyilkosságokhoz? Pedig olyan dobócsillagokat találtunk a helyszínen, amiket tőled koboztam el, amikor letartóztattalak.

- Nem én öltem meg őket.

- És azt, aki felrobbant az autójában?

A fickó megrázta a fejét.

- Nem emberekre vadászom. Akikkel én harcolok, annak semmi köze a ti világotokhoz. A bomba? Egyik társunkat ölte meg.

Beth fájdalmasan felsóhajtott.

- Az apámat.

Wrath átölelte.

- Így van. Azóta is keressük a gazembert, aki felelős érte.

- Van valami ötletetek, ki nyomhatta meg a gombot? – kérdezte Butch, amikor előbújt belőle a rendőr.

A férfi megvonta a vállát.

- Van sejtésünk, de ez csak ránk tartozik.

Na igen. Különben sem volt joga tovább faggatózni az ügyben, mivel jelenleg nem tartozott a rendőrség állományába.

A sötét fickó Beth hátát simogatta, és megrázta a fejét.

- Nem hazudok neked, zsaru. Időnként az utunkba kerül egy-egy ember. Ha valaki veszélyezteti a fajunkat, megöljük, akárki is az illető. Ezek után azonban másképp fogom kezelni az emberáldozatokat, és nem csak amiatt, mert felfedhetik a kilétünket.

Homlokon csókolta Beth-t, és a szemébe nézett.

Ekkor belépett a szobába a többi gengszter. Jeges tekintetük kereszttüzeiben Butch úgy érezte magát, mint egy bogár a nagyító alatt. Vagy mint egy sült hús, amit éppen felvágni készülnek.

Mr. Normális előre lépett, és odanyújtott neki egy whiskys üveget.

- Úgy tűnik, rád fér egy ital.

Ennyire látszik?

Meghúzta. – Köszönöm.

- Akkor megölhetjük végre? – kérdezte a kecskeszakállas, baseballsapkás.

Beth felkiáltott.

- Hátrább az agarakkal, Vishous!

- Miért? Ez csak egy ember.

- Igen, és az én *felem* is félig ember. Senki nem hal meg csak azért, mert nem közülük való – jelentette ki Wrath.

- Nocsak, hogy megváltoztál!

- Akkor ideje hozzászoknod, testvér.

Butch talpra ugrott. Ha az ő haláláról folyik a vita, nem fog kimaradni belőle.

- Köszönöm, hogy segíteni próbálsz – mondta neki -, de nincs rá szükségem.

Odalépett a baseballsapkás fickó elé, s közben fogást váltott az üveg nyakán. Felkészült rá, hátha fejbe kell vágnia vele a gazembert. Egészen közel ment, orruk majdnem összeért. Érezte, ahogy a vámpír felkészül a harcra.

- Boldogan szembeszállok veled, seggfej. Lehet, hogy nem élem túl, de keményen fogok küzdeni, és gondom lesz rá, hogy megsebesülj, mielőtt megölsz. – Felnézett a sapkájára. – Bár, meg kell mondjam utálok helyben hagyni egy Red Sox-rajongót.

Valaki felnevetett.

- Ez jó móka lesz!

A baseballsapkás összehúzta a szemét.

- Igazat mondtál a Red Soxról?

- Bostonban születtem, és ott is nőttem fel. 2004 óta pedig le sem tudom törölni a vigyort a képemről.

Hosszú csend következett.

A vámpír felhorkant.

- Nem szeretem az embereket.

- Én sem vagyok oda a vérszívókért.

Újabb csend.

A férfi megsimogatta a kecskeszakállát.

- Hogy nevezed azt a húsz fickót, akik a bajnoki döntőt nézik?

- New York Yankees – felelte Butch.

A vámpír hangosan felnevetett, lekapta fejéről a sapkát, és a combjához csapkodta nevében. Megtört a jég. A feszültség felengedett.

Butch megkönnyebbülten felsóhajtott. Úgy érezte, mintha az utolsó pillanatban sikerült volna elugrania egy száguldó gyorsvonat előtt. Megint meghúzta az üveget. Micsoda különös éjszaka, gondolta.

- Mondd, hogy Curt Schilling nem volt egy isten – szólalt meg újra a vámpír.

A többiek egyszerre nyögtek fel.

- Ha most itt a játékosokról fognak vitázni, én lelépek – sóhajtotta egyikük.

- Schilling igazi harcos volt – felelte Butch, és ivott egyet. Átnyújtotta a vámpírnak az üveget, aki szintén jól húzott belőle.

- Ámen!

39. fejezet

Amikor Marissa bement a hálósobába, táncolva forgott a tengelye körül. Ruhája fellibbent, és körbe-körbe pörgött.

- Hol voltál?

Ijedten megállt. A szoknya a lábára csavarodott.

Havers a kanapén ült, arca árnyékban volt.

- Azt kérdeztem, *hol voltál?*

- Kérlek, ne beszélj velem ilyen hangon!

- Annál az állatnál, ugye?

- Ő nem...

- Ne védelmezd nekem!

Nem is állt szándékában. El akarta mondani, hogy Wrath meghallgatta a vádjait, és elfogadta. Bocsánatot kért mindenért, és őszinte megbánást tanúsított. Bár szavai nem tudták elfeledtetni, amit tett, Marissa legalább úgy érezte, hogy végre meghallgatta.

És igaz, hogy azért ment Darius házába, hogy vele találkozzon, de nem miatta maradt ilyen sokáig.

- Havers, kérlek! A dolgok egészen másképp állnak. – Wrath elmondta neki, hogy megnősül. És ezután találkozott... valakivel. – Meg kell hallgatnod!

- Nem! Tudom, hogy még mindig hozzá jársz. Ebből elég!

Felállt a kanapéről. Mozdulatai már nem voltak olyan kecsesek, mint korábban. Amikor kilépett a fénybe, Marissa megrémült. Bőre szürkés volt, arca beesett. Egyre soványabb lett az utóbbi időben, már úgy nézett ki, mint egy csontváz.

- Beteg vagy!

- Dehogy! Semmi bajom.

- Nem sikerült a vérátömlesztés, ugye?

- Ne tereld el a szót! – mordult rá. – Jó ég, soha sem hittem volna, hogy ide jutunk, hogy bujkálni fogsz előlem.

- Nincs semmi rejtegetnivalóm!

- Azt mondtad, hogy felbontottad vele a jegyességet.

- Így is van.

- *Hazudsz!*

- Havers, hallgass meg!

- Nem! – Nem nézett hűga szemébe, amikor kinyitotta az ajtót. – Marissa, nekem már csak te maradtál. Ne várd el tőlem, hogy szó nélkül figyeljem, ahogy tönkreteszed magad.

- Havers!

Az ajtó becsapódott.

Marissa elkeseredetten utána szaladt a folyosóra. – Havers!

Már a lépcsőnél járt. Hátra sem nézett a kiáltásra. Dühösen felemelte a kezét, és a levegőbe csapott, jelezve, hogy hagyja békén.

Marissa visszament a szobájába, és leült a fésülködőasztalhoz. Hosszú ideig képtelen volt megnyugodni.

Megértette testvére haragját, de meg is ijesztette, mert nagyon ritkán fordult elő, és akkor sem ilyen erővel. Még sohasem látta bátyját ilyen állapotban. Tudta, hogy amíg nem nyugszik meg, nem érdemes vele beszélni.

Majd holnap újra előhossa a témát, és mindent megmagyaráz neki. Még az új ismeretségről is említést tesz.

Belenézett a tükörbe, és eszébe jutott, amikor az ember megérintette. Felemelte a kezét, és újra érezte, ahogy az ujját szívja. Szeretett volna még többet kapni.

Szemfoga kissé megnyúlt.

Milyen ízű lehet a vére?

Wrath lefektette Beth-t Darius ágyába, majd visszament a szobájába, és felvett egy fehér inget és egy fehér bő nadrágot. Az ébenfa dobozkából kivett egy hatalmas fekete gyöngysort, majd letérdelt a földre az ágy mellett. Leült a sarkára, a gyöngysort a nyakába akasztotta, tenyerét felfelé fordítva a combjára tette, és behunyta a szemét.

Egyenletesen lélegzett. Érezte, hogy érzékei megelevenednek. Hallotta, ahogy Beth a másik szobában forog az ágyban, nagyot sóhajt, aztán a párnába temeti a fejét. A ház többi része csendes volt, csak apró neszek jutottak el hozzá. A testvérek az emeleti hálósobákban járkáltak, lépteik dobogtak a padlón.

Biztos volt benne, hogy Butch és Vishous még mindig a baseballról beszélgetnek.

Elmosolyodott. Ez az ember nem semmi. A legagresszívabb férfi, akivel valaha is találkozott. Marissának pedig megtetszett. Kíváncsi volt, mi lesz a dologból. Mindig veszélyes, ha valaki a másik faj tagjával létesít kapcsolatot. Persze a testvérek is lefeküdtek néha emberi nőkkel, ám azok rendszerint egy éjszakánál nem tartottak tovább. Az emlékeket ezért könnyű volt kitörölni, ha már érzelmek is megjelentek, és egyre több idő telt el, szinte képtelenség volt az emberi agyat teljesen megfosztani az emlékektől. Ez-egy pillanat óhatatlanul megragadt benne, és később váratlanul előbukkant. És az embereket bajba sodorta.

Lehet, hogy Marissa csak játszik egy kicsit a zsaruval, aztán kiissza a vérét. Ezzel nincs is semmi probléma. Addig viszont, amíg kiderül, hogy megöli vagy párjának választja, oda fog figyelni rájuk.

Elhessegette ezeket a gondolatokat, majd az ősi nyelven imát kezdett kántálni, hogy a szavak segítségével megtisztítsa elméjét. Eleinte nehezen ment, kicsit be volt rozsdásodva. Mikor is csinálta utoljára? Lehetett vagy tizenkilenc-húsz éves. Apja ott ült mellette, és segített neki, milyen szavakat mondjon. Jó lett volna elidőzni ezen az emléken, de nem tehette. Muszáj volt, hogy üres legyen a feje.

A gyöngysor melegedni kezdett a mellén.

Hirtelen egy udvaron találta magát. Az olaszos stílusú kertben minden fehér volt. A márvány szökőkút, a márványoszlopok, a márványpadló. Valósággal ragyogtak. Az egyetlen szín, amit látni lehetett, egy csapat énekesmadár volt egy fehér fán.

Wrath abbahagyta az imádkozást, és felállt.

- Régóta nem találkoztunk, harcos – a királynői hang a háta mögül szólalt meg.

Megfordult.

Az apró alak csupa feketébe volt öltözve. Mindenét, fejét, arcát, karját, lábát fekete selyemruha takarta. Odalibeggett Wrath-hoz. Nem járt. A levegőben lebegve siklott. Jelenléte feszélyezte a vámpírt.

Wrath fejet hajtott.

- Őrző, hogy vagy?

- Sokkal fontosabb, hogy te hogy vagy, harcos? Azért jöttél hozzám, hogy változást kérj, ugye?

Wrath bólintott.

- Én...

- Szeretnéd, ha felbontanám a jegyességedet Marisával. Találtál valaki mást, és szeretnéd őt *felednek* fogadni.

- Igen.

- Ez a nő, akit akarsz, a testvérednek, Dariusnak a lánya, aki már az Árnyékban van.

- Találkoztál vele?

Az Őrző halkán felnevetett.

- Nem tehetsz fel nekem kérdéseket! Az első felett elsiklottam, mert csak udvarias akartál lenni, de mostantól ne feledkezz meg a szabályokról, harcos!

A fenébe!

- Bocsánatot kérek, Őrző!
- Felbontom a jegyességed Marissával.
- Köszönöm.

Hosszú csend.

Wrath várta az ítéletet a másik kérésre. Megkérdezni viszont biztosan nem fogja.

- Mondj meg nekem valamit, harcos! Méltatlannak tartod a fajodat?

Wrath felvonta a szemöldökét, majd gyorsan semleges arckifejezést öltött. Az Őrző nem tűrte, ha haragosan nézett rá valaki.

- Nos?

Fogalma sem volt, hová akar ezzel kilyukadni.

- A fajom ádáz és büszke nép.
- Nem azt kértem, hogy jellemezd őket, hanem hogy mi a *véleményed* róluk.
- Életemmel védelmezem őket.
- Mégsem állsz az élükre, nem vezeted őket. Ebből azt gondolom, nem becsülöd eléggé őket, és csak azért harcolsz, mert vágysz a halálra. Igazam van?

Wrath ezúttal hagyta, hogy az arca kifejezze rosszallását.

- A fajom azért képes a túlélésre, mert a testvérek és én megvédjük őket.
- Aligha. A számotok egyre csökken, és nem gyarapszik. Az egyetlen behatárolható kolónia itt található az Egyesült Allamok keleti partján, de még ők is elszigetelten élnek a többiektől. Nincsenek közösségek. A fesztiválokat nem ünneplik. A szertartásokat csak családi körben tartják, ha megtartják egyáltalán. Nincs senki, aki közvetítene a vitákban, nincs, aki reményt adhatna nekik. A Fekete Tör Testvériség pedig el van átkozva. Nincs olyan tagja, aki ne szenvedne valamitől.
- A testvéreknek meg van a maguk... problémája. De ettől még erősek.
- Erősebbek is lehetnének. – Az Őrző megrázta a fejét. – Csalódást okoztál a fajodnak, harcos. Nem teljesítetted a küldtetésed. Mondd meg, én miért teljesítsem ezek után a te kérésedet, és fogadjam el a félig vámpír nőt királynőként? – Az alak köpenye megremegett, mintha rosszallását fejezné ki. – Jobb lesz, ha inkább csak kiszolgálod, és nem állítod a néped élére. Egy alkalmatlan bábu bőven elég. Nincs szükség másokra.
- Szólnék néhány szót a védelmemben – próbálkozott Wrath a fogát csikorgatva.
- Nem engedélyezem. – Az Őrző elfordult.
- *Könyörgöm, légy irgalmas!* – Gyűlölte kimondani, és a nő kacagásából arra következtetett, ezzel ő is tisztában van.

Visszafordult felé.

Amikor megszólalt, szavai súlyosabbak voltak, mint a fekete ruha a fehér márványpadlón. – Ha könyörögsz, harcos, csináld illendően! Térdelj le!

Wrath nagy nehezen térdre ereszkedett, s közben gyűlölte miatta.

- Na, így már jobban tetszel –mondta halkán. Hangja ismét barátságos lett. – Tehát, mit akarsz mondani?

Wrath visszanyelte a sért szavakat, amiket legszívesebben a fejéhez vágott volna, és hamis nyugalmat kényszerített magára, amikor megszólalt.

- Szeretem őt, és szeretném kifejezni iránta a megbecsülésemet, nem pedig csak arra használni, hogy felmelegítse az ágyamat.
- Akkor bánj vele rendesen! Esküvőre nincs szükség.
- Nem értek egyet – felelte Wrath lesütött szemmel, majd sietve hozzátette -, tisztelettel.

Hosszú csend következett.

- Hosszú évszázadokig nem kérted a segítségemet.

Wrath felemelte a fejét.

- Ez bánt téged?

- Ne kérdezz! – csattant fel az Őrző. – Különben olyan gyorsan elveszem tőled a félig ember nőt, hogy észre sem veszed.

Wrath megint lehajtotta fejét, és öklét a márványpadlóba nyomta.

Várt.

Olyan sokáig, hogy már majdnem felnézett, ott van-e még a másik.

- Egy szívességet kérek érte – szólalt meg végül az Őrző.

- Mi lenne az?

- Vezesd a népedet.

Wrath felnézett, torka elszorult. Nem volt képes megmenteni a szüleit, valószínűleg Beth-szel sem bánik megfelelően, és ezek után az Őrző azt akarja, hogy egy egész, átkozott fajért vállaljon felelősséget?

Mi a válaszod, harcos?

Na igen, mintha lenne választása.

- Legyen kívánságod szerint.

- Ez parancs, harcos, és nem kívánság. De ez még nem az a szívesség, amit tőled kérek. – Ingerülten felsóhajtott. – Kelj fel a földről! A kezed összevérzi a padlómat.

Wrath felállt, és ránézett. Nem szólt. Várta, hogy milyen feltételt kap.

- Nyilvánvaló, hogy nem akarsz király lenni. Ez azonban születésedtől fogva a kötelességed. Ideje, hogy végre elfogadd, és beteljesítsd a küldetésed.

Wrath hátrasímitotta a haját. Izmai megfeszültek az idegességtől.

Az Őrző hangja meglágyult. Egy kicsit.

- Ne aggódj, nem hagylak magadra! Segíteni fogok megtalálni a helyes utat. Ha eljössz hozzám, segítséget kapsz. Az egyik célom ezzel éppen az, hogy gyakran kérd ki a tanácsomat. Wrath örült a hírnek, mert valóban szüksége lesz útmutatásra. Fogalma sem volt, hogyan kell uralkodni. Száz különböző módját ismerte a gyilkolásnak, képes volt helyt állni bármilyen harcban, és még akkor is meg tudta őrizni a hidegvérét, ha körülötte minden lángokban állt. De hogy több ezer ember elé kiálljon, és szóljon hozzájuk? Már a gondolattól is elfordult a gyomra.

- Harcos?

- Rendben van. Még hallasz felőlem.

- Még nem mondtam, milyen szívességet kérek tőled.

- Mi lenne...? – beletúrt a hajába. – Ezt visszavonom.

Az Őrző halkán felnevetett.

- Mindig gyorsan tanultál.

- Nem is árt.

Ha király akar lenni...

Az Őrző közelebb lebegett hozzá. Orgonailata volt.

- Tartsd ide a kezed!

Wrath felemelte.

A fekete selyemruha meglibbent, amikor előbukkant a karja, és valamit a vámpír tenyerébe ejtett. Egy gyűrűt. Egy aranygyűrűt, amelyen diónyi nagyságú rubin ragyogott. Olyan forró volt, hogy Wrath majdnem elejtette.

A Szaturnusz-rubin.

- Ezt add oda neki, és mondd, hogy én küldtem! A szertartáson pedig részt veszek.

Wrath olyan erősen szorította össze a tenyerét, hogy a drágakő a húsába vágott.

- Megtisztelsz minket.

- Van még egy kérésem.

A szívesség.

Az Őrző felnevetett.

- Ügyes. Kijelentés formában megfogalmazott kérdés. Ne légy meglepődve, ha nem járok a kedvedben! Most pedig menj! Menj vissza a nőhöz, és reménykedjünk, hogy jól választottál. Az alak elfordult, és eltávolodott.

- Őrző!

- Végeztünk.

- Köszönöm.

Megállt a szökőkút mellett.

A fekete selyemruha meglibbent, amikor a fodrozódó víz felé nyúlt. Hirtelen vakító fény jelent meg, mintha a csontjai ragyognának és a bőre átlátszó lenne. Abban a pillanatban, ahogy megérintette a vizet, szivárvány indult el, és betöltötte az egész udvart.

Wrath döbbenet felkiáltott, mert látása hirtelen kitisztult. Az udvar, az oszlopok, a színek, az Őrző, minden részlet tökéletesen élessé vált. A szivárványra meredt. Sárga, narancs, vörös, ibolyakék, kék, zöld. A drágaköszörű színek olyan fényesek voltak, hogy szinte kettéhasították a levegőt, élénk ragyogásuk mégsem bántotta a szemét. Szomjasan magába szívta a látványt, minden idegszállával csodálta.

Az Őrző szembefordult vele, és leengedte a karját. Abban a pillanatban eltűnt a szivárvány, Wrath látása pedig újra elhomályosult.

Rájött, ezt az ajándékot kapta tőle, úgy mint Beth a gyűrűt.

- Igazad van – mondta az Őrző halkán. – Reméltem, hogy közelebb lehetünk egymáshoz. Az apád és én szoros kapcsolatban álltunk. Ez a sok évszázad nagyon magányosan telt számomra. Senki sem imádott, nem kántálta az imákat, nem őrizte a hagyományokat. Feleslegessé váltam. Elfelejtettek.

- De ami még ettől is szörnyűbb – folytatta szomorúan -, hogy láttam a jövőt. Nagyon sötét. A faj fennmaradása nem biztosított. Egyedül nem leszel képes boldogulni, harcos.

- Majd megtanulok segítséget kérni.

Az Őrző bólintott.

- Újrakezdjük együtt. Te meg én. Együtt fogunk dolgozni, ahogy kell.

- Ahogy kell – ismételte Wrath, s ízlelgette a szavakat.

- Ma este elmegyek hozzád és a testvéreidhez, és szabályos szertartást tartunk. Jegyességbe fonlak titeket. Minden úgy fog történni, ahogy kell. Feltéve, ha ő is akar téged.

Wrath-nak olyan érzése támadt, mintha az Őrző elmolyosodott volna.

- Az apám elárulta a nevedet. Szólíthatlak úgy?

- Igen.

- Akkor hamarosan találkozunk, Analisse. Minden elő lesz készítve.

40. fejezet

Billy Riddle besétált Mr. X irodájába. Sötétkék pólóinget és khaki színű rövidnadrágot viselt. Egészséges, leburnult teste erőt sugárzott.

„Jóvágású fiatalember”, jutott eszébe Mr. X-nek ez a régimódi kifejezés.

- Szenszei – Billy fejet hajtott.

- Mi a helyzet, fiam?

- Átgondoltam az ajánlatot.

Mr. X várta a választ. Saját magán is meglepődött, mennyire.

- Szeretnék önnek dolgozni.

Mr. X elmosolyodott.

- Örülök. Ez igazán jó hír.

- Mit kell tennem? Ki kell töltenem a papírokat az akadémia számára?

- Ennél azért egy kicsit bonyolultabb a helyzet. És valójában nem is az akadémia lesz a munkaadód.

- De úgy emlékszem, azt mondta...

- Billy, van néhány dolog, amit szeretném, ha megértenél. És még itt van a beavatás is.

- Úgy érti, amikor elpáholnak? Nincs semmi gond. Már részt vettem néhányon. Tudja, a focicsapatban.

- Ez egy kicsit komolyabb annál, attól tartok. De ne aggódj, simán átjutsz majd rajta, ebben egészen biztos vagyok. Majd megmondom, mit kell hoznod, és egész végig ott leszek melletted.

A világért sem hagyná ki a látványt, amikor az Omega dolgozik.

- Szenszei, én... - megköszönte a torkát zavarában -, csak azt szeretném mondani, hogy nem fogok csalódást okozni.

Mr. X elmosolyodott. Ez volt a legjobb része ennek a munkának.

Felállt, és odament a fiúhoz. Egyik kezével megfogta a vállát, és erősen megszorította, közben nagy, kék szemébe nézett.

Billy transzba esett.

Mr. X előre hajolt, óvatosan kivette füléből a gyémánt fülbevalót, aztán két hüvelyk- és mutatóujja közé vette a fülcimpáját, és finoman masszírozni kezdte.

Halkan és lassan beszélt.

- Azt akarom, hogy hívd fel az apádat, és közöld vele, hogy most azonnal elköltözzöl otthonról. Találtál munkát, ezért most el kell utaznod egy intenzív képzésre.

Lecsatolta rozsdamentes Rolex-óráját, aztán szétnyitotta az ing gallérját. Megfogta a platinaláncot, amelyet a nyakában viselt, és követte a tarkójáig. Kikapcsolta, majd a tenyerébe csúsztatta. Az ékszer meleg volt a bőrétől.

- Amikor az apáddal beszélsz, maradj nyugodt, bármit is mond neked. Biztosítsd róla, hogy ígéretes jövő áll előtted, és hogy sok pályázó közül választottak ki erre a fontos feladatra. Mondd meg neki azt is, hogy mobilon mindig el tud érni, de meglátogatni nem fog tudni, mivel sokat kell utaznod.

Mr. X megsimogatta Billy mellkasát. Érzete az izmos felsőteste, az élet melegét, a fiatalság ígéretét. Micsoda erő rejlik ebben a testben, milyen lenyűgöző! – gondolta.

- Az akadémia ne említse neki, és engem sem. Valamint azt sem, hogy velem fogsz lakni. – Közvetlenül a fülébe beszélt. – Mondd meg neki, hogy sajnálod azokat a szörnyű dolgokat, amelyeket a múltban elkövettél, és azt is, hogy szereted. Azután majd jövök és elviszlek.

Billy mély levegőt vett, Mr. X-nek pedig eszébe jutott a saját beavatása. Egy rövid pillanatig az jutott eszébe, bárcsak alaposabban átgondolta volna az ajánlatot, amit évtizedekkel ezelőtt kapott.

Mostanra öreg lenne, talán unokái is lennének, ha talált volna egy nőt, aki hosszabb ideig is képes mellette maradni. Átlagos élete lenne, talán egy papírgyárban dolgozna, mint az a sok névtelen senki, akiket elnyom a feleségük, a haverokkal isznak a sarki kocsmában, és örök elégedetlenségben élnek, mert olyanok, mint mindenki más.

De legalább élnek.

Belenézett Billy kék szemébe, és arra gondolt, megérte-e ezt az utat választani. Már nem a saját ura többé. Az Omega szolgája. Azok közül ugyan a legmagasabb rangú, de mégis csak szolga.

És senki sem fogja gyászolni.

Egyrészt, mert soha nem fog meghalni.... Másrészt pedig, mert nincs senki, akinek hiányozna, ha kilehelné a lelkét.

Elkomorodott.

Nem mintha számítana, hiszen innen már nem volt visszaút. Riddle ezt ma este a saját bőrén is meg fogja tapasztalni.

Elengedte a fiú testét és elméjét.

- Megértettük egymást? – kérdezte.

Billy kábultan bólintott. Lenézett magára, mintha azon töprengene, mi történt vele.

- Jól van. Most pedig add ide a mobiltelefonodat! – Miután átadta, Mr. X elmosolyodott. – Mit mondasz nekem, fiam?

- Igenis, szenszei.

41. fejezet

Beth Wrath ágyában ébredt fel. Az éjszaka folyamán biztosan bejött érte, és átvitte a szobájába.

A férfi mellkasa a hátához simult, karjával átfogta a testét, egyik keze pedig a lába közt pihent.

Merev vesszője a fenekéhez préselődött.

Beth megfordult, és ránézett. Szeme be volt csukva, mélyen és egyenletesen lélegzett. Még álmában is kívánja őt, gondolta mosolyogva.

- Szeretlek! – súgta a fülébe.

Wrath szeme kinyílt. Mintha vakító reflektor világított volna rá.

- M az, *leelan*? Jól vagy? – Visszakapta a kezét, amikor rájött, hol van. – Ne haragudj! Én... biztos még nem vagy kész, hogy... ilyen hamar...

Beth megfogta a kezét, és visszatette a lába közé.

Wrath mélyet sóhajtott, szemfoga kivillant.

- Nagyon is készen állok rá – suttogetta Beth, és megfogta ágaskodó szerszámát.

Wrath felnyögött, és közelebb húzódott hozzá. Beth valósággal átérezte a szívverését, azt, ahogy a vér az ereiben fut, és ahogy a tüdeje megtelik levegővel. Nagyon furcsa volt. Pontosan tudta, mennyire kívánja, de nem abból, ahogy merev férfiasságát simogatta.

Amikor Wrath a hüvelyébe dugta ujját az ő teste is reagált, ugyanakkor azt is érezte, mennyivel izgatottabb lett a másik. Minden csók, simogatás, nyalás és borzongás kétszer olyan intenzív érzést nyújtott.

Wrath lassított a tempón. Amikor Beth már szeretett volna ráülni, hanyatt fektette, és nyelvével kényeztette, bár a testét majd' szétfeszítette a vágy. Végtelenül gyengéden és finoman bánt vele.

Végül, amikor már nem bírta tovább, Beth széttárt lába közé feküdt, és erős karjára támaszkodott. Hosszú haja előrehullt, összevegyült az övével.

- Bárcsak láthatnám most az arcod! – mondta, és megpróbált fókuszálni, de mindhiába. – Legalább egyszer...

Beth kezébe fogta az arcát. Érezte, hogy kissé szúrós a borostától.

- Megmondom, mit látnál – suttogetta. – Az van az arcomra írva, hogy szeretlek.

Wrath boldogan behunyta a szemét, és elmosolyodott. A mosoly teljesen megváltoztatta arckifejezését. Szinte ragyogott.

- Ó, *leelan*, olyan jó vagy hozzám!

Megcsókolta, és lassan beléhatolt. Amikor teljesen kitöltötte, és tökéletesen eggyé váltak, egy kis ideig nem mozdult. Mondott valamit először az ő nyelvén, majd angolul.

Amikor Beth meghallotta azt a mondatot, hogy „Szeretlek, drága feleségem”, az ő arca is felragyogott.

Butch félálomban megfordult. Ez nem az ő ágya volt. Ez csak egyszerű franciaágy, nem királyi méretű, mint az övé. És a párnák sem ismerősek. Olyan puhák, mint a legfoszlósabb kenyér. A lepedő úgyszintén. Túlágosan finom.

Ha ennyiből még nem tudta volna biztosan, hogy nem otthon van, a mellette felhangzó horkolás végképp meggyőzte.

Kinyitotta a szemét. Az ablakokat vastag függöny takarta, a fürdőszobából azonban kiszűrődött annyi fény, hogy lásson valamit. A szoba rendkívül előkelő módon volt berendezve. Mindenhol antik tárgyak, festmények, a falon drága tapéta.

Odafordult a mellette horkoló alakhoz. Egy férfit látott, aki mélyen aludt. A takarót állig magára húzta, csak sötét haja látszott ki a párnából.

Ekkor minden eszébe jutott.

Vishous fekszik mellette, az új barátja.
Ős is Red Sox-rajongó. Rafinált egy fickó.
És vámpír.

Megdörzsölte a homlokát. Sokszor előfordult már, hogy amikor megfordult az ágyban, azon gondolkozott, ki alszik mellette, de alighanem ez viszi a pálmát.

Hogy kerültek... Ja igen. Kidőlték, miután megitták Tohr whiskyjét.

Tohr. A Tohrment rövidebb változata.

Istenem, még a nevükre is emlékszik. Rhage. Phury. És az a sebhelyes fickó, Zsadist.

Nem hétköznapi nevek, az már igaz. Hogy is nézne ki, ha egy halálos, vérszívó vámpírt Howardnak vagy Johnnak hívnak?

Jaj, ne, Walter, kérlek, ne harapj meg!

Jézusom, teljesen be fog csavarodni.

Hány óra lehet?

- Hé, zsaru, mennyi az idő? – kérdezte Vishous részeg hangon.

Butch odanyúlt az éjjeli szekrényre. Az órája mellett ott feküdt egy Red Sox baseballsapka, egy arany öngyújtó és egy fekete autóskesztyű.

- Este fél hat.

- Klassz. – A vámpír a másik oldalára fordult. – Még vagy két óráig ne húzd el a függönyt, mert felgyullad a testem, a testvéreim pedig úgy összevernek, hogy aztán csak zacskóba tudsz szarni.

Butch elmosolyodott. Vámpírok vagy sem, jól kijött velük., mert az ő nyelvén beszéltek. Úgy látták a világot, ahogyan ő. Jól érezte magát a társaságukban.

Hátborzongató érzés volt.

- Mosolyogsz – jelentette ki Vishous.

- Honnan tudod?

- Elég jól értek az érzelmekhez. Csak nem te is egy olyan idegesítő, „reggel-csupa-vigyor” típus alak vagy?

- Dehogy! Különben sincs reggel.

- Nekem igen. – visszafordult felé, és ránézett. – Tudod, nem semmi, ahogy tegnap viselkedtél. Nem ismerek még egy embert, aki meg merné támadni Rhage-et vagy engem. Pláne nem a testvérek előtt.

- Na, csak ne legyünk érzelmősek! Még nem randizunk – felelte Butch, de belül nagyon jól esett neki a dicséret.

Vishous összehúzta a szemét, heves természetű lévén, ez a finom kioktatás is elég volt, hogy felborzolja idegeit.

- Átkozottul vágy a halálra. – Nem kérdezte. Kijelentette.

- Lehet – válaszolta Butch. Várta, hogy megkérdezze, miért. Amikor nem tette, meglepődött.

- Mindannyian így vagyunk ezzel – mondta a vámpír. – Ezért nem faggatlak.

Egy percig egyikük sem szólalt meg.

Vishous megint összehúzta a szemét.

- Azt ugye tudod, hogy nem térhetsz vissza a régi életedbe? Túl sokat láttál. Nem tudnánk teljesen kitörölni az emlékeidet.

- Azt akarod mondani ezzel, hogy válasszak magamnak koporsót?

- Remélem, nem. De nem tőlem függ. Nagyrészt inkább tőled. – Rövid szünetet tartott. – Nem is igazán van, ahová visszatérj, ugye?

Butch felnézett a mennyezetre.

A testvérek megengedték, hogy lehallgassa ma reggel az üzeneteit. Csak egy volt. A kapitány hívta, hogy menjen be az őrsre, mert megvan a belső vizsgálat eredménye.

Mintha nem lenne egyértelmű! Pontosan tudta, mit állapítottak meg. Vagy kirúgják, vagy áldozati bárányként feltárlják a sajtónak, mint a rendőrségi brutalitás elrettentő példáját. De az is lehet, hogy bedugják egy íróasztal mögé, hogy aktákat tologasson egész nap.

És a családja? Apja és anyja, isten áldja meg őket, még mindig Bostonban éltek a régi házban. Szomszédjukban laktak a gyermekeik, akiket annyira szerettek. Még mindig gyászolták Janie-t, de közben boldogan éltek nyugdíjas éveiket. Butch testvérei pedig el voltak foglalva azzal, hogy gyereket várnak, aztán gyereket nevelnek, és közben azt fontolgatják, vállaljanak-e újabb gyereket. Teljesen lekötötték őket a saját problémáit. Az O'Neal családban Butch mindössze mellékszereplő volt. A fekete bárány, aki nem nemzett utódokat.

És mi a helyzet a barátaival? José volt az egyetlen, akit talán annak mert nevezni, Abbyt még annak sem. Ő csak néha-néha egy éjszakára volt jó.

Miután tegnap este megismerte Marissát, már arra sem kellett. Nem érdekelté többé az alkalmi szex.

Ránézett a vámpírra.

- Nem, nincs semmim.

- Tudom, milyen érzés. – Vishous fészkelődni kezdett az ágyban, hogy kényelmesebb pozíciót találjon. Amikor sikerült, hátradőlt, egyik karját pedig a szeme elé emelte.

Buch felvonta szemöldökét, amikor meglátta bal kezén a tetoválást. Sűrű, bonyolult minta volt, végigfutott a kézfejen, a tenyerén és körben minden ujján. Iszonyúan fájhatott, amikor csinálták.

- Vishous?

- Igen?

- Mit jelent ez a tetkó?

- Én sem faggattalak a démonodról zsaru – mondta V, és letette a karját. – Ha nem kelek fel nyolcig, ébressz fel!

- Oké – mondta Butch, és behunyta a szemét.

42. fejezet

Beth elzárta a zuhanyt Wrath fürdőszobájában, és a törülközőért nyúlt. A mozdulat közben hozzásütötte új eljegyzési gyűrűjét a márványpulthoz.

- Jaj, ne! De ügyetlen vagyok! – tenyerébe fogta gyűrűs kezét, és arra gondolt, micsoda szerencse, hogy Wrath az emeleten van, és az előkészületeket felügyeli. Bár ezt a hangos reccsenést még talán ott is hallották.

Felkészült a legrosszabbra, mielőtt megnézte volna. Meg volt róla győződve, hogy vagy kilazult a kő, vagy lepattant a teteje. Lenézett a kezére. A gyűrűnek semmi baja nem volt.

Most már nagyon vigyáznia kell, nehogy még egyszer nekiüsse valaminek. Sosem hordott gyűrűt. Hozzá kell még szoknia, hogy rajta van.

Bárcsak az élet többi részéhez is ilyen könnyű lenne hozzászokni, gondolta szárazon. A vőlegénye egy felbecsülhetetlen értékű drágakövet húz az ujjára. Micsoda fényűzés!

Elmosolyodott törölközés közben milyen büszkén adta oda neki Wrath! Azt mondta, ajándékba kapta valakitől, akit ma este fog megismerni.

Az esküvőjén.

Megállt a mozdulat közben. Istenem, ez a szó. Esküvő.

Ki gondolta volna, hogy valaha...

Kopogtak.

- Halló, Beth! Itt vagy? – hallatszott ez ismeretlen női hang.

Felvette Wrath egyik fürdőköpenyét, és odament az ajtóhoz, de nem nyitotta ki.

- Ki az?

- Wellsie vagyok, Tohr *fele*. Gondoltam, jól jönne valaki, aki átsegít ezen az estén, és egy ruhát is hoztam, ha neked még nem lenne. Jól van, beismerem, az igazság az, hogy én is csak egy átlagos, kíváncsi nő vagyok, és szerettelek volna megismerni.

Beth kinyitotta az ajtót.

Húha!

Wellsie-n semmi nem volt átlagos. Haja lángvörös volt, arca olyan szép, mint egy görög istennőé, kisugárzása pedig hatalmas önuralmat sugallt. Halványkék ruhájában úgy nézett ki, mint a ragyogó égbolt a színes, őszi falevelek felett.

- Szia! – mondta Beth.

- Szia! – Sárgásbarna szeme metsző volt, de nem hideg. Főleg, hogy mosolygott. – Milyen gyönyörű vagy! Nem csoda, hogy Wrath egyből beléd szeretett.

- Gyere be!

Wellsie besétált a szobába, kezében egy hosszú, lapos dobozzal és egy táskával. Lényéből sugárzott a felsőbbrendűség, mégsem volt tolakodó.

- Tohr majdnem el sem mondta, mi folyik itt. Ő és Wrath mostanában nincsenek jóban.

- Miért?

Wellsie megvonta a vállát, becsukta az ajtót, aztán letette a dobozt a dohányzóasztalra.

- Az olyan férfiak, mint ők, olykor-olykor felidegesítik magukat valamin, aztán jól ellátják egymás baját. Ez elkerülhetetlen. Tohr nem hajlandó elmondani nekem, de van sejtésem, mi lehet az oka. Vagy a becsület vagy mi, nők. – Felnyitotta a dobozt. Vörös szaténruha feküdt benne. – Jó emberek, de néha felkapják a vizet valamin, és olyat mondanak, amit később megbánnak.

Elfordult, és elmosolyodott.

- Ennyi elég is róluk. Felkészültél a ma estére?

Beth általában szűkszavú volt az idegenekkel szemben, ezzel a nyílt, őszinte, hihetetlen szemű nővel azonban úgy érezte, megéri kockázatot vállalni.

- Nem egészen. – Felnevetett. – Úgy értem, még csak nem régóta ismerem Wrath-t, de máris úgy érzem, hogy hozzá tartozom. Bízom az ösztöneimben. Nem hallgatok a józanészre.

- Én is így voltam Tohrral. – Wellsie arca ellágyult. – Az első pillanatban, amikor meglátta, tudtam, hogy mi egymásnak vagyunk teremtve.

Kezét önkéntelenül a hasára tette.

Terhes! – gondolta Beth.

- Mikorra várod?

Wellsie elpirult, de inkább a nyugtalanságtól, mint a boldogságtól.

- Még sokára. Legalább egy év. Ha kibírom addig. – Lehajolt, és kivette a ruhát a dobozból. – Szeretnéd felpróbálni? Majdnem egyforma a méretünk.

A ruha antik darab volt. A fűző részen fekete csipke, rávarrva fekete gyöngyök, alul pedig bő szoknya. Az egész valósággal izzott. Magába szívta a gyertyák fényét, és ragyogott.

- Ez... lenyűgöző. – Beth megsimogatta a szoknyát.

- Az anyám varrta nekem. Én is ebben mentem férjhez, úgy kétszáz évvel ezelőtt. Levehetjük róla a fűzőt, ha akarod, és elhoztam hozzá az alsószoknyákat is. Nagyon jól néz ki együtt. Figyelj, ha nem tetszi, vagy másik ruhát gondoltál, nem fogok megsértődni, ne félj!

- Meg vagy örülve? Gondolod, hogy visszautasítom ezt a csodát, hogy rövidnadrágban mehessek férjhez?

Felemelte, és szinte repült vele a fürdőszobába. Amikor belebújt, olyan érzése támadt, mintha visszament volna az időben. Kijött a fürdőből, és képtelen volt visszafogni magát, meg kellett suhogtatnia a szoknyát. A felső részt kicsit szűknek érezte, de az sem érdekelte, ha egyáltalán nem kap benne levegőt.

- Remekül áll rajtad! – mondta Wellsie.

- Mert ez a leggyönyörűbb ruha, amit valaha láttam. Begombolnád a legfelső gombot a hátán? Wellsie ujjá hideg volt. Amikor végzett, oldalra hajtotta a fejét, és összekulcsolta a kezét.

- Gyönyörű! Ez a fekete-vörös összeállítás nagyon jól megy a hajadhoz. Wrath el fog ájulni, ha ebben meglát.

- Biztos vagy benne, hogy kölcsönadod? – Mi lesz, ha leönti valamivel?

- A ruhák arra valók, hogy viseljék őket, ezt pedig 1814 óta senki nem vette fel. – Wellsie ránézett gyémántórájára. – Felmegyek, és megnézem, hogy haladnak az előkészületekkel. Fritznek valószínűleg segítségre lesz szüksége. A testvérek jól értenek az evéshez, a konyhában azonban nem találják a helyüket. Azt hihetnénk, jobban bánnak a késsel, figyelembe véve, mivel foglalkoznak.

Beth megfordult.

- Segíts kigombolni hátul, és én is veled tartok.

Amikor kilépett a ruhából, Wellsie bizonytalanul megállt.

- Figyelj, Beth... Nagyon örülök neked, szívből mondom, de úgy érzem, őszintének kell lennem hozzád. Nem könnyű, ha ilyen férfi a párod. Remélem felhívsz, ha szükséged lesz valakire, akinek kiöntheted a szíved.

- Köszönöm – felelte Beth, és arra gondolt, meg is fogja tenni, Wellsie-n látszott, hogy jó tanácsokkal tud szolgálni. Talán azért, mert olyan magabiztosnak tűnik, mint aki mindent képes uralni az életében.

Wellsie elmosolyodott.

- Aztán lehet, hogy néha én is felkereslek. Istenem, milyen régóta várok már valakire, aki megért!

- Egyik testvérnek sincs felesége, ugye?

- Nincs. Csak mi ketten vagyunk.

Beth elmosolyodott.

- Akkor jobb lesz, ah összetartunk.

Wrath felment az emeleti hálósobákba. Kíváncsi volt, ki hol töltötte az éjszakát. Bekopogott az egyik vendégszobába. Butch nyitott ajtót. Egy törölközővel a haját törölte, másik a derekára csavarva lógott.

- Nem tudod, hol van Vishous? – kérdezte Wrath.

- De. Borotválkozik – felelte, és a fürdőszoba felé intett a fejével, majd arrébb lépett az útból.

- Szükséged van rám, főnök? – kiáltott ki Vishous a fürdőszobából.

Wrath kuncogni kezdett.

- Nocsak, micsoda meghitt jelenet!

Mindketten egyszerre küldték el a fenébe. Vishous kilépett a fürdőből, boxeralsója lecsúsztatva a csípőjén. Arca fehér a habtól, amin egy régimódi borotvát húzgált. Mindkét keze csupasz volt.

Jézusom! Bal kezén a szent tetoválás világosan megmutatta szörnyű következményeit annak, ah valaki közvetlen kapcsolatba kerül vele. Wrath azon gondolkozott, vajon a rendőr tisztában van-e azzal, mire képes a bal keze.

Valószínűleg nem, különben nem mászkálna ilyen nyugodtan félmeztelenül a közelében.

- Szóval, Vishous – mondta neki Wrath -, van egy dolog, amit szeretnék elintézni még az esküvő előtt.

Általában egyedül dolgozott, de most jobbnak látta magával vinni testvérét biztosítékként. Az emberi test nem tűnt el, amikor leszúrták, Vishous bal keze azonban megoldotta a problémát. Egy pillanat leforgása alatt semmivé lesz a holttest.

Vishous elvigyorodott.

- Öt perc és kész vagyok.

- Rendben. Magán érezte a zsaru tekintetét. Egyértelmű, hogy a fickó tudni szeretné, miről van szó. – Jobb, ha inkább nem keveredsz ebbe bele. Elsősorban a munkád miatt.

- Felfüggesztettek. Csak, hogy tudd.

Érdekes, gondolta Wrath.

- Megkérdezhetem, miért?

- Betörtem egy gyanúsított orrát.

- Harc közben?

- Nem. A kihallgatás során.

Valamiért, nem volt meglepő.

- Miért tetted?

- Megpróbálta megerőszkolni a leendő feleségedet, vámpír. Nem tudtam kesztyűs kézzel bánni vele, amikor azt mondta, Beth is akarta.

Wrath felmordult. Mintha lelke legmélyéről tört volna fel a hang.

- Billy Riddle.

- Beszél róla neked?

Wrath odament az ajtóhoz.

- Vonszold a segged, Vishous! – csattant fel.

Amikor leért a földszintre, megérezte Beth jelenlétét. Éppen a festményen keresztül lépett a fogadósobába. Odament hozzá, átölelte, és szorosan magához szorította. Meg kell bosszulnia, mielőtt összeházasodnak. Ez a legkevesebb, amit megérdemel.

- Jól vagy? – kérdezte Beth aggódalmasan.

Wrath bólintott. Feje még mindig a hajába volt temetve. Észrevette Tohr *felét*.

- Hé, Wellsie! Jó, hogy eljöttél.

A nő elmosolyodott.

- Gondoltam, elkél egy kis támogatás.

- Örülök, hogy itt vagy. – Csak annyira húzódott el Beth-től, hogy megpuszilja a kezét.

Vishous lépett a szobába. Teljes fegyverzetben.

- Indulhatunk?

- Hová mentek? – kérdezte Beth.
- Valamit el kell intéznem. – Megsimogatta szerelmese karját. – A többiek itt maradnak, hogy segítsenek az előkészületekben. A szertartás éjféltor kezdődik. Addigra jövünk.
- Beth tiltakozni akart, de ránézett Wellsie-re, és mintha szavak nélkül megbeszéltek volna valamit.
- Légy óvatos! – mondta végül – Kérlek!
- Ne aggódj! – Hosszan megcsókolta. – Szeretlek, *leelan*!
- Mit jelent ez a szó?
- Valami olyasmit, hogy „legdrágább kincsem”. – Felvette dzsekijét a székről, és még egy futó csókot lehelt a szájára.

43. fejezet

Butch megfésülködött, magára locsolt egy kis kölnit, aztán felvett egy öltönyt, ami nem az övé volt. Minden valaki másé volt. A fürdőszobai polcon sorakozó különféle arcszesz, borotvakrém, valamint a vadonatúj, nagyméretű ruhákkal teli szekrény. És mindenképp a legjobb minőség.

Még sohasem viselt Guccit.

Nem szívesen vette kölcsön a holmikat, de mégsem találkozhatott Marissával ugyanabban a ruhában, mint tegnap. Ég ha valami elegáns darab lett volna – ami persze nem volt –, Vishous török dohányának és az alkohol szagának keverékétől az is úgy bűzlött volna, mint egy kocsmá.

Azt akarta, hogy friss és üde legyen, amikor újra találkoznak. Nagyon akarta.

Körbefordult a tükör előtt. Úgy érezte magát, mint egy piperkőc, de nem tehetett róla, tetszett neki, amit a tükörben látott. A fekete hajszálcsíkos öltöny pont illett rá, a fehér, kigombolt nyakú ing látni engedte leburnult bőrét, a Ferragamo-papucs pedig pont a megfelelő mértékű fényűzést képviselte öltözködésében.

Már szinte jóképűnek volt mondható. Persze csak addig, amíg valaki közelről meg nem látta vérekes szemét.

A whisky és a négy óra alvás megtette hatását.

Halk kopogásra lett figyelmes.

Úgy érezte magát, mint egy tolvaj. Miközben kinyitotta az ajtót, remélte, hogy nem az egyik testvér.

A komornyik mosolyogva nézett fel rá.

- Uram, elképesztően jól fest ebben az öltönyben. Kitűnő választás. Igazán kitűnő.

Butch zavartan vállat vont, és az ing gallérjával babrál.

- Ja, igen.

- De még hiányzik a zsebkendő a zakó zsebéből. Megengedi?

- Persze.

A kisöreg odasietett egy komódhoz, kihúzta a fiókot, és keresgélt benne egy ideig.

- Igen, ez tökéletes lesz!

Görcsös keze pillanatok alatt bonyolult origami mesterművet alkotott a szögletes anyagból, és beletömte a zakó felső zsebébe.

- Most már készen áll. Óhajtja fogadni a vendégét?

Fogadni?

- Naná.

Miközben az előszoba felé tartottak, a komornyik halkán felnevetett.

- Ostobán nézek ki, ugye? – kérdezte Butch.

Fritz arca komolyra váltott.

- Nem, uram, egyáltalán nem. Csak az jutott eszembe, mennyire élvezte volna ezt Darius.

Mindig szerette, ha tele van a ház.

- Ki az a Dar...

- Butch?

Marissa hangjára mindketten megtorpantak. A lépcső tetején állt. Haját feltűzte, halvány rózsaszín ruhája tündökölt. Félénk öröm sugárzott az arcáról, hogy újra láthatja a férfit. Butchnak elállt a lélegzete.

- Hé, bébi! – Előrelépett, s közben pontosan tudta, hogy a komornyik elismerően mosolyog.

Marissa a ruháját igazgatta. Kissé idegesnek tűnt.

- Talán lent kellett volna várnom, de mindenki olyan elfoglaltnak tűnt, nem akartam útban lenni.

- Ott akarsz lenni fent?

Marissa bólintott.

- Ha nem bánod. Itt csendesebb.

Fritz közbeszólt.

- A második emeleten van egy kis erkély. A folyosó végén.

Butch a karját nyújtotta.

- Megfelel?

Marissa belekarolt.

- Igen, nagyon is. – Elbűvölően elpirult, és hirtelen elfordította tekintetét.

Tehát kettesben akar lenni vele.

Ez jó jel, gondolta Butch.

Beth bevitt az ebédlőbe egy nyers zöldségekkel megrakott tálat, s közben arra Gondolt, Fritz és Wellsie akár egy kisebbfajta országot is képes lenne elirányítani. Utasították a testvéreket, mit csináljanak, megterítették az ebédlőasztalt, új gyertyákat tettek ki, még a főzésben is segédkeztek. Azt viszont nem tudta, mi folyik Wrath hálósobájában. A szertartást ott akarták tartani. Rhage már egy órája bent volt.

Beth letette a zöldségestálat a tálalóasztalra, és visszasietett a konyhába. Fritz lábujjhegyen ágaskodott, egy hatalmas kristálytálat akart levenni a felső polcról.

- Hadd segítsék!

- Köszönöm, úrnőm. – Beth letette az asztalra, aztán nézte, ahogy a kis öreg teletölti sóval.

Itt aztán biztos mindenkinek magas a vérnyomása, gondolta.

- Beth? – Wellsie szólt. – Hoznál a spájzból három üveg őszibarackbefőttet a húshoz?

Beth bement az apró helyiségbe, és felkapcsolta a villanyt. A padlótól a mennyezetig tele voltak a polcok különféle befőttekkel, savanyúságokkal, mind szépen rendszerezve.

Megkereste az őszibarackot, de ekkor meghallotta, hogy nyílik az ajtó.

- Fritz, hol találom...

Megfordult, és egyenesen Zsadist kemény testébe ütközött.

A vámpír felszisszent, mindketten hátraugrottak, mire az ajtó becsapódott, és bezárta őket a pici helyiségbe.

Zsadist behunyta a szemét, mintha fájdalmai lennének, ajka felhúzódott szemfogáról.

- Elnézést – suttogta Beth, és megpróbált távolabb húzódnival. Nem sok hely volt, így nem nagyon tudott hova menekülni. A vámpír pedig pont az ajtó előtt áll. – Nem vettelek észre. Nagyon sajnálom.

Zsadist most is testre simuló, hosszú ujjú pólót viselt, és amikor ökölbe szorult a keze, látszott, hogy megfeszülnek az izmok a karján és a mellkasán. Kétségtelenül nagy termetű volt, a belőle sugárzó erőből azonban egyenesen hatalmasnak tűnt.

Kinyitotta a szemét. Amikor sötét tekintete Beth-re vetődött, a lány megrándult.

- Milyen hideg! – gondolta.

- Krisztusom, tudom, hogy csúnya vagyok – csattant fel Z -, de nem kell félned tőlem. Nem vagyok teljesen vadember.

Levett valami üveget, és kiment.

Beth megkönnyebbülten nekidőlt a polcnak. Felnézett, mit vitt el. Chutney-t. Csípős lekvárt.

- Beth, megtaláltad...? – Wellsie megtorpant a az ajtóban. – Mi történt?

- Semmi. Igazán semmi.

Wellsie átható pillantást vetett rá, és megigazította ruháján a kötényt. – Nem mondasz igazat, de mivel ez a te napod, nem kérdezek többet. – Megkereste a befőttet, majd levett még néhány másikat is. – Miért nem mész apád szobájába és fekszel le egy kicsit? Rhage végzett, nyugodtan bemehetsz, és kifújhatod magad. Rád fér egy kis kényeztetés, mielőtt férjhez mész.

- Tudod, mit? Ez egy nagyon jó ötlet.

Butch hátradőlt a hintaszékben. Összefonta mellén a karját, lábát keresztbe tette, és meglökte magát. A szék nyikorgott alatta.

A távolban villámlott egyet, az éjszakai levegőben azonban bódító virágillat terjengett. És az óceáné.

A keskeny erkélyen Marissa felnézett az égre. Lágy nyári szellő lengette haját.

Butch úgy érezte, hogy akkor sem tudna betelni vele, ha egy örökkévalóságig nézhetné.

- Butch?

- Bocsánat. Nem figyeltem.

- Csak azt mondtam, hogy jól nézel ki ebben az öltönyben.

- Ebben a régi vacakban? Csak előkaptam valamit a szekrényből.

Marissa felnevetett. Butch pont ezt akarta, de amikor meghallotta a hangot, elkomolyodott.

- Gyönyörű vagy.

Marissa a nyakához emelte a kezét. Zavarban volt, nem tudta, hogyan fogadja a bókot. Úgy tűnt, nem sokat kaphatott életében, amit Butch nehezen tudott elhinni.

- Feltűztem a hajam. Gondoltam, így jobban tetszik neked.

- Nekem mindenhogy tetszik.

Marissa elmosolyodott.

- Ezt a ruhát is miattad vettem fel.

- Nagyon szép. De tudod mit? Nem kell a kedvemben járnod.

Marissa lesütötte a szemét.

- Hozzá vagyok szokva.

- Akkor szokj le róla! Te így vagy tökéletes, ahogy vagy.

Marissa valósággal ragyogott, Butch pedig nem tudta levenni róla a szemét.

Felerősödött a szellő, és belekapott a szoknyájába, majd formás csipőjére szorította. Hirtelen Butch már nem csak a szépségére gondolt.

A gondolatától nevetnéskéje támadt. Még soha nem fordult elő vele, hogy a vágy tönkretette a pillanat varázsát. Ma éjjel azonban nem bánta volna, ha egy napra meg tudna feledkezni róla. Vagy még hosszabb ideig. Szeretett volna jól bánni vele, hiszen az a fajta nő volt, aki megérdemli, hogy imádják, udvaroljanak neki és boldoggá tegyék.

Elfintorodott. Na igen, és mégis hogy lesz képes rá? Abban biztos volt, hogy az udvarlással és az imádatlással nem lesz gondja. De hogy boldoggá tegye...

Szűz vámpír nők tekintetében egyáltalán nem volt még tapasztalata.

- Marissa, tudod, ugye, hogy nem a te fajtádból való vagyok?

A nő bólintott.

- A legelső pillanattól, hogy megláttalak.

- És ez nem – *veszi el a kedved?* – zavar téged?

- Ezt hogy érted? – kérdezte, majd elnémult.

- Úgy érzem, szép vagyok, és nem fenyeget semmi. Biztonságot nyújtasz. – Egy pillanatra megállt, és a férfi ajkát nézte. – És van úgy, hogy még mást is érzek.

- Mit? – Minden jó szándéka ellenére, Butch nagyon szeretett volna erről többet hallani.

- Elönt a forróság. Főleg itt – mondta Marissa, és a mellére mutatott -, és itt is. – Két combja találkozásához tette a kezét.

Butch szíve nagyot dobbant. Kifújta a levegőt, s közben úgy érezte, mindjárt szétrobban a feje.

- Te is érzel valamit?

- Az már biztos.

Hangja úgy csengett, mintha részeg lenne. *Ezt teszi a kétségbeesés egy férfival.*

Marissa odalépett hozzá.

- Szeretnék megcsókolni. Ha nem bánod.

Nem bánja? Könyörögni is képes lenne, csak hogy nézhesse még egy kicsit.

Keresztbe tett lábait szétvette, felült a székben, és bízott benne, hogy az a tudat, hogy bármelyik pillanatban megláthatja őket valaki, segít uralkodni magán. Fel akart állni, Marissa azonban letérdelt elé a földre.

A lába közé.

- Nana, csak lassan! – Megállította, mielőtt testével hozzáért volna merev férfiasságához. Nem volt benne biztos, hogy a nő készen áll erre. Az ördögbe is, azt sem tudta biztosan, ő elkészült-e már rá. – Ha ezt akarod... akkor lassítanunk kell. Azt szeretném, hogy jó legyen neked.

Marissa elmosolyodott, és kivillant a szemfoga hegye. Butch vágya fokozódott.

Ki gondolta volna, hogy egyszer még ez is felizgatja?

- Tegnap este azt álmodtam, hogy megcsókolsz – suttogta.

Butch megköszöörülte a torkát.

- Tényleg?

- Odajöttél az ágyamhoz, és felém hajoltál.

Istenem, ezt ő is könnyen el tudta képzelni. Csak az ő képzeletében meztelenek voltak mind a ketten.

- Meztelen voltál – folytatta Marissa halkán, mintha csak kitalálta volna a gondolatát. Közelebb hajolt. – És én is. A szád erősen az enyémre tapadt. A lélegzeted whiskyszagú volt. Tetszett. – Ajka már csak centiméterekre volt az övétől- Tetszettél.

Szentséges isten! Mindjárt elélvez, és még csak meg sem csókolták egymást!

Marissa még közelebb hajolt, Butch azonban az utolsó pillanatban megfogta a vállát, és megállította. Túl sok volt számára. Túl szép volt és túl izgató. És végtelenül ártatlan.

Oly sok nőnek okozott már csalódást életében, nem akarta, hogy ő is egy legyen a többi között.

Megérdemelné, hogy egy herceg legyen számára az első, nem valami kiégett exrendőr, aki valaki más öltönyében feszít. Nem tudta, milyenek a vámpírok a magánéletben, de biztos volt benne, hogy sokkal jobbak, mint ő.

- Marissa?

- Hmmm? – Tekintete nem mozdult az ajkáról tapasztalatlansága ellenére úgy tűnt, képes lenne felfalni.

Ő pedig vágyott rá, hogy megegyék.

- Vagy talán nem akarod? – suttogta nyugtalanul, és elhúzódott. – Butch?

- Ó ne, bébi. Nem erről van szó. Egyáltalán nem.

A válláról felcsúsztatta kezét nyakára, és erősen tartotta, majd oldalra biccentette a fejét, és gyengéden megcsókolta.

Marissa mély lélegzetet vett. Szinte kiszívta Butch tüdejéből a levegőt, és mintha lelke egy részét is magába szívta volna vele. A férfi vágyakozva felmordult, de még mindig uralkodott magán, és gyengéden simogatta ajkával a száját. Amikor Marissa még közelebb hajolt hozzá, nyelvével körberajzolta az ívét.

Olyan finom ízű! – gondolta, és már felkészült rá, hogy nyelvével mélyebbre hatoljon, miközben még mindig sikerült fegyelmezetten tartania magát.

Marissa azonban átvette az irányítást. Szájába vette a nyelvét, és megszívta.

Butch felnyögött, és a csípője nagyot rándult.

Marissa ijedten abbahagyta a csókot.

- Nem tetszett? Pedig amikor tegnap az ujjamat szívtad így, nekem nagyon jó volt.

Butch megigazította inge gallérját. Hová a fenébe tűnt a levegő Észak-Amerikából?

- Butch?

- De igen – felelte rekedten. – Hidd el, *nagyon* is jó volt!

- Akkor szeretném újra.

Ezzel előre lendült, és forrón rátapadt a férfi szájára. Hanyatt döntötte a hintaszékben, ahogy rázuhan a testével. Butch annyira meglepődött, hogy csak a szék karfáját tudta megragadni. Marissa támadása lehengető volt, erotikus és hihetetlenül izgató. Gyakorlatilag rámaszott a mellkasára, miközben vadul csókolta a száját. Butch csak a hintaszék karjába kapaszkodva tudta lefogni magát.

Hirtelen hangos recsenést hallottak, és legurultak a földre. Esés közben magára rántotta Marissát.

- Mi a fene... - felemelte a bal kezét, és meglátta benne a hintaszék egyik karfáját. Letörte.

- Jól vagy? – kérdezte Marissától kifulladásra, aztán eldobta a fadarabot.

- Igen – mosolygott rá. Ruhája beakadt a lába közé, teste szorosan hozzápréselődött. Majdnem ott, ahol szerette volna.

Butch ránézett, és azt érezte, hogy készen áll mindenre. Felhajtáná a ruháját, csípőjével szétnyitná a lábát, és beléhatolna, amíg tökéletesen eggyé nem olvadnának.

Jelenlegi állapotában azonban valószínűleg túl heves lenne, nem tudná gyengéden csinálni. Legszívesebben itt és most nekiesne ezen az erkélyen.

Vagyis *nagyon* itt volt az ideje, hogy szünetet tartsanak.

- Hadd segítsélek fel! – mondta komoran.

Marissa azonban gyorsabb volt, mint ő, szinte talpra ugrott, és kinyújtotta felé a kezét. Butch elfogadta, de csak azért, hogy ne sértse meg. Nagyon meglepődött, amikor a nő olyan könnyedén rántotta fel, mintha súlytalan lenne.

Mosolyogva porolta le a ruháját.

- Erősebb vagy, mint amilyennek kinézel.

Marissa zavarba jött.

- Nem is igaz.

- Ez nem baj!

Marissa szemébe nézett, majd lejjebb tekintett. A csípőjére. Butch hirtelen rádöbbsent, hogy nadrágja árulkodóan kidudorodik az ágyékánál, ezért zavartan elfordult, hogy megigazítsa.

- Mit csinálsz?

- Semmit. – Visszafordult, és arra gondolt, vajon lelassul-e még valaha a pulzusa.

Egy ideig biztosan nem lesz szüksége stresszvizsgálatra. Ha a szíve kibírt egy csókot Marisával, bármit kibír.

Még egy maratoni futást is.

Úgy, hogy közben egy autót húz maga után.

Keresztbe fordítva.

- Nagyon jó volt – mondta Marisa.

Butch majdnem felnevetett.

- Nekem is. Bár elég nehéz elhinne, hogy te még szű...

Elharapta a szót, és becsukta a száját. Megdörzsölte szemöldökét.

Nem csoda, hogy nem randizgat. Olyan érzéketlen, mint egy tulok.

- Jobb, ha tudod rólam – motyogta alig hallhatóan -, hogy néha beletenyerelek dolgokba, de a kedvéért majd megpróbálok odafigyelni rá.

- Beletenyerelsz?

- Kicsúszik a számon egy-két baromság. Akarom mondani, helytelen szó... A fenébe! – az ajtó felé tekintett. – Figyelj, mi lenne, ha most lemennénk, és megnéznénk, hogy halad a parti?

Mert ha még egy percig itt maradnak, ráveti magát.

- Butch?

Visszanézett rá. – Igen, baby?

Marissa lassan megnyalta az ajkát.

- Többet akarok.

Butch nem kapott levegőt. Arra gondolt, vajon a vérét értette- ezen.

Ránézett gyönyörű arcára, és eszébe jutott, milyen érzés volt, amikor letámadta és hanyatt döntötte a székben. Elképzelte, hogy a csók helyett nyakába mélyesztí vakítóan fehér szemfogát, és a vérét issza.

Nem tudott jobbat elképzelni, mint hogy a karjaiban tartja.

Bármit akarsz is tőlem – felelte -, megkapod.

44. fejezet

Wrath látta, hogy Billy Riddle kijön a házból, és nekidől egy oszlopnak a teraszon. Letett a földre egy sporttáskát, és felnézett az égre.

- Tökéletes – mondta Vishousnek. – Bőven van időnk megölni, és még időben visszaérünk.

Mielőtt kiléptek volna az árnyékból, hogy megtámadják, egy fekete Hummer terepjáró érkezett a ház elé a kacskaringós úton. Amikor elhaladt előttük, a lehúzott ablakból babahintőpor édes illata szállt feléjük.

- Ez nem lehet igaz – dörmögte Wrath.

- De igen, testvér. Ez egy *alantas*.

- Lefogadom, hogy be akarja szervezni a kölyköt.

- Nem rossz választás.

Billy behuppant a terepjáróba, és elindultak.

- Kocsival kellett volna jönnünk – sziszegte V. – Akkor tudnánk őket követni.

- Arra most nincs idő. Az Őrző éjfélnéljén. Azonnal cselekednünk kell.

Wrath a Hummer elé ugrott, a motorháztetőre támaszkodott, és megállította a kocsit. A szélvédőn keresztül farkasszemmel nézett a sofőrrel, miközben Vishous hátulról a vezetőoldali ajtóhoz osont.

Wrath elmosolyodott, amikor meghallotta, hogy a sofőr üresbe teszi a váltót. Rémület és várakozás szaga áradt felé a kocsiból. Nem volt kétséges, melyik volt Riddle. Idegesen fészkelődött az ülésen, az *alantas* viszont készen állt a harcra.

Wrath még valamit érzett, ami nem illett a képbe.

Gyorsan körülnézett.

- Vigyázz, Vishous!

Egy autó motorja zúgott fel az éjszakában, majd fényszóró világította meg mindkettőjüket.

Egy nehezen meghatározható külsejű sedan állt meg mellettük, és két fegyveres férfi ugrott ki belőle.

- Állami rendőrség! Kezeket fel! Maga ott a kocsiban, kifelé!

Wrath figyelte a vezetőoldali ajtót. Az alak, aki kiszállt, hatalmas volt és fenyegető. A babahintőpor-illaton kívül az eredendő gonoszság szaga is áradt belőle.

Amikor felemelte a kezét, ránézett Wrath dzsekijére, és meglátta a jelet.

- Istenem, azt hittem, csal legenda vagy. A vak király!

Wrath kivillantotta szemfogát. – Semmi sem legenda, amit rólam hallottál!

Az *alantas* szeme megvillant.

- Le vagyok nyugózva.

- Én pedig nagyon sajnálom, hogy itt kell hagyjalak, de ígérem, nemsokára újra megkereslek téged és az újoncot!

Wrath Vishous felé intett a fejével, kitörölte az emberek emlékezetét, majd láthatatlanná váltak.

Mr. X megbabonázva állt.

A vak király él!

Évszázadok óta keringtek róla történetek, de amióta Mr. X belépett a társaságba, senki nem látta, és nem is tudták bizonyítani, hogy valóban létezik. Az utóbbi időben az a hír járta, hogy meghalt. Leginkább ezzel a feltevessel magyarázták a vámpír társadalom fokozatos felbomlását.

De nem így van, mert a király él!

Úristen! Ez aztán igazi áldozat lenne az Omega oltárán!

- Világosan megmondtam, hogy jönni fog – mondta Billy felháborodva a rendőröknek. – Ő a harcművészet-tanárom. Miért állítottak meg minket?

A rendőrök eltették a fegyvereiket, és Mr. X-re néztek.

- Láthatnám az igazolványát, uram? – kérdezte az egyik.

Mr. X elmosolyodott, és átnyújtotta a jogosítványát.

- Billy és én csak vacsorázni indultunk. Aztán talán megnézünk egy filmet is.

A rendőr a fényképet nézte, majd a férfi arcát.

- Mr. Xavier, köszönöm, és elnézést a kellemetlenségért. – Azzal visszaadta az iratot.

- Semmi probléma, biztos úr.

Visszaültek a Hummerbe.

Billy káromkodott egyet.

- Micsoda idióták! Mi a fenéért állítottak meg bennünket?

Mert két vámpír ránk támadt, gondolta Mr. X, csak sem te, sem a rendőrök nem emlékeztek rá.

Ügyes elmetrűkk. Nagyon ügyes.

- Mit keres itt a rendőrség? – kérdezte Mr. X, és sebességbe tette a kocsit.

- Az apám megint kapott egy terrorfenyegetést, és úgy döntött, elhagyja egy időre a fővárost.

Ma este érkezik. Amíg itthon van, a rendőrök itt őrködnek a ház körül.

- Beszéltél vele?

- Igen. Azt hiszem megkönnyebbült.

- Abban biztos vagyok.

Billy belenyúlt a táskájába.

- Elhoztam, amit kért.

Kiemelte a nagy kerámiaurnát, melynek teteje is volt.

- Remek. Pont jó a mérete.

- Mi lesz benne?

Mr. X elmosolyodott.

- Majd meglátod. Nem vagy éhes?

- Nem. Túl izgatott vagyok ahhoz, hogy egyek. – Billy összekulcsolta a kezét, és megszorította. – Csak hogy tudja, nem török meg könnyedén. Bármilyen is vár rám ma éjjel, állni fogom a sarat.

Majd meglátjuk, gondolta Mr. X, és elindult a házához. A szertartást a pajtában fogják tartani, így a kínzóasztal nagy segítség lesz. Könnyebben le tudja majd kötni a fiút.

Ahogy lassan elhagyták a várost, és feltűnt a vidéki környezet, Mr. X azon kapta magát, hogy mosolyog.

A vak király Caldwellben.

Ránézett Billyre.

Itt van a városban, és Billyt keresi.

De vajon miért?

45. fejezet

Beth megint felvette a ruhát. És imádta.

- Nincs cipőm – döbönt rá.

Wellsie kivett egy újabb hajtút a szájából, és megtűzte vele a kontyot.

- Nem is lesz rá szükséged. Na, kész vagyok. Mutasd magad! – Elmosolyodott, amikor Beth táncra perdült a szoba közepén. Csak forgott körbe-körbe, a szoknya pedig suhogott, és úgy lángolt körülötte mint a tűz.

- Sírni fogok – mondta Wellsie, és a szája elé tette a kezét. – Előre tudom. Ahogy Wrath meglát, biztos vagyok benne, hogy sírva fogok fakadni. Olyan gyönyörű vagy, és ez az első boldog alkalom... nem is tudom mióta.

Beth megállt, a szoknya lehullott a lábához.

- Mindent köszönök.

Wellsie megrázta a fejét.

- Ne légy kedves, mert most azonnal elsirom magam!

- Úgy értem, nem is tudom, mintha... egy családba házasodnék. Még sohasem volt igazi családom.

Wellsie orra piros lett.

- Mi vagyunk a te családod. Te is közülünk való vagy. De most már elég legyen, mert tényleg elpityeredek!

Kopogtak.

- Minden rendben odabent? – kérdezte egy férfihang.

Wellsie nem tárta szélesre az ajtót, csak résnyire nyitotta, és kidugta rajta a fejét.

- Igen, Tohr. A testvérek készen állnak?

- Mi az... te sírtál? – kérdezte aggódalmasan. – Jól vagy, drágám? Jézusom, csak nem a baba?

- Tohr, nyugalom! Nő vagyok. A nők ilyenkor sírni szoktak.

Egy csók cuppanását lehetett hallani.

- Jól van, csak nem szeretném, hogy bármi is felizgasson, *leelan*.

- Akkor mondd azt, hogy a férfiak készen vannak.

- Készen vannak.

- Jó mindjárt szólok Beth-nek.

- *Leelan*?

- Igen?

Halkan beszélek valamit a saját nyelvükön.

- Igen, Tohr – suttogta Wellsie. – Kétszáz év után is hozzád mennék újra. Annak ellenére, hogy horkolsz és szanaszét hagyod a fegyvereket a hálószobában.

Az ajtó becsukódott, Wellsie Beth-hez fordult.

- Minden készen áll. Mehetünk?

Beth megigazította a felsőjét, és lenézett a rubingyűrűre.

- Sohasem hittem volna, hogy egyszer férjhez megyek.

- Az élet tele van kellemes meglepetéssel, nem?

- De igen.

Kimentek Darius szobájából, és besétáltak a szomszédos helyiségbe.

Egyetlen bútor sem volt benne. Azon a helyen, ahol az ágy volt, a testvérek álltak felsorakozva a fal mellett. Lenyűgöző látványt nyújtottak. Mindannyian egyforma fekete szaténinget és bő nadrágot viseltek, oldalukon drágakövekkel díszített törrel.

Egyszerre kiáltottak fel, amikor meglátták Beth-t. először lesütötték a szemüket, majd ismét ránéztek. Szégyenlős mosolyra húzódott szájuk.

Kivéve Zsadistnak. Ő egyszer nézett rá, azután végig a földet bámulta.

Butch, Marissa és Fritz a másik oldalon álltak. Beth intett nekik. Fritz elővett egy zsebkendőt.

Volt még valaki a szobában. Egy alacsony, csupa feketébe öltözött alak, akinek még a fejét és kezét is fekete ruha takarta.

Beth elcsodálkozott. A lábánál a földön fény ragyogott, mintha világított volna.

De hol van Wrath?

Wellsie odavezette a testvérek elé. A gyönyörű hajú, Phury előrelépett.

Beth lenézett, és miközben próbálta összeszedni magát, észrevette, hogy a férfinak múlába van.

Ránézett, és próbált nem bámulni. Phury rámosolygott, amitől kissé megnyugodott.

Amikor megszólalt, hangja barátságos volt, beszéde egyenletes.

- Megpróbálunk minél többet angolul mondani, hogy te is értsd. Kezdhetjük?

Beth bólintott.

- Uram, jöjj be! – szólt Wrath-nak.

Beth hátranézett a válla fölött, és a szája elé kapta a kezét, amikor Wrath az ajtóban előbukkant a semmiből. Szinte ragyogott. Feketével hímzett fekete köpenyt viselt, amelyet a derekán szalag fogott össze, oldalán hosszú, aranymarkolatú tör lógott. Fején koronaszerű fémkeret, rajta körbe-körbe rubinkövek csillogtak.

Ahogy megindult feléjük azzal a jellegzetes járásával, amit Beth annyira szeretett, leengedett, hosszú haja előrehullt a válla mögül.

Tekintete senki mást nem látott, csak Beth-t.

Amikor eléért, odasúgta neki.

- Lélegzetelállítóan nézel ki.

Beth sírva fakadt, mire ijedten azt kérdezte.

- Mi a baj, *leelan*?

Beth megrázta a fejét, és érezte, hogy Wellsie egy zsebkendőt nyom a kezébe.

- Semmi – felelte helyette Wellsie. – Hidd el, jól van Ugye, drágám?

Beth bólintott, és óvatosan felitatta könnyeit a szeme alól.

- Igen.

Wrath megsimogatta az arcát.

- Leállíthatjuk, ha akarod.

- Ne! – kiáltotta a lányt. – Szeretlek, és össze fogunk házasodni. Itt és most.

Néhány testvér halkán felnevetett.

- Azt hiszem, ebben mindannyian egyetértünk – mondta egyikük tisztelettel a hangjában.

Amikor Beth összeszedte magát, Wrath intett Phurynek.

- Először az Örzőnek fogjuk bemutatni – felelte Phury.

Wrath kézen fogta Beth-t, és odavezette a fekete ruhás alakhoz.

- Örző, ő itt Elizabeth, a Fekete Tör Testvériség harcos tagjának, Dariusnak a lánya, Marklon herceg unokája, Horusman herceg dédunokája...

A felsorolás eltartott egy ideig. Amikor véget ért, Beth hirtelen ötlettől vezérelve kezét nyújtotta az apró alak felé.

Wrath riadtan felkiáltott, és visszarántotta. A testvérek előreugrottak.

- Az én hibám – mondta, majd védelmezően széttárta előtte a karját. – nem készítettem fel megfelelően. Nem akart megsérteni.

Női hangon halk, barátságos nevetés hangzott fel a köpeny alól. – Ne félj, harcos, nincs semmi baj! Gyere ide, lányom!

Wrath arrébb lépett, de a közelben maradt.

Beth odament az alakhoz, és közben kínosan ügyelt a mozdulataira. Tudta, hogy minden szempár őt figyeli.

- Ez a férfi, azt szeretné, ha a *parancsolód* lehetne. Elfogadod őt, ha méltó rá?

- Igen. – Beth Wrath-ranézett, aki még mindig feszült volt. – Elfogadom.

Az alak bólintott.

- Harcos, ez a nő hajlandó elfogadni téged. Bebizonyítod neki, hogy méltó vagy hozzá?

- Igen. – Wrath mély hangja visszhangzott a szobában.

- Feláldozod magad érte?

- Igen.

- Megvéded azoktól, akik bántani akarják?

- Igen.

- Add a kezed, gyermekem!

Beth félve kinyújtotta felé a karját.

- Tenyérrel felfelé – súgta Wrath.

Megfordította. A fekete ruha megmozdult, s maga alá temette a kezét. Beth furcsa bizsegést érzett, kisebbfajta áramütést.

- Harcos!

Wrath is odanyújtotta, az alak pedig azt is a köpenye alá vonta.

Hirtelen melegség vette őket körbe. Beth szerelmére nézett, ő pedig rámosolygott.

- Ő – mondta a fekete ruhás alak -, ez a házasság jó. Nagyon jó.

Miután elengedte a kezüket, Wrath átölelte Beth-t, és megcsókolta. A többiek tapsolni kezdtek. Valaki kifújta az orrát.

Szorosan hozzásimult újdonsült férjéhez. Tényleg megtörtént. Most már...

- Még nem végeztünk, *leelan*.

Hátralépett, kioldotta a szalagot a derekán, és vetette a köpenyt. Alatta meztelen volt a felsőteste.

Wellsie Beth-hez lépett, és megfogta a kezét.

- Nem lesz semmi baj, csak vegyél mély levegőt, ahogy én.

Beth idegesen körülnézett. Wrath letérdelt a testvérei előtt, és lehajtotta a fejét. Fritz odavitt egy kis asztalt, amin a sóval teli nagy kristály tál, egy kancsó víz és egy kis lakkozott fadoboz volt.

Phury Wrath-hoz fordult.

- Uram, mi a neve a *felednek*?

- Elizabeth.

Előhúzta törét, és felé hajolt.

Beth nagyot nyelt, és amikor a tör Wrath hátába vágott, előreugrott.

- Ne!

Wellsie visszafogta.

- Maradj itt!

- Mit csinál...

- Ne feledd, hogy harcoshoz ész feleségül – suttogta. – Hagyd, hogy bebizonyítsa becsületét a testvérek előtt.

- Nem!

- Figyelj ide, Wrath neked adja a testét és a lelkét. Mostantól fogva mindene a tiéd. Ez a szertartás lényege.

Phury hátralépett, és Beth észrevete, hogy vér csorog le a hátán.

Vishous következett.

- Mi a neve a *felednek*?

- Elizabeth.

Amikor lehajolt, Beth behunyta a szemét, és megszorította Wellsie kezét.

- Nincs szükség arra, hogy nekem bizonyítson.

- Szereted?

- Igen.

- Akkor el kell fogadnod ezt is.

Zsadist lépett elő.

- Csak óvatosan, Z! – figyelmeztette ikertestvére, és nem tágitott mellőle.

Ó, istenem, elég már!

A testvérek egymás után léptek Wrath mögé, és feltették neki ugyanazt a kérdést. Amikor befejezték, Phury fogta a kancsó tartalmát, beletöltötte a sóval teli tálba, majd a sós vizet Wrath hátára öntötte.

Beth térde megrogyant, amikor látta, hogy férje izmai görcsösen összerándulnak a fájdalomtól. Nem tudta elképzelni, mit érezhet, csak azt látta, hogy a földre rogy. De egyetlen hang sem hagyta el a torkát. Hősiesen tűrte a fájdalmat, a testvérek pedig elismerően suttoztak.

Phury lehajolt, és kivett a lakkozott fadobozból egy vizes fehér ruhát. Felitatta a sebet, aztán összehajtotta az anyagot, és visszatette a dobozba.

- Kelj fel, uram! – mondta neki.

Wrath felállt. Vállán félkörívben, óangol betűkkel Beth neve volt olvasható.

Phury átadta neki a dobozt.

- Add ezt a *felednek*, erőd jelképeként, hogy mindig tudja, méltó vagy hozzá, és ezentúl a tested, szíved és lelked az övé.

Wrath megfordult. Ahogy közeledett hozzá, Beth aggódva fürkészte az arcát, de azt látta, hogy jól érzi magát. Több mint jól. Valósággal ragyogott a szerelemtől.

A lába elé térdelt, lehajtotta a fejét, és átnyújtotta a dobozt.

- Elfogadsz engem? – kérdezte, és napszemüvege felett ránézett.

Halványkék, vak szeme szikrázott.

Beth remegő kézzel vette el a ládikát.

- Igen, elfogadlak.

Wrath felállt, ő pedig átölelte, és közben nagyon vigyázott, hogy ne fogja túl fent a hátán.

A testvérek halkan kántálni kezdtek valamit a nyelvükön, amit Beth nem értett.

- Jól vagy? – súgta neki Wrath.

Beth bólintott, s közben az jutott eszébe, miért nem nevezték annak idején Marynek. Vagy Sue-nak.

De nem, az ő neve kilenc betűből kellett hogy álljon. Elizabeth.

- Ugye, nem kell ezt újra végigcsinálnunk? – kérdezte fejét a férfi vállába temetve.

Wrath halkan felnevetett.

- Jobb lesz, ha felkészülsz rá, ha gyerekünk lesz.

A kántálás egyre hangosabbá vált, a férfihangok ritmikusan énekeltek.

Beth a testvérekre nézett, ezekre a hatalmas termetű, ádáz harcosokra, akik már a családját jelentették. Wrath megfordult, és átölelte, majd együtt mozogtak a dal hangjára, mely egyre csak hangosodott, míg végül betöltötte az egész szobát. A testvérek szinte eggyé váltak, ahogy tiszteletüket kifejezve énekeltek az ősi nyelven.

Ekkor egy magas hang vált ki a többi közül, és egyre magasabbra szállt. A tenor oly tisztán szólt, hogy a jelenlévők beleborzongtak, szívük megtelt melegséggel. A kis szoba mintha templommá változott volna, oly dicsőségesen zengett az ének.

A mennyország a földre szállt általa.

Zsadist volt.

Lehunyt szemmel, hátrahajtott fejjel, önfeledten énekelt.

A sebhelyes harcos, akinek nem volt lelke, úgy énekelt, mint egy angyal.

46. fejezet

Az esküvői vacsorán Butch visszafogta magát az ivásban. Nem esett nehezére, mivel szinte végig Marissával foglalkozott.

Amikor pedig nem, akkor Beth-t figyelte újdonsült férjével. Istenem, milyen boldog! De nem csak ő. Még az a bűnöző kinézetű vámpír is, akit társául választott. Képtelen volt elengedni, folyton simogatta és csak bámulta. Az ölébe ültette, és egész este ott tartotta. A kezéből etette, miközben Beth a nyakát simogatta.

Amikor a parti a végéhez közeledett, Marissa felállt.

- Mennem kell. Vissza kell térnem a bátyámhoz, mert vacsorával vár.

Szóval ezért nem evett semmit.

Butch elkedvetlenedett. Nem akart tőle elválni.

- Mikor jössz vissza?

- Holnap este.

Istenem, az még egy örökkévalóság!

Letette a szalvétáját.

- Én itt leszek, és várni foglak.

Nocsak! Ki is az, aki teljesen odavan valakiért? – gondolta.

Marissa elkészönt, majd láthatatlanná vált.

Butch a poharáért nyúlt, miközben próbálta leplezni keze remegését. Az egész vérszívás-szemfog dolgot már majdnem fel tudta dolgozni, ez a láthatatlanság trükk azonban még időbe fog telni.

Tíz perccel később egyedül találta magát az asztalnál.

Semmi kedve nem volt hazamenni. A nap folyamán sikerült egy időre szögre akasztania régi életét. Olyan érzés volt, mintha valami elromlott játékot újra elő kellene venni, hogy megvizsgálja és megjavítsa. Nem nagyon akaródzott.

Körbenézett az üres székeken, és azokra az emberekre – vagyok vámpírokra – gondolt, akik nem sokkal azelőtt még ott ültek.

Kívülállónak érezte magát a világukban. Nem volt más, csak betolakodó.

Nem mintha az érzés ismeretlen lett volna számára. A kollégáival is hasonló viszonyban volt. Rendes fiúk, de munkakapcsolatnál nem volt több közöttük. Még Joséval sem. Soha nem hívták meg magukhoz vacsorára vagy ilyesmi.

Ahogy nézte az üres asztalt, rajta a sok, félig üres borospoharat, rádöbrent, hogy nincs hová mennie. De nem is vágyott sehová. A magányosság korábban egyáltalán nem zavarta. Még jól is jött, mert úgy nagyobb biztonságban érezte magát. Most viszont furcsa volt, hogy nem örül az egyedüllétnek.

- Hé, zsaru, elmegyünk a sikolyba. Nincs kedved velünk tartani?

Butch az ajtó felé fordult. Vishous állt az előszobában, mögötte Rhage és Phury. Várakozva néztek rá, mintha valóban szerették volna, hogy velük menjen.

Butch olyan szélesen elvigyorgott, mint egy kisgyerek, akit a többiek végül mégis bevettek a játékukba.

- De, jól jönne most egy kis kiruccanás.

Felállt, és arra gondolt, nem kellene-e átöltöznie. A vámpírok már a szokásos bőrruhában voltak, ő viszont nem szívesen veszi le a csinos öltönyt. Imádkozott.

Egye meg a fene! Ha egyszer szereti, akkor az lesz rajta, gondoljon bárki bármit. Még akkor is, ha nem igazán az ő stílusa.

Begombolta a zakót, és lesimította hasán. Még azt is ellenőrizte, jól áll-e a zsebkendő.

- Gyere, zsaru, mesésen nézel ki! – mondta Rhage mosolyogva. – Már nagyon rám férne egy kis társaság. Tudod, hogy értem.

Igen, el tudta képzelni.

Butch megkerülte az asztalt.

- Figyelmeztetnem kell titeket, hogy néhány tag, akiket dutyiba küldtem, abban a bárban szokott tanyázni. Nem kizárt, hogy eldurvulnak a dolgok.

Rhage megveregette a hátát.

- Mit gondolsz, miért akarjuk, hogy te is gyere?

- Így igaz – vigyorgott Vishous, és fejébe húzta Red Sox-sapkáját. – A vodkára legjobb kísérő egy kocsmai verekedés.

Butch vidáman mosolygott, majd elkomorodott.

- Hol van az ikertestvéred? – kérdezte Phurytól.

- Z nem jön – felelte Phury kimérten.

Akkor jó. A többiekkel semmi gondja nem volt. Tudta, ha meg akarták volna ölni, már régen megtehették volna. De Zsadist... benne már nem volt olyan biztos. Sosem lehetett tudni, nála mikor szakad el a cérna. És ha oda kerül a sor, mit fog tenni.

Azt viszont meg kell hagyni, énekelni nagyon tud.

Kifelé menet megjegyezte.

- Micsoda torka van annak a gazembernek! Eldobom az agyam!

A testvérek helyeslően bólintottak. Rhage súlyos karjával átfogta Phury vállát, aki lehajtotta a fejét, mintha mázsás súly szakadt volna a nyakába, és alig várná, hogy megszabaduljon tőle.

Kiléptek az utcára, és a közelben álló fekete, Cadillac Escalade terepjáró felé indultak. A fényszóró felvillant, amikor Vishous a távirányítóval kikapcsolta a riasztót.

- Ó, a fenébe, valamit elfelejtettem – torpant meg váratlanul Butch. A vámpírok is megálltak és ránéztek. – Stip-stop, enyém az első ülés – mondta vigyorogva.

Azzal megiramodott, Phury és Rhage pedig nagyot káromkodtak, aztán utána eredtek. Butch megállt az első ülés ajtajánál, és bár még vitáztak, ki hol üljön, a keze már fogta a kilincset, és nem eresztette.

- Az emberek hátul ülnek!

- Vagy a motorháztetőn!

- Figyeljetek, vérszívók, én foglaltam le leghamarabb.

- V, esküszöm, én megharapom!

Vishous nagyot nevetett, majd beült a volán mögé. Első dolga az volt, hogy bekapcsolja a zenét. Olyan hangosra vette, hogy az egész autó beleremegett.

Notorious BIG-től a *Hypnotize* szólt.

Ezt még Kanadában is hallani, gondolta Butch, miközben beszállt.

- Húha, testvér – ámuldozott Rhage, és beült hátra. – Új cucc?

- Nyugodtan lehet imádni engem – felelte V elégedetten, és meggyújtott egy kézzel sodort cigarettát, majd lecsukta arany gyújtójának a tetejét. – Ha jók lesztek, megengedem, hogy játszatok a gombokkal.

- Micsoda kegy!

Vishous felkapcsolta a fényszórót.

Egy alak sétált keresztül a fénycsón. Zsadist.

Phury azonnal kinyitotta az ajtót, és arrébb csúszott, hogy helyet csináljon neki.

- Mégis úgy döntöttél, hogy velünk jössz?

A sebhelyes vámpír sötét pillantást vetett Butchra, és beült hátra. A zsaru nem vette magára, mivel Z a többieknek sem örült kifejezetten.

Vishous sebességbe kapcsol, és füstölő gumikkal elindult.

A beszélgetés a hangos zene ellenére is folytatódott, a hangulat azonban megváltozott. Ami nem csoda, tekintve, hogy egy időzített bomba ült velük a kocsiban.

Butch hátranézett. Zsadist fekete szeme megvillant, amikor tekintetük találkozott, és az arcán gonosz mosoly terült szét.

Havers letette a villát, amikor Marissa belépett az ebédlőbe. Aggódott, amikor nem találta a vacsoraasztalnál, de félt megnézni a szobájában. Ebben az állapotban, amiben most van, nem tudta volna elviselni, ha észreveszi, hogy nincs otthon.

- Elnézést a késésért – mondta Marissa, és megpuszilta bátyját. Kecses mozdulatokkal elhelyezkedett a széken, mint egy kismadár a fészkében. – Remélem, most végre tudunk beszélni.

Mi ez az illat rajta? – csodálkozott Havers.

- A bárány csodálatosnak tűnik – jegyezte meg Marisa, amikor Karolyn letette elé a tányért. Arcszesz! A húgán arcszeszillat van. Egy férfival volt!

- Hol töltötted az estét? – kérdezett rá.

Marissa nem felelt azonnal. – Darius házában.

Havers feltette a szalvétát az öléből az asztalra, és felállt. Olyan hatalmas düh töltötte el, hogy szinte belezsibbadt.

- Havers, miért mész el?

- Láthatod, befejeztem a vacsorát. Jó pihenést neked, húgom!

Marissa felállt, és megfogta a karját.

- Maradj, kérlek!

- Dolgom van.

- Az várhat még egy kicsit. – Tekintete könyörgött.

- Nem. Nem várhat.

Kiment az előszobába, és büszke volt magára, amiért ilyen nyugodt tudott maradni. Összeszedte a bátorságát, és láthatatlanná vált.

Amikor előbukkant a semmiből, megborzongott.

A belváros némely része nagyon mocskos volt.

Az a sikátor, amit választott, a Sikoly mögött futott. Néhány betegétől hallotta, hogy a testvérek szeretnek idejární. Ahogy végignézett az embereken, akik sorban álltak, hogy bejussanak, már értette, miért. Úgy néztek ki, mint egy dühös csorda, csak úgy büzlöltek a bujaságtól és a romlottságtól.

Kétségkívül pont a megfelelő társaság a testvérek számára.

Először arra gondolt, nekidől a falnak, de hamar meggondolta magát. A téglá mocskos volt, és valami furcsa folyadék csöpögött róla. El tudta képzelni, micsoda baktériumtenyészet lakozhat benne.

Végignézett a sikátorban. Előbb-utóbb csak megtalálja, amit keres.

Vagy az találja meg őt.

Mr. X kulcsra zárta az ajtót, és kilépett az éjszakába. Elégedett volt azzal, ahogy a szertartás zajlott. Billy enyhén szólva is halálra volt rémülve, de valahogy túljutott a beavatáson. Főleg miután megtudta, hogy vagy beleegyeznek, vagy meghal ott helyben az asztalon.

Istenem, micsoda képet vágott, amikor meglátta az Omegát! Senki sem számít rá, hogy a gonosz ilyen alakot öltön, és bárkit könnyen meg tud tévesztetni. De csak addig, amíg valaki farkasszemet nem néz vele. Akkor az ember hirtelen kap egy kis ízelítőt saját halálából.

Csak egy kortyot, amelyben benne van az egész üveg ígérete.

Amikor véget ért a beavatási ceremónia, Mr. X bevitte Billyt a házába, és lefektette a vendégszobában, hogy pihenjen. Már ha tud. Még most is hányt, és néhány óráig még fog is, amíg az Omega vére ki nem szorítja azt, amit Billy szervezete tizennyolc éven át az ereibe pumpált. A szertartás során az Omega felvágta a mellkasát a torkától a szegycsontjáig, aztán a sebet az ujjával forrasztotta össze. Reggelig kegyetlenül fog fájni, estére azonban már elég erős lesz ahhoz, hogy kimenjen.

Mr. X beszállt a Hummerbe, és dél felé vette az irányt. Utasította a fő csapatot, hogy a belvárosban cirkáljanak, és most meg akarta nézni őket akció közben. Utálta beismerni, de

talán Mr. O kis bemutatója a motivációról hatásosnak bizonyult. Persze arra is kíváncsi volt, hogy áll helyt a csoport harc közben. Mivel Mr. M meghalt, Mr. X eljátszott a gondolattal, hogy talán Billyt állítja a helyére. Addig azonban, amíg nem látta a csoportot munka közben, nem akart elhamarkodott döntést hozni.

Ezenkívül még Billyt is le kellett tesztelni. Azzal, hogy az akadémián harcművészetet tanított neki, a küzdőképességével tisztában volt, azt azonban nem tudta, hogy reagál majd a gyilkolásra. Gyanította, hogy izgalmasnak fogja találni, de nem lehetett teljesen biztos benne. Remélte, hogy egyszer majd büszke lesz Riddle-re.

Mr. X elmosolyodott, és gondolatban kijavította magát.

Remélte, hogy egyszer majd büszke lesz Mr. R-re.

Havers kezdett nyugtalankodni. Az éjszakában kószáló emberek nem jelentettek számára veszélyt, a bűnös testeiket azonban nem tudta elviselni. A sikátor végében ketten épp csókolóztak, vagy mást is csináltak, egy másik pedig kábítószer szívott. Nyögéseikkel és bűzös szagukkal körülvéve, Havers kétségbeesetten szeretett volna hazamenni.

- Szia, szépfiú!

Összehúzta magát. Az előtte álló nő szexhez volt öltözve. Mellét csak egy keskeny sáv takarta, szoknyája pedig olyan rövid volt, hogy alig érte le a combjáig.

Egy pénisznagyobbító kampány két lábon járó reklámjának is beillett volna. Bőre nyirkosnak tűnt.

- Társra vágysz, szivi? – kérdezte, miközben megsimogatta hasát, majd beletúrt zsíros, rövid hajába.

- Nem, köszönöm – felelte Havers, és eltávolodott tőle. – Nagyon szépen köszönöm, de inkább nem.

- És micsoda úriember vagy!

Jézusom, csaknem hozzá akart érni az a nő?

Védekezően felemelte a kezét, és hátrálni kezdett, nem állt meg egy pillanatra sem. Minél messzebb jutott tőle, a zene annál hangosabban szólt. Közeledett a bár hátsó kijáratához.

- Hagyj békén! – mondta neki. A klubból valami szörnyű, obszcén dal harsogott.

A nő hirtelen elsápadt, és úgy elszaladt, mintha szellemet látott volna.

- Mi a fene folyik itt? – hangzott fel egy vészjósló, férfihang a vámpír háta mögött.

Havers lassan megfordult, és nagyot dobbant a szíve.

- Zsadist!

47. fejezet.

Wraht-t nem érdekelte, ki kopog. Karjával *fele* derekát ölelte, fejét pedig a nyakába temette. Nem megy sehová, hacsak nem haldoklik valaki!

- A pokolba! – szitkozódott, mielőtt kiszállt az ágyból. Feltette napszemüvegét, és meztelenül odasétált az ajtóhoz.

- Ne bánts, bárki is az! – mondta Beth vidáman. – Ha ma este zavarnak, biztos jó okuk van rá.

Wrath nagy levegőt vett, és kinyitotta az ajtót.

- Melegen ajánlom, hogy... - Felvonta a szemöldökét, amikor meglátta, ki áll előtte. – Tohr!

- Baj van.

Megint káromkodott egyet, aztán bólintott. Nem hívta be, hiszen Beth meztelenül feküdt az ágyban.

A szemközti szobára mutatott.

- Ott várj meg, mindjárt jövök!

Felvett egy boxeralsót, megcsókolta Beth-t, és kulcsra zárta az ajtót maga mögött, majd átment Darius szobájába.

- Mi a helyzet, testvér? – Nem örült, hogy megzavarták, és annak sem, hogy valami gond adódott, azt viszont örömmel látta, hogy Tohr jött szólni. Talán kezd enyhülni köztük a feszültség.

Tohr rátámaszkodott Darius íróasztalára.

- Elmentem ma a Sikolyba a fiúk után, de későn érkeztem.

- Lemaradtál arról, hogy Rhage szórakozik valakivel az egyik sötét sarokban? Milyen kár!

- Haverst láttam a sikátorban.

Wrath felvonta a szemöldökét.

- Mit keresett a jó öreg doktor a városnak azon a részén?

- Megkérte Zsadistot, hogy öljön meg.

Wrath halkán becsukta a szoba ajtaját.

- A saját füleddel hallottad? Tisztán?

- Igen. És egy halom pénz hevert az asztalon előttük.

- És Z mit felelt?

- Azt mondta, ingyen is megcsinálja. Otthagytam őket, és azonnal idejöttem, mert nem voltam benne biztos, nem akar-e rögtön hozzálátni. Ismered, nem sokat szokott gondolkozni az ilyesmin.

- Igen. Nagyon hatékony. Ez az egyik erőssége.

- Már csak fél óra van napkeltéig. Nincs idő, hogy fellépjünk ellene, hacsak nem jelenik meg tíz percen belül.

Wrath csípőre tett kézzel állt, és a földet nézte. A vámpírok törvénye szerint Zsadistra halál várt, amiért a király életére akart törni.

- Ezért meg kell halnia. – Ha a testvériség nem öli meg, majd az Őrző megteszi.

Istenem, Phury. Nagyon meg fogja viselni a dolog.

- Phury belehal – dörmögte Tohr.

- Tudom.

Wrath ekkor Marissára gondolt. Havers is halálra ítélte magát azzal, hogy kitervelte a király megölését. Az pedig Marissát fogja tönkretenni.

Megrázta a fejét. Előre félt attól, hogy meg kell ölnie valakit, akit a nő annyira szeret. Főleg azok után, amin *feleként* keresztülment.

- El kell mondanunk a testvéreknek – szólalt meg végül. – Majd én felhívom őket.

Tohr ellökte magát az asztaltól.

- Figyelj, nem akarsz, hogy Beth nálunk legyen, amíg ennek nem lesz vége? Nagyobb biztonságban lenne Wellsie-vel és velem.

Wrath felnézett.

- De igen, az jó lenne. Köszönöm, Tohr. Ma este napnyugta után átküldöm hozzátok.

Tohrment bólintott, és az ajtó felé indult.

- Tohr?

A férfi hátranézett a válla fölött.

- Tessék?

- Mielőtt összeházasodtunk Beth-szel... Sajnálom, amiket a fejedhez vágtam... Arról, hogy érzel Wellsie iránt. Már megértelek. Nekem is Beth a legfontosabb. Még a testvériségnél is fontosabb. – Megköszönte a torkát, mert képtelen volt folytatni.

Tohr odalépett hozzá, és kinyújtotta a karját.

- Megbocsátok neked.

Wrath megfogta a kezét, és annál fogva magához húzta. Összeölekeztek, és megveregették egymás hátát.

- Még valami. Szeretném, ha ezt egy ideig nem mondanád el a többieknek, de miután megbosszultuk Darius halálát, kilépek a testvériségből.

Tohr meglepetten nézett rá.

- Hogy mondtad?

- Nem harcolok többé.

- Micsoda? Köögetni fogsz otthon, vagy mi? – Hátrasimította haját. – Hogy fogunk nélküled...

- Azt szeretném, ha te lennél a vezér.

Tohr eltátotta a száját.

- Én?

- Teljesen át kell szervezni a testvériséget. Azt akarom, hogy olyan legyen, mint egy központosított, katonai egység. Be kell szüntetni ezt a sok magányos harcot. És új tagokra lesz szükség. Katonákra. Egy egész seregre, és kiképző központra, a legmodernebb eszközökkel felszerelve. – Wrath mereven a szemébe nézett. – Te vagy az egyetlen, aki alkalmas erre a feladatra. Te vagy a legkiegyensúlyozottabb, legrátermettebb mindannyiunk közül.

Tohr megrázta a fejét.

- Én nem... Krisztusom, nem vagyok rá képes. Sajnálom.

- Ez nem kérés, hanem utasítás. És miután hivatalosan is bejelentem, a kötelességed lesz.

Tohr halkán kifújta a levegőt.

- Uram?

- Igen, tudom, rossz király voltam. Jobban mondván, nem is voltam egyáltalán. De ez nem mehet így tovább. Minden meg fog változni. Felépítünk egy új társadalmat, testvér. Vagyis inkább újjáépítjük a régit.

Tohr szeme gyanúsán csillogott, amikor elfordította a tekintetét. Egy laza mozdulattal megdörzsölte, mintha semmi különös nem történt volna. Megköszönte a torkát.

- Szóval elfoglalom a trónt.

- Igen.

Fél térdre ereszkedett előtte, és fejet hajtott.

- Istennek hála – mondta rekedten -, a népünk újra egységes lesz. Te fogsz minket vezetni.

Wrath-nak hányingere lett. Éppen ezt nem akarta. Egyszerűen nem tudta elviselni, hogy megint kudarcot valljon. Oly sok emberért tartozna felelősséggel! Hát nem látja Tohr, hogy mennyire nem alkalmas erre a szerepre? Nem elég erős. Hagyta meghalni a szüleit is, mert úgy viselkedett, mint egy gyáva puhány, nem pedig mint egy bátor harcos.

Igazából mi változott?

Csak a teste. A lelke ugyanaz maradt.

El akart menekülni a teher alól, ami születése óta üldözte.

Tohr megborzongott.

- Olyan hosszú... ideje várunk rád, hogy... megmentés minket.

Wrath lehunyta a szemét. Testvére kétségbeesett hangjából érezte, mennyire nagy szükségük van egy királyra, milyen reményvesztettek a nép tagjai. Amíg ő él, törvény szerint senki más nem töltheti be ezt a szerepet.

Óvatosan felemelte a karját, és kezét rátette Tohrment lehajtott fejére. Alig tudta felfogni, micsoda súlyos teher fekszik a vállán.

- Együtt megmentjük a fajt – mormolta. – Csak össze kell fognunk.

Órákkal később Beth arra ébredt, hogy éhes. Kicsúszott Wrath súlyos karja alól, felvett egy pólót, majd rá a köntösét.

- Hová mész, *leelan*? – kérdezte Wrath lustán. Csontjai ropogtak, amikor kinyújtózott.

Ahhoz képest, hogy hányszor szeretkeztek, csoda, hogy még képes mozogni, gondolta Beth.

- Csak eszem valamit.

- Szólj Fritznek, hogy hozza le.

- Tegnap este eleget dolgozott, megérdemel egy kis pihenést. Jövök azonnal.

- Beth – Wrath hangja élesen csengett -, délután öt óra van. A nap még nem ment le.

Beth habozott.

- De azt mondtad, hogy én talán ki tudok menni a fényre.

- Elméletileg lehetséges, de...

- Akkor akár most ki is próbálhatom.

Már az ajtónál járt, amikor Wrath előtte termett. Szeme szikrát szórt.

- Ez még ráér.

- Nem nagy ügy, csak felmegyek, és...

- Nem mész sehová! – morogta. Hatalmas testéből áradt a fenyegetés. – Megtiltom neked, hogy elhagyd ezt a szobát!

Beth összepréselte a száját.

Megtiltja? Ő megtiltja nekem?

Na, ezt most azonnal tisztáznunk kell, gondolta, és felemelte mutatóujját.

- Álljunk csak meg, Wrath! Töröld ki ezt a szót a szótáradból, ha velem beszélsz! Lehet, hogy házasság vagyunk, de nem tűröm, hogy úgy parancsolgass nekem, mint egy kisgyereknek. Érthető?

Wrath behunyta a szemét. Kemény arcán fájdalom suhant át.

- Jól van, nincs semmi baj – lépett közelebb Beth. Felemelte férje kezét, és a saját vállára tette. – Csak kidugom a fejem a fogadósobába. Ha valami történik, azonnal visszajövök. Rendben?

Wrath szorosan magához ölelte.

- Gyűlölöm, hogy nem lehetek mindig veled.

- Nem védhetsz meg mindig mindentől.

Wrath megint felmordult.

Beth megcsókolta álla alsó részét, és gyorsan a lépcső felé indult, mielőtt újra vitatkozni kezdenének. Amikor felért, egy pillanatra megállt a festmény előtt.

Lentről mobiltelefon csörgést hallott. Wrath a szoba előtt állt a folyosón, és őt nézte alulról.

Beth kinyitotta a festményt. Fény hasított a sötétségbe. Lent Wrath káromkodott egyet.

Visszament a szobába, és becsukta az ajtót.

Wrath a telefonját nézte, amíg el nem hallgatott.

Fel-alá járkált a szobában. Leült a kanapéra, aztán megint járkálni kezdett.

Hamarosan nyílt az ajtó, és Beth mosolyogva visszatért.

- Nem árt nekem a fény! – mondta ragyogó arccal.

Wrath odaszaladt hozzá, és végigsimította a bőrét. Hűvös volt és sértetlen.

- Nem égetett egy kicsit sem? Nem éreztél forróságot?

- Nem. Az éles fény kicsit bántotta a szemem, amikor kimentem az utcára, de...

- Micsoda? *Kimentél az utcára?*

- Igen. De Wrath, mi van veled? – kérdezte ijedten, és gyorsan megragadta férje karját, hogy össze ne essen. – Jóságos ég, de sápadt vagy! Gyere, feküdj le ide!

Wrath engedte, hogy lefektesse.

Szentséges isten! Kiment az utcára fényes nappal! Az ő kis felesége kísértelt a házból, a napfényre! Ahová nem mehetett volna utána. Ha legalább csak a fogadósobában marad, talán lett volna esélye...

Fel is gyulladhatott volna a teste.

Beth hűvös keze kisimított egy tincset az arcából.

- Wrath, nincs semmi bajom.

Felnézett rá.

- Úgy érzem, mindjárt összeesem.

- Ez fizikailag lehetetlen, mivel fekszel.

- A pokolba, *leelan!* Annyira szeretlek, hogy megijedek magamtól. – Amikor Beth megcsókolta, Wrath megfogta a nyakát, és nem engedte eltávolodni. – Nem hiszem, hogy képes lennék nélküled élni.

- Remélhetőleg, nem is kell. Mondj meg valamit! Milyen szót használtok a „férj”-re?

- *Parancsoló*, azt hiszem.

Ismét megcsörrent Wrath mobilja, amit mérges vicssorral vett tudomásul.

- Vedd csak fel, én addig felmegyek a konyhába – mondta Beth. – Kérsz valamit?

- Téged.

- Engem már megkaptál.

- Hála az égnek!

Ahogy utánanézett, és figyelte gömbölyű csípőjét, arra gondolt, ha visszajön, megint magáévá akarja tenni. Nem tudott betelni vele. Életében ez volt az első dolog, aminek a rabjává vált. Folyton arra vágyott, hogy örömet okozzon neki.

Megfogta a telefont, és felvette. Meg sem nézte, hogy ki hívja.

- Mi van?

Egy ideig nem szólt bele senki, majd Zsadist morgó hangját hallotta.

- Nocsak, nem a pihe-puha ágyikóban kellene lenned? Nem sikerült a nászéjszaka?

Na, ez érdekesnek ígérkezik.

- Akarsz mondani valamit, Z?

- Tudom, hogy összehívtad ma reggel a testvéreket, de engem kifelejtettél. Elhagytad a számom, vagy mi? Biztosan csak ez lehetett az oka, nem?

- Pontosan tudom, hogy érjelek el, ha akarom.

Zsadist csalódottan felsóhajtott.

- Annyira unom már, hogy úgy bántok velem, mint egy kutyaival.

- Akkor ne viselkedj úgy!

- Kapd be!

- Mondok valamit, Z. vége a türelmemnek.

- És ezt minek köszönhetem? – nevetett fel fanyarul. – De tudod mit? Nem is érdekel. Különbösen sincs időnk cseverészni, ugye? Vár a nő, és egyébként sem azért hívtalak, hogy panaszkodjak, mert kihagytál valamiből.

- Akkor miért?

- Tudnod kell valamit.

- Tőled? – kérdezte Wrath.

- Igen, tőlem – sziszegte. – Marissa bátyja a fejedet akarja. Hajlandó lett volna néhány milliót fizetni nekem, ha megöllek.

Hirtelen minden további szó nélkül letette.

Wrath az ágyra ejtette a telefont, és megdörzsölte a homlokát.

Jó lenen azt hinni, hogy Zsadist magától hívta fel. Lehet, hogy olyan ígéretet tett, amit később nem akart betartani? Talán végre megtalálta a lelkiismeretét százegynéhány év teljes erkölcstelenség után.

Kivéve, hogy órák teltek el azóta, ami azt mutatja, hogy biztosan Phury beszélt a fejéve. Rávette, hogy valljon színt. Különben honnan tudhatta volna Zsadist, hogy a testvéreket összehívta?

Felvette a telefont, és Phury számát tárcsázta.

- Az ikertestvéred épp most hívott – mondta a telefonba.

- Tényleg? – Phury őszintén meglepődött a hír hallatán.

- Ezúttal nem fogod tudni megmenteni.

- Nem mondtam el neki, hogy tudsz róla. Wrath, hinned kell nekem!

- Én csak azt tudom, hogy bármire képes lennél, hogy megvéd.

- Figyelj rám, testvér! Világosan meghagytad nekünk, hogy ne mondjunk semmit, és én betartottam az utasítást. Kegyetlenül nehéz volt, de nem mondtam semmit Z-nek. Magától hívott fel.

- Akkor honnan tudta, hogy összehívtak a többieket?

- Onnan, hogy az én telefonom csörgött, az övé nem. Rájött magától.

Wrath behunyta a szemét.

- Tudod, hogy meg kell ölnöm. Az Őrző is ezt várja el ezért az árulásért.

- Arról nem tehet, hogy felkérték rá. És különben is, elmondta neked, mi történt. Ha valakinek meg kell halnia, az Havers.

- És meg is fog, de a testvéred beleegyezett, hogy megtegye. Ha erre egyszer hajlandó volt, hajlandó lesz máskor is. És lehet, hogy legközelebb nem fog szólni nekem, miután rábeszélted.

- Becsületszavamra mondom, nem én vettem rá!

- Phury, testvér, szeretnék hinni neked, de tudom, hogy egyszer a lábadat is meglótted, csak hogy megmentsd. Ha róla van szó, bármire képes vagy.

Phury hangja megremegett.

- Ne tedd ezt vele, Wrath, könyörgöm! Mostanában jobban viselkedik.

- És mi van azokkal a halott nőkkel?

- Tudod, hogy ő csak így tud enni. Valahogy életben kell maradnia. És a híresztelésekkel ellentétben soha nem ölte meg azokat, akikből ivott. Nem tudom, mi történt azzal a két prostituálttal.

Wrath nagyot káromkodott.

- Uram, nem érdemli meg, hogy olyasmiért haljon meg, amit nem követett el. Ez nem igazságos.

Wrath lehunyta a szemét, majd így szólt.

- Hozd el magaddal ma este! Adok neki egy lehetőséget, hogy a testvérek előtt beszéljen.

- Köszönöm.

- Ne légy hálás! Csak mert kinyitja a száját, még nem biztos, hogy megmenekül a haláltól.

Wrath letette.

Nem Z kedvéért adott neki egy lehetőséget, csakis Phury miatt. Szükségük volt rá a testvériségben, és Wrath gyanította, ha úgy érzi, hogy az ikertestvérével nem bántak igazságosan, nem fog köztük maradni. Persze még így is meg van rá az esély, hogy kiválik.

Wrath Zsadistra gondolt.

Havers a megfelelő személyt választotta. Z köztudottan nem kötődött senkihez és semmihez, ezért a doktor könnyen felételezte róla, hogy minden lelkiismeretfurdalás nélkül képes lesz elárulni a testvériséget. Néhányan azzal is tisztában voltak, hogy ő azon kevesek egyike a földön, aki elég kegyetlen ahhoz, hogy megölje Wrath-t.

Csak egyetlen részlet nem illett a képbe. Z-t sosem érdekelték az anyagi javak. Amikor rabszolga volt, nem volt semmije, harcosként pedig nem akart. Nehezen hihető, hogy a pénz motiválta volna.

Bár igaz, hogy ő képes akár szórakozásból is ölni.

Wrath megdermedt, amikor érezte, hogy az orra bizsereg.

Kíváncsian odament az egyik szellőzőhöz, amely kintről fújta be a friss levegőt a szobába. Mély lélegzetet vett.

Egy *alantas* ólalkodott a ház körül.

Ugyanaz, aki Billy Riddle-lel ült a Hummerben.

Beth fogott egy bélszínszeletet, és egy kis tormaszósszal két kenyér közé tette. Amikor beleharapott, a mennyországban érezte magát. Az ételnek még jobb íze volt, mint korábban.

Evés közben kinézett a konyhaablakon a juharfára. Sötétzöld levelei élettelenül lógtak az ágakon. Na igen, a nyári hőség. A levegő meg sem mozdult, sehol egy apró fuvallat.

De nem. Valami mégis mozgott.

Egy férfi mászott át a sövényen a szomszéd ház kertjéből. Beth bőre figyelmeztetően bizseregni kezdett.

De hisz ez nevetséges. A férfi a caldwelli Gáz- és Áramszolgáltató Vállalt egyenruháját viselte. Kezében egy felírótablát tartott. Nem tűnt kifejezetten fenyegetőnek szőke hajával és halvány arcbőrével. Igaz, hogy nagytermetű volt, de lazán mozgott. Biztosan csak egy újabb unott óraleolvasó, aki azt kívánja, bárcsak irodai munkát kapott volna ebben a hőségben.

Amikor megszólalt a telefon a falon, Beth összerezsent.

Odanyúlt, felvette, de közben továbbra is szemmel tartotta a férfit. Amikor találkozott a tekintetük, az alak megtorpant.

- Igen? – szólt a kagylóba. Az egyenruhás újra megindult a hátsó ajtó felé.

- Beth, *azonnal* gyere le! – mordult a telefonba Wrath.

Ekkor a férfi belesett a konyhaablak üvegén át. Egymásra néztek, és az alak felemelte a kezét. Beth hátán jeges borzongás futott végig.

Ez az ember nem él, gondolta. Nem tudta, honnan tudja, egyszerűen csak tudta.

Kiejtette a kezéből a telefont, és szaladni kezdett.

Hallotta, hogy a férfi betöri a hátsó ajtót, aztán valami pattogó hangra lett figyelmes. Valami a vállába fúródott, és fáj.

Kezdett lelassulni.

A következő pillanatban arccal a földre zuhant.

Wrath felordított, amikor megérezte Beth ájulását. Felrohant a lépcsőn, és berontott a fogadószobába.

A napfény a bőrére vetődött, és megégette. Kénytelen volt visszahúzódní a sötétbe. Leszánguldott a szobájába, felkapta a telefont, és az emeleti számot hívta. Kicsöngött, de senki sem vette fel.

Zihálva vette a levegőt, mellkasa fel-alá járt, ahogy tüdeje kitágult, és összeesett.

Csapdába esett. Nem tudta elhagyni az alagsort, miközben pedig Beth...

Hangosan a nevét kiáltotta.

Érezte, hogy az aurája egyre halványabb. Támadója elvitte magával. Valahová, messze tőle.

Jeges fekete fuvallatban düh áradt ki belőle, melynek hatására a fürdőszobai tükör ezer apró darabra repedt.

Fritz végül felvette a telefont.

- Mester, betörtek a házba! Butch...

- Add a zsarut, azonnal! – kiáltotta Wrath.

Butch átvette a kagylót. Ki volt fulladva.

- Nem tudtam utolérni, bárki volt is az.

- Láttad Beth-t?

- Hát nem veled van?

Wrath megint ordított egyet, és úgy érezte, a szoba falai összenyomják. Teljesen tehetetlen volt, börtönbe zárta a napfény, amely elárasztotta a fenti emeletet.

Kényszerítette magát, hogy mélyeket lélegezzon, de csak egyet bírt, aztán megint zihálni kezdett.

- Zsaru, szükségem van rád... Szükségem van... rád.

48. fejezet

Mr. X elindult a furgonnal. Alig tudta elhinni. Egyszerűen képtelen volt felfogni.

Nála volt a királyné! Sikerült elrabolnia.

Itt volt élete nagy lehetősége. És olyan könnyű volt, mintha így lett volna megírva előre.

Amikor odament a házhoz, csak fel akarta deríteni a terepet. Micsoda véletlen egybeesés, hogy az a cím, amit a vámpír előző este a sikátorban megadott neki, ugyanazé a harcosé, akit korábban felrobbantott. De miért tartózkodna a vak király egy halott harcos házában?

Gyanítva, hogy talán csapda, alaposan felfegyverkezett, mielőtt napnyugtakor odament a házhoz. Meg akarta nézni, el vannak-e sötétítve az emeleti ablakok, és áll-e autó a kocsifelhajtón.

Ekkor azonban észrevette a sötét hajú nőt a konyhában, és meglátta az ujján a Szaturnusz-rubint. A királynék gyűrűjét.

Mr. X el sem tudta képzelni, hogy képes a fényben lenni. Hacsak nem félig ember. Bár erre nem volt sok esély.

Bárhogyan is, nem habozott. Eredetileg nem tervezte, hogy bemegy a házba, de betörte az ajtót. Először nagyon meglepődött, aztán megkönnyebbült, hogy nem szólalt meg a riasztó. A nő gyors volt, de nem eléggé, és a kábítólövedék tökéletesen hatott, most hogy végre beállította a helyes dózist.

Hátrapillantott a csomagterbe.

Ott feküdt a furgon padlóján mozdulatlanul.

Nagyon eseménydús lesz a mai este. A férfi kétségkívül utána jön majd. A vak király vére már biztosan benne, van vagyis bárhová vinné, a vámpír megtalálná.

Micsoda szerencse, hogy még nem ment le a nap, így van ideje megerősíteni a pajtát.

Nagy volt a kísértés, hogy erősítést hívjon. Bízott ugyan saját képességeiben, de tudta, mire képes a vak király. Az a legkevesebb, hogy letarolná az egész ingalant, a házat, a pajtát, és mindent, ami benne van a földdel tenné egyenlővé.

A gond az volt, hogy ha másokat is odahívna, folt esne tévedhetetlenségén.

És hát itt van neki az újonc, akit most léptetett be a társaságba.

Nem, ezt egyedül fogja megcsinálni, bámészkodók nélkül. Megvolt rá az esély, hogy mindenki meghal, aki csak lélegzik, beleértve a vak királyt is, de Mr. X tudta, azzal, hogy a nő nála van, komoly adu van a kezében.

A király kétségkívül fel fogja ajánlani magát érte cserébe.

Mr. X felnevetett. Mr. R-nek emlékezetes első éjszakája lesz.

Butch felment Wrath szobájából a vendégszobába, ahol Vishousszel az éjszakát töltötték.

V idegesen járkált. Csapdába esett a második emeleten, mivel nem mehetett le a földszintre anélkül, hogy ne égette volna meg a nap. A ház egyértelműen magáncélú rezidencia volt, nem pedig harci főhadiszállás.

Jelen helyzetben ez a hiányosság komoly problémát jelentett.

- Mi történt? – kérdezte Vishous.

- A főnököd, Wrath, rettenetes állapotban van, de sikerült néhány szót mondania arról a szőke férfiről, akit a Hummerben láttatok tegnap este. Nekem úgy tűnt, ez ugyanaz az oktató, akivel az egyik harcművészeti akadémián találkoztam néhány napja. Odamegyek körülnézni.

Felkapta civil rendőrautójának kulcsát.

- Vidd ezt is! – mondta Vishous, és odadobott neki valamit.

Butch egy laza kézmozdulattal elkapta a pisztolyt a levegőben. Megnézte a tárat. Tele volt. Olyan golyókat azonban még sohasem látott azelőtt.

- Mi a franc ez? – kérdezte. A fekete töltények teteje átlátszó volt, és úgy csillogtak, mintha olaj lett volna bennük.

- Nem emberekre vadászol, ne feledd! Ha rád támad egy *alantas*, egyenesen a szívébe lőj! Megjegyezted? Ne vacakolj, még akkor sem, ha fényes nappal van! Egyenesen a szívébe! Butch felnézett. Tudta, hogy átlépi a határt, ha most fegyvert vesz magához, és belép egy másik világba.

- Hogy fogom felismerni őket, V?

- Édes babakintőpor-szaguk van, és képesek a lelkedbe látni. Többnyire világos színű hajuk, szemük és bőrük van, de akadnak kivételek.

Butch becsúszta a félautomata fegyvert az övébe, és ezzel végleg szögbe akasztotta régi életét.

Milyen furcsa! Nem volt nehéz döntés.

- Megértettél mindent, zsaru? – Vishous megveregette a vállát.

- Igen.

Miközben Butch az ajtó felé indult, Vishous mondott valamit az ismeretlen nyelven.

- Mi az?

- Csak célozz egyenesen, oké?

- Még sohasem hibáztam el.

49. fejezet

Marissa alig várta, hogy újra láthassa Butchot. Egész nap rá gondolt, és most végre elérkezett az idő, hogy mehessen.

De mielőtt indulna, bármennyire siet is, meg kell állnia, hogy beszéljen Haversszel. Tegnap éjjel sokáig várta haza. Várakozás közben segített a nővéreknek a klinikán, aztán a szobájában olvasott. Végül feladta, de még mielőtt lefeküdt, hagyott egy üzenetet az ágyán, amelyben arra kérte, menjen be hozzá, amikor hazaér.

Havers nem ment.

Túl hosszú ideje nem beszéltek már.

Odament az ajtóhoz, és meglepetten tapasztalta, hogy nem nyílik. Felvonta a szemöldökét. A vörösréz ajtógomb nem mozdult. Újra megpróbálta, rángatta, majd egész testsúlyát beleadta, az ajtó azonban nem nyílt ki. Vagy beragadt, vagy valaki bezárta.

A hálósoba fala acéllal volt kibélelve, így nem tudott láthatatlanná válva kijutni.

- Hahó! – kiáltott, és ököllel dörömbölni kezdett az ajtón. – Hahó, Havers! Valaki! Lenne szíves kiengedni innen? Hahó!

Egy idő múlva feladta. Jeges rémület szorította össze a szívét.

Amikor elhallgatott, bátyja szólalt meg, mintha egész végig ott állt volna az ajtó előtt.

- Sajnálom, de ennek így kell lennie.

- Havers, mit művelsz? – kérdezte az ajtóhoz hajolva.

- Nincs más választásom. Nem engedhetem, hogy megint elmenj hozzá.

Marissa ügyelt rá, hogy tisztán és érthetően beszéljen.

- Figyelj rám! Nem Wrath miatt megyek oda. Feleségül vett valakit, akibe szerelmes. Már nem érzek iránta gyűlöletet. És... megismerkedtem egy... egy férfivel. Valakivel, aki tetszik. Aki akar engem.

Sokáig egyikük sem szólalt meg.

- Havers? – dörömbölt az ajtón. – Havers, hallottad, amit mondtam? Wrath már másé, és én megbocsátottam neki. Nem vele voltam.

Amikor bátyja végül megszólalt, olyan volt a hangja, mintha valaki fojtogatná.

- Miért nem mondtad ezt eddig?

- Mert nem adtál rá lehetőséget! Két napja próbálok beszélni veled. – Ököllel ütni kezdte az ajtót. – Engedj ki! Találkoznom kell... valakivel Darius házában.

Havers valamit suttogott.

- Mit mondtál? – kérdezte a nő. – Nem hallottam.

- Nem lehetsz most oda.

Elkínzott hangja hallatán Marissa minden dühe elpárolgott, és rémület költözött a szívébe.

- Miért nem?

- Az a ház most nem biztonságos. Én... Úristen!

Marissa szétnyitotta öklét, és tenyérrel támaszkodott az ajtóra.

Havers, mit csináltál?

Nem érkezett válasz.

- Havers! Mondd meg, mit tettél!

Beth érezte, hogy valami keményen megüti. Egy kéz. Valaki pofon vágta.

Kábultan kinyitotta a szemét. Egy pajtában volt, lekötözve feküdt egy asztalon. Vastag fémbilincsek tartották fogva a csuklóját és a bokáját.

Billy Riddle állt előtte.

- Ébresztő, szuka!

Beth szabadulni próbált, de a fém pántok nem engedték. Billy őt nézte, vagyis inkább a mellét.

Ajka vékony vonallá préselődött.

- Mr. R? – szólalt meg egy másik férfihang. – Ne felejtsd el, hogy nincs több nemi erőszak.
- Igen, tudom – felelte Billy, és tekintete vészjóslóbb lett. – Ha csak rágondolok, legszívesebben összeverném.

A szőke hajú férfi, aki elrabolta, Beth látóterébe került. Mindkét vállán egy vadászfegyver lógott csővel felfelé.

- Megengedem, hogy később megöld, ehhez mit szólsz? Ő lehetne az első áldozatod.

Billy elmosolyodott. – Köszönöm, szenszei.

A szőke a pajta szárnyas ajtaja felé fordult, mely szélesre tárva látni engedte az égbolt halványodó fényét.

- Mr. R, a feladatra kell koncentrálnunk – mondta határozottan. – Töltsd meg ezeket a puskákat, és legyen a munkaasztalon több doboz muníció. Elő kell vennünk a késeket is. Aztán menj a garázsba, és hozd ki a gázolajos kannát, meg a bután forrasztólámpát. A Hummer mellett vannak.

Billy megint pofonvágtá Beth-t, aztán tette, amire utasították.

Beth gondolatai lassan forogtak. Még mindig sok kábítószer volt a vérében, amitől olyannak tűnt ez az egész, mintha csak álmodna. Minden egyes perccel azonban egyre jobban felemelkedett a köd az agyából. És egyre erősebbnek érezte magát.

Wrath dühe olyan hatalmas volt, hogy az egész szobát zúzmara borította. Lélegzete hideg felhőkben jött ki száján. A gyertyák halványan pislákoltak a sűrű levegőben. Fényt adtak, de meleget nem.

Wrath mindig is tudta, hogy szörnyű haragra képes. Azt viszont, amit Beth elrablói kapnak tőle, még sokáig fogják emlegetni.

Valaki kopogott.

- Wrath?

A zsaru volt. Wrath gondolatával kinyitotta az ajtót. Butch egy pillanatra meghökkent a szoba hőmérsékletétől.

- Szóval... khm... elmentem a caldwelli Harcművészeti Akadémiára. A fickó neve Joseph Xavier. Ma még senki sem látta. Betelefonált, és megkért valakit, hogy helyettesítsék az óráig. Megadták a címét, el is mentem oda. A város nyugati részén van a lakás. Betörtem, hogy körülnézzek. Tiszta volt. Túl tiszta. A hűtő és a garázs üres. Sehol egy levél vagy egy újság. A fürdőszobában nincs fogkrém. Nem láttam arra utaló jeleket sem, hogy valaki sietve távozott volna. Szóval, lehet, hogy az övé, de hogy nem lakik ott, az biztos.

Wrath alig tudott a szavaira koncentrálni. Csak arra tudott gondolni, hogy végre kijuthasson ebből az átkozott börtönből, és megkereshesse Beth-t. Ha már kint lesz, érzékelni fogja, hol van. A vére Beth ereiben olyan volt, mint egy GPS. Bárhol képes volt megtalálni ezen a bolygón.

Elővette a telefonját, és tárcsázott. Butch menni akart, de Wrath rászólt.

- Maradj még!

A zsaru leült a bőrknapéra. Szeme éber volt, teste nyugodt. Felkészült arra, ami következik. Bármilyen is az.

Amikor Tohrent beleszólt a készülékbe, Wrath kiadta neki a feladatot.

- Tízper a testvérekkel együtt elmentek a caldwelli Harcművészeti Akadémiára. Beszivárogtok, és átvizsgáljátok a helyet. Kikapcsoljátok a riasztót, aztán vártok, amíg meg nem érkeznek az *alantasok*. Ha megjöttek, mindet lemészároljátok, és porig égetitek az épületet. Megértetted? Hamuvá égjen az egész, Tohr! Egy nyavalyás porszem se maradjon belőle!

Tohrent habozás nélkül válaszolt.

- Igen, uram.

- És figyelj, Zsadistra! Állandóan legyen melletted, még ha magadhoz kell láncolnod, akkor is. – Buthcra nézett. – A zsaru figyelni fogja az épületet mostantól napnyugtáig. Ha valami gyanúsát lát, felhív titeket.

Butch bólintott, és felpattant, hogy induljon.

- Már itt sem vagyok – mondta válla fölött hátranézve.

Tohrment kis habozás után azt kérdezte a telefonban.

- Uram, nincs szükséged rán, hogy megtaláljuk?...

- Majd én gondoskodom a királynénkről.

50. fejezet

Az elkövetkező órában Beth figyelte két foglyul ejtőjét, akik úgy szaladgáltak ide-oda, mint akik biztosak benne, hogy Wrath bármelyik pillanatban megérkezhet.

De hát honnan tudná, hol van? A szőke fickó nem hagyott hátra levelet a váltságdíjról. Legalábbis nem vette észre.

Még egyszer megpróbált kiszabadulni a fém pántokból, de nem sikerült. Körülnézett a pajtában. A nap lenyugvóban volt, a fűvön és a kavicsos kocsifelhajtón megnyúltak az árnyékok. Amikor Billy becsukta a szárnyas ajtót, még egy utolsó pillantást vetett az esti égboltra, aztán látta, hogy egy sor vastag retesz zárja be az ajtót.

Wrath biztosan keresni fogja, efelől nem volt kétsége. Csak abban nem volt biztos, kibírja-e élve azt a néhány órát, amíg rátalál. Billy Riddle olyan gyűlölettel nézett rá, hogy tudta, előbb vagy utóbb véget ér a türelme. Inkább előbb, mint utóbb.

- És most várunk – jelentette ki a szőke, és ránézett az órájára. – Már nincs sok időnk. Azt akarom, hogy legyen nálad fegyver. Tegyel egy pisztolyt az övedbe, és szíjazz egy kést a bokádra!

Billy örült a feladatnak. Nagy választék állt a rendelkezésére. Volt ott félautomata fegyver, vadászpuska, éles kés, de annyi, amennyi egy hadseregnek is elég lett volna.

Felvett egy tizenöt centis kést. Beth-re nézett, akinek nyirkos tenyerét előntötte az izzadság. Odalépett hozzá.

Beth ekkor ijedten jobbra fordult, amerre a másik kettő is. Mi volt ez a hang?

Valami robaj. Mennydörgés? Vagy vonat?

Bármi is, egyre hangosodott.

Halk csilingelő hangot hallottak, mintha szélcsengő szólalt volna meg. Beth körülnézett a pajtában. A töltények ugráltak és ütődtek egymáshoz az asztalon.

Billy a mesterére nézett.

- Mi a franc ez?

A férfi mély levegőt vett, amikor a hőmérséklet hirtelen húsz fokot esett.

- Készülj fel, Billy!

Mostanra a hang ordítássá változott, és a pajta vadul rázkódni kezdett. A szarufáról, mint finom hóesés, úgy hullott lefelé a por.

Billy karjával védte a fejét.

A pajta ajtaját hatalmas düh jeges áramlata vágta ki, és a reteszek leszakadtak róla. Az egész épület vészesen imbolyogott, a gerendák és a deszkák panaszosan recsegték-ropogtak.

Wrath állt az ajtóban, a levegő örvénylett körülötte. Bosszút, fenyegetést és a halál ígérését sugározta. Beth magán érezte a tekintetét, majd olyan hangos csatakiáltás hangzott fel, hogy még a füle is belefájdult.

Ezek után Wrath volt az úr

Villámgyors mozdulattal a szőkére támadt, megragadta, és nekihajította egy ajtónak. A férfi meg sem lepődött, viszonzásul behúzott egyet Wrath állába alulról. Elszántan küzdöttek egymással, néha a falhoz csapódtak, betörtek egy ablakot, összetörtek egy asztalt. Mindkettőjükönél volt fegyver, ők mégis pusztán kézzel verkedtek. Arcuk megfeszült, szájuk vicsorgott, hatalmas testük adott és kapott is a küzdelemben.

Beth nem akart odanézni, de képtelen volt elfordítani a tekintetét.

Billy megragadott egy kést, és hátulról Wrath hátára ugrott. Ő lerázta magáról, és elhajította a testét. A fiú a pajta másik végében összezsavarodott végtagokkal ért földet.

Kábultan próbált felállni. Vér csorgott végig arcán.

Wrath hatalmasakat rúgott a szőke testébe, de az nem lassult le. Wrath valahogy mégis képes volt annyi időre távol tartani magától az *alantast*, hogy kioldja az egyik vaspántot, amely Beth

csuklóját szorította az asztalra. Ezután Beth ki tudta kapcsolni a másikat, és kiszabadította a másik kezét.

- A kutyák! Engedd el a kutyákat! – kiáltotta a szőke.

Billy kitámolygott a pajtából. Egy pillanattal később két pitbull jelent meg az ajtóban.

Egyenesen Wrath bokáját célozták meg. A szőke előhúzott egy kést.

Beth kiszabadította a lábát is, és gyorsan leugrott az asztalról.

- Rohanj! – parancsolta neki Wrath, miközben letépte a kutyát a lábáról, másik kezével pedig egy arcra irányzott ütéssel háritott.

Egy fenét! Gondolta Beth, és felemelte az első tárgyat, ami a keze ügyébe került. Egy kalapácsot.

Rátámadt vele a szőkére, épp akkor, amikor Wrath elvesztette az egyensúlyát, és hanyatt esett. Magasba emelte a kalapácsot, és összeszedve minden maradék erejét, hatalmas ütéssel mért hátulról az *alantas* fejére.

Halotta, hogy betört a koponyája, és látta a kicsorduló vért.

Ekkor az egyik kutya megfordult, és Beth combjába harapott.

Felsikoltott, amikor az éles fogak a húzába martak.

Wrath letaszította magáról az *alantas* testét, és talpra ugrott.

Látta, hogy az egyik kutya Beth-re ugrik, és beleharap a combjába. Az állat megpróbálta a földre rántani, hogy átharaphassa a torkát. Wrath előreleandult, de hirtelen megtorpant. Ha lerántja róla a kutyát, valószínűleg kiharap egy jó darabot a húsból.

Vishous szavai jutottak az eszébe: „*Két megkínzott őr boldogan harcol egymással.*”

Lerántotta a saját lábáról a kutyát, és odahajította ahhoz, amelyik Beth combját tartotta fogai közt. Sikertelenül vele leütnie az állatot Beth-ről, és a két vérszomjas fenevad egymás ellen fordult.

Wrath odaszaladt hozzá, amikor látta, hogy összeesik. Vért.

- Beth...

Hirtelen lövés dördült.

Wrath hallotta a golyó süvítését, aztán érezte, hogy a nyaka égni kezd, mintha tűzzel értek volna hozzá.

Beth felsikoltott, Wrath pedig megfordult. Billy Riddle újratöltötte a vadászpuskát, és ezúttal a vállára célzott.

A dühtől Wrath mindent elfelejtett. Kimért léptekkel az újonc felé indult, és még akkor sem állt meg, amikor a fegyver csöve a mellkasára szegeződött. Billy meghúzta a ravaszt. Wrath először oldalra fordult, aztán előre vetette magát. Az *alantas* nyakába mélyesztette fogát, és kitépett belőle egy darabot. Aztán megfogta a fejét, és elcsavarta az egyik irányba, amíg meg nem hallotta, hogy eltört a nyaka.

Vissza akart sietni Beth-hez, de nem tudott. Térdre esett.

Lenézett magára, mert nem értette, mi történt. A hasában dinnye nagyságú lyuk tátongott.

- Wrath! – Beth odabicegett hozzá.

- Eltaláltak... *leelan*.

- Istenem! – Beth letépte magáról a köntöst, és a férfi hasához szorította. – Hol van a telefonod?

Wrath nagy nehezen oldalra fordult, és erőtlenül felemelte a kezét.

- A zsebemben.

Beth kivette, és a házat hívta.

- Butch? Butch! Segítened kell! Wrath-t hasba lőtték! De... nem tudom... hol vagyunk...

- 22-es út – motyogta Wrath -, vidéki ház, fekete Hummer áll előtte.

Beth elismételte szavait a telefonba, miközben a köntöst továbbra is a férje hasához szorította.

- Hátul vagyunk a pajtában. Gyere gyorsan! Nagyon vérzik.

Balról halk morgás hallatszott.

Mindketten odanéztek. Az életben maradt pitbull közeledett feléjük. Véres volt, és nagyon dühös.

Beth nem tévovázott. Kihúzta Wrath egyik törét, és leguggolt.

- Siess, Butch! Indulj *azonnal!* – Összecsukta a telefont, és leejtette a földre. – Na gyere, te bűdös dög! Gyere csak!

A kutya körözni kezdett körülöttük, és Wrath érezte, hogy őt nézi. Valami ok miatt őt akarta. Talán, mert annyira vérzett. Beth, karját szélesre tárva, a pitbullal együtt mozgott.

A nő hangja dühösen csengett.

- Őt akarod? Akkor gyere, de előbb engem kell legyőznöd!

A kutya felugrott, Beth pedig, mint akit gyilkolásra képeztek ki, összehúzta magát, és beledöfte a törét a hasába. Az állat élettelenül zuhant a földre.

Beth nem húzta ki belőle a törét, inkább odamászott Wrath-hoz. Egész testében remegett, a keze vadul reszketett, amikor a köntöst megint a hasához szorította.

- Ne aggódj, nem fáj – suttogta Wrath, amikor megérezte könnyei illatát.

- Ó, Wrath! – megfogta a kezét, és megszorította. – Sokkot kaptál.

- Igen, lehet. Nem látlak, hol vagy?

- Itt – mondta, és kezét az arcára tette. – Érzel?

Alig, de ez is elég volt ahhoz, hogy ne veszítse el az eszméletét.

- Bárcsak terhes lennél! – mondta rekedten. – Nem akarom, hogy egyedül maradj.

- Ne mondd ezt!

- Kérd meg Tohrt és Wellsie-t, hogy vegyenek magukhoz!

- *Nem!*

- Ígérd meg!

- Nem ígérek meg semmit – felelte Beth hevesen -, mert nem mész sehová.

Mekkorát téved, gondolt a Wrath, és érezte, hogy egyre gyengébb.

- Szeretlek, *leelan*.

Beth zokogni kezdett. Elfojtott sírása volt az utolsó, amit Wrath hallott. Küzdött a sötétség ellen, de végül alulmaradt.

Beth nem nézett fel, amikor megcsörrent a telefon.

- Wrath? – mondta, majd megint a nevére szólította. – Wrath...

A mellkasához tette a fülét. Szíve még vert, bár nagyon gyengén, és lélegzett is, de lassan. Kétségbeesetten próbált volna segíteni, de nem tudta újraéleszteni. Addig nem, amíg a létfontosságú szervei sérültek.

- Istenem...

A telefon tovább csörgött.

Végül felvette a piszkos földről, és próbált nem tudomást venni a teste mellett növekvő vértócsáról.

- Igen?

- Beth, Butch vagyok. Vishous is itt van velem. Mindjárt odaérünk, de V addig beszélni akar veled.

A háttérben zúgó hang hallatszott, biztosan a kocsi motorja.

Vishous aggódva szólalt meg.

- Beth, elmondom, mit tegyél. Van nálad kés?

Ránézett a Wrath testére erősítet törre.

- Igen.

- Jó. Fogd meg, és vágd meg a csuklódat, de ne keresztben, hanem függőlegesen az alkarod felé, különben csak a csontot éri. Aztán tartsd a szájához. Ez az egyetlen esélye, hogy életben maradjon, amíg nem szerzünk segítséget. – Kis szünetet tartott. – Tedd le a telefont, drágám, és fogd meg a kést! Majd utána beszélünk.

Beth előrenyúlt, és kivette a törő a Wrath mellkasára erősített fegyvertartóból. Habozás nélkül felvágta a csuklóját. A fájdalomtól elállt a lélegzete de nem törődött vele, inkább odatartotta a csöpögő vért Wrath szájához. Szabad kezével felemelte a telefont.

- Nem iszik.
- Már meg is vágta magad? Ügyes kislány.
- Nem... nem nyeli le.
- Remélhetőleg valami csak lecsorog a torkán.
- De ott is vérzik.
- Jézusom... sietünk, ahogy csak tudunk.

Butch észrevette a Hummert.

- Az lesz az!

Vishous behajtott a pázsitra, végigmentek a pajtaig, majd kiugrottak a kocsiból.

Butch megdöbbsent a látottakon, amikor bementek. Két döglött kutya, vér mindenhol, egy *valóban* halott test... Úristen, ez Billy Riddle.

Aztán meglátta Beth-t.

Pólót viselt, amely véres volt és piszkos. Őrült tekintettel térdelt Wrath mellett, csuklóját a szája felé tartva. Amikor észrevette őket, felhorkant, és támadásra készen felemelte a kést.

Vishous előrelépett, de Butch megfogta a karját.

- Hadd menjek én először!

Lassan odalépett hozzá.

- Beth? Beth, tudod, kik vagyunk. Ismersz minket.

Minél közelebb ért hozzá, a lány annál elszántabban hadonászott a késsel. Elhúzta a csuklóját Wrath szájától, és felkészült, hogy rátámadjon a két érkezőre.

- Nyugalom! Nem akarjuk bántani. Beth, én vagyok az.

- Butch?

- Igen, bébi. Én vagyok az és Vishous.

Beth elejtette a kést, és sírva fakadt.

- Jól van, semmi baj. – Át akarta ölelni, ő azonban újra visszatért Wrath mellé. – Ne, bébi, engedd oda V-t! Gyere, csak egy perc az egész.

Beth hagyta hogy a férfi elvigye onnan. Butch leszakította a pólóját, és Beth dereka köré csavarta, majd bólintott Vishousnek.

V letérdelt sebesült térdére. Szája összepréselődött, amikor meglátta hasán a sérülést.

Beth magába roskadva ült, és visszahúzta a kezét.

- Meg fog gyógyulni, ugye? Orvoshoz visszük vagy kórházba. Ugye, Vishous? Mondd, hogy így lesz! – A kétségbeeséstől erőszakos lett.

Ekkor hirtelen Marissa és egy őrült kinézetű férfi jelent meg a semmiből.

A férfi odament Wrath testéhez, és felemelte a vértől átázott szaténanyagot.

- Azonnal meg kell operálnom.

- A kocsim kint áll a kertben – mondta Vishous -, majd visszajövök befejezni, amit kell, miután biztonságban lesz.

Az őrült kinézetű férfi nagyot káromkodott, amikor a nyaki sebet is megvizsgálta. Beth-re nézett.

- A te véred nem elég erős. Marissa, gyere ide!

Beth próbálta visszatartani a könnyeit, amikor elhúzta a csuklóját, s felnézett a szőke nőre.

Marissa habozott.

- Nem bánod, ha az én véremet issza?

Beth odanyújtotta neki Wrath törőjét.

- Nem érdekel, kiből iszik, ha ez megmenti.

Marissa könnyedén megvágta magát, mintha nagy gyakorlata lenne benne, aztán felemelte Wrath fejét, és a száját a sebhez szorította.

Wrath teste megrándult, mintha áramütés érte volna.

- Jól van, vihetjük – mondta a férfi, aki megvizsgálta. – Marissa, ne vedd el a kezéd!

Beth fogta a kezét, miközben a férfiak felemelték a földről. Olyan óvatosan, ahogy csak tudták, odavitték a terepjáróhoz, és befektették a csomagtérbe. Marissa és Beth beültek vele hátra, Butch és Vishous pedig előre. A másik férfi eltűnt.

Miközben az Escalade sietve hajtott a külvárosi utcákon, Beth simogatta Wrath karját. Bőre hideg volt.

- Nagyon szereted, ugye? – kérdezte Marissa.

Beth felnézett. – Iszik?

- Nem tudom.

51. fejezet

A műtő előterében Havers lehúzta kezéről a gumikesztyűt, és bedobta egy veszélyes hulladékos szemetesbe. Megfájdult a háta, miután órákon át Wrath teste felé görnyedt. És próbálta összefoltozni a harcos beleit és nyaki sebt.

- Túl fogja élni, - kérdezte Marisssa, amikor bátyja kijött a műtőből. Gyenge volt, mert nagyon sok vért adott a műtét során. Sápadtnak tűnt, de annál éberebbnek.

- Hamarosan kiderül. Remélem.

- Én is – felelte a nő, és amikor elsétált mellette, nem nézett a szemébe.

- Marissa...

- Tudom, hogy sajnálsz, de nem tőlem kell bocsánatot kérned. Kezdheted, mondjuk Beth-szel. Ha hajlandó meghallgatni.

Ahogy bezárult az ajtó, Havers behunyta a szemét.

Istenem, ez a fájdalom a szívében! Soha nem lehet meg nem történtté tenni, amit elkövetett.

Szerencsére a vak királynak igazi harcos szervezete van. Nekidőlt a falnak, és lehúzta fejéről a műtős sapkát. Kemény test, hatalmas akaraterő. Persze Marissa szinte teljesen tiszta vére nélkül nem élte volna túl.

De valószínűleg a fekete hajú *fél* jelenléte nélkül sem, gondolta Havers. Beth, igen ez volt a neve, végig mellette volt az operáció alatt. Wrath ugyan eszméletlen volt, de fejét a lány felé fordította. Beth órákon át beszélt hozzá, míg a végén már úgy elment a hangja, hogy csak suttogni tudott.

Még most is vele van, bár ő maga is annyira kimerült, hogy ülni is alig tud. Nem engedte, hogy az ő sebt is megnézzze, és enni sem hajlandó.

Csak a *parancsolója* mellett akart lenni.

Havers odatámaszkodott a mosogatóhoz, és megkapaszkodott a rozsdamentes acélparkányban. Belenézett a tálcába. Úgy érezte, mindjárt hányni fog, de a gyomra üres volt.

A testvérek odakint voltak. Várták, milyen hírt közöl velük.

És mindannyian tudták, mit követett el.

Mielőtt elkezdte volna a műtétet, Tohrment megragadta a torkát, és azt mondta neki, ha Wrath meghal a műtőasztalon, a lábánál fogva lógatják fel, és addig ütik a pusztá öklükkel, amíg el nem vérzik. Itt a saját házában.

Zsadist nyilvánvalóan elmondott nekik mindent.

Istenem, bárcsak visszamehetne abba a sikátorba! Bárcsak ne is ment volna oda egyáltalán!

Tudhatta volna, hogy nem szabad ilyen felségáruló szándékkal megkönyékeznie a testvériség tagját. Még azt sem, akinek nincs lelke.

Miután felkérte Zsadistot a feladatra, és a harcos rábámult azzal a rémisztő, fekete szemével, azonnal tudta, hogy hibát követett el. Lehet, hogy tele volt gyűlölettel, ám még így sem volt hajlandó elárulni a saját királyát, és felháborodott azon, hogy erre kérték.

- Ingyen, is megteszem, de csak ha téged kell elintéznem – felelte dühösen. – Most pedig tűnj el a szemem elől, mielőtt fegyvert rántok!

Havers megszégyenülten elmenekült, de azonnal a nyomába eredt valaki. Gyanította, hogy egy *alantas*. Most először került közel egy élőhalotthoz, és meglepetten látta, milyen halvány a haja és a bőre. Az alak maga volt a megtestesült gonoszság, akiben túltengett a gyilkolási vágy. Sarokba szorította a sikátorban, és mivel Havers halálra volt rémülve, beszélni kezdett. Elmondott neki mindent, amit tudott, csak hogyne ölje meg. Mellesleg így el is végeztethette vele a munkát, amit Zsadisttal nem tudott. Az *alantas* eleinte szkeptikus volt, Havers azonban nagyon meggyőző tudott lenni, ha akart. Mivel többször is említette a „*király*” szót, végre felkeltette az *alantas* figyelmét. Az információ gazdát cserélt, és az *alantas* elsétált. A halálos ítélet pedig megszületett.

Nagy levegőt vett, és összeszedte magát, mielőtt kilépett a váróterembe.

Legalább őszintén elmondhatta, hogy mindent megtett a műtét során.

De nem azért, hogy mentse a saját életét. Ebben nem is bízott. Tudta hogy halál vár rá, azért, amit tett. A kérdés csak az volt, mikor.

Nem, a műtőben mindent a legjobb tudása szerint csinált, mert ez volt az egyetlen módja annak, hogy valamiképpen ellensúlyozza azt az aljasságot, amit elkövetett. És mert úgy tűnt, annak az öt hatalmas vámpírnak és az ádáz kinézetű embernek a szíve majd megszakadt.

Azonban egyik sem indította meg annyira, mint a fekete hajú lány szemében látott végtelen fájdalom. Nagyon jól ismerte azt a rémült, tehetetlen kifejezést. Az ő tekintetében is ez tükröződik, amióta végignézte imádott *fele* halálát.

Megmosta az arcát, és kiment. A harcosok és az ember felkapták fejüket.

- Túlélte a műtétet. Már csak várunk kell. – Odalépett Tohrment elé. – Most akarsz megölni?

A harcos szigorú tekintetét vetett rá.

- Életben hagyunk, hogy ápolhasd, és ha felépül, majd ő maga végez veled.

Havers bólintott. Halk zokogást hallott. Marissára nézett, aki szájára szorította a kezét, és sírt. Oda akart lépni hozzá, de az ember megelőzte. Kis téovázás után egy zsebkendőt nyújtott át. Marissa elfogadta, majd elment.

Beth letette fejét Wrath párnájának szélére. A műtőasztalról áttették egy kórházi ágyra, de nem vitték ki a kórterembe, mert Havers ott akarta tartani a műtőben, arra az esetre, ha netán újbóli sürgős operációra szorulna.

Hideg volt a fehér fal helyiségben, valaki azonban egy meleg kabátot terített Beth-re, és a teste alsó részét betakarta egy pléddel. Nem emlékezett rá, ki volt ilyen kedves hozzá.

Csattogó hangra lett figyelmes. Felnézett az ágy mögött tornyosuló gépekre, amelyekhez Wrath hozzá volt kötve. Alaposan tanulmányozta a kijelzett értékeket, bár fogalma sem volt, mit jelenthetnek.

Arra gondolt, amíg valami nem csipog vészjóslóan, addig biztosan nincs semmi baj.

A hang újra megismétlődött.

Ránézett Wrath-ra. És felugrott.

Beszélni próbált, de annyira ki volt száradva a szája, hogy a nyelve nem forgott.

- Psszt! – mondta, és megfogta a kezét. Odahajolt elé, hogy láthassa, ha kinyitja a szemét. – Itt vagyok.

Wrath megszorította az ujját aztán elengedte.

Szörnyen nézett ki. Fehér volt, mint a fal, szeme beesett.

Vastag kötés takarta a nyakát, hasa pedig gézzel volt betekerve. A sebekből csövek lógtak ki, karjába infúzió pumpálta a fájdalomcsillapítót. Ágya oldalán katéteres zacskó lógott. Mellkasán EKG-vezetékek kusza halmaza feküdt, középső ujjára oxigénszaturáció-érzékelő volt csíptetve. De még élt. Egyelőre.

És magához tért, még ha csak egy pillanatra is.

Az elkövetkező két nap így telt. Egy kis időre magához tért, aztán megint elvesztette az eszméletét, később felébredt, majd megint visszazuhant a sötétségbe, mintha csak azt ellenőrizné, ott van-e mellette Beth, mielőtt nekilátott volna az öngyógyítás herkulési feladatának.

Beth végül nem bírta alvás nélkül, ezért a testvérek behoztak neki egy kényelmes széket, és egy párnát, valamint egy takarót. Egy órával később ébredt fel. Még álmában is fogta Wrath kezét.

Akkor evett, amikor muszáj volt, mert Tohrment és Wellsie ráparancsolt. A műtő melletti előtérben zuhanyozott. Villámgyorsan. Mire visszatért, Wrath keze és lába vadul kapálózott, Wellsie kétségbeesetten hívta Haverst.

Beth megfogta a kezét, mire azonnal megnyugodott.

Nem tudta, mennyi ideig fog még tartani a várakozás, de minden alkalommal, amikor Wath magához tért, egyre több erőt merített belőle.

Tudott várni. Akár egy örökkévalóságig.

Wrath agya egy pillanat alatt tért vissza a valóságba. Egyik percen még nem tudott magáról, aztán hirtelen minden megelevenedett.

Nem tudta, hol van, és a szemhéja túl nehéz volt ahhoz, hogy felnyissa, ezért gyorsan átvizsgálta a testét. Az alsó fele úgy tűnt, rendben van, a lábujjai mozogtak, mindkét lába megvolt. Húha. Jaj! Úgy érezte, mintha csavarkulccsal vágták volna hasba. A mellkasa azonban ép volt. Nyaka égett, feje fájt. A karja rendben, a keze...

Beth...

Megszokta, hogy a kezében érzi a tenyerét. Hol lehet?

Kinyitotta a szemét.

Ott volt nem messze tőle, egy széken ült, fejét az ágyára hajtotta, mint aki alszik. Első gondolata az volt, hogy nem szabadna felébrednie. Nyilvánvalóan teljesen kimerült.

De meg akarta érinteni. Muszáj volt.

Megpróbálta kinyújtani szabad karját, amibe nem volt infúzió kötve, de olyan súlyosnak érezte, mintha legalább kétszáz kilós lett volna. Küzdött, hogy átemelje a testén, és centiről centire csúsztotta előre a takarón. Nem tudta, mennyi ideig tartott. Talán órákig.

Végül sikerült megérintenie egy hajtincsét. A selymes fürt csodaként hatott rá.

Életben volt, és Beth is. Sírva fakadt.

Beth rémülten felriadt, amikor érezte, hogy megmozdul az ágy. Az első dolog, amit meglátott, Wrath keze volt. Egy hosszú hajtincsét szorongatta.

Felnézett az arcára. Könnyek csorogtak végig rajta.

- Wrath! Szerelmem! – odahajolt hozzá, hátrasimította haját az arcából. Teljesen kimerült volt. – Fáj valamid?

Wrath kinyitotta a száját, de nem jött ki hang a torkán. Pániba esett, lassan tágra nyitotta a szemét, végül már a szeme fehérje is látszott.

- Lassan, szerelmem csak nyugodtan! – mondta. – Ha egyszer megszorítod a kezem, azt jelenti, igen, ha kétszer, azt hogy nem. Vannak fájdalmaid?

- *Nem.*

Gyengéden letörölte könnyeit borostás arcáról.

- Biztos?

- *Igen.*

- Hívjam Haverst?

- *Nem.*

- Szükséged van valamire?

- *Igen.*

- Ételre? Italra? Vérre?

- *Nem.*

Wrath izgatott lett, halvány szeme szinte könyörgött.

- Psszt! Nincs semmi baj! – Megcsókolta a homlokát. – Csak nyugodj meg! Kitaláljuk, hogy mire van szükséged. Rengeteg időnk van.

Wrath összekulcsolt kezükre nézett, majd Beth szemébe. Majd újra a kezükre, és ismét a szemébe.

- Rám? – suttogta. – Rám van szükséged?

Wrath megszorította a kezét, és csak szorította, alig tudta abbahagyni.

- Ó, Wrath... Engem már megkaptál. Együtt vagyunk, szerelmem.

Wrath zokogni kezdett, mellkasa rázkódott, légzése szaggatottá vált.

Beth kezébe fogta az arcát. Próbálta megnyugtatni.

- Nincs semmi baj. Nem megyek sehová. Nem foglak itt hagyni. Ígérem. Ó, szerelmem...

Végül sikerült lecsillapítania egy kicsit. A könnyek lassabban folytak.

Valami halk nyöszörgés hallatszott a szájából.

- Mi az? – hajolt közelebb Beth.

- Meg akartalak... menteni.

- Megtetted. Megmentetted az életemet.

Wrath ajka megremegett.

- Szeretlek.

Beth gyengéden szájon csókolta.

- Én is téged.

- Most pedig aludj!

Aztán behunyta a szemét, mert elfáradt.

Beth látása elhomályosodott, a szája elé tette a kezét, úgy mosolygott. Az ő gyönyörű harcosa visszatért. És máris parancsokat osztogat a kórházi ágyból.

Wrath felsóhajtott, majd álomba merült.

Miután Beth meggyőződött róla, hogy nyugodtan alszik, kinyújtózott. Arra gondolt, a testvérek biztosan örülnének, ha megtudnák, hogy felébredt, és mondott néhány szót. Talán talál valahol egy telefont, hogy felhívja a házat.

Kilépett az előtérbe, és nem hitt a szemének.

Butch a testvérekkel együtt, mint valami élő akadály, a földön elterülve feküdt. Mélyen aludtak, mivel legalább olyan kimerültek voltak, mint ő. Vishous és Butch egymás mellett ült a falnak dőlve. Közöttük a padlón két fegyver és egy kis tévé. Rhage hanyatt fekvve horkolt, kezében tört tartott. Tohrment fejét a térdére hajtotta, Phury az oldalán feküdt, és egy dobócsillagot szorított a mellkasához, mintha az megnyugtatná.

De hol van Zsadist?

- Itt vagyok – szólalt meg a sebhelyes arcú vámpír halkán.

Beth megijedt, és jobbra nézett. Zsadist teljes fegyverzetben állt, csípőjén fegyverek lógtak, mellkasán két tör keresztelte egymást a fegyvertartóban, kezében pedig egy hosszú láncot tartott. Csillogó fekete szemével őt figyelte.

- Most rajtam a sor, hogy őrt álljak. Felváltá örökünk.

- Miért? Olyan veszélyes ez a hely?

Zsadist felvonta a szemöldökét.

- Te nem is tudod?

- Mit?

Megvonta a vállát, és elfordította a tekintetét. Először egyik, majd másik irányba nézett végig a folyosón. Ellenőrizte a terepet.

- A testvériség megvédi azt, ami az övé. – Úja visszanézett Beth-re. – Soha nem hagynánk őrizetlenül Wrath-t vagy téged.

Beth érezte, hogy kerüli a választ, de nem forszírozta tovább a dolgot. Most csak az számított, hogy Wrath és ő biztonságban vannak, és a férje teste lassan gyógyul.

- Köszönöm – suttogta válaszul.

Zsadist gyorsan elkapta a tekintetét.

Mennyire menekül mindenféle melegségtől, gondolta Beth.

- Mennyi az idő? – kérdezte.

- Délután négy óra. És csütörtök. – Zsadist végigsimított rövidre nyírt haján. – Na és, hogy van Wrath?

- Felébredt.

- Tudtam, hogy túléli.

- Tényleg?

A vámpír dühösen vicsorgott, mintha támadni akarna, aztán hamar összeszedte magát. Rábámult Beth-re, sebhelyes arcán elgondolkozó kifejezés ült.

- Igen, tényleg. Egyetlen fegyver sem képep távol tartani őt tőled – felelte, aztán félrenézett.

A többiek ébredezni kezdtek. Amikor észrevették Beth-t, egy pillanat alatt talpra ugrottak. Kíváncsian néztek rá. Butch feltűnően jól érzi magát a társaságukban, vette észre Beth.

- Hogy van? – kérdezte Tohr.

- Elég jól ahhoz, hogy megmondja nekem, mit csináljak.

A testvérek felnevettek. A megkönnyebbülés, a büszkeség és a szeretet hangja volt ez.

- Szüksége van valamire? – kérdezte ismét Tohr.

Beth rájuk nézett. Mindannyiuk arcán őszinte várakozást látott, mintha valóban abban reménykednének, hogy valami feladatot kapnak.

Tényleg ők a családom, gondolta jóleső érzéssel.

- Nem, azt hiszem, nincs. – Elmosolyodott. – Szerintem, hamarosan látni szeretne benneteket.

- És te hogy bírod? Nem akarsz pihenni egy kicsit?

Megrázta a fejét, és kinyitotta a mütő ajtaját.

- Addig mellette maradok, amíg a saját lábán nem jön ki onnan.

Miután becsukódott mögötte az ajtó, Vishous füttyentett.

- Ez aztán a nő, nem igaz?

Halk, helyeslő moraj hallatszott a többiektől.

- Én nem is szívesen húznék ujjat vele – folytatta V. – Látnotok kellett volna ott a pajtában. Amikor odaértünk, Wrath mellett térdelt a földön, és én mondom, képes lett volna engem és a zsarut pusztá kézzel elintézni, ha kell. Olyan volt, mint egy nőstény oroszlán, aki a kölykét védelmezi.

- Kíváncsi vagyok, van-e húga – kérdezte Rhage.

Phury elnevette magát. – Azt sem tudnád, mihez kezdj egy értékes nővel.

- Mondja ezt az, aki cölibátusi fogadalmat tett – vágott vissza Hollywood, aztán megdörzsölte borostás állát, és olyan arcot vágott, mintha a lét nagy kérdései foglalkoztatnák. – A pokolba, Phury, lehet, hogy igazad van. De azért néha álmodozni is kell, nem?

- Dehogynem – mormogta V.

Butch Marissára gondolt. Remélte, hogy valamikor lejön, de azóta nem látta, amikor a mütét reggelén elment. Nagyon nyüzögtnak és zavartnak tűnt. Szegénynek meglehetősen sok gondja lehet most, hogy a bátyja hamarosan a halállal kell, hogy szembenézzon.

Minél hamarabb épül fel Wrath, annál hamarabb érkezik el számára a vég.

Butch szeretett volna találkozni Mariséval, de nem volt biztos benne, vajon örülne-e a társaságnak. Nem ismerte még elég jól. Kevés időt tudtak együtt tölteni.

Lehet, hogy csak újdonság a szemében? Friss vér, amit még nem kóstolt? Vagy talán több?

Végignézett a folyosón, mintha gondolatának erejével ide tudná hívni.

Istenem, mennyire vágyott rá, hogy lássa! Ha másért nem, csak hogy tudja, jól van-e.

52. fejezet

Néhány nappal később, mielőtt bejöttek volna a testvérek, Wrath megpróbált felülni az ágyban. Nem akarta, hogy hanyatt fekvé lássák. A karjába szúrt infúzió és az a sok gép az ágy mögött már önmagában is elég szörnyű látványt nyújtott.

De legalább kivették tegnap a katétert, és sikerült megfürödni és megborotválkoznia. Csodálatos érzés volt a frissen mosott haja.

- Mit csinálsz? – kérdezte Beth döbenten, amikor észrevette próbálkozását.

- Felülök...

- Dehogyan ülsz! – Megragadta az ágy távirányítóját, és felemelte vele az ágy fejtámla részét.

- Ó, *leelan*. Most is fekszem, csak ülve.

- Nagyon jól vagy így is. – Odahajolt hozzá, hogy megigazítsa a lepedőt. Wrath megpillantotta melle gömbölyű ívét. Teste azonnal reagált.

A gondolattól eszébe jutott a kép, ami a pajtában fogadta. Ahogy ott feküdt lekötözve azon az asztalon. Nem érdekelte, hogy az *alantasok* nem képesek a szexre.

Megfogta a kezét.

- *Leelan*?

- Igen?

- Biztos, hogy jól vagy? – Beszélgettek korábban arról, mi történt, Wrath azonban még mindig aggódott.

- Már mondtam. Szépen gyógyul a combom.

- Nem, én nem a fizikai sérülésről beszélek – mondta, és kedve lett volna megint megölni Billy Riddle-t.

Beth arca egy pillanatra elfelhősödött.

- Jól leszek, ne aggódj! Nem engedem, hogy másképp legyen.

- Olyan bátor vagy! És erős. Mindig ámulatba ejtesz.

Beth rámosolygott, és futó csókot lehelt a szájára.

Wrath megölelte, és nem engedte eltávolodni.

- Köszönöm, hogy megmentetted az életemet. Nemcsak ott a pajtában, hanem azután is. Itt. Minden nap és éjjel – suttogta az ajkaiba, majd szenvedélyesen megcsókolta, és örömmel fogadta vág্যakozó sóhaját.

A hangtól visszatért az erekciója. Ujjhegyével végigsimította a vállát.

- Mi lenne, ha ideülnél az ölembe?

- Szerintem ez még korai.

- Akarsz fogadni, - megfogta a kezét, és a takaró alá vitte.

Beth nagyot nevetett, amikor az ujjai ráfonódtak merev férfiasságára. Wrath csodálattal nézett fel rá. Nem tudott betelni szerelmével, lelkierejével és elszántságával, amellyel védelmezte és kitartott mellette.

Ő jelentett számára mindent. Az egész világot. Mielőtt megismerte, fásultan csak a halált várta, most viszont kétségbeesetten élni akart. Miatta. Érte. Mindkettőjükért. És a jövőjükért.

- Mit szólnál, ha várnánk ezzel még egy napot? – kérdezte Beth.

- Vagy egy órát?

- Amíg fel nem tudsz ülni egyedül.

- Megegyeztünk.

Micsoda szerencse, hogy gyorsan gyógyul!

Beth elhúzta a kezét.

- Behívjam a testvéreket?

- Igen. – Mély levegőt vett. – Ne, várj! Szeretném, ha tudnád, mit fogok mondani.

Lehúzta maga mellé az ágy szélére.

- Kilépet a testvériségből.

Beth behunyta a szemét, hogy Wrath ne láthassa, mennyire megkönnyebbült.

- Tényleg?

- Igen. Megkértem Tohrt, hogy legyen ő a vezér. De persze nem szabadságra megyek. Ideje, hogy a nép élére álljak. És szeretném, ha te is velem tartanál.

Beth felkapta a fejét.

Wrath megsimogatta az arcát.

- Király és királyné leszünk. Őszinte leszek hozzád, fogalmam sincs, hogyan kell csinálni. Van néhány ötlete, de nagy szükségem lesz a te segítségedre is.

- Bármit – felelte Beth. – Bármit megteszek érted.

Wrath csodálkozva nézett rá.

Istenem, tényleg meg tudja lepni néha. Kész arra, hogy átvegye vele a világ irányítását, miközben még kórházban fekszik. Megdöbbenő, mennyire hisz benne.

- Mondtam már, hogy szeretlek, *leelan*?

- Úgy öt perccel ezelőtt. De sosem fogom megunni.

Wrath megcsókolta.

- Most már behívhatod a fiúkat. Mondd meg Butchnak, hogy várjon odakint, te viszont maradj bent velünk.

Beth beengedte a harcosokat, majd visszament Wrath ágya mellé.

A vámpírok óvatosan léptek a mütőbe. Wrath már beszélt Tohrral aznap reggel, de a többieket most látta először, és nekik is ez volt az első alkalom a végzetes nap óta. Mindenki a torkát köszörülte zavarában. Wrath tudta, milyen érzés. Neki is gombóc volt a torkában.

- Testvéreim...

Ebben a pillanatban Havers jelent meg az ajtóban. Megtorpant, amikor meglátta, kik vannak bent.

- A jó öreg doktor – mondta Wrath. – Gyere csak, nekünk van még egy befejezetlen ügyünk, emlékszel?

Havers nem először járt a mütőben a baleset óta, eddig azonban Wrath nem volt olyan állapotban, hogy beszéljen a helyzetről.

- Itt az ideje végre.

Havers nagy levegőt vett, és odasétált az ágyhoz.

- Uram – szólalt meg, és fejet hajtott.

- Tudok róla, hogy meg akartál öletni.

A férfi javára legyen mondva, nem próbált mentegetőzni vagy köntörfalazni. Érezhető volt fájdalma és megbánása, mégsem könyörgött kegyelemért.

- Igen, így igaz. Én kerestem meg őt. – Zsadistra mutatott. – És amikor egyértelművé tette számomra, hogy nem árul el téged, akkor az *alantashoz* fordultam.

Wrath bólintott, mivel korábban beszélt Tohrmenttel arról, mi is történt valójában aznap este. Nyilvánvalóan Tohr csak egy részét hallotta Zsadist válaszána.

- Uram, tudnod kell, hogy Zsadist képes lett volna megölni engem pusztán a kérésem miatt.

Wrath rápillantott. A vámpír úgy nézte a doktort, mint aki mindjárt nekiront.

- Igen, hallottam, hogy nem sikerült valami jól a megbízás. Z, tartozom neked egy bocsánatkéréssel.

A harcos megvonta a vállát.

- Ne fáradj! Untat.

Mennyire jellemző Zsadistra, gondolta Wrath mosolyogva. Akármilyenek is a körülmények, ő állandóan mérges valami miatt.

Havers végignézett a testvéreken.

- Ezen tanúk előtt kijelentem, hogy elfogadom a halálos ítéletet.

Wrath szigorú tekintettel figyelte a doktort. Eszébe jutott az a sok év, amikor a húga szenvedett mellette. Sosem akarta, hogy ilyen fájdalmas élete legyen, végül mégis az ő hibája volt.

- Marissa miatt tetted, ugye? – kérdezte.

Havers bólintott.

- Igen, uram.

- Akkor nem foglak megölni. Azért tetted, amiért rosszul bántam a húgoddal. A bosszúvágyat meg tudom érteni.

Havers szinte megszedült a döbbenettől. Amikor magához tért, térdre rogyott az ágy mellett, megragadta Wrath kezét, és ráhajtotta a fejét.

- Uram, könyörületességed végtelen.

- Egy fenét. Az életed a húgodnak szánt ajándékom. De ha még egyszer ilyet teszel, saját kezűleg öllek meg, megértetted?

- Igen, uram.

- Most pedig hagyj magunkra! Majd később visszajöhetsz összeszurkálni. De kopogj, mielőtt bejössz!

- Igen, uram.

Miközben kisétált az ajtón, Wrath megcsókolta Beth kezét, és odasúgta neki:

- Mert lehet, hogy el leszünk foglalva.

A testvérek halkán felkacagtak.

Wrath rájuk nézett, és pillantásával elnémitotta őket, majd közölte velük a hírt. A síri csendből sejtette, mennyire megdöbbenek.

- Akkor most Tohr veszi át a helyed, vagy mi? – kérdezték.

- Igen – felelte Rhage. – Én egyetértek vele.

Vishous és Phury is bólintott.

- Zsadist?

A harcos unottan pillantott rájuk.

- Ugyan már, mégis mit számít nekem, ki a vezér? Te, Tohr, Britney Spears.

Wrath felnevetett.

- Ez vicc volt, Z? Ennyi idő elteltével, végre megtaláltak a humorérzékedet? Újabb ok, amiért érdemes élnem.

Zsadist elvörösödött, és dühösen vicsorgott, mire a többiek leszidták.

Wrath mély lélegzetet vett.

- Van még valami, amit mondani szeretnék. Elfoglalom a trónt. Ahogy már Tohrnak is mondtam, újra kell építenünk a társadalmunkat. Fel kell éleszteni a fajt.

A harcosok meglepetten nézek, aztán egymás után odaléptek az ágyhoz és az ősi nyelven hűséget esküdtek neki. Megfogták a kezét, majd megcsókolták a csuklója belső oldalát. Hódolatuk megrázta és meghatotta Wrath-t.

Az őrzőnek igaza volt, gondolta. Ezek az ő emberei. Hogy tehetné meg velük, hogy nem vezeti őket?

Amikor a testvérek megtették esküjüket, Vishousre nézett.

- Elhoztad a két *alantas* urnáját a pajtából?

Vishous összevonta a szemöldökét.

- Csak egy volt a helyszínen. Azé az újonc, akit az esküvő napján láttunk. Miután kórházba vittünk téged, és elkezdődött az operáció, visszamentem, és leszúrtam a testét. Az urnáját a házban találtam meg.

Wrath megrázta a fejét.

- Nem. Ketten voltak. Határozottan emlékszem. A másik az volt, aki aznap éjjel a Hummert vezette.

- Biztos, hogy meghalt?

- A földön feküdt betört koponyával. – Hirtelen megérezte Beth nyugtalanságát, és megszorította a kezét. – De erről majd később beszélünk.

- Nem, jól vagyok... - mondta Beth.

- Később beszélünk róla – zárta le a kérdést Wrath. Kezét az arcához vitte, és megsimogatta vele frissen borotvált állát. Bátorító tekintetével próbálta megnyugtatni, és közben gyűlölte, hogy ilyen világba hozta.

Amikor meglátta mosolyát, magához vonta és megcsókolta. Aztán újra a testvérekhez fordult.

- És még egy dolog. Össze kell költöznötök. Azt akarom, hogy a testvériség egy fedél alatt lakjon. Legalábbis az elkövetkezendő néhány évben.

Tohr arca megrándult.

- Jaj, Wellsie nem fog örülni. Most lett kész az álmkonyhája, amire annyira vágyott.

- Majd kitalálunk nektek valamit. Főleg, mivel útban van a baba. De a többiek lakótársak lesznek.

Elégedetlen moraj futott végig köztük. Komoly elégedetlenség.

- Hé, lehetne rosszabb is – mondta Wrath -, például, ha azt akarnám, hogy velem lakjatok.

- Jó meglátás – mondta Rhage. – És ha Beth valaha is el akar költözni tőled...

Wrath felmordult.

- Vagyis, *úgy értem...* - helyesbített azonnal Hollywood -, hogy egy időre beköltözhet hozzánk. Mi mindig vigyáznánk rá.

Wrath Beth-re tekintett. Istenem, ilyen gyönyörű! Az ő felesége. Szeretője. Királynéja.

Elmosolyodott. Nem tudta levenni róla a szemét.

- Most hagyjatok magunkra, kettesben szeretnék maradni a *felemmel*.

A harcosok férfias nevetéssel kísérták a műtőből. Pedig ha tudták volna, mi jár a fejében!

Nagy kínok árán megpróbálta felsőtestét függőleges helyzetbe állítani, hogy a teljes súlyt a csípője viselje.

Beth figyelte, de nem segített neki.

Amikor végre sikerült, Wrath várakozóan összedörzsölte a tenyerét. Szinte már érezte a lány testének melegét.

- Wrath – szólalt meg Beth szigorú hangon, miközben férje csak úgy ragyogott.

- Gyere, gyere, *leelan!* Az üzlet az üzlet.

Szüksége volt arra, hogy a karjaiban tartsa, még ha másra nincs is ereje.

53. fejezet

José de la Cruz kezét fogott a gyűjtögetés nyomozójával.

- Köszönöm. Akkor majd várom a jelentését.

A férfi megrázta a fejét, és hátrapillantott a caldwelli Harcművészeti Akadémia elszenesedett maradványaira.

- Még sohasem láttam ehhez foghatót. Mintha atombomba robbant volna. Őszintén mondom, fogalmam sincs, mit írnak a jelentésbe.

José nézte, ahogy a nyomozó odasétált a furgonjához, és elhajt.

- Visszamész az órsre? – kérdezte Ricky, miközben ő is autóba szállt.

- Nem, még nem. Először bemegyek a városba.

Ricky búcsút intett, és ő is elment.

José magára maradva a helyszínen, nagy levegőt vett. Még most is érezte a leégett épület jellegzetesen csípős szagát. Négy nappal a tüzeset után.

Odasétált civil járóautójához, és ránézett a cipőjére. Halványszürke volt a koromtól, amely harminc centi vastagon borította az egykori épület helyét. Olyan volt, mintha vulkáni hamu lenne, nem pedig egy hétköznapi tűz maradványa. A romok is furcsák voltak. Általában az épületszerkezet egy része épen marad, bármilyen forró is a tűz, itt azonban semmi sem menekült meg. Az akadémia a földdel vált egyenlővé.

A gyűjtögetést vizsgáló kollégához ő sem látott még soha ilyet azelőtt.

Beült a volán mögé, bedugta a slusszkulcsot, és sebességbe tette a kocsit. Tizenhárom kilométert vezetett keletre, a város egyik piszkosabb kerületébe.

Egyforma házak tűntek fel, mint betonból kinőtt gyomok.

Az egyik előtt leparkolt. Leállította a motort, majd hosszasan győzködte magát, hogy ki merjen szállni.

Minden bátorságát összeszedve odasétált a bejárati ajtóhoz. Épp egy pár jött kifelé. Megtartották neki az ajtót, mielőtt becsukódott volna. Felszaladt a harmadik emeletre, végigsétált a kopott, piszkos szőnyegű folyosón.

Az ajtó, amit keresett, olyan sokszor volt már átfestve, hogy a beesett deszkák szinte egy síkban voltak a többivel.

Bekopogott, bár nem várta, hogy bárki is kinyitja.

Egy pillanat alatt megpiszkálta a zárat, és bement.

Mély levegőt vett, hiszen egy négy-öt napos hullának már erőteljes szaga van, még akkor is, ha meg a légkondi.

Nem volt hullá.

- Butch? – Kiáltotta.

Becsukta maga mögött az ajtót. A kanapén a *Caldwell Courier Journal* és a *New York Post* előző heti számának sportoldalai heverték kiterítve, az asztalon üres sörösdobozok sorjáztak. Bement a konyhába. Piszkos edények a mosogatóban, és újabb sörösdobozok a pulton.

Átment a hálósobába. Az ágy vetetlenül állt, a földön ruhák heverték szanaszét.

Megnézte a fürdőszobát. Az ajtó zárva volt.

Szíve hevesebben kezdett verni.

Betörte, és felkészült rá, hogy a kádból egy holttest fog visszanézni rá.

Nem volt holttest.

Butch O'Neal gyilkossági nyomozó eltűnt. Nyomtalanul.

54. fejezet

Darius körülnézett. Az Árnyék békés ködje felszállt, és egy fehér márványudvaron találta magát. Középen a szökőkútban úgy hullott alá a víz, mintha táncolna. Magába zárta fényt, és ezernyi apró szikrában szórta szét. Énekesmadarak daloltak, mintha üdvözlőnék, és ugyanakkor bejelentenék az érkezését.

Szóval tényleg létezik ez a hely, gondolta.

- Üdvözöllek, Darius, Marklon fia.

Térdre esett, és lehajtotta a fejét anélkül, hogy megfordult volna.

- Őrző! Megtisztelsz azzal, hogy fogadsz.

Az Őrző halkán felnevetett, majd Darius elé lépett, aki meglátta fekete ruhájának szélét. Alatta a fény olyan ragyogó volt, mint maga a nap.

- Darius, hogy utasíthattam volna vissza? Ez volt az első kérésed felém. – A harcos úgy érezte, mintha valami megszímítaná a vállát. Bizseregni kezdett a tarkója. – Kelj fel, szeretném látni az arcodat!

Felállt, az apró alak fölé tornyosult, de kezét továbbra is összekulcsolva tartotta maga előtt.

- Szóval az Árnyék nem nyerte el a tetszésedet, *herceg*? – kérdezte. – És most azt szeretnéd, hogy visszaküldjelek?

- Alázatosan merek csak ilyen szívességet kérni, ha nem sértő ez rád nézve. Kivártam a kellő időt. Szeretném látni a lányomat. Csak egyszer, ha lehetséges.

Az Őrző megint nevetett.

- Meg kell mondom, sokkal szebben tárod elém a kérésed, mint a királyod. Jól bánsz a szavakkal, nem úgy, mint a harcos.

Csend következett.

Darius a testvérekre gondolt.

Mennyire hiányoztak neki! Wrath és a többiek.

De leginkább Beth. Nagyon szerette volna látni.

- Férjhez ment – szólat meg hirtelen az Őrző. – A lányod hozzá méltó férfit választott társául.

Darius behunyta a szemét, és mivel tudta, hogy nem kérdezhet, nem tette. De majd belehalt. Remélte, hogy Elizabeth boldog azzal, akit választott, bárki legyen is az.

Az Őrzőnek láthatóan tetszett, hogy nem szólalt meg.

- Nézzenek oda! Még a tekinteted sem kérdez. Micsoda önuralom! Ezért hát elmondom, amit annyira szeretnél tudni. Wrath a férje. Aki most elfoglalja a trónt. Így a lányod királyné lesz.

Darius lehajtotta a fejét, hogy az Őrző ne láthassa az érzelmeit. És a könnyeit. Még azt gondolná, hogy gyenge.

- Ó, *herceg*, mekkora öröm és szomorúság lakozik egyszerre a szívedben! Mondd csak, a többi társad az Árnyákban nem elég, hogy táplálja szívedet?

- Úgy érzem, hogy magára hagytam a lányom.

- Már nincs egyedül.

- Ennek örülök.

Rövid szünet következett.

- Még így is szeretnéd látni?

Darius bólintott.

Az Őrző arrébb ment egy csapat énekesmadárhoz, akik egy fehér virágú, fehér fán ültek.

- Mit szeretnél, *herceg*? Meg akarod látogatni? Valami gyors módon? Az álmaiban?

- Ha lehetséges lenne. – Szándékosan maradt hivatalos, mert úgy érezte, az Őrző megérdemli a tiszteletet. És mert azt remélte, így elérheti, hogy teljesítse a kérését.

A fekete ruha megmozdult, és megjelent egy ragyogó kéz. Az egyik madár, egy cinege, rászállt az ujjára.

- Méltatlan módon haltál meg – mondta, miközben a madár apró begyét simogatta. – Miután évszázadokig szolgáltad a fajt. Mindvégig tiszteletre méltó *herceg* voltál és jó harcos.
- Nagy elismerés számomra, hogy tetteim meglegedésedre szolgálnak.
- Igen, így van. – Fütttyentett a madárkának, mire az visszafütttyentett, mintha válaszolt volna.
- Mit szólnál, *herceg*, ha többet is adnék, mint amit kérsz?

Darius szíve hevesebben kezdett verni.

- Igent mondanék.
- Anélkül, hogy tudnád, mit ajándékozok neked? Vagy mit kell feláldoznod érte?
- Bízom benned.
- Miért nem lehettél te a király? – kérdezte kényszeredetten, és visszatette a madarat az ágra, majd szembe fordult a férfival. – Halld hát az ajánlatom! Egy új élet, amely keresztezi a lányodét. Új esélyt adok, hogy újra harcolhass.
- Őrző... – Letérdelt előtte. – Elfogadom, és tudom, nem érdelek ekkora kegyet.
- Nem kell most azonnal válaszolnod, elmondom azt is, mit kell feláldoznod érte. Ne fogsz emlékezni a lányodra, nem az lesz, aki eddig voltál. És szeretnék valami bizonyosságot is a rátermettségéről.

Darius nem tudta, mi lenne az, de nem kérdezett rá.

- Elfogadom.
- Biztos vagy benne? Nem szeretnéd jobban átgondolni?
- Köszönöm, Őrző, de a döntésem végleges.
- Akkor hát legyen!

Odalépett hozzá, és fekete ruhájának ráncaiból előrenyújtotta a kezét. Az arcáról hátrahullott a fátyol, de olyan vakító fény sugárzott belőle, hogy Darius nem látta vonásait.

Egyik kezével az állát, másikkal a tarkóját fogta meg, ő pedig megremegett, amikor megérezte hatalmas erejét. Ha akarta volna, egy mozdulattal összeroppantathatta volna a koponyáját.

- Új életet adok neked, Darius, Marklon fia. Kívánom, hogy ebben az új megtestesülésben találj meg, amit keresel!

Ajkát a férfiére szorította, mire Darius ugyanolyan sokkot érzett, mint a halálakor. Testének minden molekulája szétrobbant, a levegőbe szállt, a lelke kiszabadult, és szabadon szárnyalt.

55. fejezet

Mr. X kinyitotta a szemét, és sok homályos, függőleges vonalat látott. Rácsok?

Nem. Széklábak.

Durva fenyőpadlón feküdt. Hason. Egy asztal alatt.

Felemelte a fejét, mire megint elhomályosult a látása. *Istenem, úgy fájt, mintha valaki kettéhasította volna...*

Hirtelen minden visszatért. A vak királlyal harcolt. A nő leütötte valami kemény tárggyal, mire elesett.

Amíg a vak király a sérülésével volt elfoglalva, és a nő rá figyelt, Mr. X óvatosan kimászott a pajtából, és beszállt a furgonba. Elhajtott a város szélére a hegyekbe. Valami csoda folytán ráakadt erre a faházra a sötétben, és sikerült valahogy bevonszolni magát, mielőtt elájult.

Isten tudja, milyen sokáig feküdt eszméletlenül a földön.

Az apró ablakon hajnali fény szűrődött a helyiségbe. Vajon másnap reggel volt? Valami azt súgta neki, hogy nem. Több nap is eltelhetett azóta.

Lassan felemelte a karját, és óvatosan megtapintotta a feje hátulját. A seb még ne hegedt be, de már kezdett összezáródni.

Nagy erőfeszítés és kínok árán sikerült ülő helyzetbe tornáznia magát, és nekitámaszkodott egy asztal lábának. Kicsit jobban érezte magát így, hogy a fejét megemelte.

Szerencséje volt. Az *alantasok* örökre cselekvőképtelenek maradnak egy lövéstől vagy ütéstől. Nem halnak meg, de az életük tönkremegy. Az évtizedek során nem egyszer látta egykori társait félreeső helyeken rothadni, mivel képtelenek voltak meggyógyítani magukat, hogy újra harcképesek legyenek. Ahhoz viszont túl gyengének bizonyultak, hogy leszúrják magukat.

Ránézett a kezére. Rászáradt a vak király vére, és bepiszkolódott a pajta padlójától.

Nem bánta meg, hogy elmenekült. Néha az a legokosabb döntés, amit egy vezér hozhat, ha egy időre visszavonul a harctól. Amikor a veszteségek túl nagyok és a vereség egyértelmű, az egyetlen jó döntés, ha visszavonulót fűjünk, és máskor folytatjuk a csatát.

Leengedte a karját. Sok időre lesz szüksége, hogy felépüljön, de addig is kapcsolatba kell lépnie az embereivel. A vezér hiánya nagyon veszélyes a társaságban.

Főleg a *főalantas* számára.

A faház ajtaja hirtelen kivágódott. Mr. X felnézett, és azon gondolkozott, hogy tudná megvédeni magát, amikor rájött, túl fényesen süt még a nap ahhoz, hogy vámpír legyen a betolakodó.

A látványtól mégis meghűlt az ereiben a vér.

Az *Omega* állt az ajtóban.

- Azért jöttem, hogy segítsek a gyógyulásban – mondta mosolyogva.

Az ajtó becsukódott, Mr. X pedig megremegett.

Az Omega segítsége rémisztőbb volt minden halálos ítéletnél.

Epilógus

- Mondom én nektek, a Kripta kastélyába kellene költöznünk – mondta Tohr, majd beleszúrta villáját a sült húsba, amit a komornyik ezüsttálcán kínált neki. – Köszönöm, Fritz.

Beth Wrath-ra nézett. A sebesülése óta eltelt egy hónapban szépen felgyógyult. Újra erős volt és egészséges. Félelmetes, mint mindig. Öntelt. Kedves. Kiállhatatlan és ellenállhatatlan.

Wrath az asztalfőn ülve hátradőlt. Beth kezéért nyúlt, és amikor megfogta, hüvelykujjával simogatni kezdte a tenyerét.

Beth viszonzásul rámosolygott.

Darus házában laktak, amíg teljesen fel nem épült és közben a jövőt tervezgették. Minden alkalommal, amikor a testvéreket vendégül látták vacsorára, Fritz magánkívül volt az örömtől. Szinte ragyogott, hogy annyi ember van a házban.

- Remek ötlet – mondta Vishous. – Az a hely valóban tökéletes. Elég távol esik mindentől a hegyen, és mivel kőből épült, tűzálló. Ha felhúzható fémredőnyt szerelünk az ablakokra, nappal is járkalhatunk benne. De jól jött volna a lesötétítés ebben a házban is, amikor... - hirtelen elhallgatott. – És milyen hatalmas alagsora van! Berendezhetnénk ott egy edzőtermet. Rhage bólintott.

- Amellett elég tágas is, mindannyian együtt tudnánk élni anélkül, hogy egymás idegeire mennénk.

- Ez inkább a nagy szádtól függ, nem az alapterülettől – jegyezte meg Phury vigyorogva, aztán helyet csinált az ölében Boo-nak.

- Neked mi a véleményed, Wrath? – kérdezte Tohr.

- Ne engem kérdezz! Minden épület és ingatlan Dariusé volt, vagyis most Bethé. – Rápillantott a feleségére. – *Leelan?* Megengeded, hogy a testvérek az egyik házadban lakjanak?

Az egyik háza. Az ő háza. Még saját lakása sem volt soha, nemhogy ilyen sok minden, ami most az ölébe hullott. Kell még idő, amíg hozzászokik. És nem csak ingatlanokról volt szó. Műtárgyak, telkek, autók, ékszerek és rengeteg pénz is szerepelt a listán. Még belegondolni is elkészítő volt.

Szerencsére Vishous és Phury megosztották vele szerteágazó tőzsdei ismereteiket. Megtanították neki a részvényekkel, kötvényekkel, arannyal és árucikkkel való kereskedés csínját-bínját. Elképesztően jól értettek a pénzügyi dolgokhoz.

És nagyon-nagyon kedvesek voltak vele.

Beth végignézett az asztalnál ülő férfiakon.

- A testvériség bármit megkap, amire szüksége van.

Hálás moraj futott végig közöttük, és a harcosok üdvözlésre emelték a poharaikat. Mindenki, kivéve Zsadistot. Ő nem emelte fel, de bólintott, amikor Beth ránézett.

- Mi lenne, ha mi is ott élnénk? – kérdezte férjétől.

- Szeretnéd? – csodálkozott Wrath. – A legtöbb nő saját házra vágyik.

- De hiszen az a ház az enyém, nem emlékszel? Ezenkívül ők a legközelebbi tanácsadód, ők azok, akikben mindenkinél jobban megbízol. Miért lennél távol tőlük?

- Álljunk csak meg egy percre! – szólalt meg Rhage. – Arról volt szó, hogy nem kell vele egy fedél alatt élnünk, nem?

Wrath ránézett Hollywoodra, majd vissza Beth-re.

- Biztos vagy benne, *leelan?*

- Minél többen vagyunk, annál biztonságosabb, igaz?

Wrath helyeslően bólintott.

- De egyben veszélyesebb is.

- Nagyon jó társaságban leszünk. Senki mást nem szeretnék jobban védelmezőnek, mint ezeket a csodálatos harcosokat.

- Már megbocsássatok – szólt közbe Rhage -, de itt mindenki szerelmes belé?
- De még mennyire! – felelte Vishous, és megigazította Red Sox-sapkáját. – Még hozzá fülig. Phury bólintott.
- És ha velünk lakik, megtarthatjuk a macskát.
Wrath megcsókolta Beth-t, és Tohrra nézett.
- Azt hiszem, megtaláltuk végre az otthonunkat.
- És Fritz is velünk jön – tette hozzá Beth, amikor a komornyik belépett a szobába. – Ugye, Fritz? Kérem!
Az idős szolga elvörösödött, amikor bevonták a beszélgetésbe. Boldogan nézett a testvérekre.
– Bárhová elmegyek az ön és a király kedvéért, úrnőm. Minél több személyről kell gondoskodnom, annál jobb.
- Jó, de valami segítséget majd szerezniünk kell melléd.
- És mi lesz a zsaruval? – fordult Vishous Wrath-hoz. – Mit csinálunk vele?
- Miért kérdezed? Mert a barátod, vagy mert fenyegetést jelent számunkra?
- Mindkettő.
- Miért van olyan érzésem, hogy máris javasolni fogsz valamit?
- Mert fogok. Velünk jöhetne.
- Van valami különleges okod arra, hogy ezt mondd?
- Álmodtam róla.
Mindenki elnémult egy pillanatra.
- Rendben – törte meg a csendet végül Wrath. – Álom ide vagy oda, azért valakinek rajta kell tartania a szemét.
Vishous bólintott.
- Én vállalom ezt a feladatot.
Miközben a testvérek terveket kezdtek szövögetni a jövőről, Beth ránézett férje kezére, mely az övét fogta, és érthetetlen módon sírhatnékja támadt.
- *Leelan?* – kérdezte Wrath lágyan. – Minden rendben?
Beth bólintott, és meglepődött, milyen könnyen olvas a gondolataiban.
- Persze – mosolygott. – Tudod, mielőtt megismertelek, arra vágytam, hogy valami izgalmas történjen az életemben.
- Tényleg?
- De ennél többet is kaptam. Múltat és jövőt. Egy egész... életet. Néha nem tudom, hogy kezeljem, hogy ennyire szerencsés vagyok. Nem tudom, mit csináljak.
- Furcsa. Én is ezt érzem. – Tenyerébe fogta Beth arcát, és ajkát az övére szorította. – Ezért csókollak meg olyan sokszor, *leelan*.
Beth átölelte széles vállát, és ajkával a száját simogatta.
- Jaj, ne – kiáltott fel Rahge. – Muszáj állandóan végignéznünk, ahogy smárolnak?
- Csak irigykedsz – mondta V.
- Na ja – sóhajtott fel Hollywood. – Nekem is jól jönne egy igazi nő. De azt hiszem amíg rátalálok, maradok a mennyiségnél. Az élet szívás, nem igaz?
A testvérek felnevettek. Egyikük elhajította a szalvétáját.
Fritz behozta a desszertet.
- Ha megkérhetem, uraim, ne dobálják a szalvétákat! Kér valaki őszibarackot?